Stephen King

La miezul nopții

1

Langolierii
Fereastra secretă

Traducere din limba engleză de
Constantin Dumitru-Palcus

3
TREI

Editori:
SILVIU DRAGOMIR
VASILE DEM. ZAMFIRESCU

Coperta colecției și ilustrația:
FABER STUDIO (Silvia Olteanu și Dinu Dumbrăvician)

Redactor:
DANIELA ȘTEFĂNESCU

Tehnoredactarea computerizată:
CRISTIAN CLAUDIU COBAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KING, STEPHEN
La miezul nopții / Stephen King ; trad.: Constantin Dumitru-Palcus. - București : Editura Trei, 2006 -
2 vol.
ISBN 973-707-064-X
Vol. 1 : Langolierii ; Fereastra interzisă. - 2006. -
ISBN 973-707-063-1

I. Dumitru-Palcus, Constantin (trad.)

Această carte a fost tradusă după Stephen King, FOUR PAST MIDNIGHT, Signet, New York, 2004

Copyright © Stephen King, 1990

© Editura Trei, 2006

C.P. 27-0490, București
Tel./Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: office@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 973-707-063-1

În deșert
Am văzut o creatură, goală, ca o fiară,
Care, ghemuită la pământ,
Își ținea inima în mâini,
Și mânca din ea.

Am spus: „E bună, prietene?"
„E amară — amară", mi-a răspuns;
„Dar îmi place
Pentru că e amară,
Și pentru că e inima mea."

Stephen Crane

O să te sărut, fetițo, și-o să te țin în brațe,
O să-ți fac toate lucrurile pe care ți le-am zis,
La miezul nopții.

Wilson Pickett

Cuprins

Fix la miezul nopții. Notă introductivă 9

Langolierii 19

Fereastra secretă 391

Fix la miezul nopții

NOTĂ INTRODUCTIVĂ

Ei, ia te uită... suntem cu toții aici. Am reușit să revenim. Sper să fiți măcar pe jumătate la fel de bucuroși ca și mine că ne aflăm aici. Și doar ce-am spus asta și mi-am amintit de o poveste și, dat fiind că eu trăiesc din povestit (și astfel reușesc să-mi păstrez sănătatea mintală), iată despre ce e vorba.

Pe la începutul acestui an — scriu aceste rânduri spre sfârșitul lui iulie 1989 — stăteam tolănit în fotoliu și urmăream la televizor meciul dintre Boston Red Sox și Milwaukee Brewers. Robin Yount, de la Brewers, tocmai își ocupa poziția în colțul terenului când unul dintre comentatori a început să se minuneze că Yount nu trecuse cu mult de treizeci de ani. „Uneori mi se pare că Robin l-a ajutat pe Abner Doubleday[1] să traseze primele linii

[1] Abner Doubleday (1819–1893), militar american și, după toate probabilitățile, inventatorul jocului de base-ball. (*N. t.*)

de demarcație pentru terenul de base-ball", a spus Ned Martin când Yount a pășit în boxă pentru confruntarea cu Roger Clemens.

— Da, a admis Joe Castiglione. A venit la Brewers chiar de pe băncile liceului, cred — joacă pentru ei încă din 1974.

M-am ridicat atât de repede încât n-a lipsit mult să răstorn peste mine conținutul unei cutii de Pepsi-Cola.

„Ia stai puțin! Îmi ziceam eu. Ia stai, nene, puțin. Prima carte am publicat-o în 1974! Păi n-a trecut chiar așa mult timp de-atunci! Ce-i cu prostiile astea despre ajutorul dat lui Abner Doubleday la trasarea liniilor de demarcație?"

Pe urmă mi-am dat seama că perceperea trecerii timpului — un subiect recurent în povestirile care urmează — este o treabă cât se poate de personală. Este adevărat că de la publicarea romanului *Carrie* în primăvara anului 1974 (de fapt, a fost publicat cu doar două zile înainte de începerea sezonului de base-ball, iar un adolescent pe care-l chema Robin Yount a jucat atunci primul său meci pentru Milwaukee Brewers) nu mi se pare, în mod subiectiv, că ar fi trecut cine știe ce timp — doar o privire aruncată peste umăr, de fapt —, dar există și alte metode de a măsura trecerea timpului, iar unele dintre ele sugerează că, într-adevăr, cincisprezece ani pot să însemne o perioadă îndelungată.

În 1974, președinte era Gerald Ford, iar Șahul încă se mai afla la conducerea Iranului. John Lennon trăia, la fel și Elvis Presley. Donny Osmond cânta alături de frații și surorile sale cu vocea lui pițigăiată. Videocasetofoanele pentru uz casnic fuseseră inventate, dar nu puteau fi cumpărate decât din anumite centre comerciale în care era testată piața. Cunoscătorii preziceau că atunci când

vor deveni accesibile ca preț, aparatele create pentru formatul Beta al celor de la Sony vor îngropa formatul rival, VHS. Ideea că în curând oamenii ar putea închiria filmele artistice așa cum cândva împrumutau romanele populare de la biblioteci încă nu apăruse la orizont. Prețul benzinei urcase la cote de neimaginat: patruzeci și opt de cenți galonul la benzina „regular" și cincizeci și cinci de cenți la benzina fără plumb.

Primele fire albe încă nu-și făcuseră apariția în părul de pe capul meu sau în barba mea. Fiica mea, acum în anul doi de colegiu, avea patru ani. Băiatul cel mare, care acum m-a depășit în înălțime, cântă la muzicuță într-o trupă de blues și-și poartă pletele lungi până la umăr și buclate în stilul rockerului Sammy Hagar, tocmai fusese promovat de la scutece la oliță. Iar băiatul cel mic, care acum joacă într-o echipă de base-ball din campionatul Little League, mai avea trei ani până să se nască.

Timpul are această nostimă calitate numită plasticitate și nimic nu se pierde, totul se transformă. Când te urci în autobuz, te gândești că n-o să te ducă prea departe — în cealaltă parte a orașului, nu mai mult — și, dintr-o dată, fir-ar să fie! Te pomenești în cealaltă parte a continentului. Metafora vi se pare ușor cam naivă? Și mie mi se pare, dar partea frumoasă e că n-are importanță. Caracterul enigmatic fundamental al timpului e atât de perfect încât chiar și niște observații puerile precum cea pe care tocmai am făcut-o păstrează o rezonanță stranie, prelungă.

Un singur lucru nu s-a schimbat în toți acești ani — motivul principal, presupun, pentru care uneori mi se pare (și, probabil, și lui Robin Yount) că timpul n-a trecut deloc. Fac în continuare același lucru: scriu povești. Și mai am încă multe lucruri de aflat; și e în continuare

iubesc soția și-mi iubesc copiii, dar rămâne plăcerea de a găsi aceste ciudate drumuri lăturalnice, de a merge de-a lungul lor, ca să văd cine locuiește acolo, să văd ce fac și cui fac ceea ce fac și poate chiar de ce. Încă iubesc caracterul bizar al acestei întreprinderi, precum și acele momente splendide când imaginile devin clare și evenimentele încep să alcătuiască o structură. Poveștile au întotdeauna o „coadă". Fiara e iute și uneori nu izbutesc s-o prind cum trebuie, dar când în sfârșit reușesc s-o apuc, o țin strâns... și mă simt nemaipomenit.

La data când această carte va fi publicată, în 1990, voi fi împlinit șaisprezece ani în arta ficțiunii. Pe la jumătatea acestui interval, la multă vreme după ce devenisem, printr-un proces pe care încă nu l-am înțeles pe deplin, gogorița literară americană, am publicat o carte intitulată *Different Seasons*. Era o colecție de patru nuvele nepublicate anterior, trei dintre ele neavând subiect *horror*. Cred că editorul a acceptat cartea aceea cu bună-credință, dar, am impresia, și cu o oarecare rezervă. Știu că și eu am simțit cam așa. După cum s-a dovedit, nici unul dintre noi nu ar fi trebuit să-și facă griji. Se întâmplă uneori ca un scriitor să publice o carte care să fie pur și simplu norocoasă, iar *Different Seasons* a fost astfel pentru mine.

Una dintre povestiri, „The Body", a devenit filmul *Stand By Me*, care s-a bucurat de succes... fiind primul film realizat după o carte de-a mea care a avut într-adevăr succes, după *Carrie* (un film lansat pe piață demult, pe vremea când Abner Doubleday și știți-voi-cine trasau liniile alea de demarcație). Rob Reiner, realizatorul filmului *Stand By Me*, e unul dintre cei mai curajoși și mai inteligenți cineaști din câți am cunoscut și sunt mândru

* Carte în curs de apariție la Editura Trei (N. ed.)

de asocierea cu el. De asemenea, mă amuză să constat că numele pe care domnul Reiner l-a dat companiei înființate ca urmare a succesului înregistrat de *Stand By Me* este Castle Rock Productions... un nume cu care mulți dintre cititorii mei mai vechi sunt desigur familiarizați.

În general, și criticilor le-a plăcut cartea *Different Seasons*. Aproape toți aveau să desființeze o anumită nuvelă, dar întrucât fiecare dintre ei a ales câte o povestire diferită pentru această operațiune, am simțit că pot liniștit să nu-l iau în seamă pe nici unul... ceea ce am și făcut. Însă un astfel de comportament nu e întotdeauna posibil; când aproape toate recenziile romanului *Christine* au sugerat că a fost o carte îngrozitoare, am ajuns, fără entuziasm, la concluzia că, probabil, *nu sunt* un scriitor așa de bun precum sperasem (ceea ce totuși nu m-a împiedicat să-mi încasez cecurile pentru drepturile de autor). Cunosc scriitori care susțin că nu citesc recenziile propriilor cărți sau că nu sunt afectați de cele defavorabile atunci când le citesc, și chiar îi cred pe doi dintre aceștia. Eu fac parte din cealaltă categorie — sunt obsedat de posibilitatea unor recenzii potrivnice și, atunci când apar, mă pun pe gânduri. Dar nu reușesc să mă deprime pentru multă vreme. E de ajuns să omor câțiva copii și câteva doamne în vârstă și apoi mă ridic din nou drept ca lumânarea.

Cel mai important, *cititorilor* le-a plăcut *Different Seasons*. Nu-mi amintesc nici un singur corespondent din acele zile care să mă fi mustrat că am scris ceva care nu era *horror*. De fapt, majoritatea cititorilor a ținut să-mi spună că una dintre povestiri le-a stârnit emoțiile într-un anume fel, i-a făcut să gândească, i-a făcut *să simtă*, iar acele scrisori sunt *adevărata* răsplată pentru zilele (deloc puține) când cuvintele vin în minte cu greutate, iar in-

spirația pare subțire sau chiar inexistentă. Dumnezeu să-l binecuvânteze și să-l aibă în grijă pe Cititorul Fidel. Căci gura poate să rostească vorbe, dar fără o ureche înțelegătoare care s-o asculte, nu există poveste.

1982 a fost anul în care Milwaukee Brewers au câștigat singurul lor campionat în American League, conduși de — da, ați ghicit — Robin Yount. În anul acela, Yount a obținut un punctaj de .331, a realizat douăzeci și nouă de alergări complete în jurul terenului și a fost desemnat Cel mai valoros jucător din American League.

A fost un an bun pentru noi, știa mai trecuți de prima tinerețe.

Different Seasons nu a fost o carte plănuită; pur și simplu s-a întâmplat. Cele patru povestiri care o compun au fost scrise la intervale diferite de-a lungul unei perioade de cinci ani, fiind prea lungi ca să poată fi publicate într-o culegere de proză scurtă și doar cu puțin prea mici ca să constituie singure câte o carte. La fel ca unele performanțe mai rare din base-ball, n-a fost atât o realizare, cât un fel de ciudățenie statistică. M-au încântat foarte mult succesul și acceptarea de către public, dar totodată am avut un sentiment de regret clar când în sfârșit manuscrisul a fost predat editurii Viking Press. Știam că era o carte bună; dar știam și că probabil nu voi mai publica niciodată o alta la fel.

Dacă vă așteptați să spun „Ei bine, m-am înșelat" — sunt nevoit să vă dezamăgesc. Cartea de față este complet diferită de cea anterioară. *Different Seasons* era alcătuită din trei povestiri *main-stream* și una despre supranatural, pe câtă vreme toate cele patru povești din acest volum sunt *horror*. În general, sunt ceva mai lungi decât cele din *Different Seasons* și au fost scrise în cea mai mare parte în perioada de doi ani când, chipurile, m-am retras

din activitate. Probabil că sunt diferite pentru că au izvorât dintr-o minte orientată, cel puțin temporar, spre subiecte mai întunecate.

De exemplu, timpul și efectele corozive pe care le poate avea asupra sufletului omenesc. Trecutul și umbrele pe care le aruncă asupra prezentului — umbre în care uneori lucruri neplăcute se dezvoltă, iar lucruri și mai neplăcute se ascund... și se umflă.

Și totuși nu toate preocupările mele s-au schimbat, iar cele mai multe dintre convingeri n-au făcut decât să se întărească. Cred în continuare în rezilienta sufletului omenesc și în valabilitatea fundamentală a iubirii. Cred în continuare că legăturile între oameni se pot înfăptui și că spiritele care sălășluiesc în noi se ating uneori. Cred în continuare că prețul acelor legături este îngrozitor, revoltător de mare... și mai cred că valoarea primită depășește cu mult prețul care trebuie plătit. Probabil că încă mai cred în venirea Albului și în găsirea unui loc în care să construim o baricadă... și în apărarea acelui loc cu prețul vieții. Sunt preocupări și convingeri desuete, dar aș fi un mincinos dacă n-aș recunoaște că le posed în continuare. Și că ele continuă să mă posede.

Tot îmi mai plac poveștile bune. Îmi place să le ascult și-mi place să le spun. S-ar putea să știți sau să nu știți (ori să nu vă pese) că am primit foarte mulți bani ca să public cartea de față și cele două care vor urma după ea, dar dacă știți sau dacă vă pasă, ar mai trebui să știți că n-am primit nici un cent pentru *scrierea* poveștilor din carte. Ca orice altceva care se întâmplă de la sine, actul scrierii este complet independent de sumele de bani implicate. E minunat să ai bani, dar când vine vorba de actul creației, cel mai bine e să nu te gândești prea mult la bani. Asta blochează întregul proces.

Şi felul cum îmi relatez povestirile s-a schimbat puţin, presupun (eu sper că s-a îmbunătăţit, dar fireşte că asupra acestui aspect fiecare cititor îşi va forma singur o opinie), însă asta era de aşteptat. Când Brewers au câştigat campionatul în 1982, Robin Yount ocupa în echipă un post în apărare, între liniile a doua şi a treia de bază. Acum joacă la centru. Presupun că asta înseamnă că a devenit ceva mai lent... dar şi acum prinde aproape tot ce e aruncat în direcţia lui.

Asta mi-e de ajuns. Mi-e cât se poate de ajuns.

Întrucât foarte mulţi cititori ar dori să ştie de unde vin poveştile sau se întreabă dacă acestea se încadrează într-o schemă mai largă urmată de scriitor, am prefaţat fiecare dintre povestirile de faţă cu câte o scurtă notă despre cum a ajuns să fie scrisă. S-ar putea ca aceste însemnări să vă amuze, dar nu trebuie să le citiţi dacă nu doriţi; slavă Domnului, asta nu e o temă pentru acasă şi n-o să fie nevoie să completaţi vreun test mai târziu.

Daţi-mi voie să închei spunând iarăşi cât de bine mă simt să fiu aici, viu, sănătos şi vorbind cu voi din nou... şi cât de bine mă simt să ştiu că şi voi sunteţi tot *acolo*, vii, sănătoşi şi aşteptând să plecaţi în cine ştie ce alt loc — un loc unde, poate, pereţii au ochi, copacii au urechi şi ceva *foarte* neplăcut încearcă să iasă din podul casei şi să coboare scările, ca să ajungă acolo unde sunt oamenii. Lucrul acela mă interesează în continuare... dar în aceste zile cred că oamenii care s-ar putea să îl asculte sau să nu-l asculte mă interesează mai mult.

Înainte de a ne despărţi, trebuie să vă spun cum s-a terminat meciul acela. Brewers i-au învins pe cei de la Red Sox. Clemens l-a păcălit pe Robin Yount la prima încercare a acestuia din urmă de a lovi mingea cu bâta... dar, a doua oară, Yount (care, conform celor spuse de

Ned Martin, l-a ajutat pe Abner Doubleday să traseze primele linii de demarcație ale terenului de base-ball) a reușit o lovitură la mare înălțime deasupra stadionului Green Monster și a făcut două ture complete de teren.

Cred că Robin n-a încheiat încă socotelile cu acest joc. Și nici eu.

Bangor, Maine,
iulie 1989

LANGOLIERII

Se dedică lui Joe,
încă un zburător neliniștit

Unu după miezul nopții

NOTĂ DESPRE „LANGOLIERII"

Poveștile îmi vin în minte în momente și locuri diferite — în mașină, sub duș, când mă plimb, chiar și atunci când particip la vreo petrecere. În vreo două rânduri, poveștile mi-au răsărit în minte în timp ce visam. Dar rareori se întâmplă să aștern povestea pe hârtie imediat ce apare ideea și nici nu țin un „carnețel de idei". Faptul că nu-mi notez ideile este un exercițiu de autoconservare. Am o mulțime, dar numai o mică parte sunt bune de ceva, așa că le păstrez într-un fel de fișet mintal. Cele proaste se autodistrug până la urmă acolo, așa cum se întâmplă cu banda de la Centrul de Control la începutul fiecărui episod din serialul *Misiune imposibilă*. Cu cele bune nu se întâmplă așa. Când și când, deschizând sertarul fișetului ca să văd ce a mai rămas acolo, aceste câteva idei se ițesc către mine, fiecare având propria sa imagine centrală, sclipitoare.

Pentru „Langolierii", imaginea aceea era a unei femei care-şi ţine palma apăsată pe crăpătura din peretele unui avion de pasageri.

Chiar dacă mi-am spus că ştiu prea puţine lucruri despre avioanele de pasageri n-a servit la nimic; exact aşa am făcut, dar imaginea tot apărea ori de câte ori deschideam fişetul ca să mai arunc acolo câte o idee. Am ajuns chiar să miros parfumul femeii (era L'Envoi), să-i văd ochii verzi şi să-i aud respiraţia rapidă şi înspăimântată.

Într-o noapte, pe când stăteam întins în pat, pe punctul de a adormi, mi-am dat seama că femeia asta era o fantomă.

Mi-aduc aminte că m-am ridicat în capul oaselor, cu picioarele pe podea şi am aprins lumina. Am rămas aşa câtăva vreme, fără să mă gândesc la cine ştie ce... cel puţin la suprafaţă. Totuşi, dedesubt, individul care, de fapt, se ocupă de treaba asta pentru mine îşi făcea de zor curat la locul de muncă şi se pregătea să-şi pornească din nou toate maşinile. A doua zi, eu — sau el — am început să scriu această istorisire. A durat cam o lună şi a rămas povestea cel mai uşor scrisă dintre cele cuprinse în acest volum, aşternându-se blând şi natural în straturi, pe măsură ce scriam. Din când în când, şi poveştile şi copiii vin pe lume aproape fără durerile facerii, iar cu povestea de faţă aşa s-a întâmplat. Deoarece creează o impresie apocaliptică, asemănătoare celei create de o mai veche nuvelă de-a mea, „The Mist", am început fiecare capitol în acelaşi stil desuet, rococo. Când am terminat de scris, mă simţeam aproape la fel de bine ca atunci când am început... ceea ce se întâmplă rar.

Sunt leneş în ceea ce priveşte documentarea, dar de data asta m-am străduit să-mi fac lecţiile. Trei piloţi — Michael Russo, Frank Soares şi Douglas Damon — m-au

ajutat să-mi lămuresc nedumeririle şi să rămân cu mintea limpede. S-au purtat frumos cu mine, din momentul în care am promis să nu stric nimic.

Dac-am reuşit să nu comit nici o eroare? Mă îndoiesc. Nici măcar marele Daniel Defoe n-a reuşit. În *Robinson Crusoe*, eroul nostru se dezbracă în pielea goală, înoată până la corabia de pe care se salvase cu puţin timp în urmă... şi apoi îşi umple buzunarele cu lucrurile necesare pentru a rămâne în viaţă pe acea insulă pustie. Apoi mai e şi romanul (ale cărui titlu şi autor vor fi, cu mărinimie, omise aici) despre metroul newyorkez, în care scriitorul se pare că a confundat vestiarele mecanicilor cu toaletele publice.

Avertismentul meu standard sună astfel: pentru lucrurile redate corect, mulţumiţi-le domnilor Russo, Soares şi Damon. Pentru greşeli, daţi vina pe mine. Şi nu spun asta din amabilitate. Erorile faptice rezultă de obicei din neştiinţa de a formula întrebările corecte, şi nu ca urmare a unor informaţii greşite. Mi-am luat anumite libertăţi faţă de avionul în care veţi intra în scurt timp; aceste libertăţi sunt mărunte şi au părut necesare pentru cursul povestirii.

Ei bine, v-am spus destule despre mine; vă invit la bord.

Să zburăm spre ceruri neprietenoase.

Capitolul 1

Veşti proaste pentru căpitanul Engle.
Fetiţa oarbă.
Parfumul doamnei.
Banda Dalton soseşte în Tombstone.
Situaţia stranie a Cursei 29.

1

Brian Engle opri aparatul American Pride L1011 la Poarta 22 şi stinse lumina care semnaliza îndemnul de prindere a centurilor de siguranţă exact la ora 10:14 p.m. Oftă îndelung a uşurare şi-şi desfăcu harnaşamentul de la umeri.

Nu-şi amintea când se mai simţise atât de uşurat — şi de obosit — la capătul unei curse. Fusese chinuit de o durere atroce de cap, aşa că-şi stabilise nişte planuri foarte ferme pentru seara aceea. Nici vorbă să bea un pahar la clubul piloţilor, să se ducă la cină sau măcar să facă baie când ajungea la Westwood. Avea de gând să se prăbuşească în pat şi să doarmă paisprezece ore în şir.

Cursa 7 a Companiei American Pride — cursa principală de la Tokyo la Los Angeles — fusese întârziată mai întâi de puternice vânturi potrivnice, iar apoi de aglomerația tipică de pe LAX... care, în opinia lui Engle, era cel mai prost aeroport din America, dacă lăsai deoparte Logan-ul din Boston. Colac peste pupăză, în ultima parte a zborului mai apăruse și o problemă de presurizare. La început minoră, se înrăutățise treptat până când devenise înspăimântătoare. N-a lipsit mult să se ajungă la explozie și decompresie... dar, din fericire, punctul critic nu a fost depășit. Uneori, astfel de probleme se stabilizau brusc și în mod misterios, și așa se întâmplase de data asta. Pasagerii care coborau chiar în spatele cabinei de control habar nu aveau cât de puțin lipsise să sfârșească terciuiți ca urmare a acestei curse, dar Brian știa... iar asta îi provocase o durere de cap înfiorătoare.

— Drăcovenia asta tre' să meargă direct la atelierul de diagnosticare de aici, îi spuse el copilotului. Ăștia știu care-i problema și că era pe cale să se producă, nu?

Copilotul încuviință din cap.

— Nu le place, dar știu.

— Mă doare-n șpiț dacă le place sau nu, Danny. În seara asta n-a lipsit mult s-o fleștelim.

Danny Keene dădu din cap. Știa și el că așa stăteau lucrurile.

Brian oftă și-și masă ceafa cu palma. Capul îl durea ca un dinte cariat.

— Poate că sunt prea bătrân pentru treaba asta.

Dar acesta era, firește, genul de lucruri pe care oricine îl spune despre propria slujbă, mai ales după o tură de serviciu proastă, iar Brian știa foarte bine că nu era deloc prea bătrân pentru meseria asta — la patruzeci și trei de ani, tocmai împlinea vârsta optimă pentru piloții

de curse aviatice. Cu toate acestea, în seara asta aproape că o spusese cu convingere. Doamne, cât de obosit se simțea!

Se auzi un ciocănit în ușa compartimentului; Steve Searles, navigatorul, se întoarse în scaunul său și deschise fără să se ridice în picioare. În prag se afla un bărbat îmbrăcat în sacoul de uniformă al Companiei American Pride. Arăta ca un agent de îmbarcare, dar Brian știa că nu cu asta se ocupa omul. Era John (sau poate că-l chema James) Deegan, adjunctul șefului de operațiuni pentru American Pride la Aeroportul LAX.

— Căpitane Engle?

— Da?

Sistemele de apărare interne se declanșară, iar durerea de cap se înteți. Primul lui gând, născut nu din logică, ci din încordare și oboseală, fu acela că indivizii încercau să-l împovăreze cu responsabilitatea pentru aparatul fisurat. Era un gând paranoic, desigur, dar el se afla într-o dispoziție paranoică.

— Mă tem că am să vă aduc o veste proastă, domnule căpitan.

— E vorba de fisură? spuse Brian cu o voce prea stridentă, făcându-i pe câțiva dintre pasagerii care coborau să arunce priviri în jur, dar acum era prea târziu ca să mai facă ceva în privința asta.

Deegan clătină din cap.

— E vorba de soția dumneavoastră, domnule căpitan.

Preț de o clipă, Brian n-avu nici cea mai vagă idee despre ce vorbea omul din fața lui și nu putu decât să se uite la el cu gura căscată și să se simtă cât se poate de caraghios. Și, deodată, îi pică fisa. Era vorba de Anne, desigur.

— E fosta mea soție. Am divorțat în urmă cu optsprezece luni. Ce-i cu ea?

— A avut loc un accident, spuse Deegan. Cred c-ar fi mai bine să veniți până la birou.

Brian se uită la el cu interes. După ultimele trei ore, lungi și încordate, toate acestea păreau straniu de ireale. Rezistă îmboldului să-i spună lui Deegan că dacă asta era o farsă din acelea cu camera ascunsă, n-avea decât să se ducă-n mă-sa. Dar bineînțeles că nu putea fi vorba de așa ceva. Ofițerii de aviație nu se țineau de șotii și de farse, mai ales pe seama piloților care abia trecuseră pe lângă un eveniment aerian neplăcut.

— Ce-i cu Anne? se auzi Brian întrebând din nou, de data asta cu o voce mai blândă. Era conștient de privirea încărcată de compasiune prudentă a copilotului. E teafără?

Deegan își țintui privirea în pantofii lustruiți și Brian înțelese că vestea era într-adevăr foarte rea, iar Anne era departe de a fi teafără. Anne era o femeie sănătoasă, la abia treizeci și patru de ani, grijulie față de ea însăși. În același timp, el își spusese nu de puține ori că soția lui era singurul șofer întru totul sănătos la minte din toată metropola Boston... ba poate chiar din întregul stat Massachusetts.

Iar acum se auzi întrebând altceva, și chiar așa se întâmpla — ca și cum un străin s-ar fi furișat în creierul lui și îi folosea gura pe post de portavoce.

— A murit?

John sau James Deegan se uită în jur, ca și cum ar fi căutat sprijin, dar nu era decât o însoțitoare de bord în preajma ușii, care le ura pasagerilor o seară plăcută în Los Angeles și, din când în când, privea neliniștită spre cockpit, fiind probabil îngrijorată din același motiv care-i trecuse și lui Brian prin minte — și anume că, din cine știe ce motiv, echipajul avea să fie învinuit pentru

mica neetanșeitate care transformase ultimele ore ale zborului într-un adevărat coșmar. Nimeni nu-l putea sprijini pe Deegan, care se uită din nou la Brian și încuviință din cap.

— Da... mă tem că a murit. Vreți să veniți cu mine, domnule căpitan?

2

La un sfert de oră după miezul nopții, Brian Engle se așeza pe fotoliul cu numărul 5A al Cursei 29 a Companiei American Pride, zborul principal de la Los Angeles la Boston. În circa cincisprezece minute, aparatul care efectua zborul cunoscut călătorilor transcontinentali sub numele de „ochi roșu" avea să decoleze. Își aminti că, mai devreme, își zisese că dacă LAX nu era cel mai periculos aeroport civil din America, atunci Logan era, cu siguranță. Printr-o coincidență cât se poate de neplăcută, acum avea prilejul să compare ambele experiențe într-un interval de numai opt ore: ca pilot la Aeroportul LAX, ca pasager fără bilet plătit la Logan.

Durerea de cap, care se întețise considerabil față de momentul aterizării cu Zborul 7, se înrăutățise și mai mult.

„Un incendiu", își zise el. „Un incendiu blestemat! Ce s-a-ntâmplat cu detectoarele de fum, pentru numele lui Dumnezeu? Era o clădire nou-nouță."

Își dădu seama că în ultimele patru sau cinci luni abia dacă se gândise vreodată la Anne. În primul an de după divorț, se părea că numai la ea se poate gândi: ce făcea, cum era îmbrăcată și, firește, cu cine se întâlnea. Când în sfârșit a început vindecarea, s-a produs foarte repe-

de... ca şi cum i s-ar fi injectat nu ştiu ce antibiotic cu proprietăţi de revigorare a spiritului. Citise destule despre divorţ ca să ştie că, de regulă, agentul de revigorare nu era un antibiotic, ci o altă femeie. Cu alte cuvinte, un efect de ricoşeu.

Nici o altă femeie nu apăruse în viaţa lui Brian — cel puţin deocamdată. Câteva întâlniri şi un act sexual prudent (ajunsese la convingerea că, în epoca SIDA, toate actele sexuale extraconjugale erau prudente), dar nici o altă femeie. Pur şi simplu, se... vindecase.

Brian se uită la tovarăşii lui de drum, care urcau la bordul avionului. O tânără cu părul blond mergea însoţită de o fetiţă cu ochelari întunecaţi. Mâna fetiţei strângea cotul blondei. Femeia murmură ceva către mica ei însoţitoare, fetiţa ridică imediat capul spre sunetul vocii ei, iar Brian înţelese că era oarbă — era ceva în felul cum îşi mişcase capul. Ciudat, îşi zise el, cum nişte gesturi atât de mărunte pot să trădeze atât de multe lucruri.

„Anne", îşi spuse. „N-ar trebui să te gândeşti la Anne?"

Dar mintea lui obosită tot încerca să scape de subiectul Anne. Anne, care fusese soţia lui, Anne, singura femeie pe care o lovise la mânie, Anne, care acum era moartă.

Se gândi că ar putea să susţină acum un turneu de conferinţe, în care să le vorbească grupurilor de bărbaţi divorţaţi. La naiba, puteau foarte bine să fie şi femei divorţate. Subiectele lui aveau să fie divorţul şi arta de a uita.

La scurt timp după a patra aniversare e momentul optim pentru divorţ, avea să le spună el. Luaţi, de pildă, exemplul meu. Am petrecut anul următor în purgatoriu, întrebându-mă cât anume din vină îmi aparţine mie, şi cât, ei. Mă întrebam dacă fusese bine sau rău că o tot pi-

sam pe tema copiilor — asta era marea chestie dintre noi, nimic spectaculos ca drogurile sau adulterul, doar vechea antiteză dintre copii și carieră — și deodată s-a-ntâmplat ca și cum în capul meu ar fi fost un ascensor rapid, în care se afla Anne, și care a coborât cu repeziciune.

Da. A dispărut undeva, în adânc. Iar în ultimele luni nu se gândise la Anne mai deloc... nici măcar când trebuia să achite cecul lunar de pensie alimentară. Era o sumă foarte rezonabilă, foarte civilizată; Anne câștiga singură optzeci de mii de dolari pe an, înainte de plata impozitului. Avocatul lui se ocupa de plată și nu era decât un articol din bilanțul lunar pe care-l primea Brian, un mic articol de două mii de dolari strecurat între factura la curent electric și ipoteca pe apartament.

Se uită apoi la un adolescent slăbănog și stângaci, care ținea o cutie de vioară la subsuoară și avea o *yarmulke* în creștetul capului, mergând agale pe culoarul dintre scaune. Băiatul părea în același timp neliniștit și entuziasmat, cu ochii plini de viitor. Brian îl invidie.

În ultimul an al căsniciei lor, nu lipsiseră amărăciunea și mânia între ei doi și, în cele din urmă, cam cu patru luni înainte de sfârșit, se-ntâmplase: mâna lui s-a pus în mișcare înainte ca rațiunea lui să poată să spună nu. Nu-i plăcea să-și amintească această întâmplare. Ea băuse prea mult la o petrecere și, când ajunseseră acasă, îl scosese din sărite.

„Dă-mi pace, Brian, în privința asta. Te rog să-mi dai pace. Nu mai vreau să aud de copii. Dacă vrei să-ți faci un test de fertilitate, du-te la doctor. Eu lucrez în publicitate, nu sunt plătită ca să fac copii. M-am săturat până peste cap de toate prostiile tale de macho car..."

Acela a fost momentul în care a plesnit-o dur, peste gură. Lovitura întrerupsese ultimul cuvânt cu o precizie

brutală. Se uitau unul la celălalt, în apartamentul în care mai târziu ea avea să moară, amândoi mai şocaţi şi mai înspăimântaţi decât aveau să recunoască vreodată (poate doar acum, când şedea în scaunul cu numărul 5A şi privea cum urcă pasagerii la bordul Cursei 29, recunoştea, în sfârşit, recunoştea faţă de el însuşi). Ea îşi dusese mâna la gură, care începuse să sângereze. Apoi a întins degetele spre el.

„M-ai lovit", i-a spus ea. Nu era mânie în glasul ei, doar uimire. Avea el o bănuială că se poate să fi fost pentru prima oară când cineva lovise cu mânie vreuna dintre părţile trupului lui Anne Quinlan Engle.

„Da", spusese el. „Poţi să fii sigură de asta. Şi am s-o fac din nou dacă nu taci din gură. Nu-ţi mai permit să mă mai biciuieşti cu limba aia a ta, draga mea. Ar fi bine să-ţi pui un lacăt la ea. Ţi-o spun spre binele tău. Zilele alea s-au terminat. Dacă ai nevoie să-ţi verşi veninul pe cineva în casă, ia-ţi un câine."

Căsnicia lor se mai târâse timp de câteva luni, dar de fapt se sfârşise în clipa în care palma lui Brian intrase brusc în contact cu faţa lui Anne. Fusese provocat — Dumnezeu îi era martor că fusese provocat — dar tot ar fi dat mult ca să întoarcă acea clipă nenorocită înapoi.

În vreme ce ultimii pasageri urcau agale la bordul avionului, se pomeni gândindu-se de asemenea, aproape obsedant, la parfumul lui Anne. Cum se numea? Lissome? Lithsome? Lithium, pentru numele lui Dumnezeu? Pur şi simplu nu reuşea să-şi aducă aminte. Era înnebunitor.

„Mi-e dor de ea", se gândi el fără chef. „Acum, c-a dispărut pentru totdeauna, mi-e dor de ea. Nu-i uluitor?"

Lawnboy? Să fi avut o denumire atât de stupidă?

„Of, oprește-te!" își dojeni el mintea obosită. „Pune-i un dop!"

„În regulă", acceptă mintea lui. „Nici o problemă; pot să încetez. Pot să-ncetez oricând am chef. Să fi fost Lifebuoy? Nu, asta-i o marcă de săpun. Scuze. Lovebite? Lovelorn?"

Brian își prinse centura de siguranță, se lăsă pe spate, închise ochii și simți mirosul unui parfum pe care nu-l putea identifica.

Asta se-ntâmplă când una dintre însoțitoarele de bord îi vorbi. Bineînțeles: Brian Engle susținea teoria conform căreia acestea erau învățate — la un curs de specializare ultrasecretă, care se numea, poate, Necăjirea Fraierilor — să aștepte până când pasagerii închideau ochii și abia apoi să le ofere vreun serviciu nu tocmai esențial. Și, firește, trebuia să aștepte până când erau îndeajuns de sigure că pasagerii erau adormiți înainte să-i trezească pentru a-i întreba dacă doresc o pătură sau o pernă.

— Scuzați-mă..., începu ea și se opri brusc.

Brian văzu cum ochii ei se plimbă de la epoleții vestonului negru, la chipiul înzorzonat fără noimă cu ceva ce semăna cu o omletă, așezate pe scaunul gol de lângă el.

Își reconsideră atitudinea și începu din nou:

— Scuzați-mă, domnule căpitan, doriți cafea sau suc de portocale?

Brian observă amuzat cum tânăra se cam fâstâcise. Ea făcu un gest către masa din partea față a compartimentului, chiar sub micul ecran dreptunghiular pentru proiecții de filme. Pe masă se aflau două frapiere. Din fiecare se înțea gâtul suplu, de culoare verde, al câte unei sticle de vin.

— Şi, desigur, am şi şampanie.

Engle se gândi

(nu era Love Boy, seamănă, dar nu răsare)

să ceară şampanie, dar numai pentru scurt timp.

— Nu vreau nimic, mulţumesc, spuse el. Şi nu vreau nici unul dintre serviciile din timpul zborului. Cred c-am să dorm tot drumul până la Boston. Cum se-arată vremea?

— Sunt nori la 6 000 de metri peste Marea Prerie pe tot parcursul până la Boston, dar nu e nici o problemă. O să zburăm la peste 10 000 de metri. A, şi am primit rapoarte despre o aurora boreală deasupra Deşertului Mojave. Poate-o să vreţi să rămâneţi treaz pentru asta.

Brian ridică din sprâncene.

— Glumeşti? Aurora boreală deasupra Californiei? În anotimpul ăsta?

— Aşa ni s-a spus.

— Cineva a luat prea multe droguri ieftine, spuse Brian râzând. Cred c-o să aţipesc, mersi.

— Foarte bine, domnule căpitan. Stewardesa mai zăbovi o clipă. Dumneavoastră sunteţi ofiţerul căruia tocmai i-a murit soţia, nu-i aşa?

Durerea de cap palpită şi-şi arătă colţii, dar îşi impuse să zâmbească. Femeia asta — care de fapt era doar o fată — nu fusese rău intenţionată.

— Era fosta mea soţie, dar altfel, da. Eu sunt ăla.

— Îmi pare teribil de rău pentru pierderea pe care aţi suferit-o.

— Îţi mulţumesc.

— Am zburat vreodată cu dumneavoastră, sir?

Zâmbetul lui reapăru fugar.

— Nu cred. Am făcut curse internaţionale în ultimii patru ani.

Și, pentru că i se păru întru câtva necesar, îi întinse mâna.

— Brian Engle.

Ea i-o strânse și spuse:

— Melanie Trevor.

Engle îi zâmbi din nou, apoi se lăsă pe spate și închise ochii încă o dată. Închise ochii, fără să adoarmă — anunțurile de dinaintea plecării, urmate de rulajul pe pistă pentru decolare nu ar fi făcut decât să-l trezească din nou. O să fie destul timp pentru somn după ce se vor înălța în aer.

Zborul 29, ca majoritatea curselor de noapte, plecă fără întârziere — iar Brian se gândi că acest amănunt ocupa o poziție fruntașă pe firava listă de atracții a genului acesta de curse. Avionul era un 767, având puțin peste jumătate din locuri ocupate. La clasa I erau vreo șase pasageri. Nici unul dintre ei nu i se păru lui Brian beat sau cu chef de scandal. Asta era bine. Poate chiar reușea să doarmă până la Boston.

O privi cu răbdare pe Melanie Trevor cum arăta spre ușile de ieșire, demonstrând cum se folosește ceșcuța aurită dacă se producea o pierdere de presiune (o procedură pe care Brian o repetase în gând, și cu oarecare panică, nu cu mult timp în urmă), și cum se umflă vesta de salvare de sub fotoliu. Când avionul ajunse în aer, ea se apropie de scaunul lui și-l întrebă din nou dacă voia să-i aducă ceva de băut. Brian clătină din cap, îi mulțumi, după care apăsă pe butonul care cobora spătarul fotoliului. Închise ochii și adormi de îndată.

N-a mai văzut-o niciodată pe Melanie Trevor.

3

La circa trei ore după decolarea avionului, o fetiță pe care o chema Dinah Bellman se trezi și o întrebă pe mătușa ei Vicky dacă poate să bea un pahar cu apă.

Mătușa Vicky nu-i răspunse, așa că Dinah o întrebă din nou. Neprimind nici de data asta un răspuns, fetița se întinse să atingă umărul mătușii, dar era deja aproape sigură că mâna ei nu va găsi decât spătarul gol al fotoliului, și chiar așa se întâmplă. După cum îi spusese doctorul Feldman, copiii orbi din naștere dezvoltau adesea o hipersensibilitate — aproape ca un fel de radar — față de prezența sau absența oamenilor în imediata lor apropiere, dar Dinah nu avea nevoie de această informație. Știa că era adevărat. Mai dădea și greș, dar de obicei funcționa... mai ales dacă persoana în cauză era Însoțitorul ei Văzător.

„Ei, s-a dus la toaletă și-o să se-ntoarcă imediat", își spuse Dinah, dar în același timp se simți cuprinsă de o neliniște vagă și ciudată. Nu se trezise din somn dintr-o dată; fusese un proces lent, așa cum un scufundător își croiește drum spre suprafața apei. Dacă mătușa Vicky, care stătea pe locul de lângă fereastră, s-ar fi strecurat pe lângă ea ca să ajungă pe culoar în ultimele două–trei minute, Dinah ar fi trebuit să o simtă.

„Deci a plecat mai devreme", își spuse ea. „Probabil c-a trebuit să facă treaba mare... Nu-i nici o problemă, Dinah. Sau poate că s-a oprit să stea de vorbă cu cineva, la întoarcere."

Numai că Dinah nu auzea *pe nimeni* vorbind în cabina principală a marelui avion; doar zumzetul monoton și molcom al motoarelor cu reacție. Senzația de neliniște crescu.

Auzi vocea domnișoarei Lee, terapeuta ei (deși Dinah o considerase dintotdeauna profesoara ei oarbă), vorbindu-i în minte: „Nu trebuie să-ți fie teamă să te temi, Dinah... toți copiii se tem din când în când, mai ales în situații care sunt noi pentru ei. Asta e de două ori mai adevărat pentru copiii nevăzători. Crede-mă, știu asta." Iar Dinah chiar o credea, pentru că, la fel ca și ea, domnișoara Lee era oarbă din naștere. „Nu-ți goni frica... dar nici nu te lăsa stăpânită de ea. Stai liniștită și încearcă să analizezi rațional situația. Vei fi surprinsă să constați cât de des își face efectul."

„Mai ales în situații care sunt noi pentru ei."

Ei bine, asta se potrivește, cu siguranță; era pentru prima oară în viața ei când Dinah zbura cu *orice*, ca să nu mai vorbim că era un uriaș avion transcontinental, de la o coastă oceanică la cealaltă.

„Încearcă să analizezi rațional situația."

Ei bine, se trezise într-un loc straniu ca să constate că Însoțitorul Văzător dispăruse. Bineînțeles că asta era înspăimântător, chiar dacă știai că absența era doar temporară — la urma urmelor, Însoțitorul Văzător nu putea pur și simplu să dea fuga la cel mai apropiat Taco Bell numai fiindcă o chinuise foamea cât timp stătuse închisă într-un avion care zburase la peste 11 000 de metri altitudine. Cât despre strania liniște din cabină... ei bine, la urma urmei, era un zbor de noapte. Ceilalți pasageri probabil că dormeau.

„Chiar toți?", întrebă cu îndoială partea îngrijorată a minții sale. „TOȚI pasagerii dorm? E posibil?"

Deodată, răspunsul îi veni în minte: filmul. Cei care nu dormeau vizionau filmul proiectat pe ecranul din avion. Bineînțeles.

Se simți inundată de o senzație aproape palpabilă de ușurare. Mătușa Vicky îi spusese că era vorba de filmul *When Harry Met Sally*, cu Billy Crystal și Meg Ryan, și că avea de gând să-l vadă și ea... dacă reușea să rămână trează.

Dinah își plimbă ușor mâna peste scaunul mătușii, bâjbâind după căștile audio, dar nu le găsi. În schimb, dădu peste o carte în format de buzunar. Fără doar și poate, unul dintre romanele de dragoste pe care mătușa ei le citea cu plăcere — după cum spunea ea, povești din vremurile când bărbații erau bărbați, iar femeile nu erau.

Dinah își mișcă degetele ceva mai departe și dădu peste altceva — ceva dintr-o piele moale, cu suprafața fină. O clipă mai târziu dădu peste un fermoar și după încă un moment pipăi cureaua.

Era poșeta mătușii Vicky.

Neliniștea puse din nou stăpânire pe Dinah. Căștile nu erau pe scaunul mătușii, dar poșeta era. Toate cecurile de călătorie, exceptând bancnota ascunsă adânc în poșeta fetiței, erau acolo — Dinah știa asta fiindcă le auzise pe mama ei și pe mătușa Vicky discutând despre ele înainte de a pleca de la locuința din Pasadena.

Să fi plecat mătușa Vicky la toaletă, lăsându-și poșeta pe scaun? Să fi făcut ea una ca asta când tovarășa ei de drum nu numai că avea doar zece ani și dormea, dar pe deasupra mai era și *oarbă*?

Dinah nu credea asta.

„Nu-ți goni frica... dar nici nu te lăsa stăpânită de ea. Stai liniștită și încearcă să analizezi rațional situația."

Dar nu-i plăcea locul acela gol și nici tăcerea care domnea în avion. I se părea cât se poate de logic ca cei mai mulți dintre pasageri să fie adormiți și ca cei care rămăseseră treji să stea cât mai tăcuți, din considerație pen-

tru ceilalți, dar tot nu-i plăcea. Un animal, unul cu niște colți și gheare extrem de ascuțite, se trezi și începu să mârâie în capul ei. Știa cum se numește animalul acela; era panica și dacă nu o stăpânea de îndată, era posibil să facă ceva care le-ar fi pus într-o situație jenantă atât pe ea, cât și pe mătușa Vicky.

„Când o să văd, când doctorii din Boston or să-mi repare ochii, nu voi mai fi nevoită să trec prin situații stupide ca aceasta."

Asta era fără doar și poate adevărat, dar, în acel moment, n-o ajuta absolut deloc.

Dinah își aminti deodată că, după ce și-au ocupat locurile, mătușa Vicky îi luase mâna, îi îndoise toate degetele în afară de arătător și apoi îi călăuzise acel deget către partea laterală a scaunului. Butoanele de control erau acolo — puține la număr, simple, ușor de reținut. Erau mai întâi cele două rotițe pe care le puteai folosi după ce-ți puneai căștile la urechi — cu una comutai între diferitele canale audio, iar cu cealaltă reglai volumul. Micul întrerupător dreptunghiular comanda lumina de deasupra fotoliului. „De āla n-o să ai nevoie", îi spusese mătușa Vicky, cu un zâmbet în voce. „Cel puțin deocamdată." Ultimul era un buton pătrat — când îl apăsai, chemai o însoțitoare de bord.

Degetul fetiței atinse acest buton și îi mângâie suprafața convexă.

„Chiar vrei să faci asta?", se întrebă ea și răspunsul se auzi de îndată. „Da, vreau."

Apăsă butonul și auzi sunetul slab al soneriei. Apoi așteptă.

Dar nu veni nimeni.

Nu se auzea decât șuierul molcom, aparent etern al motoarelor cu reacție. Nimeni nu vorbea. Nimeni nu râ-

dea. („Se pare că filmul ăla nu-i chiar așa de amuzant cum credea mătușa Vicky c-o să fie", se gândi Dinah.) Nimeni nu tușea. Fotoliul de lângă ea, fotoliul mătușii Vicky, rămânea în continuare gol și nici o stewardesă nu se apleca deasupra ei, învăluită în mantia ei subțire de parfum și miros slab de șampon și machiaj, ca s-o întrebe pe Dinah dacă dorește să-i aducă ceva — o gustare sau poate un pahar cu apă.

Doar zumzetul ușor și constant al motoarelor cu reacție.

Fiara numită panică se văicărea mai zgomotos ca oricând. Ca să i se împotrivească, Dinah se concentră asupra dispozitivului radar, transformându-l într-un fel de baston invizibil pe care-l putea mânui de pe scaunul ei chiar aici, în mijlocul cabinei principale. Se pricepea la asta; uneori, când se concentra *foarte* intens, aproape credea că poate să vadă prin ochii celorlalți. Dacă se gândea la asta îndeajuns de intens, dacă și-o dorea îndeajuns de mult. Odată i-a povestit domnișoarei Lee despre această senzație, iar reacția acesteia a fost neobișnuit de aspră. „Vederea prin ochii altora e o fantezie răspândită la nevăzători", i-a spus ea. „Mai ales la copiii orbi. Să nu faci vreodată greșeala să te bazezi pe această senzație, Dinah, fiindcă riști să dai de bucluc când o să cazi pe niște scări sau o să te trezești în fața unei mașini."

Așa că renunțase la încercările de „a vedea prin ochii altora", cum se exprimase domnișoara Lee și în cele câteva ocazii în care senzația pusese din nou stăpânire pe ea — faptul că vedea lumea, întunecată, încețoșată, dar *acolo* — prin ochii mamei sale sau ai mătușii Vicky, se străduise să scape de ea... așa cum cineva care, temându-se că-și va pierde mințile, va încerca să alunge voci-

le închipuite. Dar acum era cuprinsă de teamă așa că încerca să-i caute pe cei din jur, să-i *simtă*, însă nu-i găsea.

Groaza crescuse foarte mare în ea, iar animalul „panică" se văicărea gălăgios. Simțea cum plânsul încearcă să pună stăpânire pe ea și strânse din dinți ca să și-l înăbușe. Pentru că n-ar fi ieșit la suprafață ca un strigăt sau ca un țipăt; dacă-l lăsa să izbucnească, ar fi ieșit pe gură ca un răcnet, cu sonoritatea unei alarme de pompieri.

„N-am să țip", își impuse ea cu strășnicie. „N-am să țip ca să n-o fac pe mătușa Vicky să se simtă stânjenită. N-am să țip ca să-i trezesc pe cei care sunt adormiți și să-i sperii pe cei care sunt treji, fiindc-or să vină toți numaidecât și-or să spună, ia uitați-vă la fetița aia speriată, uitați-vă la fetița oarbă speriată."

Numai că acum acel simț al radarului — acea parte din ea care evalua tot felul de semnale senzoriale și care uneori *chiar* părea să vadă prin ochii celorlalți (indiferent ce spunea domnișoara Lee) — îi sporea teama în loc s-o domolească.

Fiindcă acel simț îi spunea că nu se afla *nimeni* în raza sa de acoperire.

Absolut nimeni.

4

Brian Engle avea un vis foarte urât. Se făcea că pilota din nou Cursa 7 de la Tokyo la Los Angeles, dar de data asta fisura era mult mai mare. În cockpit stăruia un sentiment al dezastrului; Steve Searles mânca un pateu danez și plângea.

„Dacă ești atât de supărat, de ce mai mănânci?", întrebă Brian. Un șuierat strident, ca de ceainic, începu să umple cockpit-ul — sunetul unei scurgeri de presiune, își făcu el socoteala. Firește, era o idee caraghioasă — scurgerile sunt aproape întotdeauna silențioase până când se produce explozia — dar își zise că în vis totul e posibil.

„Pentru că-mi plac la nebunie chestiile astea, și n-am să mai apuc niciodată să mai mănânc altul", răspunse Steve, suspinând mai tare ca oricând.

Apoi, dintr-o dată, șuieratul strident încetă. O însoțitoare de bord zâmbitoare și ușurată — de fapt, era Melanie Trevor — apăru ca să-i spună că fisura fusese descoperită și astupată. Brian se ridică și merse după ea în cabina principală, acolo unde Anne Quinlan Engle, fosta lui soție, stătea în picioare într-un mic alcov din care scaunele fuseseră scoase. Pe fereastra de lângă ea se putea citi o frază criptică și întru câtva amenințătoare: NUMAI STELE CĂZĂTOARE. Era scrisă cu roșu, culoarea mâniei.

Anne era îmbrăcată în uniforma de culoare verde-închis a însoțitoarelor de bord ale Companiei American Pride — era director la o agenție de publicitate din Boston și strâmba întotdeauna din nasul ei aristocratic când venea vorba de stewardesele cu care zbura soțul ei. Își ținea mâna apăsată peste o crăpătură din fuzelaj.

„Vezi, dragule?", spuse ea cu mândrie. „Totul s-a rezolvat. Nici nu mai conteză că m-ai bătut. Te-am iertat."

„Nu face asta, Anne!", a strigat el, dar deja era prea târziu. Un pliu apăru pe spatele mâinii ei, imitând forma crăpăturii din fuzelaj. Pliul se adânci pe măsură ce diferența de presiune îi absorbea implacabil mâna în afară. Primul trecu prin crăpătură degetul ei mijlociu, apoi

inelarul, apoi arătătorul și degetul mic. Apoi se auzi un pocnet brusc, precum un dop de șampanie scos de un chelner prea zelos, în clipa în care toată mâna i-a dispărut prin crăpătura din avion.

Cu toate acestea, Anne continua să zâmbească.

„L'Envoi se numește, dragule", spuse ea în vreme ce brațul începea să-i dispară. Părul îi scăpase din clama cu care și-l ținea strâns la spate și îi învăluia fața asemenea unui nor cețos. „Ăsta e parfumul pe care l-am folosit mereu, nu mai ții minte?"

Își amintea... acum își amintea. Dar acum nu mai avea importanță.

„Anne, întoarce-te!", strigă el.

Ea rămase cu zâmbetul pe buze în timp ce brațul îi era atras încet în vidul din exteriorul avionului.

„Nu doare deloc, Brian, crede-mă."

Mâneca vestonului verde al uniformei American Pride începu să fluture și Brian văzu cum carnea ei era trasă în afară prin crăpătură preschimbată într-o pastă albă vâscoasă. Arăta precum pasta de lipit Elmer.

„L'Envoi, mai ții minte?", întrebă Anne în timp ce era trasă prin crăpătură, iar acum Brian putea să-l audă din nou — acel sunet pe care poetul James Dickey îl numise cândva „colosalul șuierat ca de fiară al spațiului". Sunetul se întetea pe măsură ce visul se întuneca și în același timp începu să se amplifice. Ca să se transforme nu în țipătul vântului, ci în cel al unei voci omenești.

Ochii lui Brian se deschiseră subit. Preț de o clipă se simți dezorientat de forța visului, dar numai preț de o clipă — era un profesionist într-o slujbă de risc sporit și de mare responsabilitate, o slujbă în care una dintre condițiile esențiale era viteza sporită de reacție. Călătorea cu Cursa 29, nu cu Cursa 7, și nu de la Tokyo la Los An-

geles, ci de la Los Angeles la Boston, acolo unde Anne era deja moartă — nu ca victimă a unei depresurizări, ci a unui incendiu produs în apartamentul ei de pe Atlantic Avenue, din apropierea falezei. Dar sunetul continua să se audă.

Era o fetiță care țipa sfâșietor.

5

— Vrea cineva să vorbească cu mine, vă rog? întrebă Dinah Bellman cu glas scăzut, dar limpede. Mă iertați, dar mătușa mea a dispărut, iar eu sunt oarbă.

Nimeni nu-i răspunse. La patruzeci de rânduri și două partiții distanță, căpitanul Brian Engle visa că ofițerul lui navigator plânge și mănâncă un pateu danez.

Nu se auzea decât zumzetul constant al motoarelor cu reacție.

Panica îi umbri din nou mintea, iar Dinah făcu singurul lucru care-i trecu prin minte ca să scape de ea: desfăcu centura de siguranță, se ridică în picioare și ieși pe culoarul dintre scaune.

— Alo? întrebă ea ceva mai tare. Alo, e cineva pe-aici?

Nici de data asta nu primi nici un răspuns. Dinah începu să plângă. Cu toate acestea, își ținu cumpătul cu îndârjire și începu să pășească încet de-a lungul culoarului din stânga. „Nu uita să numeri totuși", o avertiză o parte a minții sale. „Numără rândurile pe lângă care treci, altfel o să te rătăcești și n-o să mai găsești niciodată calea de întoarcere."

Se opri la rândul de scaune de pe partea stângă aflat chiar în fața rândului în care ea și mătușa Vicky stătu-

seră aplecate, cu brațele desfăcute și degetele răsfirate. Știa că aici *era* un bărbat, fiindcă mătușa Vicky vorbise cu el cu doar un minut sau două înainte de decolarea avionului. Când acesta îi răspunsese, vocea lui se auzise dinspre scaunul aflat chiar în fața celui pe care șezuse Dinah. Știa asta; capacitatea de a localiza vocile făcea parte din viața ei, un fapt de viață obișnuit, ca respirația. Bărbatul adormit avea să tresară când degetele ei desfăcute îl vor atinge, dar fetiței nu-i mai păsa.

Numai că scaunul era gol.

Totalmente gol.

Dinah se îndreptă de spate, cu obrajii umezi și cu capul bubuind de teamă. Că doar nu s-or fi dus la toaletă *împreună*, nu? Bineînțeles că nu.

Poate că erau două toalete. Într-un avion așa de mare *trebuie* să fie două toalete.

Numai că nici asta nu mai conta.

Mătușa Vicky nu și-ar fi lăsat poșeta din mână, orice s-ar fi întâmplat. Dinah era sigură de asta.

Începu să pășească încet înainte, oprindu-se la fiecare rând de scaune, pipăindu-le pe cele două mai apropiate de ea, mai întâi pe partea stângă, apoi pe cele din dreapta.

Dădu peste o altă poșetă pe unul dintre scaune, apoi peste ceva ce semăna cu o servietă pe altul, un pix și un teanc de hârtii pe un al treilea. Atinse ceva lipicios pe casca așezată pe al doilea scaun. Își frecă degetele, apoi făcu o grimasă și le șterse de husa ce acoperea tetiera scaunului. Fusese niște ceară din urechi. Era sigură de asta. Avea o consistență grețoasă, inconfundabilă.

Dinah Bellman merse pe pipăite de-a lungul culoarului, fără să se mai străduiască să se poarte cu blândețe în

investigațiile ei. Nu mai conta. Nu avea cum să înfigă degetul în vreun ochi, să ciupească vreun obraz sau să tragă vreun fir de păr.

Fiecare din scaunele cercetate era gol.

„Asta nu se poate", își zise ea înspăimântată. „Pur și simplu, nu se poate! Când ne-am urcat în avion, erau peste tot în jurul nostru! I-am auzit! I-am simțit! I-am mirosit! Unde-au dispărut cu toții?"

Nu știa unde, dar toți *dispăruseră:* devenea din ce în ce mai sigură de acest lucru.

La un moment dat, în timp ce ea dormea, mătușa ei și toți pasagerii Cursei 29 dispăruseră.

„Nu!" Partea rațională a minții ei protesta cu vocea domnișoarei Lee. „Nu, e imposibil, Dinah! Dacă toți au dispărut, cine pilotează avionul?"

Începu să meargă mai repede acum, prinzându-se cu mâinile de marginea fotoliilor, cu ochii ei orbi larg deschiși în spatele ochelarilor cu lentile fumurii, cu tivul rochiței roz de călătorie fluturând. Pierduse socoteala rândurilor, dar, pe lângă necazul ei mai mare legat de tăcerea nesfârșită, amănuntul ăsta nu mai conta.

Se opri din nou și întinse mâinile către scaunul aflat în dreapta ei. De data asta dădu peste niște păr... dar poziția acestuia era complet aiurea. Părul se afla pe scaun — cum se putea una ca asta?

Strânse mâinile și... ridică părul. Brusc și înfiorător, pricepu.

„E păr, dar bărbatul căruia-i aparține a dispărut. E un scalp. Țin în mână scalpul unui mort."

Acela a fost momentul în care Dinah Bellman a deschis gura și a dat glas țipetelor care l-au trezit pe Brian Engle din vis.

6

Albert Kaussner stătea cu burta lipită de bar, bând whiskey Branding Iron. Frații Earp, Wyatt și Virgil se aflau în dreapta sa, iar Doc Holliday, în stânga. Tocmai ridica paharul ca să rostească un toast când un individ cu un picior de lemn intră grăbit și șontăcăind în cârciuma Sergio Leone.

— E banda Dalton! țipă el. Banda Dalton tocmai a intrat în Dodge!

Wyatt se întoarse liniștit spre el. Avea fața subțire, bronzată și arătoasă. Semăna mult cu Hugh O'Brian.

— Aici suntem în Tombstone, Muffin, spuse el. Bagă-ți naibii mințile-n cap.

— Ei bine, ăia vin după noi, oriunde ne-am afla! exclamă Muffin. Și sunt *taaare* furioși, Wyatt! Sunt *taaare taaare furiooooși*!

Ca pentru a-i dovedi spusele, din stradă se auziră împușcături — bubuitul puternic al unor puști militare de calibrul .44 (probabil furate) amestecat cu exploziile ca un pocnet de bici ale carabinelor Garand.

— Hai să nu ne agităm mai mult decât e cazul, Muffin, spuse Doc Holliday și-și lăsă pălăria pe ceafă.

Albert nu fu din cale-afară de surprins să constate că Doc semăna cu Robert De Niro. Dintotdeauna fusese încredințat că, dacă exista vreun actor potrivit să-l joace pe dentistul tuberculos, De Niro era acela.

— Ce ziceți, băieți? întrebă Virgil Earp, uitându-se în jur.

Virgil nu semăna cu nici unul dintre actorii cunoscuți.

— Să mergem, spuse Wyatt. M-am săturat până peste cap de nenorociții ăștia de alde Clanton.

— Dalton le zice, Wyatt, spuse liniștit Albert.

— Nu-mi pasă nici dac-ar fi vorba de John Dillinger şi Pretty Boy Floyd! exclamă Wyatt. Eşti cu noi sau nu, Ace?

— Sunt cu voi, spuse Albert Kaussner, vorbind cu tonul potolit dar ameninţător al ucigaşului înnăscut.

Lăsă o mână pe mânerul pistolului Buntline Special cu ţeava lungă, iar cealaltă o duse la cap ca să controleze dacă tichia *yarmulke* stătea bine la locul ei de pe creştet. Stătea.

— În regulă, băieţi, spuse Doc. Să mergem să-i mătrăşim pe aceşti Dalton.

Ieşiră umăr lângă umăr pe uşile batante, chiar în clipa în care clopotul bisericii baptiste din Tombstone bătea de amiază.

Fraţii Dalton veneau pe Strada Principală în galop, ciuruind cu gloanţe ferestrele şi faţadele false. Proiectilele lor transformară în fântână arteziană butoiul cu apă din faţa magazinului Duke's Mercantile and Reliable Gun Repair.

Ike Dalton îi văzu primul pe cei patru bărbaţi care-i aşteptau în strada prăfoasă, cu redingotele trase în spate ca să lase la îndemână mânerele pistoalelor. Ike îşi struni cu sălbăticie calul, care se ridică pe picioarele din spate, nechezând, umplând zăbala cu cheaguri groase de spumă. Ike Dalton aducea puţin cu Rutger Hauer.

— Ia te uită pe cine avem noi aici, zise el batjocoritor. Wyatt Earp şi frăţiorul lui, fătălăul de Virgil.

Emmett Dalton (care arăta ca Donald Sutherland după o lună de nopţi nedormite) opri calul lângă Ike.

— Şi dentistul lor poponar, mărăi el. Care mai vrea...

Deodată se uită la Albert şi păli. Zâmbetul disprefuitor de pe buzele sale încremeni.

Paw Dalton opri calul alături de cei doi fii ai săi. Paw semăna mult cu Slim Pickens.

— Dumnezeule, murmură Paw. E Ace Kaussner!

Acum Frank James își aliniе și el calul cu cel al lui Paw. Fața-i căpătase culoarea pergamentului murdar.

— Ce mama naibii, băieți! strigă Frank. Nu mă deranjează să-mi fac de cap și să-ntorc cu susul în jos un oraș sau două, într-o zi plicticoasă, dar nu mi-a zis nimeni că Arizona Jew o să fie aici!

Albert „Ace" Kaussner, cunoscut din Sedalia până-n Steamboat Springs sub numele de Arizona Jew, făcu un pas înainte. Își ținea mâna deasupra mânerului pistolului său Buntline. Scuipă într-o parte niște tutun de mestecat, fără să-și dezlipească ochii de cei patru bandiți călare aflați la șase metri în fața sa.

— Băieți, aștept să văd ce-aveți de gând să faceți, spuse Arizona Jew. După socoteala mea, iadul nu-i nici pe jumătate plin.

Membrii bandei Dalton dădură să-și scoată pistoalele exact în clipa când orologiul din turnulul bisericii baptiste din Tombstone bătu pentru ultima oară de amiază. Ace scoase pistolul iute ca fulgerul și, în timp ce trăgea de cocoșul revolverului cu podul palmei stângi, trimițând o ploaie de gloanțe mortale de calibrul .45 în indivizii din fața sa, o fetiță care stătea în fața hotelului Longhorn începu să țipe.

„Cineva ar trebui să-i închidă gura copilului ăluia", își zise Ace. „Ce naiba o fi pățit? Am situația sub control. Doar nu degeaba mi se spune cel mai iute evreu de la vest de Mississippi."

Dar țipătul continuă să se audă, sfâșiind aerul, întunecându-l pe măsură ce se apropia, și totul începu să se destrame.

Pentru o clipă, Albert nu se mai află nicăieri — rătăcit în întunericul în care fragmente din visul lui se rostogoleau și se roteau ca-ntr-un vârtej. Singura constantă era țipătul înfiorător. Se auzea ca șuieratul unui ceainic supraîncărcat.

Deschise ochii și se uită în jur. Se afla în fotoliul său din partea din față a cabinei principale a Cursei 29. Pe culoarul dintre scaune, venea din spatele avionului o fetiță de zece–doisprezece ani, îmbrăcată într-o rochiță roz și purtând ochelari de soare fumurii.

„Da' ce-o fi fata asta, vreo vedetă de cinema sau ce?", gândi el, dar cu toate astea era foarte înfricoșat. Felul cum ieșise din visul său preferat nu fusese deloc plăcut.

— Hei! strigă el, dar încetișor, ca să nu-i trezească pe ceilalți pasageri. Hei, fetițo! Care-i treaba?

Fetița răsuci brusc capul către sunetul vocii sale. Corpul ei se întoarse o clipă mai târziu și se ciocni de unul dintre scaunele care ocupau mijlocul cabinei în rânduri de câte patru. Se lovi la coapsă, ricoșă și căzu pe spate, pe cotiera unuia dintre scaunele de pe partea stângă. Se prăbuși în scaun cu picioarele în sus.

— *Unde sunteți cu toții?* țipă ea. *Ajutor! Ajutor!*

— Hei, stewardesă! strigă Albert îngrijorat și-și desfăcu centura de siguranță.

Se ridică în picioare, ieși pe culoar, se întoarse către fetiță și... se opri. Acum stătea cu fața spre spatele avionului și ceea ce văzu îl făcu să încremenească.

Primul gând care-i trecu prin minte fu: „Cred că, la urma urmelor, nu trebuie să-mi fac griji c-o să-i trezesc pe ceilalți pasageri."

Lui Albert i se părea că întreaga cabină principală a avionului era goală.

7

Brian Engle ajunsese aproape de despărțitura care separa clasa I de clasa business a avionului când își dădu seama că în acel moment compartimentul clasei I era în întregime gol. Se opri doar pentru o clipă și porni mai departe. Probabil că pasagerii plecaseră de la locurile lor ca să vadă ce-i cu țipetele alea.

Își dădea seama, firește, că nu așa stăteau lucrurile; pilotase suficient de multă vreme avioane de pasageri ca să știe destul de multe despre psihologia lor de grup. Când unul dintre pasageri ceda nervos, rareori se întâmpla ca vreunul dintre ceilalți să se miște de pe locul său. Majoritatea călătorilor aerieni renunțau cu supușenie la opțiunea de a acționa individual după ce ajungeau în avion, se așezau și își prindeau centurile de siguranță. După ce duceau la îndeplinire cele câteva sarcini simple, întreaga responsabilitate pentru rezolvarea problemelor care apăreau cădea pe umerii echipajului. Personalul liniilor aviatice îi numea „gâște", dar de fapt erau ca niște oi... o atitudine cu care cei mai mulți membri de echipaj se împăcau de minune. Asta îi făcea mai ușor de manevrat pe cei nervoși.

Dar, întrucât era singura explicație care avea cât de cât o noimă, Brian ignoră ceea ce știa și merse mai departe. Frânturile propriului său vis îl învăluiau încă și o parte a mințiî sale era convinsă că Anne fusese cea care țipase, că o va găsi pe la jumătatea cabinei principale cu mâna lipită pe crăpătura din fuzelajul avionului, o crăpătură situată sub un panou indicator pe care scria NUMAI STELE CĂZĂTOARE.

În compartimentul clasei business nu se afla decât un pasager, un bătrân îmbrăcat în costum maro, cu vestă.

Capul lui chel lucea discret în lumina răspândită de veioza de citit. Mâinile umflate de artrită erau împreunate peste catarama centurii de siguranță. Dormea dus și sforăia zgomotos, ignorând întregul tărăboi.

Brian dădu buzna în cabina principală, iar acolo mersul său înainte fu în cele din urmă temperat de o altă imagine incredibilă. Văzu un adolescent care stătea în picioare lângă o fetiță prăbușită într-un scaun de pe partea stângă a avionului, cam la un sfert din lungimea cabinei. În tot cazul, băiatul nu se uita la ea; se holba spre spatele avionului, cu maxilarul de jos atârnându-i aproape până la gulerul tricoului său Hard Rock Cafe.

Prima reacție a lui Brian a fost aproape identică cu cea a lui Albert Kaussner: „Dumnezeule, tot avionul e gol!"

Apoi văzu o femeie în partea din dreapta a avionului ridicându-se și ieșind pe coridor ca să vadă ce se întâmplă. Avea înfățișarea amețită, ușor buhăită, a celui care tocmai fusese trezit brusc dintr-un somn profund. La jumătatea distanței, pe culoarul central, un tânăr îmbrăcat cu un jerseu cu guler la baza gâtului își întorsese capul spre fetiță și se uita fix într-acolo, cu niște ochi placizi, lipsiți de curiozitate. Un alt bărbat, acesta având în jur de șaizeci de ani, se ridică de pe un scaun din apropierea lui Brian și rămase pe loc, nehotărât. Era îmbrăcat într-o cămașă roșie din diftină și arăta teribil de tulburat. Părul răvășit îi învăluia capul ca o masă dezordonată de șuvițe rebele.

— Cine țipă? îl întrebă el pe Brian. Are probleme avionul, domnule? Sper că nu ne prăbușim, nu?

Fetița se opri din țipat. Se ridică cu greutate din scaunul în care se prăbușise și apoi aproape că se împletici înainte, în direcția opusă. Băiatul abia reuși s-o prindă, mișcându-se cu încetineală buimacă.

„Unde-au dispărut?", își zise Brian. „Doamne Dumnezeule, unde-au dispărut cu toții?"

Dar acum picioarele îl purtau către adolescent și fetiță. În timp ce mergea, trecu pe lângă un alt pasager care continua să doarmă; era o fată de circa șaptesprezece ani. Avea gura deschisă într-un mod dizgrațios și respira cu inhalații prelungi, uscate.

Ajunse la adolescent și la fetița în rochie roz.

— Unde sunt ceilalți, dom'le? întrebă Albert Kaussner.

Avea un braț pe după umerii copilei care plângea cu sughițuri, dar nu se uita la ea; ochii lui se plimbau neîncetat în susul și în josul cabinei aproape pustii.

— Am aterizat cumva în timp ce dormeam și au coborât acolo?

— Mătușa mea a dispărut! zise printre suspine fetița. Mătușa Vicky! Am crezut că avionul e pustiu! Am crezut că am rămas singură! Unde-i mătușa mea, vă rog? O vreau pe mătușa mea!

Brian îngenunche lângă ea pentru o clipă, așa încât se aflau acum la același nivel. Remarcă ochelarii de soare și-și aminti c-o văzuse urcându-se la bordul avionului împreună cu femeia blondă.

— Totul e-n regulă, spuse el. Totul e-n regulă, domnișoară. Cum te cheamă?

— Dinah, suspină fetița. N-o găsesc pe mătușa mea. Sunt oarbă și nu pot s-o văd. M-am trezit și scaunul ei era gol...

— Ce se-ntâmplă? întrebă tânărul cu jerseu. Vorbea peste capul lui Brian, ignorându-i pe acesta și pe Dinah, adresându-se băiatului în tricou Hard Rock și bătrânului în cămașă de diftină. Unde sunt ceilalți?

— Dinah, eşti în afară de orice pericol, spuse Brian. Sunt şi alţi oameni aici. Îi auzi?

— D-da. Îi aud. Dar unde-i mătuşa Vicky? Şi cine a fost omorât?

— Omorât? întrebă deodată o femeie.

Era cea de pe partea stângă a avionului. Brian aruncă o privire fugară şi observă că era tânără, cu părul negru, drăguţă.

— A fost cineva omorât? Avionul a fost deturnat?

— Nimeni n-a fost omorât, spuse Brian.

Cel puţin, era ceva de spus. Mintea îi dădea o senzaţie ciudată: ca o barcă scăpată de la locul de ancorare.

— Linişteşte-te, draga mea.

— Dar i-am simţit părul! insistă Dinah. Cineva i-a tăiat PĂRUL!

Pe lângă toate celelalte, asta era deja prea mult, şi Brian refuză să se gândească la aşa ceva. Dar gândul anterior al lui Dinah îl năpădi cu o intensitate înfiorătoare — cine naiba pilota avionul?

Se ridică şi se întoarse către bărbatul în vârstă, îmbrăcat în cămaşă roşie.

— Trebuie să mă duc în faţă, spuse el. Rămâneţi aici, cu fetiţa.

— Bine, spuse bărbatul în cămaşă roşie. Dar ce se-ntâmplă?

Li se alătură un bărbat de vreo treizeci şi cinci de ani, îmbrăcat în blugi călcaţi şi o cămaşă din oxford. Spre deosebire de ceilalţi, părea teribil de calm. Scoase din buzunar o pereche de ochelari cu ramă de baga, îi desfăcu scuturându-i şi îi puse la ochi.

— Mi se pare c-am rămas cam puţini pasageri, nu-i aşa? spuse el. Accentul lui britanic era aproape la fel de

aspru ca și cămașa pe care-o purta. Ce s-a-ntâmplat cu echipajul? Știe cineva?

— Chiar asta vreau să aflu, spuse Brian și porni din nou spre partea din față a avionului.

Ajuns în fața cabinei principale, se întoarse și numără rapid. Alți doi pasageri se alăturară grupului strâns în jurul fetiței cu ochelari negri. Unul era adolescenta care dormea atât de adânc; se legăna pe picioare de parc-ar fi fost beată sau drogată. Celălalt era tipul vârstnic îmbrăcat în sacoul-sport uzat. Opt oameni cu totul. La aceștia se adăugă pe sine și apoi pe individul de la clasa business care, cel puțin până-n acel moment, dormise tot timpul.

Zece oameni.

„Pentru numele lui Dumnezeu, unde sunt ceilalți?"

Dar nu era momentul să se îngrijoreze pentru asta acum, căci altele erau problemele presante. Brian se grăbi înainte, abia aruncând o privire către bătrânul chel care moțăia la clasa business.

8

Compartimentul de servicii, înghesuit în spatele ecranului pentru filme și între cele două toalete de la clasa I, era pustiu. Așa era și bucătăria, dar acolo Brian văzu ceva extrem de tulburător: cărucior pentru băuturi era oprit în diagonală lângă toaleta de la tribord. Pe raftul de jos al cărucior ului se aflau câteva pahare folosite.

„Tocmai se pregăteau să servească băuturile", își spuse el. „Când s-a-ntâmplat ce s-o fi-ntâmplat, abia apucaseră să scoată afară cărucior ul. Paharele folosite

sunt cele adunate înainte de prezentare. Așa că indiferent ce s-o fi-ntâmplat trebuie să se fi petrecut în decurs de o jumătate de oră de la decolare, poate ceva mai mult — parc-au fost semnalate turbulențe deasupra deșertului? Așa mi se pare. Și ciudățenia aia despre aurora boreală..."

O clipă Brian fu aproape convins că ideea din urmă făcea parte din visul său — cu siguranță era îndeajuns de ciudată —, dar reflectând mai adânc își dădu seama că Melanie Trevor, stewardesa, fusese cea care-i vorbise despre asta.

„Lasă asta acum; dar ce s-a întâmplat? Pentru numele lui Dumnezeu, *ce*?"

Nu știa, dar știa că imaginea căruciorului pentru băuturi abandonat îi stârnea un imens sentiment de teroare și de teamă superstițioasă. Doar o clipă se gândi că așa trebuie să se fi simțit primii urcați la bordul navei *Marie Celeste*, dând peste o corabie complet părăsită, cu toate pânzele aranjate în ordine, unde masa căpitanului fusese pregătită pentru cină, toate parâmele erau strânse în ordine, iar pipa cine știe cărui marinar încă mai fumega undeva, pe puntea din față...

Brian alungă cu un efort imens aceste gânduri paralizante și se îndreptă spre ușa dintre compartimentul de servicii și cockpit. Bătu la ușă. Așa cum se temuse, nu primi nici un răspuns. Și cu toate că știa că era inutil, strânse pumnul și bătu mai tare.

Nimic.

Încercă mânerul. Nu se mișca. Asta era o procedură standard în epoca zborurilor deviate în mod neprevăzut către Havana, Liban sau Teheran. Numai piloții o puteau deschide. Brian era în stare să piloteze avionul ăsta... dar nu din afara cockpit-ului.

— Hei! strigă el. Hei, băieți! Deschideți ușa!

Numai că știa că n-are nici o șansă. Însoțitoarele de bord dispăruseră; aproape toți pasagerii dispăruseră; Brian Engle era gata să parieze că echipajul alcătuit din doi oameni al avionului 767 dispăruse și el.

Era încredințat că Zborul 29 își continua călătoria spre est cu ajutorul pilotului automat.

Capitolul 2

Întuneric și munți.
Comoara găsită.
Nasul tânărului în jerseu.
Când câinii nu mai latră.
Panica e interzisă.
O schimbare de destinație.

1

Brian îl rugase pe bărbatul mai vârstnic în cămașă roșie să aibă grijă de Dinah, dar din momentul în care o auzi pe femeia de la tribord — cea cu glas tânăr și plăcut — fetița se lipi de ea cu ardoarea dată de spaimă, înghesuindu-se în ea și dând s-o apuce de mână cu un fel de hotărâre timidă. După anii petrecuți cu domnișoara Lee, Dinah recunoștea o voce de profesoară, atunci când o auzea. Femeia cu părul negru o luă de mână cu destulă bunăvoință.

— Ziceai că te cheamă Dinah, scumpo?

— Da, spuse Dinah. Sunt oarbă, dar după operația de la Boston o să pot vedea din nou. *Probabil* că voi putea să văd. Doctorii spun că există șaptezeci și cinci la sută șanse să-mi recapăt măcar o parte din vedere și patruzeci la sută șanse să-mi recapăt complet vederea. Pe tine cum te cheamă?

— Laurel Stevenson, răspunse femeia cu părul negru.

Ochii ei continuau să cerceteze atent cabina principală, iar fața ei părea incapabilă să scape de expresia ei inițială: uimire buimacă.

— Laurel, asta e o floare[2], nu-i așa? întrebă Dinah, vorbind cu vivacitate febrilă.

— Îhî, replică Laurel.

— Scuze, spuse bărbatul cu ochelari din baga și accent britanic. Mă duc în față să văd ce face prietenul nostru.

— Vin și eu, spuse bătrânul cu cămașă roșie.

— Vreau să știu ce se-ntâmplă aici! exclamă pe neașteptate bărbatul cu jerseu la baza gâtului. Fața lui avea o paloare cadaverică, exceptând două pete de culoare de pe obraji, aprinse de parcă și-ar fi dat cu ruj acolo. Vreau să știu ce se-ntâmplă *în clipa asta*!

— Și eu sunt la fel de surprins, spuse britanicul, după care porni înspre partea din față a avionului.

Bărbatul în cămașă roșie mergea în urma lui. Adolescenta cu înfățișare de drogată se târî în spatele lor o vreme și deodată se opri la despărțitura dintre cabina principală și compartimentul de clasa I, de parcă n-ar fi fost sigură unde se află.

Bărbatul vârstnic cu sacoul-sport uzat se duse la unul dintre hublourile de la tribord, se aplecă și se uită afară.

[2] Laur, dafin. (*N. t.*)

— Ce se vede? întrebă Laurel Stevenson.

— Întuneric și munți, răspunse bărbatul cu sacoul-sport.

— Munții Stâncoși? întrebă Albert.

Bărbatul cu sacoul-sport uzat încuviință din cap.

— Cred că da, tinere.

Albert hotărî să se ducă și el în partea din față a avionului. Avea șaptesprezece ani, era teribil de inteligent și întrebarea de o mie de puncte a serii îi trecuse prin cap și lui: cine pilota avionul?

Apoi hotărâse că nu avea importanță... cel puțin pentru moment. Avionul se deplasa lin, fără probleme, așa că era de presupus că *cineva* îl pilota, și chiar dacă *cineva* se dovedea a fi *ceva* — cu alte cuvinte, pilotul automat — el nu putea face nimic în privința asta. Ca Albert Kaussner era un violonist talentat — nu chiar un copil-minune — în drum spre locul unde avea să-și continue studiile, la Colegiul de Muzică Berklee. Ca Ace Kaussner era (cel puțin în visele sale) cel mai iute evreu de la vest de Mississippi, un vânător de recompense care sâmbetele o lăsa mai ușor, nu se urca niciodată cu pantofii în pat și întotdeauna era atent cu un ochi să nu rateze șansa celui mai mare câștig, iar cu celălalt după o cafea *kosher* bună undeva, de-a lungul drumului de țară plin de praf. Ace era, presupunea el, modul lui de a se adăposti de niște părinți iubitori din cale-afară care, în adâncul sufletului lor, credeau că orice strănut anunța instalarea pneumoniei. Era un violonist-pistolar — o combinație interesantă —, dar nu știa nimic despre pilotarea avioanelor. Iar fetița spusese ceva care în același timp îl intrigase și îi înghețase sângele în vene. „I-am simțit *părul*! spusese ea. *Cineva* i-a tăiat *PĂRUL*!"

Se despărți de Dinah și Laurel (bărbatul cu sacoul-sport jerpelit se dusese în partea dreaptă a avionului ca să se uite afară pe unul dintre hublouri, iar individul în jerseu cu guler la baza gâtului pornise, cu o expresie de gâlceavă în priviri, către partea din față a avionului, ca să li se alăture celorlalți) și începu să reconstituie drumul fetiței de-a lungul culoarului de la babord.

„Cineva i-a tăiat PĂRUL!", spusese Dinah și, la doar câteva rânduri de scaune mai încolo, Albert văzu la ce se referise.

2

— Mă rog la Dumnezeu, domnule, spuse britanicul, ca șapca de pilot pe care am văzut-o pe unul dintre scaunele de la clasa I să vă aparțină.

Brian stătea în fața ușii încuiate, cu capul în jos, gândind cu furie. Când britanicul vorbi în spatele lui, tresări surprins și se întoarse pe loc.

— N-am vrut să vă sperii, spuse cu blândețe britanicul. Mă numesc Nick Hopewell, adăugă și întinse mâna.

Brian întinse și el mâna și i-o strânse. În timp ce făcea asta, ducând la îndeplinire partea sa din acest ritual străvechi, i se năzări că toată întâmplarea prin care trecea trebuia să fie un vis. Provocat de spaima trasă în timpul zborului de la Tokyo și de aflarea veștii că Anne murise.

O parte a minții sale știa că lucrurile nu stăteau așa, la fel cum o parte a minții sale știuse că țipătul fetiței nu avusese nici o legătură cu compartimentul de clasa I pă-

răsit, dar se agăță de această idee la fel cum se agățase și de cealaltă. Dacă-i era de ajutor, de ce nu? Tot restul era o nebunie... atât de mare, încât fie și numai încercarea de a se gândi la acele lucruri îi dădea o stare febrilă și bolnăvicioasă a minții. Și-apoi, chiar nu era timp pentru gândit, pur și simplu nu era timp, și constată că și asta îi aducea puțină ușurare.

— Brian Engle, spuse el. Încântat să vă cunosc, deși împrejurările sunt...

Dădu din umeri neajutorat. Și, mă rog frumos, *cum* anume erau împrejurările? Nu putea să se gândească la un adjectiv care să le descrie în mod adecvat.

— Puțin cam bizare, nu-i așa? încuviință Hopewell. Cred că ar fi mai bine să nu ne gândim la ele în acest moment. Răspunde echipajul?

— Nu, spuse Brian și, pe neașteptate, lovi din nou cu pumnul în ușă, frustrat.

— Ușurel, ușurel, îl domoli Hopewell. Spune-mi despre chipiul ăla, domnule Engle. N-ai idee ce satisfăcut și ușurat m-aș simți dacă aș putea să-ți spun „căpitane Engle".

Fără voia sa, Brian zâmbi larg:

— *Sunt* căpitanul Engle, spuse el, dar în condițiile de față cred că poți să-mi spui simplu, Brian.

Nick Hopewell apucă mâna stângă a lui Brian și o sărută din inimă.

— Cred c-o să-ți zic Mântuitorul, spuse el. Te-ar supăra foarte tare?

Brian dădu capul pe spate și începu să râdă, imitat de Nick. Stăteau în fața ușii încuiate într-un avion aproape gol, râzând cu frenezie, când își făcură apariția bărbatul în cămașă roșie și cel cu jerseul la baza gâtului, uitându-se la ei ca la doi inși care înnebuniseră.

3

Albert Kaussner ţinu părul în mâna dreaptă timp de câteva momente, uitându-se la el gânditor. Era negru şi lucios în lumina ce venea din tavan, cu piele adevărată, şi nu fu deloc surprins că fetiţa trăsese o sperietură de moarte. Şi el s-ar fi speriat, dacă n-ar fi putut să vadă despre ce e vorba.

Aruncă peruca înapoi pe scaun, se uită la poşeta de pe scaunul învecinat, după care privi mai atent la ceea ce se afla lângă poşetă. Era o verighetă simplă, din aur. O luă, o cercetă, apoi o puse la loc. Începu să meargă încet spre spatele avionului. În mai puţin de un minut, Albert fu cuprins de o uimire atât de mare, încât uită cu totul despre cine o fi pilotând avionul sau cum naiba or să se dea jos din avion dacă acesta era trecut pe pilot automat.

Pasagerii Cursei 29 dispăruseră, dar lăsaseră în urmă o comoară fabuloasă şi, pe alocuri, năucitoare. Albert găsi bijuterii pe aproape fiecare scaun: verighete, mai ales, dar mai erau şi diamante, smaralde şi rubine. Erau şi cercei, majoritatea marfă ieftină, dar unii dintre ei păreau destul de scumpi în ochii lui Albert. Mama lui avea câteva exemplare frumoase, dar unele dintre chestiile de acolo făceau ca cele mai de preţ dintre bijuteriile ei să arate ca nişte chilipiruri achiziţionate de la solduri. Erau acolo butoni de mânecă şi de guler, coliere, brăţări. Şi ceasuri, ceasuri, ceasuri. De la Timex la Rolex, păreau a fi acolo cel puţin două sute de ceasuri, pe scaune, pe podeaua dintre scaune şi pe culoare. Scânteiau în lumină.

Mai erau cel puţin şaizeci de perechi de ochelari. Cu rame subţiri, cu rame din baga, cu rame aurite. Ochelari „cuminţi", ochelari extravaganţi şi ochelari cu strasuri

bătute în rame. Iar printre mărcile reprezentate se numărau Ray-Ban, Polaroid și Foster Grant.

Erau acolo catarame de curea, ace de siguranță și grămezi de mărunțiș. Nu erau bancnote, dar puteai aduna cu ușurință vreo patru sute de dolari din monede. Erau și portofele — nu la fel de multe ca poșetele, dar tot găseai o duzină, unele din piele fină, altele din material plastic. Erau și bricege, ca și cel puțin o duzină de calculatoare de buzunar.

Și alte obiecte mai neobișnuite. Luă de jos un cilindru din plastic de culoarea pielii pe care-l examină preț de vreo treizeci de secunde înainte să observe că era de fapt un dildo, după care-l puse grăbit la loc. Mai găsi o linguriță din aur prinsă cu un lănțișor din aur. Din loc în loc, ba pe scaune, ba pe podea, erau mici grăunți strălucitori, cei mai mulți din argint, dar și unii din aur. Ridică vreo două din aceste mici obiecte ca să-și verifice supozițiile minții sale cuprinse de uimire: unele erau coroane dentare, dar cele mai multe erau plombe. Și, pe unul dintre rândurile din spate, găsi două tije subțiri din oțel. Se uită la ele câteva secunde până să-și dea seama că erau tije chirurgicale și că locul lor nu era pe podeaua unui avion de pasageri aproape părăsit, ci în genunchiul sau umărul vreunui pasager.

Descoperi încă un pasager, un tânăr bărbos care stătea tolănit pe două scaune de pe ultimul rând, sforăind zgomotos și mirosind a bodegă.

La două scaune mai încolo, găsi un dispozitiv care arăta ca un implant de tip pacemaker[3].

[3] Dispozitiv electric pentru stimularea sau stabilizarea bătăilor inimii sau pentru restabilirea ritmului după un stop cardiac. (*N. t.*)

Albert stătea în spatele avionului și se uita înainte, la tubul mare și gol al fuzelajului.

— Ce mama dracului se întâmplă aici? întrebă el cu o voce moale, tremurătoare.

4

— Cer să mi se spună ce se-ntâmplă aici! zise cu glas tare bărbatul în jerseu cu guler la baza gâtului.

Păși în compartimentul de servicii de lângă toaleta de la clasa I ca un financiar corporatist care conducea o preluare ostilă de companie.

— În clipa asta? Tocmai ne pregăteam să spargem broasca acestei uși, spuse Nick Hopewell, fixând asupra lui Gât-Golaș o privire plină de vioiciune. Echipajul de zbor se pare că a abdicat de la îndatoriri, împreună cu toți ceilalți, dar cu toate astea avem noroc. Noua mea cunoștință, aici de față, este un pilot care întâmplător călătorea gratuit cu această cursă, și...

— Cineva dintre cei de-aici e un tâmpit, sunt de acord, spuse Gât-Golaș, și am de gând să aflu care-i ăla, crede-mă.

Trecu pe lângă Nick fără să-i arunce nici măcar o privire și se propți în fața lui Brian, agresiv ca un jucător de fotbal care dispută o minge de arbitru.

— Ești angajat al Companiei American Pride, amice?

— Da, spuse Brian, dar ce-ar fi să lăsăm amănuntele astea deoparte, domnule? E important ca...

— Să-ți spun *eu* ce e important! strigă Gât-Golaș.

O ceață fină de salivă se lipi pe obrajii lui Brian, care fu nevoit să-și reprime impulsul subit și uluitor de pu-

ternic de a-şi înfige mâinile în beregata nemernicului ăstuia ca să vadă cât de mult putea să-i sucească gâtul până trosnea ceva înăuntru.

— Am o întâlnire la Prudential Center cu reprezentanţi ai Bankers International la ora nouă, în dimineaţa asta! *Fix* la nouă! Mi-am rezervat cu bună-credinţă un loc în acest mijloc de transport şi n-am nici o intenţie să întârzii la această întâlnire! Vreau să ştiu trei lucruri: cine a autorizat o oprire neprogramată pentru acest avion în timp ce eu dormeam, *unde* s-a făcut această oprire şi *de ce a fost făcută*!

— Ai urmărit vreodată serialul *Star Trek*? întrebă pe neaşteptate Nick Hopewell.

Faţa lui Gât-Golaş, inundată de sângele mâniei, se întoarse brusc. Expresia îi trăda convingerea că englezul era, fără doar şi poate, nebun.

— Despre ce naiba vorbeşti dumneata?

— Minunat program american, spuse Nick. Science fiction. Explorarea unor lumi noi şi ciudate, ca aia care se pare că există în capul tău. Şi dacă nu-ţi tace fleanca de îndată, cretin nenorocit, o să-mi facă plăcere să-ţi demonstrez faimoasa strânsoare adormitoare a domnului Spock.

— Nu poţi să-mi vorbeşti pe tonul ăsta! replică tăios Gât-Golaş. Ştii cine sunt eu?

— Desigur, spuse Nick. Eşti un băgăcios tâmpit care a confundat biletul de urcare în acest avion cu nişte documente care-l proclamă Preaînaltul Mare Lord al Creaţiei. Totodată, eşti teribil de înspăimântat. Nu-i nimic rău în asta, dar ne cam stai în drum.

Faţa lui Gât-Golaş era acum atât de înroşită de sânge încât Brian începu să se teamă c-o să-i explodeze capul. Văzuse cândva un film în care lucrul ăsta se-ntâmplase. Nu voia să-l vadă şi în realitate.

— Nu se poate să-mi vorbești pe tonul ăsta! Nici măcar nu ești cetățean american!

Nick Hopewell se mișcă atât de iute încât Brian abia văzu ce se întâmplă. La un moment dat, bărbatul în jerseu cu guler la baza gâtului țipa în fața lui Nick, care stătea relaxat alături de Brian, cu mâinile în șoldurile blugilor lui călcați. O clipă mai târziu, nasul lui Gât-Golaș era prins ferm între degetul mare și arătătorul mâinii drepte a lui Nick.

Gât-Golaș încercă să scape, dar degetele lui Nick se strânseră... și apoi mâna lui se răsuci ușor, ca atunci când strângi un șurub sau întorci un ceas deșteptător. Gât-Golaș scoase un urlet.

— Aș putea să-l rup, spuse încetișor Nick. E cel mai ușor lucru din lume, crede-mă.

Gât-Golaș încercă să se smucească înapoi. Lovi, fără spor, cu mâinile în brațul lui Nick. Nick suci din nou și Gât-Golaș urlă din nou.

— Nu cred că m-ai auzit. Aș putea să-l rup. Ai înțeles? Fă-mi un semn cu mâna dacă ai priceput.

Suci nasul lui Gât-Golaș pentru a treia oară.

Gât-Golaș nu mai urlă de data asta; zbieră.

— Oh, super! spuse din spatele lor fata cu înfățișare de drogată. O priză nazală.

— N-am timp să discut despre întâlnirile tale de afaceri, spuse încet Nick către Gât-Golaș. După cum n-am timp nici să mă ocup de isterie deghizată în agresiune. Avem o situație cât se poate de neplăcută și de bizară. Dumneata, domnule, e limpede că nu faci parte din soluție și n-am nici cea mai mică intenție să te las să devii o parte a problemei. Prin urmare, o să te expediez înapoi în cabina principală. Acest domn în cămașă roșie...

— Don Gaffney, spuse domnul în cămaşă roşie, care arăta la fel de surprins pe cât se simţea Brian.

— Mulţumesc, spuse Nick.

Continua să ţină nasul lui Gât-Golaş în acea strânsoare uluitoare, iar Brian putu acum să vadă un fir de sânge prelingându-se dintr-una din nările individului, prinse ca-ntr-un cleşte.

Nick îl trase mai aproape şi-i vorbi cu o voce caldă, pe un ton confidenţial.

— Domnul Gaffney, aici de faţă, va fi escorta ta. De îndată ce ajungi în cabina principală, amicul meu băgăcios, o să te aşezi pe scaun şi-o să-ţi prinzi temeinic centura de siguranţă. Mai târziu, după ce domnul căpitan o să se asigure că n-o să intrăm într-un munte, o clădire sau un alt avion, poate c-o să fim în măsură să discutăm mai pe larg despre situaţia noastră actuală. Totuşi, pentru moment, contribuţia ta nu e necesară. Ai înţeles toate lucrurile astea pe care ţi le-am spus?

Gât-Golaş scoase un urlet de durere şi furie.

— Dac-ai înţeles, te rog să mă fericeşti ridicând degetul mare.

Gât-Golaş ridică un deget. Brian observă că unghia era tăiată îngrijit.

— Minunat, spuse Nick. Încă un lucru. Când o să-ţi dau drumul la nas, s-ar putea să simţi nevoia să te răzbuni. Să simţi asta e-n regulă. Dar să-ţi manifeşti acest sentiment ar fi o greşeală îngrozitoare. Vreau să ţii minte că ceea ce ţi-am făcut la nas pot să fac la fel de uşor şi cu testiculele tale. De fapt, aş putea să ţi le răsucesc atât de mult, încât atunci când ţi-aş da drumul s-ar putea să începi să zbori prin cabină ca un avion de jucărie. Mă aştept să pleci însoţit de domnul...

Se uită întrebător la bărbatul în cămaşă roşie.

— Gaffney, repetă bărbatul în cămașă roșie.

— Așa, Gaffney. Scuze. Mă aștept să pleci împreună cu domnul Gaffney. Nu te vei opune. Nu te vei răzvrăti. De fapt, dacă scoți fie și numai un cuvințel, te vei pomeni investigând tărâmuri ale durerii până acum neexplorate. Ridică degetul dacă ai înțeles și asta.

Gât-Golaș își agită degetul mare cu atâta entuziasm încât pentru moment arătă ca un autostopist chinuit de diaree.

— Atunci, e-n regulă! spuse Nick și dădu drumul nasului lui Gât-Golaș.

Gât-Golaș făcu un pas înapoi, holbându-se la Nick Hopewell cu ochi mânioși, încărcați de perplexitate — arăta ca un motan peste care cineva tocmai aruncase o găleată cu apă rece. Dac-ar fi fost numai mânia, Brian n-ar fi fost impresionat. Însă starea de perplexitate îl făcu să simtă o ușoară părere de rău pentru Gât-Golaș. La rândul său, se simțea teribil de dezorientat.

Gât-Golaș ridică o mână la nas, vrând parcă să verifice că mai era acolo. Din fiecare nară se prelingea câte un firicel de sânge, nu mai lat decât fâșia de celofan care servește la desfacerea pachetelor de țigări. Sângele îi murdări vârfurile degetelor, iar el se uită la ele nevenindu-i să-și creadă ochilor. Dădu să deschidă gura.

— Io n-aș încerca, domnule, spuse Don Gaffney. Omul vorbește serios. Ai face bine să vii cu mine.

Îl apucă de braț pe Gât-Golaș. Pentru o clipă, acesta se împotrivi și deschise din nou gura.

— Proastă idee, îi spuse fata cu înfățișare de drogată.

Gât-Golaș închise gura și-i îngădui lui Gaffney să-l conducă înapoi, spre partea din spate a compartimentului de clasa I. Mai aruncă o privire peste umăr, cu ochii măriți și șocați, după care-și pipăi din nou nasul cu degetele.

Între timp, Nick își pierduse cu totul interesul față de individ. Se uita afară pe unul dintre hublouri.

— S-ar părea că suntem deasupra Munților Stâncoși, spuse el, și că ne aflăm la o altitudine îndeajuns de mare ca să nu fim în pericol.

Brian se uită și el afară preț de o clipă. Într-adevăr, erau Munții Stâncoși și, după cum arătau, cam spre partea de mijloc a lanțului. Evaluă că s-ar afla la o altitudine de circa 10 500 de metri. Cam așa îi spusese și Melanie Trevor. Așa că erau în afară de pericol... cel puțin, deocamdată.

— Haide, spuse el. Ajută-mă să sparg ușa asta.

Nick i se alătură în fața ușii.

— Vrei să conduc eu partea asta a operațiunii, Brian? Am ceva experiență.

— Chiar te rog.

Brian se pomeni întrebându-se cum anume ajunsese Nick Hopewell să capete experiență în sucirea nasurilor și în spargerea ușilor. Avea o bănuială că, probabil, era o poveste lungă.

— Ar fi util de știut cât de rezistentă e încuietoarea asta, spuse Nick. Dacă o lovim prea tare, riscăm să fim catapultați drept în cockpit. N-aș vrea să mă izbesc de ceva care nu suportă să fie izbit.

— Nu știu, spuse cu sinceritate Brian. Totuși nu cred că e teribil de rezistentă.

— În regulă, spuse Nick. Întoarce-te cu fața spre mine — cu umărul drept îndreptat spre ușă, iar eu, cu stângul.

Brian făcu întocmai.

— O să număr până la trei. O s-o lovim cu umărul împreună când ajung la trei. Îndoaie-ți picioarele când ne repezim; avem mai mult șanse să desfacem broasca dacă

lovim ușa cât mai jos. Și *nu* lovi cu toată forța. Cam cu jumătate. Dacă asta n-o să fie de-ajuns, putem foarte bine să mai încercăm o dată. Priceput?

— Am priceput.

Fata, care acum părea ceva mai trează și mai stăpână pe sine, spuse:

— Nu cred c-au lăsat vreo cheie sub prețul de la ușă sau ceva de genul ăsta, ă?

Nick se uită la ea, surprins, apoi privi din nou la Brian.

— Se poate ca, din întâmplare, să fi lăsat vreo cheie pe undeva?

Brian clătină din cap.

— Mă tem că nu. E o precauție antiteroristă.

— Firește, spuse Nick. Firește că așa stau lucrurile.

Se uită la fată și-i făcu cu ochiul.

— Dar, oricum, asta înseamnă să-ți folosești mintea.

Fata îi zâmbi cu nesiguranță.

Nick se întoarse din nou către Brian.

— Deci ești gata?

— Sunt gata.

— Bun, atunci. Unu... doi... *trei!*

Se repeziră în ușă, îndoind picioarele într-o coordonare perfectă exact înainte de a lovi, iar ușa se deschise cu o ușurință absurdă. Era o mică ridicătură — cu cel puțin șapte centimetri prea mică pentru a putea fi considerată o treaptă — între compartimentul de servicii și cockpit. Brian se împiedică de ea cu marginea pantofului și ar fi căzut într-o parte, în cockpit, dacă Nick nu l-ar fi prins de umăr. Omul ăsta era iute ca o felină.

— În regulă, spuse el mai mult către sine decât către Brian. Ia să vedem cu ce-avem de-a face aici!

5

În cockpit nu era nimeni. Privind în jur, lui Brian i se făcu pielea ca de găină pe braţe şi pe ceafă. Era foarte liniştitor să ştii că un aparat 767 putea să zboare mii de mile pe pilotul automat, folosind informaţiile programate în sistemul său inerţial de navigaţie — şi el zburase pe distanţe destul de mari în felul acesta —, dar era cu totul altceva să vezi cele două scaune goale. *Ăsta* era detaliul care-i dăduse fiori. În întreaga sa carieră, nu văzuse niciodată un cockpit pustiu în timpul zborului.

Şi iată că acum vedea aşa ceva. Manetele de pilotaj se mişcau singure, efectuând corecţiile infinitezimale necesare pentru menţinerea avionului pe traseul programat către Boston. Bordul era luminat în verde. Cele două aripioare de pe altimetrul avionului erau stabile deasupra orizontului artificial. Dincolo de cele două ferestre mici şi înclinate în faţă, un miliard de stele licăreau pe cerul orelor mici ale dimineţii.

— Oh, bestial! spuse încetişor fata.

— Mamă Doamne, spuse Nick în acelaşi moment. Ia te uită aici, amice.

Nick arăta spre o ceaşcă de cafea pe jumătate goală de pe consola de serviciu de lângă braţul stâng al scaunului pilotului. Lângă cafea era un pateu danez, din care cineva muşcase de două ori. Asta îi aduse aminte brusc lui Brian de visul avut, făcându-l să se cutremure violent.

— Indiferent ce-a fost, s-a-ntâmplat repede, spuse Brian. Şi uită-te acolo. Şi acolo.

Arătă mai întâi spre scaunul pilotului, apoi spre podeaua de lângă scaunul copilotului. Două ceasuri de

mână scânteiau în luminile tabloului de bord, un Rolex rezistent la presiune și un Pulsar digital.

— Dacă vreți ceasuri, găsiți pe-alese, spuse o voce din spatele lor. Sunt tone de ceasuri în spatele avionului.

Brian se uită peste umăr și-l văzu pe Albert Kaussner, care arăta îngrijit și foarte tânăr cu tichiuța lui neagră și tricoul Hard Rock Cafe. Lângă el stătea bătrânul în sacoul-sport uzat.

— Serios? întrebă Nick, care, pentru prima oară, părea să-și fi pierdut cumpătul.

— Ceasuri, bijuterii și ochelari, spuse Albert. Și poșete. Dar cel mai ciudat lucru e... sunt acolo obiecte de care sunt foarte sigur că provin *dinăuntrul* oamenilor. Tije chirurgicale și stimulatoare cardiace.

Nick se uită la Brian Engle. Englezul pălise vizibil.

— În mare, și eu am făcut aceeași supoziție ca și amicul nostru locvace și prost crescut, spuse el. Și anume că avionul a aterizat nu știu unde, din cine știe ce motiv, în timp ce eu dormeam. Și că majoritatea pasagerilor — și echipajul — au fost cumva debarcați.

— M-aș fi trezit în clipa în care ar fi început coborârea, spuse Brian. Din obișnuință.

Constată că nu putea să-și ia ochii de la scaunele goale, de la ceașca de cafea pe jumătate goală, de la pateul pe jumătate mâncat.

— În mod normal, și eu aș fi spus la fel, admise Nick, așa că am tras concluzia că băutura mea a fost amestecată cu un drog.

„Nu știu din ce-și câștigă existența individul ăsta", gândi Brian, „dar cu siguranță nu vinde mașini folosite."

— Nimeni nu mi-a pus drog în băutură, spuse Brian, pentru că n-am băut nimic.

— Nici eu, zise Albert.

— În orice caz, *nu puteau* să aibă loc o aterizare şi o decolare în timp ce dormeam, le spuse Brian. Avionul poate să zboare pe pilot automat, Concorde-ul poate să *aterizeze* cu pilotul automat, dar pentru decolare e nevoie de o fiinţă umană.

— Prin urmare, n-am aterizat, spuse Nick.

— Nu.

— Atunci, unde-au dispărut, Brian?

— Nu ştiu, spuse Brian.

Se duse pe scaunul pilotului şi se aşeză.

6

Într-adevăr, Cursa 29 *zbura* la 11 000 de metri, exact aşa cum îi spusese Melanie Trevor, pe cap compas 090. În decurs de o oră–două, direcţia de zbor avea să se schimbe atunci când avionul urma să se îndrepte spre nord. Brian luă harta de navigaţie, se uită la indicatorul vitezei de zbor şi făcu un şir de calcule rapide. Apoi îşi puse casca de comunicaţie pe cap.

— Centrul Denver, aici Cursa 29 American Pride, recepţie?

Acţionă comutatorul... şi nu auzi nimic. Absolut nimic. Nici paraziţi electrostatici, nici o conversaţie; nici un turn de control, nici un alt avion. Verifică setările transponderului: 7700, exact aşa cum trebuia să fie. Apoi comută din nou pe emisie.

— Centrul Denver, răspundeţi vă rog, aici Cursa 29 American Pride, repet, American Pride Heavy, şi am o problemă, Denver, am o problemă.

Trecu comutatorul pe recepție. Ascultă.

Apoi Brian comise un gest care făcu inima lui Albert „Ace" Kaussner să bată mai repede de teamă: lovi panoul de comandă, chiar sub echipamentul radio, cu podul palmei. Aparatul Boeing 767 era un avion de pasageri de ultimă oră, dotat cu tehnică de vârf. Pe un asemenea avion, nu ai voie să aplici astfel de metode ca să faci echipamentul să funcționeze. Faci așa când constați că vechiul aparat radio Philco, pe care l-ai achiziționat cu un dolar de la o Licitație Kiwanis, refuză să scoată vreun sunet după ce-ai ajuns cu el acasă.

Brian încercă din nou să contacteze Centrul Denver. Dar nu primi nici un răspuns. Absolut nici un răspuns.

7

Până în acel moment, Brian se simțise zăpăcit și teribil de dezorientat. Acum însă începea să se simtă și înspăimântat — cu adevărat înspăimântat. Până acum, nu avusese *timp* să fie speriat. Și-ar fi dorit ca lucrurile să stea tot așa... dar nu era cazul. Comută aparatura radio pe banda de urgență și încercă din nou. Nu primi nici un răspuns. Era ca și cum ai fi sunat la 911 în Manhattan și ai fi auzit o înregistrare automată care te anunța că toată lumea e plecată în week-end. Când soliciți ajutor pe banda de urgență, *întotdeauna* primești un răspuns prompt.

„Cel puțin până acum", își zise Brian.

Comută pe banda UNICOM, unde piloții particulari obțineau indicații de aterizare pe aeroporturile mici. Nici un răspuns. Ascultă... și nu auzi absolut ni-

mic. Ceea ce era imposibil. Piloții particulari sporovăiau ca niște vrăbii pe sârma de telegraf. Fata de pe Piper voia să știe cum e vremea. Tipul de pe Cessna ar fi făcut un atac de apoplexie dacă n-ar fi reușit să convingă pe cineva să o sune pe nevastă-sa ca s-o anunțe că vine acasă cu trei musafiri la cină. Tipii din Lear voiau ca fata de la pupitrul de control de pe aeroportul Arvada să-i anunțe pe pasagerii cursei charter că urmau să întârzie cincisprezece minute și să nu intre în panică, fiindcă vor ajunge totuși la timp la meciul de base-ball din Chicago.

Dar nimic din toate astea nu se auzea. Toate vrăbiile zburaseră, iar sârmele de telegraf erau goale.

Trecu din nou pe banda de urgență FAA.

— Denver, răspunde! Răspunde imediat! *Aici Cursa 29 AP, răspunde, fir-ar să fie!*

Nick îi puse mâna pe umăr.

— Ușurel, amice.

— Câinele nu latră! spuse Brian cuprins de frenezie. E ceva imposibil, dar asta se întâmplă! Dumnezeule, ce s-o fi-ntâmplat, a izbucnit un război nuclear?

— Ușurel, repetă Nick. Liniștește-te, Brian, și spune-mi ce înțelegi prin „câinele nu latră".

— Păi ce să-nțeleg, Centrul de Control Denver! spuse Brian. Despre câinele *ăla* e vorba! Înțeleg banda de urgență FAA! La câinele *ăla* mă gândesc. Și la UNICOM, alt câine! Niciodată n-am... Comută un alt întrerupător. Uite, spuse el, asta e gama medie a benzii de unde scurte. Ar fi trebuit să sară toți unii pe alții ca broaștele pe asfaltul fierbinte, dar nu pot să prind absolut nimic.

Mai încercă un întrerupător și apoi se uită la Nick și la Albert Kaussner, care se dăduseră mai aproape.

— De la Denver nu recepționez nici o baliză VOR[4], spuse el.

— Adică?

— Adică nu am nici un fel de semnal radio, n-am baliza de navigație de la Denver, în vreme ce tabloul de bord îmi spune că totul e cât se poate de în regulă. Ceea ce e o aiurelă. *Trebuie* să fie.

O idee îngrozitoare începu să iasă la suprafața minții sale, ridicându-se ca un cadavru umflat de apă la suprafața unui râu.

— Hei, băiete, ia uită-te pe fereastră. În partea stângă a avionului. Spune-mi ce vezi.

Albert Kaussner se uită afară. Se uită vreme îndelungată.

— Nimic, spuse el. Absolut nimic. Doar ce se mai vede din Munții Stâncoși și începutul câmpiei.

— Nici o lumină?

— Nu.

Brian se ridică pe picioarele care i se înmuiaseră, cuprinse de slăbiciune. Rămase cu privirea țintuită în podea un lung moment.

În cele din urmă, Nick Hopewell spuse cu glas slab:

— Denver a dispărut, așa-i?

Brian știa din diagrama de navigație și după indicațiile aparaturii de bord că în acel moment trebuia să se afle la mai puțin de optzeci de kilometri sud de Denver... dar sub ei nu se vedea decât peisajul întunecat, lipsit de forme de relief, care marca începutul Marii Prerii.

— Da, spuse el. Denver a dispărut.

---

[4] Inițialele de la *Very-high-frequency omnidirectional radio* — semnal radio de foarte înaltă frecvență. (*N. t.*)

8

Urmă un moment de liniște deplină în cockpit, după care Nick Hopewell se întoarse către galeria de spectatori care, în acel moment, era alcătuită din Albert, bărbatul în sacou jerpelit și tânăra fată. Nick bătu rapid din palme, ca un educator de grădiniță. Iar când vorbi, folosi un ton corespunzător cu gesturile.

— În regulă, oameni buni! Înapoi la locurile voastre. Cred că avem nevoie de puțină liniște aici.

— Dar *suntem* liniștiți, obiectă fata, în mod destul de rezonabil.

— Cred că, de fapt, domnul a vrut să spună nu „liniște", ci „intimitate", interveni bărbatul în sacou-sport.

Vorbise ca un om cultivat, dar ochii lui calzi, cuprinși de îngrijorare, erau fixați asupra lui Brian.

— Chiar la *asta* m-am referit, admise Nick. Așa că, vă rog frumos!

— Credeți c-o să-și revină? întrebă bărbatul în sacou jerpelit cu voce scăzută. Pare foarte supărat.

Nick îi răspunse pe un ton la fel de domolit.

— Da, spuse el. O să-și revină. O să am grijă de asta.

— Haide, copii, spuse bărbatul în sacou jerpelit. Puse un braț pe umerii fetei, iar celălalt, pe umerii lui Albert. Să mergem la locurile noastre. Domnul pilot are de lucru.

În ceea ce-l privea pe Brian, nu era nevoie ca cei din jur să-și coboare vocile, nici măcar temporar. Putea foarte bine să fie un pește care înoată într-un râu, în timp ce pe deasupra zbura un mic stol de păsări. Sunetul putea să ajungă la pește, dar acesta nu-i atribuia nici o semnificație. Brian era concentrat asupra benzilor radio, comutând de la un punct de navigație la altul. Fără nici un fo-

los. Nici Denver, nici Colorado Springs, nici Omaha. Toate dispăruseră.

Simțea cum sudoarea i se prelinge pe obraji ca niște lacrimi, iar cămașa i se lipea de spate.

„Cred că miros ca un porc", gândi el, „sau ca..."

Și deodată avu un moment de inspirație. Comută pe banda aviației militare, deși regulamentele îi interziceau în mod expres acest lucru. Practic, Comandamentul Aerian Strategic deținea Omaha. *Știa* n-aveau cum să fi întrerupt comunicațiile radio. Risca să i se spună să iasă dracului de pe frecvența lor, poate că l-ar fi amenințat chiar cu un raport la FAA, dar Brian ar fi acceptat bucuros toate astea. Poate că el avea să fie primul care să le spună că orașul Denver, după toate aparențele, plecase în vacanță.

— Air Force Control, Air Force Control, aici Cursa 29 American Pride și avem o problemă aici, o *mare* problemă, m-auziți? Recepție.

Dar nici de acolo nu lătră nici un câine.

Acela a fost momentul în care Brian a simțit ceva — ceva ca un zăvor — începând să cedeze în adâncul minții sale. A fost momentul în care a simțit cum întreaga structură a minții sale organizate începea să alunece lent spre un abis întunecat.

9

Deodată, Nick Hopewell își puse mâna pe umărul lui, sus, aproape de ceafă. Brian tresări și aproape că țipă. Întoarse capul și găsi fața lui Nick la nici zece centimetri de a sa.

„Acum o să m-apuce de nas și o să-nceapă să mi-l sucească", își zise Brian.

Dar Nick nu-l apucă de nas. Vorbi cu o intensitate domolită, fixându-l pe Brian fără să clipească.

— Văd o privire în ochii tăi, prietene... dar n-aș fi avut nevoie să-ți văd ochii ca să știu că e acolo. O pot auzi în vocea ta și o pot sesiza în felul cum stai pe scaun. Acum ascultă-mă și ascultă-mă cu atenție: *panica e interzisă!*

Brian se holbă la el, încremenit de acea privire albastră.

— Ai înțeles ce ți-am spus?

Îi răspunse cu un mare efort:

— Indivizilor care se lasă cuprinși de panică nu li se îngăduie să exercite profesia mea, Nick.

— Știu asta, spuse Nick, dar e vorba de o situație unică. În tot cazul, trebuie să-ți amintești că în avionul ăsta sunt peste o duzină de oameni, iar misiunea ta e aceeași ca-ntotdeauna: să-i aduci la sol nevătămați.

— Nu-i nevoie să-mi spui care mi-e misiunea! replică Brian.

— Mă tem c-a fost nevoie, spuse Nick, dar, și o spun cu ușurare, arăți sută la sută mai bine.

Brian nu numai că arăta mai bine, dar și începea *să se simtă* mai bine. Nick atinsese o coardă dintre cele mai sensibile: simțul responsabilității. „Exact coarda pe care a vrut s-o atingă", își zise Brian.

— Ce profesie ai, Nick? întrebă el cu oarecare ezitare.

Nick lăsă capul pe spate și râse.

— Atașat stagiar la Ambasada Marii Britanii, bătrâne.

— Asta să i-o spui lu' mutu'.

Nick sălță din umeri.

— Mă rog... asta scrie pe documentele mele și mi se pare că e destul de potrivit. Dac-ar fi să scrie altceva, presupun că ar fi Mecanicul Majestății Sale. Repar lucrurile care trebuie reparate. În momentul ăsta, de exemplu, e vorba de tine.

— Mulțumesc, spuse Brian ușor iritat, dar sunt reparat.

— În regulă. Atunci, ce-ai de gând să faci? Poți să navighezi fără indicații de la sol? Poți să eviți celelalte avioane?

— Pot să navighez fără probleme cu echipamentul de la bord, spuse Brian. Cât despre celelalte avioane... (Arătă spre ecranul radarului.) Drăcovenia asta zice că *nu există* alte avioane.

— S-ar putea ca totuși să existe, spuse încetișor Nick. E posibil ca, cel puțin deocamdată, recepția radio și radar să fie marcată de cine știe ce erori. Ai pomenit de un război nuclear, Brian. Eu cred că, dacă s-ar fi produs un conflict nuclear, am fi aflat. Dar asta nu înseamnă că nu s-ar fi putut produce un accident. Ești familiarizat cu fenomenul numit impuls electromagnetic[5]?

Brian se gândi pentru o clipă la Melanie Trevor. „A, și am primit rapoarte despre o aurora boreală deasupra Deșertului Mojave. Poate-o să vreți să rămâneți treaz pentru asta."

Asta să fie? Vreun fenomen meteorologic ciudat?

Presupuse că era posibil. Dar, dacă așa stăteau lucrurile, de ce nu auzea nici un fel de paraziți prin radio? Cum se face că nu se vedeau nici un fel de interferențe de unde pe ecranul radar? De ce această tăcere absolu-

[5] Un impuls de radiație electromagnetică de mare intensitate generat de anumite evenimente fizice, în special de o explozie nucleară la mare altitudine. (*N. t.*)

tă? Și nu credea că aurora boreală era responsabilă de dispariția a o sută cincizeci, poate chiar două sute de pasageri.

— Ei bine? întrebă Nick.

— Ești un mecanic aparte, Nick, spuse în cele din urmă Brian, dar nu cred că e vorba de un fenomen electromagnetic. Toate echipamentele de bord — inclusiv cel de radiogoniometrie — par să fie în perfectă stare de funcționare. Arătă spre afișajul busolei digitale: Dacă s-ar fi produs un impuls electromagnetic, aparatul ăla ar fi fost complet dat peste cap. Dar văd că-și menține fără probleme stabilitatea.

— Deci, ai de gând să continui traseul spre Boston?

„Ai de gând...?"

Și, cu asta, ultimele urme de panică se destrămară. „Așa e", își zise Brian. „În acest moment, eu sunt căpitanul acestei nave... și, până la urmă, la asta se rezumă totul. Ar fi trebuit să-mi amintești lucrul ăsta din capul locului, prietene, și am fi fost scutiți amândoi de o grămadă de probleme."

— Să ne-ndreptăm spre aeroportul Logan, când n-avem habar de ce se-ntâmplă cu țara de sub noi sau cu restul lumii? În nici un caz.

— Atunci, care este destinația noastră? Sau ai nevoie de timp ca să analizezi problema asta?

Brian n-avea nevoie de timp. Iar acum, celelalte lucruri pe care trebuia să le facă începeau să se așeze la locul lor.

— Știu, spuse el. Și cred că a sosit momentul să vorbim cu pasagerii. Cu puținii care au mai rămas, în orice caz.

Ridică microfonul și acela fu momentul în care cheliosul care dormise în compartimentul clasei business își vârî capul în cockpit.

— Domnilor, sunteți amabili să-mi spuneți ce s-a întâmplat cu tot personalul de serviciu de pe acest avion? întrebă el pe un ton certăreț. Am tras un pui de somn pe cinste... dar acum aș dori să-mi primesc cina.

10

Dinah Bellman se simțea mult mai bine. Era minunat să aibă și alți oameni în jur, să le perceapă prezența liniștitoare. Stătea într-un grup mic alcătuit din Albert Kaussner, Laurel Stevenson și bărbatul în sacou jerpelit, care se prezentase ca fiind Robert Jenkins. Era, spunea el, autorul a peste patruzeci de romane polițiste și se ducea la Boston ca să ia cuvântul la o convenție a fanilor literaturii polițiste.

— Iar acum, zise el, iată-mă implicat într-o poveste misterioasă cu mult mai extravagantă decât orice aș fi îndrăznit să scriu.

Cei patru ședeau în secțiunea centrală, aproape de toaleta cabinei principale. Bărbatul în jerseu cu guler la baza gâtului stătea pe culoarul de la tribord, câteva rânduri de scaune mai jos, ținând o batistă la nas (care, de fapt, încetase să sângereze de vreo câteva minute) și mocnind de furie într-o măreție solitară. Don Gaffney ședea în preajmă, supraveghindu-l neliniștit. Gaffney vorbise doar o singură dată, ca să-l întrebe pe Gât-Gol cum îl cheamă, dar acesta nu-i răspunsese. Se mulțumise să-l fixeze pe Gaffney cu o privire veninoasă, pe deasupra batistei mototolite.

Gaffney nu-l mai întrebase a doua oară.

— Are cineva măcar *cea mai vagă* idee despre ceea ce se-ntâmplă aici? spuse Laurel pe un ton aproape implo-

rator. Mâine trebuia să-mi încep prima mea vacanță adevărată după zece ani și, în loc de asta, *uite* ce pățesc.

Întâmplător, Albert se uita direct la domnișoara Stevenson în timp ce vorbea. Când rosti afirmația că asta era prima ei vacanță adevărată după zece ani, observă că ochii ei alunecară brusc spre dreapta și clipiră rapid de trei-patru ori, ca și cum un fir de praf ar fi intrat într-unul din ei. În mintea lui se contură o idee atât de puternică încât deveni o certitudine: doamna asta minte. Din cine știe ce motiv, doamna minte. O privi mai atent și nu văzu nimic cu adevărat remarcabil — o femeie cu un soi de frumusețe ofilită, o femeie depășind rapid perioada „douăzeci și ceva" de ani, îndreptându-se spre vârsta mijlocie (iar pentru Albert, vârsta mijlocie începea fără doar și poate la treizeci de ani), o femeie care în curând avea să devină ștearsă, invizibilă. Nu știa ce semnificație avusese minciuna, dar remarcase că, pentru o clipă, îi îmbunătățise farmecul și o făcuse aproape frumoasă.

„Iată o femeie care ar trebui să mintă mai des", reflectă Albert.

Deodată, înainte ca el sau altcineva să-i dea un răspuns lui Laurel, vocea lui Brian se auzi din difuzoarele de pe tavan.

— Doamnelor și domnilor, vă vorbește căpitanul.

— Căpitan, pe dracu'! pufni Gât-Golaș.

— Gura! i-o reteză Gaffney din cealaltă parte a culoarului.

Surprins, Gât-Golaș se uită la el și se domoli.

— După cum fără îndoială știți, ne confruntăm cu o situație extrem de ciudată, continuă Brian. Nu aveți nevoie de explicații din partea mea, e de ajuns să vă uitați în jur ca să-nțelegeți.

— Eu nu-nțeleg nimic, murmură Albert.

— Totodată, mai știu și alte lucruri. Mă tem că n-o să vă facă ziua mai frumoasă, dar fiindcă suntem în aceeași oală împreună, vreau să fiu cât se poate de sincer cu voi. Nu am nici un fel de comunicație aer–sol. În urmă cu vreo cinci minute, ar fi trebuit să putem vedea clar din avion luminile orașului Denver. Nu le-am văzut. Singura concluzie pe care sunt dispus s-o trag în acest moment e că acolo, jos, cineva a uitat să plătească factura la curent electric. Și, până nu aflăm ceva mai multe lucruri, cred că e singura concluzie pe care ar trebui s-o tragă *oricare* dintre noi.

Făcu o pauză. Laurel o ținea pe Dinah de mână. Albert scoase un fluierat ușor, de uimire. Robert Jenkins, autorul de romane polițiste, privea visător în spațiu, ținându-și mâinile pe coapse.

— Astea au fost veștile rele, continuă Brian. Veștile bune ar fi următoarele. Avionul este în stare bună de funcționare, avem combustibil din belșug, iar eu sunt calificat ca să pilotez acest tip de avion. De asemenea, să-l aduc la sol. Cred că suntem cu toții de acord că o aterizare fără probleme constituie prima noastră prioritate. Nu putem face nimic până nu realizăm acest lucru și vreau să fiți convinși că o vom face. În fine, aș mai dori să vă anunț că destinația noastră este acum orașul Bangor, Maine.

Gât-Golaș sări ca ars.

— *Ce faaaaceee?* urlă el.

— Echipamentul de navigație de la bord este în stare perfectă de funcționare, dar nu pot să spun același lucru despre balizele VOR, care și ele ne sunt necesare. În aceste condiții, am hotărât să nu intru în spațiul aerian al aeroportului Logan. N-am reușit să stabilesc legătura radio cu nimeni, nici din aer, nici de la sol. Echipamen-

tul radio al avionului pare să funcționeze, dar nu cred că mă pot baza pe aparențe în aceste împrejurări. Aeroportul Internațional din Bangor are următoarele avantaje: calea cea mai scurtă de acces trece peste uscat, nu peste apă; traficul aerian la ora estimată de sosire, adică în jur de 8.30 a.m., va fi mult mai redus — presupunând că va fi vreun trafic totuși; în plus, acest aeroport, care a fost pe vremuri Baza Dow a Forțelor Aeriene, are cea mai lungă pistă de aterizare comercială de pe întreaga coastă de est a Statelor Unite. Când n-au acces la New York, amicii noștri britanici și francezi acolo se duc cu avioanele Concorde.

Gât-Golaș zbieră:

— *Am o întâlnire de afaceri importantă la centrul Pru în dimineața asta la nouă ȘI VĂ INTERZIC SĂ AJUNGEȚI ÎN CINE ȘTIE CE AEROPORT DE CĂCAT DIN MAINE!*

Dinah tresări și apoi se făcu mică la auzul vocii lui Gât-Golaș, lipindu-și obrazul de pieptul lui Laurel Stevenson. Nu plângea — nu încă, în orice caz — dar Laurel simți că pieptul începea să-i tresalte.

— *M-AȚI AUZIT?* urlă Gât-Golaș. *TREBUIE S-AJUNG LA BOSTON CA SĂ DISCUT O TRANZACȚIE DE ACȚIUNI NEOBIȘNUIT DE MARE ȘI SUNT CÂT SE POATE DE HOTĂRÂT SĂ AJUNG LA ACEA ȘEDINȚĂ LA TIMP!*

Își desfăcu centura și dădu să se ridice în picioare. Obrajii i se înroșiră, iar fruntea i se albi. În ochi îi apăruse o privire golită de expresie, pe care Laurel o găsea extrem de înfricoșătoare.

— AȚI ÎNȚEL...

— Vă rog, spuse Laurel. Domnule, vă rog, speriați fetița.

Gât-Golaș întoarse capul și acea privire tulburătoare se opri asupra ei. Laurel putea să aștepte.

— SE SPERIE FETIȚA? ADICĂ, DEVIEM PARCURSUL CĂTRE UN AEROPORT DE TREI LULELE SITUAT LA DRACU-N PRAZNIC ȘI DUMITALE NU-ȚI PASĂ DECÂT DE...

— Stai jos și ține-ți fleanca, dacă nu vrei să te pocnesc, spuse Gaffney, ridicându-se în picioare.

Era cu cel puțin douăzeci de ani mai vârstnic decât Gât-Golaș, dar era mai solid și mult mai lat în piept. Își suflecase până la coate mânecile cămășii roșii din diftină și, când își încleștă pumnii, mușchii antebrațelor se contractară. Arăta ca un tăietor de lemne în pragul pensionării.

Buza de sus a lui Gât-Golaș îi dezveli dinții. Această grimasă ca de câine o sperie pe Laurel, fiindcă nu credea că bărbatul în jerseu cu guler la baza gâtului își dădea seama ce expresie căpătase figura lui. A fost prima care și-a pus întrebarea dacă nu cumva individul era nebun.

— Nu cred c-ai putea s-o faci singur, tataie, spuse el.

— N-o să fie nevoit s-o facă singur, replică bărbatul de la clasa business. Dacă nu taci din gură, o să-ți trag una-n barbă.

Albert Kaussner își luă inima-n dinți și spuse:

— Și eu, căcănarule.

Rostirea acestor cuvinte fu o mare ușurare pentru el. Se simțea ca unul dintre tipii ăia de la Alamo, când a pășit peste linia trasată în țărână de colonelul Travis.

Gât-Golaș se uită în jur. Buza i se ridică și se strâmbă din nou în acea grimasă stranie, ca de câine.

— Înțeleg. Înțeleg. Sunteți toți împotriva mea. Minunat. Se așeză și se uită fix la ei cu ferocitate. Dar dac-ați fi avut habar de piața acțiunilor din America de Sud...

Nu termină ce-avea de spus. Pe brațul fotoliului de lângă el se afla un șervețel de hârtie, pe care-l luă, îl cercetă o clipă din priviri, apoi începu să tragă de el.

— Nu e nevoie să se-ntâmple așa, spuse Gaffney. Nu sunt un bătăuș din născare, domnule, și nici n-am înclinații spre așa ceva.

Laurel se gândi că omul încerca să vorbească pe un ton prietenos, dar în glasul lui răzbătea circumspecția, poate chiar mânia.

— Trebuie doar să te relaxezi și s-o lași mai moale. Încearcă să vezi partea bună a lucrurilor! Compania aeriană o să-ți returneze, probabil, costul integral al acestei călătorii.

Gât-Golaș îl fulgeră cu privirea pe Don Gaffney, după care se întoarse la șervețelul de hârtie, din care începu acum să rupă fâșii lungi.

— Știe careva de-aici cum se folosește cuptoraşul ăla din bucătărie? întrebă Cheliuță, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Vreau să mănânc.

Nimeni nu-i răspunse.

— Nici nu mi-am făcut cine știe ce speranțe, spuse bărbatul chel. Trăim într-o eră a specializării. E rușinos să trăiești în vremurile astea.

Cu această sentință filosofică, Cheliuță se retrase din nou la clasa business.

Laurel se uită în jos și văzu că, sub ramele din plastic roșu-aprins ale ochelarilor cu lentile negre, Dinah Bellman avea obrajii uzi de lacrimi. Laurel uită, cel puțin pentru moment, de propriile temeri și de starea ei de perplexitate și o îmbrățișă pe fetiță.

— Nu plânge, draga mea, omul ăla era și el supărat. Acum e mai bine.

„Dacă *mai bine* înseamnă să stai pe scaun cu o expresie de om hipnotizat în timp ce rupi un șervețel de hârtie în fâșii subțiri", completă ea în gând.

— Sunt speriată, șopti Dinah. Pentru omul ăla, noi toți părem niște monștri.

— Nu, nu cred că-i așa, spuse Laurel, surprinsă și ușor descumpănită. De ce-ți închipui una ca asta?

— Nu știu, răspunse Dinah.

Îi plăcea femeia asta — o plăcuse din momentul în care-i auzise vocea —, dar n-avea nici o intenție să-i spună lui Laurel că, preț de o clipă, îi văzuse pe toți, inclusiv pe ea însăși, uitându-se la bărbatul cu voce puternică. Fusese *înăuntrul* bărbatului cu voce puternică — îl chema domnul Tooms sau domnul Turney, ori ceva de genul ăsta — și în ochii lui toți cei din jur arătau ca o ceată de spiriduși răi și egoiști.

Dacă i-ar fi spus domnișoarei Lee o asemenea chestie, domnișoara Lee ar fi crezut că e nebună. Ce motive ar fi avut această femeie, pe care Dinah de-abia o cunoscuse, să creadă altfel?

Așa că Dinah nu spuse nimic.

Laurel o sărută pe obraji și-i simți pielea fierbinte.

— Nu fi speriată, scumpa mea. Noi două ne înțelegem cât se poate de bine — simți asta? — și în doar câteva ore o să fim din nou în siguranță, pe pământ.

— Asta e bine. Totuși o vreau pe mătușa mea Vicky. Unde crezi c-ar putea să fie?

— Nu știu, scumpo, spuse Laurel. Tare-aș vrea să știu.

Dinah se gândi din nou la fețele văzute de bărbatul care urla: fețe pline de răutate și de cruzime. Se gândi la propriul ei chip, așa cum îl percepuse, o față bucălată de copil, cu ochii ascunși îndărătul unor imense lentile negre. În momentul acela, curajul o părăsi și începu să

plângă în hohote răguşite, sfâşietoare, care-i frânseră inima lui Laurel. O ţinu în braţe pe fetiţă, fiindcă era singurul lucru pe care se putea gândi să-l facă, şi în scurt timp se pomeni plângând ea însăşi. Plânseră împreună timp de aproape cinci minute, după care Dinah începu să se liniştească din nou. Laurel se uită la băiatul zvelt, pe care-l chema Albert sau Alvin, nu-şi amintea prea bine, şi văzu că şi ochii săi erau umezi. El îi surprinse privirea şi se uită grăbit în jos, la propriile mâini.

Dinah mai scoase un ultim suspin icnit şi apoi îşi cuibări capul la pieptul lui Laurel.

— Cred că plânsul nu ajută la nimic, ă?

— Nu, cred că nu, admise Laurel. De ce nu încerci să adormi un pic, Dinah?

Dinah oftă — un sunet şovăielnic, nefericit.

— Nu cred c-am să pot. Am dormit deja.

„Mie-mi spui?", îşi zise Laurel.

Cursa 29 îşi continuă drumul spre est la 11 000 de metri altitudine, zburând cu o viteză de peste 800 de kilometri pe oră deasupra secţiunii mijlocii a Americii, scufundată în întuneric.

Capitolul 3

Metoda deductivă.
Accidente și statistici.
Posibilități speculative.
Presiune în tranșee.
Problema lui Bethany.
Coborârea începe.

1

— Fetița a spus ceva interesant în urmă cu circa o oră, zise pe neașteptate Robert Jenkins.

Între timp, fetița în cauză adormise din nou, în pofida îndoielilor sale cu privire la această posibilitate. Albert Kaussner moțăia și el, posibil ca să se întoarcă încă o dată la acele legendare străzi din Tombstone. Își dădu-se jos din portbagaj cutia de vioară și o ținea acum în poală.

— Ăă? făcu el și se îndreptă în scaun.

— Scuză-mă, spuse Jenkins. Ațipiseși?

— Nu, răspunse Albert. Sunt cât se poate de treaz.

Întoarse spre Jenkins două orbite mari, injectate, ca să-și dovedească spusele. Sub fiecare dintre ele se vedea câte o dungă întunecată. Jenkins își zise că băiatul seamănă puțin cu un raton surprins tocmai când scotocea într-un tomberon de gunoi.

— Ce-a spus fata?

— I-a spus domnișoarei Stevenson că nu crede că poate să adoarmă din nou pentru că dormise deja. Mai devreme.

Albert se uită la Dinah pentru o clipă.

— Ei bine, uite că a adormit din nou, spuse el.

— Am văzut, dar nu despre asta e vorba, dragă băiete. Absolut deloc.

Albert se gândi să-i spună domnului Jenkins că Ace Kaussner, cel mai iute evreu de la vest de Mississippi și singurul texan care a supraviețuit Bătăliei de la Alamo, nu prea se dădea în vânt să i se spună „băiete", dar hotărî să lase să treacă de la el... cel puțin pentru moment.

— Atunci, despre ce e vorba?

— Și eu am fost adormit. M-a furat somnul chiar înainte ca domnul căpitan — *adevăratul* căpitan al avionului nostru, la el mă refer — să stingă semnalul cu FUMATUL INTERZIS. Întotdeauna pățesc așa. Trenuri, autobuze, avioane — adorm ca un bebeluș din clipa în care pornesc motoarele. Dar tu, dragă băiete?

— Eu? Ce să vă spun despre mine?

— Și tu erai adormit? Erai, nu-i așa?

— Păi, da...

— *Toți* am fost adormiți. Oamenii care au dispărut erau treji.

Albert se gândi la asta.

— Păi... se poate.

— Prostii, spuse Jenkins aproape cu jovialitate. Îmi câștig existența din scrierea de romane polițiste. Se poate spune că deducția mi-e pâinea și untul. Nu crezi că dacă cineva ar fi fost treaz când toți oamenii știau ai fost eliminați, persoana aia ar fi strigat din răsputeri, trezindu-ne și pe noi?

— Cred că da, admise gânditor Albert. În afară, poate, de tipul acela din spate de tot. Cred că nici o sirenă de antiaeriană nu l-ar putea trezi din somn pe nenea *ăla*.

— De-acord, am notat excepția semnalată de tine. Dar *nimeni* n-a țipat, nu? Și nimeni nu s-a oferit să ne spună nouă, celorlalți, ce s-a întâmplat. De aici deduc că numai pasagerii treji au fost eliminați. Împreună cu echipajul de zbor, firește.

— Mda. Se poate.

— Pari tulburat, dragă băiete. Expresia ta îmi spune că, în pofida faptului că e atrăgătoare, ideea nu te convinge în totalitate. Pot să te întreb de ce? Mi-a scăpat ceva?

Expresia lui Jenkins spunea că nu credea că e cu putință așa ceva, dar că mămica lui îl educase să fie politicos.

— Nu știu, spuse cu sinceritate Albert. Câți am rămas? Unsprezece?

— Da. Socotindu-l și pe tipul din spate — cel aflat în stare de comă — suntem unsprezece.

— Dacă ai dreptate, n-ar trebui să fim mai mulți?

— De ce?

Dar Albert tăcu brusc, năpădit de o imagine neașteptată și vie din copilărie. Fusese crescut într-o zonă crepusculară teologică de către niște părinți care nu erau nici ortodocși, dar nici agnostici. El și frații lui crescuseră respectând majoritatea tradițiilor (sau legilor, ori cum

le-o fi zicând) legate de alimentație, trecuseră cu toții prin ceremonia Bar Mitzvah, și fuseseră educați să știe cine sunt, de unde vin și ce ar trebui să însemne asta. Iar povestea pe care Albert și-o amintea cu cea mai mare claritate din vizitele sale la templu, din copilărie, era povestea molimei finale care se abătuse asupra Faraonului — tributul sinistru cerut de îngerul întunecat al dimineții trimis de Dumnezeu.

Cu ochii minții văzu acel înger mișcându-se nu deasupra Egiptului, ci prin Cursa 29, adunând la pieptu-i enorm pe mai toți pasagerii... nu pentru că neglijaseră să-și mânjească buiandrugul ușii (sau, probabil, spătarele scaunelor) cu sânge de miel, ci pentru că...

De ce? *De ce* oare?

Albert nu știa, dar cu toate astea se cutremură. Și-și dori ca povestea aia macabră să nu-i fi venit deloc în minte. „Și ia-i de la mine pe călătorii fideli", își zise el. Atât doar că nu era amuzant.

— Albert? Vocea domnului Jenkins părea să vină de foarte departe. Albert, ai pățit ceva?

— Nu. Doar mă gândeam. (Își drese glasul.) Dacă toți pasagerii adormiți ar fi fost, să zicem, neglijați, ar fi trebuit să fim cel puțin șaizeci. Poate și mai mulți. Vreau să spun că asta e o cursă de noapte.

— Dragă băiete, ai fost vreodată...

— Domnule Jenkins, ați putea să-mi spuneți Albert? Așa mă cheamă.

— Scuză-mă, te rog. N-am vrut să te tratez de sus. Sunt tulburat și, când sunt tulburat, am tendința să mă retrag... ca o țestoasă care-și ascunde capul în carapace. Doar că eu mă retrag în ficțiune. Cred că îl jucam pe Philo Vance. E un detectiv — un *mare* detectiv — creat de regretatul S. S. Van Dine. Cred că n-ai citit nici o carte

de-a lui. În zilele noastre, nu prea-l mai citește nimeni, ceea ce e păcat. În orice caz, îmi cer scuze.

— Nici o problemă, spuse Albert stingherit.

— Albert ești și Albert vei fi de-acum încolo, promise Robert Jenkins. Începupsem să te întreb dacă ai mai călătorit cu vreo cursă de noapte.

— Nu. N-am mai traversat niciodată țara cu avionul.

— Ei bine, eu am mai făcut-o. De multe ori. În câteva rânduri, am reușit chiar să mă împotrivesc înclinației mele naturale și am rămas treaz o vreme. Mai ales când eram mai tânăr și avioanele erau mai zgomotoase. Acestea fiind zise, aș putea să mă deconspir într-un mod scandalos, recunoscând că prima mea călătorie de la o coastă la cealaltă a Americii am făcut-o cu un avion cu elice al Companiei TWA, care a avut două opriri... ca să se alimenteze cu combustibil. Am observat că în prima oră și ceva, la astfel de curse, foarte puțini oameni adorm... pentru ca pe urmă, aproape *toți* să se lase furați de somn. În acea primă oră, oamenii își găsesc tot felul de ocupații, admiră peisajul, stau de vorbă cu soții sau soțiile, ori cu tovarășii de drum, beau un păhărel–două...

— Vreți să spuneți că se acomodează, sugeră Albert.

Ceea ce spunea domnul Jenkins i se părea cât se poate de logic, deși el însuși nu își rezervase prea mult timp pentru acomodare. Fusese atât de entuziasmat de apropiata călătorie și de noua viață care-l așteptă încât abia dacă dormise în ultimele două nopți. Drept urmare, adormise fulgerător aproape de îndată ce avionul 767 se desprinsese de sol.

— Își aranjează cuibușorul, consimți Jenkins. Ai observat cumva cărucior pentru băuturi de lângă cockpit, dra... Albert?

— L-am văzut acolo, admise Albert.

Ochii lui Jenkins străluciră.

— Da, într-adevăr — ori îl vedeai, ori te-mpiedicai de el. Dar l-ai *observat* cu adevărat?

— Îmi închipui că nu, dacă ați văzut ceva care mie mi-a scăpat.

— Nu ochii observă, Albert, ci *mintea*. Mintea antrenată să execute operații deductive. Nu sunt Sherlock Holmes, dar am *observat* că acel cărucior tocmai fusese scos din mica debara în care e ținut și că paharele folosite din timpul serviciului premergător zborului erau încă așezate pe raftul de jos. Din asta am dedus următoarele: avionul a decolat fără probleme, s-a înălțat până la altitudinea de zbor și, din fericire, a fost activat pilotul automat. Apoi căpitanul a stins lumina de avertizare, cea privind centurile de siguranță. Asta ar însemna cam la treizeci de minute de la decolare, dacă interpretez corect semnele — adică, în jur de ora 1 a.m., PDT[6]. Când lumina de avertizare s-a stins, stewardesele și-au început îndeplinirea primei lor sarcini — cocteilurile pentru circa o sută cincizeci de pasageri, la altitudinea de aproximativ 7 300 de metri. Între timp, căpitanul a programat pilotul automat să ridice avionul până la 11 000 de metri și să se îndrepte spre est, pe coordonatele cutare și cutare. Câțiva pasageri — de fapt, noi, cei unsprezece — au adormit. Cât despre restul, probabil că unii moțăiau (fără să doarmă profund, lucru care i-ar fi salvat de la ceea ce s-a întâmplat), iar ceilalți au rămas treji.

— Aranjându-și cuibușorul, spuse Albert.

— Întocmai! Aranjându-și cuibușorul!

[6] Abreviere de la *Pacific Daylight Time* — ora de zi a Pacificului. (*N. t.*)

Jenkins făcu o pauză și apoi adăugă, pe un ton din care nu lipsea o nuanță melodramatică:

— Și deodată, s-a întâmplat!

— *Ce* s-a-ntâmplat, domnule Jenkins? întrebă Albert. Aveți vreo idee în acest sens?

Jenkins nu răspunse multă vreme, iar când, în cele din urmă, o făcu, din glasul lui dispăruse mare parte din voioșie. Ascultându-l, Albert înțelese pentru prima oară că, sub masca sa ușor teatrală, Robert Jenkins era la fel de înspăimântat ca și Albert însuși. Constată că acest amănunt nu-l deranja. Nu făcea decât ca acest vârstnic scriitor de romane polițiste, în sacoul lui sport jerpelit, să pară mai real.

— Misterul camerei închise este o poveste deductivă în forma ei cea mai pură, spuse Jenkins. Și eu am scris câteva — chiar mai multe, ca să fiu sincer până la capăt —, dar niciodată nu m-am așteptat să fiu implicat în așa ceva.

Albert se uită la el și nu-i veni în minte nici o replică. Se pomeni amintindu-și de o povestire cu Sherlock Holmes intitulată *Panglica cu picățele*[7]. Acolo, un șarpe veninos a pătruns în celebra cameră încuiată printr-o gură de ventilație. Nemuritorul Sherlock nici măcar n-a trebuit să-și trezească toate celulele cerebrale ca să rezolve această enigmă.

Dar chiar dacă compartimentele pentru bagaje de deasupra scaunelor din Cursa 29 ar fi fost pline cu șerpi veninoși — *înțesate*, la o adică — unde erau cadavrele? *Unde erau cadavrele?* Teama începu din nou să se furișeze în ființa lui, părând să se ridice dinspre picioare către organele vitale. Reflectă că niciodată, de când se știa el,

[7] *The Speckled Band*. (*N. t.*)

nu simțise că seamănă atât de puțin cu vestitul pistolar Ace Kaussner.

— Dac-ar fi vorba doar de avion, continuă Jenkins pe un ton molcom, cred că aș putea să formulez un scenariu. În definitiv, din asta mi-am câștigat pâinea zilnică în ultimii douăzeci și cinci de ani. Vrei să auzi un asemenea scenariu?

— Sigur că da, spuse Albert.

— Foarte bine. Să presupunem că o organizație guvernamentală obscură, să-i zicem The Shop, a hotărât să desfășoare un experiment, iar noi suntem subiecții. Scopul unui asemenea experiment, având în vedere împrejurările, ar putea fi obținerea de date privind efectele unui stres psihic și emoțional puternic asupra cetățenilor americani obișnuiți. Savanții care au pus la cale experimentul au încărcat sistemul de oxigen al avionului cu un tip de drog hipnotic inodor.

— Există astfel de lucruri? întrebă Albert, fascinat.

— Există, într-adevăr, spuse Jenkins. Diazalina, de exemplu. Sau methoprominolul. Îmi amintesc de vremea când cititorii cărora le plăcea să se considere ca având „preocupări serioase" râdeau de romanele lui Sax Rohmer care-l aveau ca erou pe Fu Manchu. Le numeau „melodrame gâfâite", de cea mai rușinoasă calitate. (Jenkins clătină din cap încetișor.) Iar acum, mulțumită cercetărilor biologice și paranoiei induse de agențiile „alfabetice", precum CIA și DIA, trăim într-o lume care ar putea să fie cel mai îngrozitor coșmar al lui Sax Rohmer. Diazalina, care este de fapt un gaz ce acționează asupra nervilor, ar fi cea mai potrivită. Se presupune că acționează foarte rapid. După ce este degajată în aer, *toată lumea* adoarme, cu excepția pilotului, care respiră aer necontaminat, prin intermediul unei măști de gaze.

— Dar..., dădu să obiecteze Albert.

Jenkins zâmbi şi ridică o mână.

— Ştiu care ţi-e obiecţia, Albert, şi pot s-o explic. Îmi dai voie?

Albert încuviinţă din cap.

— Pilotul aduce avionul la sol — să zicem, pe un aerodrom secret din Nevada. Pasagerii care erau treji în timpul când gazul a fost emis — şi stewardesele, desigur — sunt daţi jos de la bord de către nişte oameni cu înfăţişare sinistră, îmbrăcaţi în costume albe, ca în *Germenul Andromeda*[8]. Pasagerii adormiţi — printre care ne numărăm şi noi doi, dragă prietene — pur şi simplu au continuat să doarmă, doar că ceva mai profund ca înainte. După care pilotul readuce Cursa 29 la altitudinea şi direcţia de zbor corespunzătoare. Activează pilotul automat. Când avionul ajunge la Munţii Stâncoşi, efectele gazului încep să se diminueze. Diazalina este un aşa-numit „drog curat", adică nu produce efecte remanente apreciabile. Cu alte cuvinte, nu provoacă mahmureală. Prin intercom, pilotul o aude pe fetiţa oarbă ţipând după mătuşa ei. Ştie că-i va trezi şi pe ceilalţi. Experimentul e pe cale să înceapă. Aşa că se ridică şi părăseşte cockpitul, închizând uşa după el.

— Cum putea să facă asta? Uşa nu are clanţă pe dinafară.

Jenkins dădu din mână cu un gest care voia să alunge obiecţiile.

— Cel mai simplu lucru de pe lume, Albert. Foloseşte o faşie de bandă adezivă, cu partea lipicioasă în afară. Broasca se blochează pe dinăuntru şi uşa rămâne încuiată.

---

[8] *The Andromeda Strain*, roman de Michael Crichton. (*N. t.*)

Un zâmbet admirativ începu să se întindă pe fața lui Albert... și deodată îngheță.

— În cazul ăsta, pilotul ar trebui să fie unul dintre noi, spuse el.

— Da și nu. În scenariul meu, Albert, pilotul este pilotul. Pilotul care s-a-ntâmplat să se afle la bord, călătorind, chipurile, spre Boston. Pilotul stătea la clasa I, la mai puțin de zece metri de ușa cockpit-ului, când situația a devenit albastră.

— Căpitanul Engle, spuse încet Albert cu o voce îngrozită.

Jenkins răspunse cu tonul încântat, dar mulțumit de sine al profesorului de geometrie care tocmai a scris QED sub demonstrația unei teoreme deosebit de dificile.

— Căpitanul Engle, admise el.

Nici unul dintre ei nu observă că Gât-Golaș se uita la ei cu o privire febrilă, scânteietoare. Între timp, Gât-Golaș luase o revistă din buzunarul scaunului din fața sa, îi smulsese coperta și începuse să o rupă în fâșii lungi. Le lăsa să cadă pe podea, alături de resturile de șervețel din jurul pantofilor maro. Buzele i se mișcau fără să scoată un sunet.

2

Dacă Albert ar fi studiat Noul Testament, ar fi înțeles cum trebuie să se fi simțit Saul, cel mai înverșunat prigonitor al primilor creștini, atunci când crusta i-a căzut de pe ochi pe drumul spre Damasc. Se uita la Robert Jenkins cu un entuziasm radios, orice rămășiță de somnolență dispărându-i din creier.

Desigur, când te gândeai la asta — sau când cineva precum domnul Jenkins, care fără doar și poate avea o minte limpede, indiferent de felul cum era îmbrăcat —, când te gândeai deci cu adevărat, acest aspect era prea mare și prea evident ca să-ți scape. Aproape toți pasagerii și echipajul Cursei 29 a Companiei American Pride dispăruseră între Deșertul Mojave și Cumpăna Apelor[9]... dar, ce-ntâmplare norocoasă!, unul dintre puținii supraviețuitori era un alt pilot al Companiei American Pride, care era, după cum se exprimase singur, „calificat ca să pilotez acest tip de avion. De asemenea, să-l aduc la sol".

După ce-l urmărise cu atenție pe Albert, Jenkins zâmbea acum. Dar zâmbetul lui era destul de lipsit de umor.

— Tentant scenariu, nu-i așa? spuse el.

— Trebuie să-l capturăm de îndată ce aterizăm, spuse Albert, frecându-și fața cu un gest febril. Dumneata, domnul Gaffney și britanicul ăla. Pare un tip puternic. Doar dacă... dacă și britanicul e băgat în chestia asta? Ar putea să fie, știu și eu, bodyguardul căpitanului Engle. Pentru eventualitatea în care cineva s-ar prinde de toată schema, așa cum v-ați prins dumneavoastră.

Jenkins deschise gura să-i răspundă, dar Albert se grăbi să continue.

— Va trebui să punem mâna pe-amândoi. Cumva.

Îi adresă domnului Jenkins un zâmbet subțire — un zâmbet à la Ace Kaussner. Rece, încordat, periculos. Zâmbetul unui bărbat care e mai iute ca fulgerul și știe asta.

---

[9] În original, *Great Divide*, cumpăna apelor continentului nord-american, o linie imaginară alcătuită din cele mai înalte puncte de uscat, care separă apele care curg spre vest de cele care curg spre est. *(N. t.)*

— N-oi fi eu cel mai isteț individ din lumea asta, domnule Jenkins, dar nimeni nu mă folosește pe mine pe post de cobai.

— Dar nu stă în picioare, să știi, spuse pe un ton molcom Jenkins.

Albert clipi din ochi.

— Cum?

— Scenariul pe care ți l-am descris. Nu stă în picioare.

— Dar... ai spus...

— Am spus că „dac-ar fi vorba doar de avion, cred că aș putea să formulez un scenariu". Și am formulat. Unul bun. Dac-ar fi fost o idee pentru o carte, pariez că agentul meu ar fi putut s-o vândă. Din nefericire, *nu* e vorba doar de avion. S-ar putea ca Denver să fie totuși acolo, jos, dar ar trebui ca toate luminile orașului să fie stinse. Am coordonat parcursul nostru cu ceasul meu și pot să-ți spun că nu e vorba doar de Denver. Omaha, Des Moines... nici un semn de orașele astea în bezna de jos, băiete. De fapt, n-am văzut nici un fel de lumină. Nici o fermă, nici un siloz de cereale, nu tu antrepozite, nu tu autostrăzi. Toate chestiile astea se văd de sus noaptea, să știi. Iar cu noile lumini de mare intensitate, se văd foarte bine, chiar și de la 9 kilometri înălțime. Pământul este cufundat într-o beznă absolută. Ei bine, eu pot să cred că *ar putea* exista o agenție guvernamentală îndeajuns de lipsită de scrupule încât să ne drogheze pe toți cu scopul de a ne observa reacțiile. Cel puțin, la modul ipotetic. Dar nu pot să cred că fie și o organizație precum The Shop ar fi putut să-i convingă pe toți cei pe deasupra cărora urmează să trecem să stingă luminile numai ca să ne întărească iluzia că suntem întru totul singuri.

— Păi... poate că totul e o făcătură, sugeră Albert. Poate că, de fapt, noi suntem încă la sol și tot ce vedem pe fereastră e, știu și eu, proiectat cumva. Am văzut odată un film de genul ăsta.

Jenkins clătină din cap încet, cu regret.

— Sunt convins că a fost un film interesant, dar nu cred că ar merge și în viața reală. În afară de cazul în care acea agenție secretă ipotetică ar fi pus la punct un ecran de proiecție panoramic tridimensional, nu cred. Ceea ce se întâmplă acum, Albert, nu se limitează la interiorul acestui avion, Albert, și aici se împotmolește și deducția.

— Dar pilotul! spuse cu disperare în glas Albert. Cum se face că se-ntâmplă să fie aici exact la momentul și locul oportune?

— Ești pasionat de base-ball, Albert?

— Ă? Nu. Mă rog, câteodată mă mai uit la TV, la Dodgers, dar nu mă dau în vânt.

— Ei bine, hai să-ți vorbesc despre ceea ce s-ar putea să fie cea mai uluitoare statistică înregistrată vreodată într-un joc care „se hrănește" cu statistici. În 1957, Ted Williams a ajuns la bază în șaisprezece situații consecutive, când echipa lui era la bătaie. Această performanță a fost realizată în șase meciuri de base-ball. În 1941, Joe DiMaggio, aflându-se la bătaie, a lovit mingea fără greșeală în cincizeci și șase de meciuri la rând, dar șansele împotriva a ceea ce a realizat DiMaggio sunt mult mai mici decât șansele împotriva realizării lui Williams, care au fost socotite ca fiind în jur de două *miliarde* la una. Pasionaților de base-ball le place să spună că performanța lui DiMaggio nu va fi egalată niciodată. Nu sunt de acord. Dar aș fi dispus să pariez că, dacă se va mai juca base-ball și peste o mie de ani, cele șaisprezece consecutive ale lui Williams vor rămâne în picioare.

— Şi toate astea înseamnă că...

— Înseamnă că, după părerea mea, prezenţa căpitanului Engle la bord în noaptea asta nu e nimic altceva decât o pură întâmplare, la fel ca şi cele şaisprezece reuşite consecutive ale lui Ted Williams. Şi, având în vedere circumstanţele, aş zice că a fost o întâmplare foarte norocoasă. Dacă viaţa ar fi ca un roman poliţist, Albert, în care coincidenţele nu sunt permise, iar şansele potrivnice nu sunt niciodată înfrânte pentru multă vreme, atunci ea, viaţa, ar fi mult mai ordonată. Am constatat totuşi că în viaţa reală coincidenţa nu constituie excepţia, ci mai degrabă regula.

— Atunci *ce* se întâmplă? şopti Albert.

Jenkins scoase un oftat lung, neliniştit.

— Mă tem că nu sunt omul potrivit să dea un răspuns. Păcat că Larry Niven şi John Varley nu se află la bord.

— Ăştia cine mai sunt?

— Scriitori de science-fiction, spuse Jenkins.

3

— Nu cred că citeşti literatură science-fiction, nu-i aşa? întrebă pe neaşteptate Nick Hopewell.

Brian se întoarse ca să se uite la el. Nick stătuse liniştit în scaunul navigatorului încă de când preluase Brian controlul asupra Cursei 29, în urmă cu aproape două ore. Ascultase fără să scoată un cuvânt cum Brian încercase să ia legătura cu cineva — *cu oricine* — de la sol sau din aer.

— Mă-nnebuneam după chestiile astea când eram puşti, spuse Brian. Tu?

Nick zâmbi.

— Până pe la optsprezece ani, credeam cu tărie că Sfânta Treime era alcătuită din Robert Heinlein, John Cristopher și John Wyndham. Am stat aici și am rememorat toate acele povestiri de demult, amice. Și gândindu-mă la chestii exotice cum ar fi: deformările temporale, curbura spațiului sau raidurile extratereștrilor.

Brian încuviință din cap. Se simțea ușurat; îi făcea bine să afle că nu era singurul căruia-i treceau prin minte gânduri nebunești.

— Adică, nu prea avem vreo modalitate să aflăm dacă a mai rămas *ceva* acolo, jos, nu-i așa?

— Nu, spuse Brian. N-avem.

Deasupra statului Illinois, nori de joasă înălțime acoperiseră silueta întunecată a pământului aflat departe, sub avion. Era sigur că era vorba tot de pământ — Munții Stâncoși se arătaseră liniștiter de familiari, chiar și de la 11 000 de metri altitudine —, dar dincolo de asta nu mai era sigur de nimic. Iar pătura de nori putea să țină până la Bangor. Fără informațiile de la Controlul Traficului Aerian, nu avea de unde să știe. Brian se jucase în gând cu mai multe scenarii, iar cel mai neplăcut dintre toate suna cam așa: că vor ieși dintre nori și vor descoperi că orice urmă de viață umană — inclusiv aeroportul pe care spera să aterizeze — dispăruseră. Și-atunci, unde avea să coboare aeronava asta?

— Întotdeauna așteptarea mi s-a părut partea cea mai grea, spuse Nick.

„Partea cea mai grea din ce?", se întrebă Brian, dar nu rosti întrebarea cu glas tare.

— Ce-ar fi dac-ai micșora altitudinea pe la vreo 1 500 de metri? propuse pe neașteptate Nick. Doar cât

să aruncăm iute o privire. Poate că vederea câtorva orășele și autostrăzi o să ne liniștească mințile înfierbântate.

Brian luase deja în considerare ideea asta. Reflectase la ea îndelung, dorindu-și-o.

— E ispititor, spuse el, dar nu pot s-o fac.

— De ce?

— Pasagerii rămân prima mea responsabilitate, Nick. Chiar dacă le-aș explica dinainte ce am de gând să fac, probabil că ar intra în panică. Mă gândesc mai ales la prietenul nostru cu gura mare, care are acea întâlnire presantă la Pru. Cel căruia i-ai sucit nasul.

— Pot să mă ocup de el, replică Nick. Ca și de alții care-ar călca pe bec.

— Nu mă-ndoiesc că poți, spuse Brian, dar tot nu văd de ce-ar trebui să-i speriem inutil. Și, până la urmă, vom afla. Știi, nu putem rămâne o veșnicie în aer.

— Cât se poate de adevărat, amice, răspunse sec Nick.

— Aș putea totuși s-o fac, dacă aș fi sigur că pot coborî sub stratul de nori pe la 1 200–1 500 de metri, dar fără informații de la Controlul Traficului Aerian și nereușind să iau legătura cu alte avioane, nu pot să fiu sigur. Nu pot să fiu sigur nici măcar cu privire la condițiile atmosferice de jos și nu vorbesc despre condiții normale. Poți să râzi de mine, dacă vrei...

— Nu râd, amice. Nici prin cap nu-mi trece să râd. Crede-mă.

— Ei bine, să presupunem că *am trecut* printr-o deformare temporală, ca într-o povestire science-fiction? La ce ne folosește dacă am coborî printre nori și am arunca o privire la o turmă de brontozauri care pasc pe câmpul cine știe cărui fermier John, înainte să fim făcuți

bucăți de un ciclon sau să sfârșim prăjiți de o furtună electrică.

— Chiar crezi că e posibil așa ceva? întrebă Nick.

Brian se uită la el atent, ca să vadă dacă întrebarea fusese sarcastică. Nu părea să fi fost, dar era greu să-ți dai seama. Britanicii erau celebri pentru umorul lor sec, nu-i așa?

Brian dădu să-i spună că văzuse odată ceva asemănător într-un episod mai vechi din *Zona Crepusculară*, apoi își zise că asta nu i-ar întări deloc credibilitatea.

— Cred că e destul de improbabil, dar ai prins ideea — pur și simplu nu știm cu ce avem de-a face. S-ar putea să ne lovim de un munte nou-nouț în regiunea care altădată era nordul statului New York. Sau de un alt avion. La naiba — poate chiar de o navetă spațială. La urma urmelor, dacă e o discontinuitate temporală, am putea la fel de bine să ne aflăm în viitor sau în trecut.

Nick se uită afară, pe fereastră.

— S-ar zice că avem cerul numai pentru noi.

— Aici, sus, e-adevărat. Dar acolo, jos, cine poate ști? Și „cine știe" înseamnă o situație foarte riscantă pentru un pilot. Dacă norii ăștia se mențin așa, intenționez să trec de Bangor. Șansele noastre sunt mai mari dacă prima coborâre o facem deasupra apei.

— Așadar, deocamdată, mergem înainte.

— Exact.

— Și așteptăm.

— La fel de exact.

Nick oftă.

— Ei bine, tu ești căpitanul.

Brian zâmbi.

— Pentru a treia oară, exact.

4

În adâncul canalelor săpate pe fundul oceanelor Pacific și Indian, există niște pești care trăiesc și mor fără să vadă sau să simtă vreodată soarele. Aceste creaturi fabuloase străbat adâncurile asemenea unor baloane fantomatice, iluminate din interior de propria lor strălucire. Deși par delicate, ele sunt de fapt niște minunății de structuri biologice, alcătuite ca să reziste la presiuni care ar strivi un om cât ai clipi din ochi, aplatizându-l ca pe o foaie de geam. Totuși marea lor tărie constituie în același timp și marea lor slăbiciune. Prizonieri ai propriilor lor corpuri nepământene, fâpturile acestea sunt condamnate pe veci să-și ducă viața în adâncurile întunecate. Dacă sunt capturate și ridicate la suprafață, către soare, pur și simplu explodează. Nu presiunea externă le distruge, ci absența acesteia.

Craig Toomy fusese crescut în propriul său canal întunecos, trăise într-o atmosferă proprie, la presiune ridicată. Tatăl lui fusese director executiv la Bank of America, o caricatură a modelului de întreprinzător obsedat de succes. Își oropsise unicul copil cu aceeași furie și lipsă de îngăduință cu care se purtase și față de sine însuși. Poveștile pe care i le spunea băiatului la culcare, încă din fragedă pruncie, îl terorizau pe bietul Craig. Nici nu era surprinzător, pentru că teroarea era exact emoția pe care Roger Toomy voia s-o trezească în sufletul băiatului. În cea mai mare parte, acele povești se refereau la o specie de creaturi monstruoase numite langolieri.

Ocupația lor, misiunea lor în viață (în lumea lui Roger Toomy, *totul* avea o ocupație, *totul* avea o treabă serioasă de făcut), era să-i hărțuiască pe copiii leneși, care-și iroseau timpul. La împlinirea vârstei de șapte ani,

Craig era un viitor întreprinzător obsedat de succes, exact ca tăticul său. Luase o hotărâre fermă: langolierii n-aveau să pună niciodată mâna pe el.

O fişă matricolă care să nu conţină numai calificative maxime era de neacceptat. Un A era subiectul unei predici presărate cu avertismente înfricoşătoare despre cum o să ajungă să sape şanţuri sau să scormonească prin tomberoanele de gunoi, iar un B avea drept urmare o pedeapsă — cel mai adesea, interdicţia de a ieşi din camera lui timp de o săptămână. În cursul acelei săptămâni, Craig avea voie să iasă doar ca să meargă la şcoală şi să vină la masă. Nu erau admise abateri de la bunele purtări. Pe de altă parte, realizările excepţionale — de exemplu, atunci când Craig a câştigat decatlonul interşcolar — nu garantau laude corespunzătoare. Când Craig i-a arătat tatălui său medalia care-i fusese atribuită cu acel prilej — în cadrul unei adunări în faţa tuturor elevilor —, acesta s-a uitat în treacăt la ea, a mormăit ceva, după care şi-a văzut în continuare de cititul ziarului. Craig avea nouă ani când tatăl lui a murit în urma unui atac de cord. La drept vorbind, s-a simţit într-un fel uşurat că replica generalului Patton creată de Bank of America dispăruse.

Maică-sa era o alcoolică a cărei patimă fusese ţinută în frâu doar de frica faţă de bărbatul cu care se măritase. După ce Roger Toomy a ajuns la loc sigur, sub pământ, de unde nu mai putea să-i găsească sticlele şi să le spargă sau s-o pocnească şi să-i spună să-şi bage minţile-n cap, pentru numele lui Dumnezeu, Catherine Toomy îşi începu cu sârguinţă opera vieţii sale. În funcţie de cantitatea de gin care-i curgea prin vene, ori îşi sufoca băiatul cu dovezi de afecţiune, ori îi îngheţa sufletul, respingându-l. Comportamentul ei era adesea ciudat şi

uneori, bizar. În ziua când Craig a împlinit zece ani, i-a pus un băț de chibrit între două degete de la picioare, l-a aprins și i-a cântat „La mulți ani", în timp ce flacăra începea să-i ardă pielea. L-a amenințat că dacă încearcă să scape de băț, o să-l ducă imediat la CĂMINUL DE ORFANI. Amenințarea cu CĂMINUL DE ORFANI era frecventă când Catherine se îmbăta.

— Și-așa o să fiu nevoită s-o fac, i-a spus ea în timp ce aprindea chibritul care se ițea ca o firavă lumânărică de tort dintre degetele fiului ei, scuturat de sughițuri. Ești exact ca taică-tu. Nu știa să se distreze, și nici tu nu știi. Ești *plicticos*, Craiggy-weggy.

Termină de cântat și stinse chibritul înainte ca pielea degetelor doi și trei de la piciorul drept al lui Craig să fie mai mult decât ușor pârlită, dar Craig n-a uitat niciodată flacăra galbenă, bețișorul de lemn înnegrit și răsucit și căldura tot mai puternică, în vreme ce maică-sa murmura „La mulți ani, dragă Craiggy-weggy, la mulți aaaani", cu vocea ei tărăgănată de beție afonă.

Presiune.

Presiune în canale.

Craig Toomy a continuat să obțină numai calificative maxime și să petreacă o mulțime de timp în camera sa. Locul unde mai înainte era ostracizat îi devenise acum refugiu. În cea mai mare parte a timpului, acolo studia, dar uneori — când situația se înrăutățea, când se simțea lipit cu spatele de zid — lua pe rând foi de caiet și le rupea în fâșii subțiri. Le lăsa să cadă pe lângă picioare, unde formau o grămadă de dimensiuni crescânde, în vreme ce privea în gol. Dar acele perioade de uitare de sine nu erau frecvente. Nu atunci.

A absolvit liceul ca șef de promoție. Mama lui n-a venit la ceremonie. Era beată. A absolvit al nouălea din se-

ria lui la Facultatea de Management de la UCLA[10]. Mama lui n-a venit. Era moartă. În canalul întunecos aflat în centrul inimii sale, Craig era cât se poate de sigur că, în cele din urmă, langolierii veniseră după ea.

În cadrul programului de pregătire pentru cadrele de conducere, Craig s-a angajat la Desert Sun Banking Corporation of California. S-a descurcat foarte bine, lucru deloc surprinzător; în definitiv, Craig Toomy fusese clădit ca să obțină numai calificative maxime, să prospere la presiunile existente în adâncuri. Iar uneori, în urma unor mici nereușite la muncă (și în acele zile, cu numai cinci ani în urmă, toate nereușitele erau mici), se ducea în apartamentul său din Westwood, la câteva sute de metri de apartamentul în care Brian Engle avea să se mute după divorț, și rupea fâșii de hârtie ore în șir. Treptat, episodele cu ruperea hârtiilor au devenit tot mai frecvente.

În acei cinci ani, Craig a condus camionul rapid corporatist ca un ogar care aleargă după un iepure mecanic. Bârfele schimbate în preajma automatului pentru apă estimau că ar putea foarte bine să devină cel mai tânăr vicepreședinte din glorioasa istorie de patruzeci de ani a Companiei Desert Sun. Dar unii pești sunt făcuți să crească doar până la un anumit punct; dacă-și depășesc limitele implicite, explodează.

Cu opt luni în urmă, lui Craig Toomy i se încredințase conducerea primului său proiect de anvergură — echivalentul corporatist al unei teze de masterat. Proiectul fusese creat de departamentul de obligațiuni. Obligațiunile — cele străine și cele cu risc ridicat (de multe ori cele două noțiuni coincideau) — erau specialitatea

[10] UCLA — *University of California at Los Angeles. (N. t.)*

lui Craig. Proiectul propunea cumpărarea unui număr limitat de obligaţiuni sud-americane îndoielnice — numite uneori „obligaţiuni de debit nereturnabil" — după un grafic atent elaborat. Teoria care stătea la baza acestor achiziţii era îndeajuns de solidă, ţinând cont de componenta de asigurare limitată a obligaţiunilor şi de mult mai consistentele scutiri de impozite ale profiturilor obţinute în urma tranzacţiilor. (Unchiul Sam se dădea peste cap ca să împiedice structura complexă a datoriei Americii de Sud să se prăbuşească asemenea unui castel din cărţi de joc.) Atât doar că trebuia procedat cu prudenţă.

Craig Toomy prezentase un plan temerar, care îi făcuse pe mulţi să ridice din sprâncene. Planul se baza pe achiziţionarea unui mare număr de obligaţiuni argentiniene diferite, considerate în general ca fiind cele mai riscante dintr-un lot cu riscuri. Craig pledase cu vigoare şi elocvenţă în favoarea planului său, folosindu-se de fapte, cifre şi proiecţii pentru a-şi demonstra punctul de vedere conform căruia obligaţiunile argentiniene erau cu mult mai solide decât păreau. Printr-o singură manevră îndrăzneaţă, argumenta el, Desert Sun putea să devină cel mai important — şi cel mai bogat — cumpărător de obligaţiuni străine din Occidentul american. Banii câştigaţi, susţinea el, aveau să fie mult mai puţin importanţi decât credibilitatea pe termen lung pe care şi-o vor consolida.

După numeroase discuţii — unele dintre ele, aprinse — abordarea propusă de Craig a primit „foc verde". După şedinţă, Tom Holby, unul dintre principalii vicepreşedinţi, îl luase pe Craig deoparte, ca să-l felicite şi... să-l prevină.

— Dacă la finalul anului fiscal afacerea iese aşa cum te aştepţi, vei fi în graţiile tuturor. Dacă nu, te vei afla în

bătaia tuturor vânturilor, Craig. Ți-aș sugera ca în următoarele luni să ai grijă să-ți construiești un adăpost pentru furtună.

— N-o să am nevoie de adăpost, domnule Holby, i-a răspuns încrezător Craig. După chestia asta, o să am nevoie de un deltaplan. Asta o să fie tranzacția secolului — ca și cum ai găsi diamante la un târg de vechituri. Așteptați și-o să vedeți.

Plecase acasă devreme în seara aceea și, de îndată ce ușa apartamentului se închisese în urma sa, încuiată cu cele trei încuietori, zâmbetul încrezător i-a dispărut de pe buze, fiind înlocuit de acea tulburătoare privire goală. În drum spre casă, cumpărase câteva reviste. Le duse în bucătărie, le aranjă într-un teanc pe masă și începu să le rupă în fâșii lungi și înguste. Continuă să facă asta vreme de șase ore, până când *Newsweek*, *Time* și *US News & World Report* zăceau în fâșii pe podea, în jurul lui. Panglici de hârtie îi acopereau pantofii Gucci. Arăta ca unicul supraviețuitor al unei explozii produse la o fabrică de confetti.

Obligațiunile a căror cumpărare o propusese — îndeosebi cele argentiniene — erau mult mai riscante decât lăsase el să se înțeleagă. Își susținuse propunerea exagerând unele fapte, ascunzându-le pe altele... și chiar născocind efectiv câteva. La drept vorbind, născocise destul de multe. Pe urmă s-a dus acasă, unde începu să rupă fâșii de hârtie ore în șir, întrebându-se de ce făcuse una ca asta. Nu știa de peștii de pe fundurile oceanelor, care-și trăiau viața și mureau fără să vadă vreodată soarele. Nu știa că există și pești, dar și oameni, al căror coșmar nu e presiunea, ci absența acesteia. Nu știa decât că simțise un imbold de nestăvilit să cumpere acele obligațiuni, să-și lipească astfel o țintă de frunte.

Acum avea programată o întâlnire cu reprezentanți ai celor mai mari cinci corporații bancare la Prudential Center din Boston. Se vor compara îndelung note, se vor face multe speculații privind viitorul pieței mondiale de obligațiuni, vor fi multe discuții despre tranzacțiile din ultimele șaisprezece luni și despre rezultatele acelor tranzacții. Și, înainte ca prima zi a acelei conferințe de trei zile să se termine, toți aceia aveau să știe ceea ce Craig Toomy știa de nouăzeci de zile: obligațiunile pe care le achiziționase valorau acum mai puțin de șase cenți per dolar. Și, la scurt timp după aceea, șefii cei mari de la Desert Sun aveau să descopere și restul adevărului: că achiziționase de trei ori mai multe obligațiuni decât fusese imputernicit să cumpere. De asemenea, investise și ultimul bănuț din propriile sale economii... ca și cum ălora avea să le pese de *asta*.

Cine știe cum s-o simți unul dintre peștii aceia prinși pe fundul mării și aduși brusc la suprafață — la lumina soarelui pe care n-a bănuit-o niciodată? N-ar fi posibil măcar ca ultimele sale clipe să fie încărcate mai degrabă de extaz, decât de groază? Să simtă realitatea zdrobitoare a acelei presiuni abia când, în sfârșit, își dă duhul? Să gândească — atât cât se presupune că ar gândi peștii — cu un fel de frenezie fericită, *în sfârșit, am scăpat de greutatea aia!* în clipele de dinainte să explodeze? Probabil că nu. Peștii din adâncuri s-ar putea să nu aibă simțuri, cel puțin nu în sensul înțeles de noi, și cu siguranță nu gândesc... dar oamenii, da.

În loc de rușine, Craig Toomy fusese dominat de o imensă ușurare și de un soi de fericire febrilă și îngrozită, în timp ce urca la bordul Cursei 29 a Companiei American Pride, către Boston. Urma să explodeze și constatase că nu-i păsa câtuși de puțin. De fapt, se pomenise că aș-

teaptă cu nerăbdare evenimentul. Simțea cum presiunea se desprinde de întreaga suprafață a pielii sale pe măsură ce se înălța către suprafață. Pentru prima oară în ultimele săptămâni, nu mai rupsese hârtii. Adormise înainte chiar ca avionul să decoleze și dormise ca un bebeluș până când obrăznicătura aia oarbă începuse să zbiere.

Iar acum îi spuseseră că totul se schimbase, iar asta pur și simplu nu era de îngăduit. Nu trebuia îngăduit. Fusese prins ferm în plasă, simțise ascensiunea amețitoare și cum i se întindea pielea, care se străduia să compenseze. Nu se putea ca acum să se răzgândească și să-l lase să cadă din nou în adâncuri.

Bangor?

Bangor, *Maine?*

O, nu. Un nu hotărât.

Craig Toomy era vag conștient că majoritatea pasagerilor Cursei 29 dispăruse, dar nici că-i păsa. Nu erau ceva important. Nu făceau parte din ceea ce tatălui său îi plăcea să numească MAREA VIZIUNE. În schimb, întâlnirea de la Pru *făcea* parte din MAREA VIZIUNE.

Ideea asta nebunească de a devia parcursul către Bangor, Maine... a cui anume fusese oare?

Fusese ideea pilotului, desigur. Ideea lui Engle. Așa-zisul căpitan. Engle, acum... era foarte posibil ca Engle să facă parte din MAREA VIZIUNE. De fapt, ar putea fi un AGENT AL INAMICULUI. Craig intuise asta din momentul în care Engle începuse să vorbească prin intercom, dar în cazul ăsta, nu avusese nevoie să se bizuie pe intuiție, nu? Cu siguranță că nu. Ascultase discuția dintre puștiul slăbănog și bărbatul în sacou-sport ponosit. Gustul vestimentar al individului era înfiorător, dar ce avusese el de spus i se păruse perfect logic lui Craig Toomy... cel puțin, până la un punct.

„În cazul ăsta, pilotul ar trebui să fie unul dintre noi", spusese băiatul.

„Da și nu", replicase tipul în sacou-sport ponosit. „În scenariul meu, pilotul este pilotul. Pilotul care s-a-ntâmplat să se afle la bord, călătorind, chipurile, spre Boston, pilotul care întâmplător se afla la mai puțin de zece metri de ușa cockpitului."

Cu alte cuvinte, Engle.

Iar individul celălalt, cel care-i sucise nasul lui Craig, era fără doar și poate complice cu el, slujind ca un soi de ofițer de protecție care să-l apere pe Engle de oricine s-ar fi întâmplat să se prindă de ceea ce se-ntâmplă.

Nu mai trăsese cu urechea la discuția dintre băiat și tipul în sacou-sport ponosit pentru că de la un moment dat individul încetase să mai vorbească logic, începând să trâncănească tot felul de tâmpenii cum că Denver, Des Moines și Omaha ar fi dispărut. Ideea că trei mari orașe americane ar putea să dispară pur și simplu era complet ruptă de realitate... ceea ce nu însemna că tot ce spusese bătrânul era rupt de realitate.

Era un experiment, bineînțeles. Ideea *asta* nu era câtuși de puțin caraghioasă. Dar ideea bătrânului că ei toți erau subiecții testului era de-a dreptul excentrică.

„Eu", își zise Craig. „Eu sunt subiectul acestui test."

Toată viața sa, Craig se simțise subiectul unui test, în cadrul unui experiment identic cu cel de acum.

„Domnilor, aici e vorba de raportul dintre presiune și succes. Raportul corect produce un anumit factor x. Ce factor x? Asta ne va arăta subiectul testului nostru, domnul Craig Toomy."

Dar atunci Craig Toomy făcuse ceva la care ceilalți nu se așteptaseră, ceva ce nici unul dintre, șobolanii sau cobaii lor nu îndrăznise vreodată să facă: le spusese că se retrage.

„Dar nu poți face una ca asta! O să explodezi!"

„Serios? Excelent."

Iar acum totul îi devenise limpede, cât se poate de limpede. Ceilalți oameni erau fie pasageri nevinovați, fie figuranți angajați pentru a conferi acestei dramolete stupide o foarte necesară verosimilitate. Întreaga schemă fusese pusă la cale cu un obiectiv în minte: să-l țină pe Craig Toomy departe de Boston, să-l împiedice să se retragă din experiment.

„Dar am să le-arăt eu lor", își zise Craig. Trase o altă foaie din revista oferită în avion și se uită la ea. Înfățișa un bărbat fericit, un bărbat care evident nu auzise niciodată de langolieri, care evident nu știa că aceștia stau la pândă peste tot, în spatele oricărui tufiș sau copac, în orice umbră, chiar deasupra orizontului. Bărbatul fericit se plimba pe un drum de țară la volanul unei mașini închiriate de la firma Avis. Reclama susținea că dacă prezentai cardul de călător fidel al Companiei American Pride la orice birou al firmei Avis, cei de acolo mai că nu-ți făceau *cadou* mașina de închiriat, poate și cu o tipă trăsnet ca să-ți țină de urât. Începu să rupă o fâșie de hârtie de la marginea paginii satinate. Sunetul prelung și lent era în același timp chinuitor și deosebit de liniștitor.

„O să le-arăt că dac-am zis că mă retrag, chiar asta o să fac."

Lăsă să cadă fâșia pe podea și începu s-o rupă pe cealaltă. Era important ca procesul să se desfășoare lent. Era important ca fiecare fâșie să fie cât mai subțire posibil, dar nici nu puteai să le faci *prea* subțiri, fiindcă îți scăpau și dispăreau înainte să ajungi la partea de jos a paginii. Ca să rupi fiecare fâșie la lățimea potrivită era nevoie de ochi ageri și mâini netemătoare.

„Iar eu am așa ceva, să știți. Să fiți convinși."

Hâârrşşt.

„S-ar putea să fiu nevoit să-l ucid pe pilot."

Mâinile lui se opriră la jumătatea paginii. Se uită pe fereastră şi îşi văzu faţa lungă şi palidă suprapusă peste întunericul de afară.

„S-ar putea să fiu nevoit să-l ucid şi pe englez."

Craig Toomy nu mai omorâse pe nimeni până atunci. Era în stare s-o facă? Cuprins de o uşurare crescândă, conchise că da, putea. Dar nu cât timp se aflau încă în aer, fireşte; englezul era foarte iute, foarte puternic şi aici, la altitudinea asta, nu dispunea de arme care să fie sigure. Dar după ce vor fi aterizat?

„Da. Dacă va fi nevoie, da."

În definitiv, întrunirea de la Pru era programată să dureze trei zile. După toate aparenţele, sosirea sa întârziată era de neevitat, dar cel puţin va putea să explice: că fusese drogat şi luat ostatic de o agenţie guvernamentală. Asta o să-i uluiască. Parcă le şi vedea feţele surprinse în timp ce stătea în faţa celor trei sute de bancheri din toată ţara adunaţi acolo să discute despre obligaţiuni şi datorii, bancheri care în loc de asta vor auzi adevărurile murdare despre ceea ce era în stare să facă guvernul.

„Prieteni, am fost răpit de..."

Hâârrşşt.

„... şi am reuşit să evadez numai când am..."

Hâârrşşt.

„Dacă trebuie, pot să-i omor pe-amândoi. De fapt, pot să-i omor pe toţi."

Mâinile lui Craig Toomy începură să se mişte din nou. Rupse fâşia până la capăt, o lăsă să cadă pe podea şi o începu pe următoarea. Revista avea o mulţime de pagini, fiecare pagină putea fi ruptă în multe fâşii, iar asta în-

semna că avea de muncit o grămadă până să aterizeze avionul. Dar nu-şi făcea griji.

Pentru Craig Toomy nu exista „nu se poate".

5

Laurel Stevenson nu s-a scufundat din nou în somn, dar s-a lăsat furată de o aţipeală uşoară. Gândurile ei — care începeau să semene cu nişte vise în această stare mintală lipsită de oprelişti — se îndreptară spre adevăratul motiv pentru care se ducea la Boston.

„Trebuia să-mi încep prima mea vacanţă adevărată după zece ani", spusese ea, dar fusese o minciună. Conţinea un mic sâmbure de adevăr, dar se îndoia că reuşise să inspire credibilitate când vorbise; nu fusese educată să mintă şi nu stăpânea prea bine tehnica. Dar nu-şi închipuia că vreunuia dintre cei rămaşi în avion i-ar fi păsat cum stau de fapt lucrurile. Nu într-o astfel de situaţie. Faptul că te duceai la Boston ca să te întâlneşti — şi aproape sigur să te culci — cu un bărbat pe care nu l-ai cunoscut niciodată pălea în faţa faptului că te îndreptai spre est într-un avion din care majoritatea pasagerilor şi întreg echipajul dispăruseră.

Dragă Laurel,

Aştept cu nerăbdare să ne întâlnim. Nici măcar nu va fi nevoie să te mai uiţi o dată la fotografia mea în momentul când o să cobori din avion. O să am atâţia fluturi în stomac[11] *încât*

[11] Traducere literară a expresiei *butterflies in stomach* care în engleză înseamnă „a avea emoţii". (*N. t.*)

va fi de ajuns să te uiți după tipul care plutește undeva în apropierea tavanului.

Îl chema Darren Crosby.

Nu va fi nevoie să se uite la fotografia lui; asta era adevărat. Îi memorase fața, exact cum îi memorase cea mai mare parte dintre scrisori. Întrebarea era *de ce?* Iar la această întrebare nu avea răspuns. Nici măcar vreun indiciu. Asta nu făcea decât să dovedească din nou observația lui J.R.R. Tolkien: ori de câte ori ieși pe ușă, trebuie să fii cu băgare de seamă, fiindcă trotuarul din fața casei e de fapt un drum, iar drumul duce mereu mai departe. Dacă nu ești atent, te poți pomeni... ei bine... luat de val, un străin într-o țară străină, fără să ai habar cum ai ajuns acolo.

Laurel le spusese tuturor unde se duce, dar nu spusese nimănui *de ce* se duce sau ce avea să facă. Absolvise Universitatea California cu un masterat în biblioteconomie. Deși nu arăta ca un manechin, avea o constituție fizică fără cusururi și era destul de plăcută privirii. Avea un mic cerc de prieteni buni, care ar fi fost uluiți de ceea ce avea de gând să facă: să se ducă la Boston ca să se întâlnească cu un bărbat pe care-l știa numai prin intermediul scrisorilor, un bărbat pe care-l cunoscuse prin intermediul unor rubrici de anunțuri personale dintr-o revistă numită *Friends and Lovers.*

La drept vorbind, ea însăși era uluită.

Darren Crosby avea un metru optzeci și cinci, cântărea optzeci și două de kilograme și avea ochii de un albastru închis. Prefera scotch-ul (fără să facă excese), avea un motan pe care-l chema Stanley, era un heterosexual convins, fiind totodată un gentleman perfect (sau cel puțin așa susținea) și considera că Laurel este cel mai fru-

mos nume pe care-l auzise vreodată. Fotografia pe care o trimisese înfăţişa un bărbat cu o faţă plăcută, deschisă, inteligentă. Laurel bănuia că era genul de bărbat care ar arăta sinistru dacă nu s-ar bărbieri de două ori pe zi. Iar asta era cam tot ce ştia.

Laurel corespondase cu vreo şase bărbaţi de-a lungul a cinci-şase ani — presupunea că e un hobby —, dar niciodată nu se aşteptase să facă pasul următor, adică, acest pas. Presupunea că se simţise atrasă de acel simţ al umorului ambiguu şi autodepreciativ al lui Darren, dar era apăsător de conştientă că adevăratele ei motive nu se aflau în persoana lui, ci într-a ei. Iar adevărata atracţie nu era chiar propria ei incapacitate de a înţelege această puternică dorinţă de a ieşi din pielea propriului personaj? Să-şi ia zborul pur şi simplu în necunoscut, cu speranţa că va fi lovită de un tip potrivit de trăsnet?

„Ce faci?", se întrebă ea din nou.

Avionul trecu printr-o uşoară turbulenţă, reluându-şi apoi zborul lin. Laurel tresări din aţipeală şi se uită în jur. Văzu că adolescenta se aşezase pe scaunul din faţa ei. Se uita pe fereastră.

— Ce vezi? o întrebă Laurel. Vezi ceva?

— Ei bine, a răsărit soarele, spuse fata, dar altceva, nimic.

— Şi pământul, ce-i cu el?

Laurel nu voia să se ridice şi să se uite ea însăşi. Dinah îşi sprijinea în continuare capul de ea şi Laurel nu voia s-o trezească.

— Nu-l văd. Acolo jos sunt numai nori.

Îşi întoarse privirea. Ochii i se limpeziseră şi un pic de culoare — nu multă, doar puţină — îi revenise în obraji.

— Pe mine mă cheamă Bethany Simms. Pe tine?

— Laurel Stevenson.

— Crezi c-o să scăpăm cu bine?

— Cred, spuse Laurel. Apoi adăugă fără tragere de inimă: Sper.

— Mă sperie ce ar putea să fie sub norii ăia, spuse Bethany, dar oricum eram speriată. De Boston. Maică-mea a hotărât peste noapte ce idee grozavă ar fi să petrec vreo două săptămâni cu mătușa Shawna, cu toate că școala începe din nou peste zece zile. Cred că ideea era ca eu să mă dau jos din avion, ca un mielușel nevinovat, și după aia mătușa Shawna să tragă sforile în ceea ce mă privește.

— Ce sfori?

— Păi, lasă totul deoparte și mergi direct la cea mai apropiată clinică de dezintoxicare ca să-ncepi să te cureți de toate relele, spuse Bethany, trecându-și degetele răşchirate prin părul negru, tuns scurt. Lucrurile erau și-așa îndeajuns de ciudate, încât chestia asta pare că face parte din același scenariu. O cercetă atent cu privirea pe Laurel și adăugă cu seriozitate desăvârșită: Asta *chiar* se întâmplă, nu-i așa? Fiindcă eu m-am ciupit deja. De *mai multe ori*. Și nu s-a schimbat nimic.

— Da, e adevărat.

— Dar *nu pare* adevărat, spuse Bethany. Parc-ar fi unul dintre filmele alea stupide despre dezastre. *Aeroport 1990* sau ceva de genul ăsta. Mă tot uit în jur după niște actori din ăia mai bătrâni, ca Wilford Brimley și Olivia De Havilland. Trebuia să se cunoască în timpul acestei situații de rahat și să se îndrăgostească, știai?

— Nu cred că sunt în avion, spuse Laurel pe un ton grav.

Se priviră în ochi și, preț de o clipă, aproape că izbucniră în râs împreună. Dacă s-ar fi întâmplat așa, poate că

s-ar fi împrietenit... dar nu s-a întâmplat. Deși n-a lipsit mult.

— Dar tu, Laurel? Ai și tu o problemă cu filmele cu dezastre?

— Mă tem că nu, replică Laurel... și atunci *chiar* începu să râdă. Pentru că imediat îi fulgeră prin minte replica, cu litere mari, de neon roșu: „Mincinoaso!"

Bethany duse o mână la gură și chicoti.

— Dumnezeule, spuse ea după o clipă. Asta chiar că le întrece pe toate, știi?

Laurel încuviință din cap.

— Știu. Făcu o pauză, apoi întrebă: Ai nevoie de dezintoxicare, Bethany?

— Nu știu.

Se întoarse din nou cu privirea la fereastră. Zâmbetul îi dispăruse și vocea îi devenise morocănoasă.

— S-ar putea să am nevoie. Credeam la un moment dat că mi se-ntâmplă numai la petreceri, dar acum nu mai știu. Cred că a scăpat de sub control. Dar să fiu expediată în halul ăsta... mă simt ca un porc dus la abator.

— Îmi pare rău, spuse Laurel, dar în același timp îi părea rău pentru ea însăși.

Fetița oarbă o „adoptase" deja; nu mai avea nevoie de încă o adopție. Acum, când se trezise din nou pe deplin, se simți speriată — foarte speriată. Nu voia să se afle în preajma camionului de salubritate al acestei fete dacă avea de gând să se descotorosească de încărcătura de anxietate care o apăsa. Gândul o făcu din nou să zâmbească larg; pur și simplu nu se putea abține. Asta chiar că le întrece pe toate! Chiar așa!

— Și mie-mi pare rău, spuse Bethany, dar cred că nu e momentul potrivit să ne facem griji în privința asta, nu?

— Da, cred că nu e, spuse Laurel.

— În filmele alea cu aeroporturi, nu s-a-ntâmplat ca pilotul să dispară, nu?

— Din câte-mi amintesc eu, nu.

— E aproape șase. Mai avem două ore și jumătate.

— Da.

— Măcar dacă lumea ar fi tot acolo, spuse Bethany, ar fi de ajuns pentru început. O privi din nou cu atenție pe Laurel. Nu cred că ai la tine vreun pic de iarbă, nu?

— Mi-e teamă că nu.

Bethany ridică din umeri și-i adresă lui Laurel un zâmbet ostenit care, într-un mod ciudat, părea învingător.

— Ei bine, spuse ea, mi-ai luat-o înainte... mie mi-e doar teamă.

6

Ceva mai târziu, Brian Engle își verifică direcția, viteza de zbor, cifrele și hărțile de navigație. La final, își verifică și ceasul de la mână. Era opt și două minute.

— Ei bine, spuse el către Nick, fără să se uite în jur, cred că a sosit momentul. Acum ori niciodată.

Întinse mâna și acționă butonul care activa apelul de strângere a centurilor de siguranță. Soneria scoase un sunet jos și plăcut. Apoi comută intercomul și luă microfonul.

— Doamnelor și domnilor, vă vorbește din nou căpitanul Engle. În acest moment ne aflăm deasupra Oceanului Atlantic, la aproximativ 50 de kilometri est de coasta statului Maine, și foarte curând voi începe prima noas-

tră coborâre în zona Bangor. În condiții normale, n-aș fi acționat atât de devreme semnalul de prindere a centurilor de siguranță, dar condițiile de acum nu sunt deloc normale, iar maică-mea-mi spunea mereu că prudența este partea cea mai bună a curajului. Ca să rămânem în același spirit, vreau să vă asigurați că aveți bine prinse centurile cu pricina. Condițiile de sub noi nu arată deosebit de amenințătoare, dar întrucât nu am comunicații radio, vremea va fi pentru noi toți o mare surpriză. Toți trag nădejde ca norii să se destrame și chiar am văzut câteva mici spărturi deasupra Vermontului, dar mă tem că s-au închis la loc. Pot să vă spun din experiența de pilot că norii pe care-i vedeți jos nu-mi sugerează o vreme foarte nefavorabilă. Cred că la Bangor e înnorat, cu ceva ploi slabe. În acest moment, începi coborârea. Vă rog să vă păstrați calmul; toată aparatura mea de bord e luminată în verde și toate procedurile de aici, din cabina de comandă, se păstrează în limitele unor activități de rutină.

Brian nu se obosi să programeze pilotul automat pentru coborâre și începu să dirijeze procesul singur. Avionul făcu o întoarcere lungă și lentă, iar scaunul pe care stătea Brian se înclină ușor înainte în momentul când Boeing-ul 767 începu să coboare încet spre norii aflați la 1 200 de metri.

— Foarte liniștitor discursul, spuse Nick. Trebuia să te faci politician, amice.

— Mă-ndoiesc că în clipa asta se simte careva foarte liniștit, spuse Brian. Eu știu că nu mă simt.

De fapt, era mai înspăimântat decât fusese vreodată de când pilota avioane. Prin comparație cu situația de acum, depresurizarea care apăruse la Cursa 7 de la Tokyo părea o defecțiune minoră. Inima îi bătea rar și cu

putere, ca o tobă funerară. Înghiți în sec și auzi un clic în gât. Cursa 29 trecuse de 9 100 de metri, continuând să coboare. Norii albi, uniformi, se vedeau acum mai aproape. Se întindeau pe întreg orizontul, asemenea unei neobișnuite podele de sală de dans.

— Sunt speriat de moarte, amice, spuse Nick Hopewell cu o voce răgușită, stranie. Am văzut oameni murind în Falklands, chiar m-am ales cu un glonț în picior acolo, genunchiul de teflon o dovedește, și n-a lipsit mult să fiu omorât de explozia unui camion-capcană la Beirut — asta s-a-ntâmplat în '82 —, dar niciodată n-am fost mai speriat ca acum. O parte din mine ar vrea să te-nhațe și să te facă să ne duci înapoi, sus, cât poate să urce aparatul ăsta.

— N-ar servi la nimic, replică Brian. Nici vocea lui nu mai era sigură, reflectând bătăile inimii prin variații infime. Amintește-ți ce-am spus mai devreme — nu putem rămâne aici, sus, o veșnicie.

— Știu. Dar mă tem de ceea ce se află sub norii ăia. Sau de ceea ce *nu* se află.

— Ei bine, o să aflăm împreună.

— Nu avem ce face în privința asta, nu, amice?

— Absolut nimic.

Avionul trecu de 7 600 de metri, continuând să coboare.

7

Toți pasagerii se aflau în cabina principală. Li se alăturase chiar și cheliosul, care se încăpățânase în cea mai mare parte a timpului să stea în fotoliul lui de la clasa

business. Şi toţi erau treji, cu excepţia bărbosului din spatele avionului. Îl auzeau sforăind fără griji, iar Albert Kaussner se simţi atins o clipă de o invidie aprigă, dorindu-şi ca *el* să fie cel care să se trezească după ce vor fi ajuns la sol, în siguranţă, aşa cum era foarte probabil să se întâmple cu individul bărbos, şi să spună ceea ce bărbosul avea să spună, cu mare probabilitate: „Unde naiba suntem?"

În afară de sforăit, singurul sunet care se mai auzea era hârşâitul uşor al fâşiilor de hârtie rupte de Craig Toomy din revista de la bordul avionului. Omul stătea cu pantofii îngropaţi într-o grămadă mare de fâşii de hârtie.

— Vrei să-ncetezi o dată? îi spuse Don Gaffney. Mă face să mă urc pe pereţi, amice.

Craig întoarse capul şi se uită la Don Gaffney cu nişte ochi mari, blânzi, goliţi de expresie. Apoi întoarse capul din nou. Ridică pagina de care se ocupa în acele clipe — întâmplător, jumătatea estică a hărţii cu cursele Companiei American Pride.

Hâââârrrşşt.

Don Gaffney deschise gura să zică ceva, apoi o închise la loc.

Laurel îşi pusese braţul pe după umerii lui Dinah. Aceasta ţinea mâna liberă a lui Laurel cu ambele sale mâini.

Albert stătea cu Robert Jenkins, chiar în faţa lui Gaffney. În faţa lui se afla fata cu părul negru, tuns scurt. Se uita pe fereastră şi avea trupul atât de ţeapăn încât ai fi zis că are un schelet metalic. Iar în faţa ei stătea Cheliosul de la clasa business.

— În fine, bine măcar c-o să putem hali ceva! spuse el cu glas tare.

Nimeni nu-i răspunse. Cabina principală părea învelită cu un strat rigid de tensiune. Albert Kaussner își simțea fiecare fir de păr de pe corp stând în poziție de drepți. Încercă să găsească mantia liniștitoare a lui Ace Kaussner, acel duce al deșertului, acel baron din Buntline, dar nu dădu de el. Ace plecase în concediu.

Norii erau mult mai aproape. Își pierduseră aspectul neted. Laurel putea acum să vadă curburi pufoase și creneluri blânde pline de umbrele zorilor. Se întrebă dacă Darren Crosby se mai afla acolo jos, așteptând-o răbdător pe aeroportul Logan, la una dintre porțile la care soseau de obicei cursele American Pride. Constată fără prea mare surprindere că nu-i păsa chiar așa de mult, indiferent cum stăteau lucrurile. Privirea îi era atrasă de nori și uită complet de Darren Crosby, căruia-i plăcea scotch-ul (deși cu moderație) și susținea că e un gentleman adevărat.

Își imagină o mână, o mână uriașă de culoare verde, croindu-și drum pe neașteptate prin norii aceia și înșfăcând avionul 767, așa cum un copil supărat ar înhăța o jucărie. Își imagină acea mână *strângându-se*, văzu combustibilul de reactor explodând în flăcări portocalii printre încheieturile gigantice ale degetelor și închise ochii preț de o clipă.

„Nu vă duceți acolo jos!" ar fi vrut să strige. „Vă rog, nu vă duceți acolo jos!"

Dar ce alternativă ar fi avut? Ce alternativă?

— Sunt foarte speriată, spuse Bethany Simms cu o voce neclară și nesigură.

Se mută pe unul dintre scaunele din secțiunea centrală, își prinse centura de siguranță și-și apăsă ușor talia cu mâinile.

— Cred c-o să leșin.

Craig Toomy se uită fugitiv la ea, după care începu să rupă o nouă fâşie din harta de zbor. După o clipă, Albert îşi desfăcu centura, se ridică, se aşeză lângă Bethany şi-şi prinse din nou centura. De cum făcu asta, fata îi strânse mâinile. Avea pielea rece ca marmura.

— O să fie în regulă, spuse el, străduindu-se să pară dur şi neînfricoşat, străduindu-se să vorbească asemenea celui mai iute evreu de la vest de Mississippi. Dar nu reuşi să vorbească decât ca Albert Kaussner, un tânăr violonist de şaptesprezece ani, care mai avea puţin şi făcea pe el.

— Sper..., dădu ea să spună, dar deodată Cursa 29 începu să se zgâlţâie.

Bethany ţipă.

— Ce s-a-ntâmplat? o întrebă Dinah pe Laurel cu o voce subţire, neliniştită. A păţit ceva avionul? O să ne prăbuşim?

— Nu cr...

Vocea lui Brian se auzi în difuzoare.

— Aceasta e doar o turbulenţă uşoară, oameni buni, spuse el. Vă rog să vă păstraţi calmul. E posibil să dăm peste chestii mai dure când vom pătrunde în nori. Cei mai mulţi dintre voi aţi mai trecut prin chestii din astea, aşa că vă rog să vă liniştiţi.

Hâârrrşşt.

Don Gaffney se uită din nou la bărbatul îmbrăcat în jerseu cu guler la baza gâtului şi simţi un imbold subit, aproape irezistibil, să smulgă revista din mâinile individului ăluia ciudat şi să-nceapă să-l lovească în cap cu ea.

Norii se apropiaseră foarte mult. Robert Jenkins vedea umbra neagră a avionului gonind peste suprafaţa lor albă chiar sub avion. În scurtă vreme, aparatul avea

să-şi sărute propria umbră şi să dispară. Niciodată în viaţa lui nu avusese o premoniţie, dar în acel moment avu una pe care o simţea sigură şi completă. „Când vom trece prin norii aia, vom vedea ceva ce nici o făptură omenească nu a mai văzut vreodată. Va fi ceva care depăşeşte limitele credibilului... şi totuşi vom fi obligaţi să credem. Nu vom avea de ales."

Mâinile sale strânseră cu putere braţele scaunului. O picătură de sudoare i se prelinse într-un ochi. În loc să ridice palma să o şteargă, Jenkins încercă să scape de senzaţia de usturime clipind. Îşi simţea mâinile ţintuite de braţele scaunului.

— O să fie totul în regulă? întrebă Dinah cuprinsă de agitaţie. Mâinile ei erau încleştate peste cele ale lui Laurel. Erau mici, dar strângeau cu o forţă aproape dureroasă. Chiar o să fie totul în regulă?

Laurel se uită pe fereastră. Acum avionul 767 trecea uşor peste crestele norilor şi primele fuioare albicioase trecură pe lângă hublou. Avionul fu scuturat de o nouă serie de zdruncinături şi se văzu nevoită să-şi înăbuşe un geamăt. Pentru prima oară în viaţa ei, teroarea îi creă o senzaţie de rău fizic.

— Aşa sper, draga mea, spuse ea. Aşa sper, dar zău că nu ştiu.

8

— Ce se vede pe ecranul radarului, Brian? întrebă Nick. Ceva neobişnuit? Apare măcar ceva?

— Nu, spuse Brian. Zice doar că planeta e acolo jos, şi cam atât. Suntem...

— Stai, spuse Nick. Glasul i se auzi încordat, strangulat, de parcă gâtlejul i s-ar fi contractat la dimensiuni minuscule. Urcă înapoi. Să gândim bine ce avem de făcut. Să aşteptăm să se destrame norii...

— N-avem nici timp, nici combustibil destul.

Ochii lui Brian erau ţintuiţi asupra instrumentelor. Avionul începu din nou să se zgâlţâie. Efectuă cu gesturi mecanice corecţiile necesare.

— Ţin-te bine. Intrăm.

Împinse maneta în faţă. Acul altimetrului începu să se mişte mai vioi sub cadranul de sticlă. Cursa 29 pătrunse în nori. Pentru o clipă, coada aparatului rămase ieşită în afară, spintecând suprafaţa pufoasă precum dorsala unui rechin. O clipă mai târziu dispăru şi ea, iar cerul rămase pustiu... ca şi cum nicicând nu trecuse pe acolo vreun avion.

Capitolul 4

În nori.
Bun venit la Bangor.
Un ropot de aplauze.
Rampa de salvare și banda transportoare.
Tăcerea telefoanelor care nu sună.
Craig Toomy face o excursie colaterală.
Avertismentul fetiței oarbe.

1

În cabina principală o întunecime de amurg târziu luă locul luminii solare strălucitoare și avionul începu să se zdruncine mai tare. După o zgâlțâitură deosebit de aspră, Albert simți o apăsare pe umărul drept. Se uită într-acolo și văzu capul lui Bethany rezemat de umărul lui, greu ca un bostan copt. Fata leșinase.

Avionul făcu un nou salt și se auzi o bufnitură puternică dinspre clasa întâi. De data asta țipă Dinah și Gaffney se pomeni strigând:

— Ce-a fost asta? *Pentru numele lui Dumnezeu, ce-a fost asta?*

— Cărucioarele pentru băuturi, spuse Bob Jenkins cu o voce joasă și seacă. Încercă să vorbească mai tare, ca să poată fi auzit de toți ceilalți, dar constată că-i era imposibil. Cărucioarele pentru băuturi au fost lăsate libere, ați uitat? Cred că s-au deplasat pe…

Avionul execută un salt amețitor, coborî cu un trosnet strident, iar cărucioarele cu băuturi se rostogoliră cu zgomot. Paharele se sparseră. Dinah țipă din nou.

— Totul e-n regulă, spuse Laurel cuprinsă de frenezie. Nu mă mai ține așa strâns, Dinah, draga mea, e-n regulă…

— Te rog, nu vreau să mor! Nu vreau *să mor!*

— Turbulențe normale, oameni buni. Venind prin difuzoare, vocea lui Brian părea calmă… dar lui Bob Jenkins i se păru că distinge în acea voce o groază abia stăpânită. Păstrați-vă…

O nouă zdruncinătură făcu avionul să se înalțe brusc și să se balanseze. Alte pahare și sticle căzură de pe cărucioarele răsturnate.

— … calmul, termină Brian ce avu de spus.

Din cealaltă parte a culoarului față de poziția lui Gaffney se auzi: *hâârrșșt.*

Gaffney se întoarse într-acolo:

— Încetează imediat, ticălosule, dacă nu vrei să vin să-ți bag pe gât ce-a mai rămas din revista aia.

Craig îi aruncă o privire lipsită de expresie.

— Numai să-ncerci, măgar ramolit ce ești.

Avionul făcu un nou salt. Albert se aplecă spre Bethany, în direcția ferestrei. Sânii ei moi i se lipiră de braț și, pentru prima oară în ultimii cinci ani, acea senzație nu îi goli mintea de orice alte gânduri. Privi îndelung pe fe-

reastră, căutând cu disperare o spărtură în nori, încercând să provoace cu puterea voinței o spărtură în nori.

Nu se vedeau decât nuanțe de cenușiu-întunecat.

2

— Cât de jos e plafonul ăsta, amice? întrebă Nick.

Acum, când se aflau în pătura de nori, părea mai calm.

— Nu știu, spuse Brian. Dar pot să-ți spun că mai jos decât am sperat.

— Ce se-ntâmplă dacă nu mai ai spațiu de manevră?

— Dacă instrumentele mele dau niște indicații chiar și ușor eronate, ne prăbușim în ocean, spuse el pe un ton categoric. Totuși mă-ndoiesc că ar fi inexacte. Dacă ajung până pe la 150 de metri și tot nu apare nimic, urcăm din nou și ne-ndreptăm spre Portland.

— Poate c-ar trebui să mergem într-acolo chiar din acest moment.

Brian clătină din cap.

— Acolo vremea e aproape întotdeauna mai rea ca aici.

— Ce părere ai de Presque Isle? Nu-i acolo o bază SAC[12] pentru aparatele cu rază lungă de acțiune?

Brian avu la dispoziție doar o clipă în care să-și spună că individul ăsta chiar știa mai multe decât ar fi trebuit.

— N-avem cum s-ajungem până acolo. Ne-am prăbuși în pădure.

[12] SAC — abreviere de la *Strategic Air Command*, Comandamentul Strategic al Forțelor Aeriene Americane. (*N. t.*)

— Înseamnă că nici la Boston nu putem să ajungem.

— Poți să pariezi pe chestia asta.

— Amice, asta începe să arate ca o decizie proastă.

Avionul întâlni încă un curent invizibil de turbulență, care-l făcu să tremure ca un câine atins de o răceală cumplită. Brian auzi țipete înăbușite dinspre cabina principală chiar pe când efectua corecțiile necesare și ar fi dorit să le spună tuturor că asta nu era nimic, că aparatul 767 putea să treacă fără probleme prin turbulențe de douăzeci de ori mai intense. Adevărata problemă era plafonul de nori.

— Încă n-am reușit să ieșim, spuse el.

Altimetrul rămăsese la 670 de metri.

— Dar chiar că ni se cam termină spațiul de manevră.

— Ar... Brian se întrerupse. Se simți inundat de un val răcoritor de ușurare. Uite că totuși, spuse el, ieșim din nori.

În fața botului negru al Boeing-ului 767, stratul de nori se rarefia cu repeziciune. Pentru prima oară de când trecuseră în zbor peste Vermont, Brian zări o fantă transparentă în pătura cenușiu-albicioasă. Prin ea văzu culoarea plumburie a Oceanului Atlantic.

Luă microfonul conectat la difuzoarele cabinei principale și spuse:

— Doamnelor și domnilor, am atins plafonul. Mă aștept ca această turbulență minoră să se domolească după ce trecem de ea. În câteva minute, veți auzi un bufnet venit dinspre burta avionului. Acela va fi trenul de aterizare, care va coborî și se va fixa în poziție. Voi continua coborârea în zona Bangor.

Închise microfonul și se întoarse scurt către omul așezat în scaunul navigatorului.

— Urează-mi noroc, Nick.

— Oh, din toată inima, amice... din toată inima.

3

Laurel privea fără să mai respire pe fereastră. Norii se destrămau cu repeziciune. Văzu câteva frânturi din imaginea oceanului: valuri, crestele albe ale valurilor, apoi o stâncă mare care ieșea din apă, precum colțul unui monstru mort. Zări și o strălucire portocalie, care ar fi putut să fie o geamandură.

Trecură peste o insulă mică, acoperită de păduri și, întinzându-și gâtul, izbuti să vadă coasta aflată chiar în fața lor. Șuvițe de nor fumurii îi obturară vederea preț de patruzeci și cinci de secunde nesfârșite. Când acestea dispărură, avionul se afla din nou deasupra uscatului. Trecură peste o câmpie; un petic de pădure; ceva ce semăna cu un iaz.

„Dar unde sunt casele? Unde sunt drumurile, mașinile, clădirile și stâlpii de înaltă tensiune?"

Apoi lăsă să-i scape un țipăt.

— Ce-a fost asta? aproape că țipă și Dinah. Ce este, Laurel? Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic! strigă ea triumfător.

Jos se putea vedea acum un drum îngust care ducea într-un sătuc aflat pe malul mării. De aici, de sus, părea un orășel-jucărie cu mașini-jucărie parcate pe strada principală. Văzu o turlă de biserică, o balastieră, un teren de base-ball.

— Nu s-a-ntâmplat nimic! *Toate sunt la locul lor! Au rămas la locul lor!*

Din spatele ei vorbi Robert Jenkins. Avea o voce calmă, echilibrată și profund înspăimântată.

— Doamnă, spuse el. Mă tem că vă înșelați amarnic.

4

Un avion de pasageri lung, de culoare albă, zbura încet deasupra solului la 55 de kilometri de Aeroportul Internațional din Bangor. Pe coada lui stătea scris cu cifre mari, semețe, numărul 767. De-a lungul fuzelajului, cuvintele AMERICAN PRIDE erau scrise cu litere înclinate în spate, pentru a sugera viteza. De o parte și de alta a botului era imprimată sigla companiei aeriene: un vultur mare, de culoare roșie. Aripile sale întinse erau presărate cu stele albastre; avea ghearele încovoiate și capul ușor înclinat. Asemenea avionului pe care-l decora, vulturul părea să se pregătească de aterizare.

Uriașa pasăre metalică nu desenă nici o umbră pe solul de sub ea în timp ce zbura spre grupul de clădiri dinaintea sa. Nu ploua, dar dimineața era cenușie și lipsită de soare. Burta aparatului se deschise. Șasiul se lăsă în jos și se desfășură. Roțile se fixară în poziție sub carena avionului și sub zona cockpitului.

Cursa 29 American Pride se înscrise pe culoarul de zbor spre Bangor, înclinându-se ușor spre stânga. Căpitanul Engle era acum în măsură să-și corecteze cursul vizual, lucru pe care-l și făcu.

— Îl văd! țipă Nick. Văd aeroportul! Dumnezeule, ce priveliște minunată!

— Dacă-l vezi, înseamnă că nu stai pe scaun, spuse Brian, fără să se întoarcă. Nu avea timp să se întoarcă. Prinde-ți centura și taci din gură!

Dar acea lungă pistă de aterizare *era* o priveliște minunată.

Brian centră botul avionului pe ea și continuă să coboare de-a lungul culoarului, ajungând de la 300 de metri la 250. Dedesubt, o pădure de brazi aparent nesfârșită trecu pe sub aripile Cursei 29. În cele din urmă, pădurea lăsă locul unui grup de clădiri — ochii neobosiți ai lui Brian înregistrară automat amestecul obișnuit de moteluri, stații de benzină și restaurante *fast-food* —, după care trecură pe deasupra râului Penobscot și pătrunseră în spațiul aerian Bangor. Brian verifică din nou tabloul de bord, observă că are lumini verzi pe flapsuri și apoi încercă din nou să ia legătura cu aeroportul... deși știa că n-are nici o șansă.

— Turnul de control Bangor, aici Cursa 29, spuse el. Declar o situație de urgență. Repet, *declar o situație de urgență*. Dacă aveți trafic pe pistă, eliberați-o. Cobor!

Se uită la indicatorul de viteză tocmai la timp ca să-l vadă scăzând sub 225, viteza la care, teoretic, era obligat să aterizeze. Sub el, copacii tot mai rari făcură loc unui teren de golf. Zări în treacăt reclama luminoasă de culoare verde a unui Holiday Inn și apoi luminile care marcau capătul pistei de aterizare — pe care era pictat cu cifre mari, albe, numărul 33 — apropiindu-se în mare viteză.

Luminile nu erau nici roșii, nici verzi.

Pur și simplu erau stinse.

Nu era timp să se gândească la asta. Nu era timp să se gândească la ce li s-ar fi putut întâmpla dacă un Learjet uriaș sau un mic dar dolofan avion privat model Doyka

ar fi apărut pe neașteptate în fața lor pe pistă. Acum nu era timp pentru nimic altceva în afară de aterizare.

Trecură peste o scurtă fâșie acoperită de buruieni și pietriș, după care pista din beton se desfășură la zece metri sub avion. Trecură peste primul grupaj de dungi albe, apoi își făcură apariția urmele imprimate în asfalt ale roților, provenite probabil de la avioanele cu reacție ale Gărzii Naționale Aeriene.

Brian dirijă cu maximă grijă coborârea pe pistă a aparatului 767. Al doilea grup de dungi trecu fulgerător pe sub ei... iar o clipă mai târziu se simți o ușoară zdruncinătură în momentul în care trenul principal de aterizare atinse solul. Acum Cursa 29 gonea de-a lungul Pistei 33 cu peste 190 de kilometri la oră, cu botul ușor ridicat și aripile înclinate la un unghi moderat. Brian acționă flapsurile și inversă reactoarele. O nouă zdruncinătură, mai ușoară decât prima, se făcu simțită când și trenul secundar atinse pista.

Apoi avionul își micșoră viteza de rulare, de la 190 la 160, de la 160 la 130, de la 130 la 65, de la 65 de kilometri la oră la viteza de alergare a unui om.

Se terminase. Aterizaseră.

— O aterizare de rutină, spuse Brian. Nimic deosebit.

Apoi oftă îndelung și cu nesaț, făcând avionul să se oprească la aproape 400 de metri de următoarea pistă de rulare. Pe neașteptate, un noian de fiori îi scutură corpul suplu. Când își duse mâna la față, palma i se umplu de o sudoare călduță. Se uită la ea și scoase un râset slab.

Simți o mână așezându-i-se pe umăr.

— Totul e-n regulă, Brian?

— Da, spuse el și luă din nou microfonul intercomului. Doamnelor și domnilor, spuse el, bun venit la Bangor.

De undeva, din spate, Brian auzi un cor de urale și râse din nou.

Lui Nick Hopewell nu-i ardea de râs. Stătea aplecat peste scaunul lui Brian și se uita afară, pe fereastra cockpit-ului. Nimic nu se mișca pe păienjenișul pistelor de aterizare. Nimic nu se mișca pe pistele de rulare. Pe întreaga suprafață de asfalt, nu se vedea mișcându-se nici un camion sau vehicul al serviciului de securitate. Zări câteva vehicule, mai văzu un avion de transport militare — un C-12 — parcat pe o pistă de rulare exterioară și un Delta 727 parcat în apropierea uneia dintre rampele telescopice pentru pasageri, dar acestea erau nemișcate ca niște statui.

— Mulțumesc pentru urarea de bun venit, prietene, spuse Nick încetișor. Aprecierea mea profundă izvorăște din faptul că, după toate aparențele, ești singurul care ne va face o asemenea urare. Locul ăsta e complet părăsit.

5

În ciuda tăcerii radio prelungite, Brian nu era dispus să accepte aprecierea lui Nick... dar în momentul când opri aparatul într-un punct aflat între două piste de rulare ale terminalului pentru pasageri, constată că-i era imposibil să creadă altceva. Nu era vorba doar de absența oamenilor sau de faptul că nici măcar o mașină a securității aeroportului nu venise în grabă să vadă ce era cu apariția neașteptată a acestui 767. Era un aer de neînsuflețire absolută, ca și cum Aeroportul Internațional din Bangor fusese părăsit de o mie de ani sau de o sută de

mii de ani. O remorcă trasă de un jeep, cu câteva bagaje împrăştiate pe platformă, era parcată sub aripa unui avion Delta. La ea se tot întorcea privirea lui Brian în timp ce dirija aparatul cât mai aproape posibil de terminal, pentru parcare. Cele zece–douăsprezece bagaje arătau la fel de străvechi ca nişte artefacte antice exhumate de pe situl vreunei fabuloase cetăţi antice. „Mă întreb dacă tipul care a descoperit mormântul lui Tutankamon s-a simţit la fel ca mine acum", îşi zise el.

Opri motoarele şi rămase nemişcat o clipă. Nu se auzea nici un alt sunet în afară de susurul slab al unei unităţi auxiliare de electricitate — una din patru — din spatele avionului. Mâna lui Brian se mută spre un comutator ce avea eticheta CIRCUIT ENERGETIC INTERN şi chiar îl atinse înainte de a-şi trage mâna înapoi. Dintr-o dată nu mai voia să închidă de tot instalaţia. Nu avea nici un motiv să n-o facă, dar glasul instinctului era foarte puternic.

„Şi-apoi", gândi el, „nu cred că e cineva prin preajmă care să facă scandal că se iroseşte combustibilul... atât cât o mai fi rămas de irosit."

Deodată îşi desfăcu harnaşamentul de siguranţă şi se ridică.

— Şi-acum, ce facem, Brian? întrebă Nick.

Acesta se ridicase şi el şi abia atunci Brian observă că Nick era cu cel puţin zece centimetri mai înalt ca el. Îşi zise: „Am fost la comandă. Din primul moment în care s-a întâmplat chestia asta ciudată — sau, ca să fiu mai exact, din clipa în care am *descoperit* că s-a întâmplat — am fost la comandă. Dar cred că asta are să se schimbe în foarte scurt timp."

Descoperi că nu-i pasă. Pilotarea avionului 767 prin stratul de nori îi storsese până şi ultima picătură de cu-

raj pe care o avea, dar nu se aştepta la mulţumiri fiindcă-şi păstrase cumpătul şi-şi făcuse meseria. Curajul era unul dintre lucrurile pentru care era plătit. Îşi aminti ce îi spusese cândva un pilot: „Brian, unul singur e motivul pentru care ăştia ne plătesc cu o sută de mii de dolari sau mai mulţi pe an. Ei ştiu că aproape fiecare pilot ajunge în cariera lui la un episod de treizeci–patruzeci de secunde în care felul cum reacţionează este esenţial. Ne plătesc ca să nu îngheţăm când, în sfârşit, vin acele secunde."

A fost foarte bine că raţiunea i-a spus că a trebuit să aterizezi, cu nori sau fără nori, că pur şi simplu nu aveai de ales; terminaţiile tale nervoase au continuat prin a-ţi transmite vehement vechiul avertisment, telegrafiind vechea şi cutremurătoare teroare a necunoscutului. Chiar şi Nick, indiferent ce era şi ce făcea la sol, dorise să se îndepărteze de nori când ajunseseră la momentul hotărâtor. El şi toţi ceilalţi avuseseră nevoie de Brian, ca să le susţină curajul. Acum coborâseră şi nu era nici un monstru sub nori; doar această liniştе stranie şi o remorcă pentru bagaje goală, stând sub aripa unui avion Delta 727.

„Aşa că, dacă vrei să preiei comanda şi să fii căpitanul, prietene sucitor de nasuri, ai binecuvântarea mea. Dacă vrei, îţi dau voie chiar să porţi şapca mea. Dar nu înainte de a ne da jos din avion. Până când tu şi restul cârdului de gâşte veţi pune piciorul pe pământ, răspunderea pentru soarta voastră e a mea."

Dar Nick îi pusese o întrebare şi Brian îşi zise că omul merita un răspuns.

— Acum coborâm din avion şi vedem care-i treaba, spuse el strecurându-se pe lângă englez.

Nick îl opri punându-i mâna pe umăr.

— Crezi că...

Brian se simți cuprins de un acces de mânie subită, care nu-i stătea în fire. Se scutură de mâna lui Nick.

— Cred c-o să ne dăm jos din avion, spuse el. N-are cine să ne întindă rampa telescopică și nici să ne aducă scara, așa că o să folosim ieșirea de urgență. După asta, n-ai decât să crezi ce vrei, *amice*.

Intră hotărât în compartimentul de clasa I... și nu lipsi mult să se împiedice de cărucior pentru băuturi, care stătea răsturnat pe o parte. O mulțime de pahare se spărseseră, iar mirosul de alcool te făcea să lăcrimezi. Păși peste cărucior. Nick îl prinse din urmă în partea din spate a compartimentului.

— Brian, te rog să mă scuzi dacă am spus ceva care te-a jignit. Ai făcut o treabă nemaipomenită.

— Nu m-ai jignit, spuse Brian. Atât doar că în ultimele zece ore și ceva am avut de-a face cu o scurgere de presiune deasupra Oceanului Pacific, am aflat că fosta mea soție a murit la Boston, într-un stupid incendiu de apartament și, în plus, am constatat că Statele Unite nu mai există. Sunt puțin cam năucit.

Trecu prin clasa business și ajunse în cabina principală. Preț de o clipă, domni o liniște desăvârșită; cei de acolo nu făceau decât să se uite la el, cu niște expresii tâmpe, de oameni care nu pricep nimic din ceea ce li se întâmplă.

Deodată, Albert Kaussner începu să aplaude.

După o clipă, Bob Jenkins i se alătură... și Don Gaffney... și Laurel Stevenson. Cheliosul se uită în jur și începu și el să aplaude.

— Ce este? o întrebă Dinah pe Laurel. Ce se-ntâmplă?

— E căpitanul, spuse Laurel, după care începu să plângă. E căpitanul care ne-a adus pe pământ, în siguranță.

Atunci Dinah începu şi ea să aplaude.

Brian se holbă la ei, uluit. Din spatele lui, Nick adoptă şi el atitudinea generală. Ceilalţi îşi desfăcură centurile de siguranţă şi se ridicară în picioare, aplaudându-l pe căpitan. Singurele trei persoane care nu li se alăturară erau Bethany, care leşinase, bărbosul, care continua să sforăie în rândul din spate, şi Craig Toomy, care le aruncă tuturor o privire stranie, ca de om picat de pe lună, şi începu să rupă în fâşii o nouă pagină de revistă.

6

Brian simţi cum roşeşte — chestia asta era prea de tot. Ridică mâinile, dar pe moment ceilalţi continuară, ignorându-l semnalul.

— Doamnelor şi domnilor, vă rog... vă rog... vă asigur că a fost o aterizare cât se poate de normală...

— „Lăsaţi, domniţă... n-a fo' nici o mare brânză", spuse Bob Jenkins, imitându-l destul de reuşit pe Gary Cooper, iar Albert izbucni în râs.

Lângă el, Bethany deschise ochii şi se uită ameţită în jur.

— Am aterizat şi suntem vii, nu-i aşa? spuse ea. Doamne Dumnezeule! E nemaipomenit! Credeam c-o s-o mierlim cu toţii!

— Vă rog, spuse Brian.

Ridicase mâinile mai sus şi acum se simţea, în mod ciudat, asemenea lui Richard Nixon, acceptând nominalizarea din partea partidului său pentru încă patru ani. Trebuia să se împotrivească unor hohote de râs, bruşte şi stridente. Nu putea să reacţioneze aşa; pa-

sagerii n-ar fi înțeles. Aceștia doreau un erou și îl aleseseră pe el. N-avea decât să accepte postura și... să o folosească. În definitiv, încă nu-i dăduse jos din avion.

— Vă rog să-mi acordați puțină atenție!

Încetară să aplaude unul câte unul și se uitară la el întrebător — toți, în afară de Craig, care, cu un gest subit și hotărât, aruncă revista cât colo. Își desfăcu centura, se ridică și păși pe culoar, împingând cu piciorul într-o parte grămada de fâșii de hârtie. Începu să scotocească în compartimentul de deasupra scaunului, cu o privire încruntată, de om concentrat.

— V-ați uitat pe fereastră afară, așa că știți la fel de multe ca și mine, spuse Brian. Majoritatea pasagerilor și întreg echipajul acestui avion au dispărut în timp ce noi dormeam. E o situație îndeajuns de trăsnită, dar acum se pare că ne confruntăm cu o situație și mai trăsnită. După toate aparențele, o mare parte dintre ceilalți oameni au dispărut și ei... dar logica ne sugerează că alți oameni ar trebui să fie pe undeva, *prin preajmă*. Așa cum noi am supraviețuit celor întâmplate, indiferent ce-o fi fost, și alții trebuie să fi supraviețuit.

Bob Jenkins, autorul de romane polițiste, șopti ceva ca pentru sine. Albert îl auzi, dar nu putu să-i deslușească spusele. Se întoarse pe jumătate în direcția lui Jenkins chiar în clipa în care acesta murmură din nou cele două cuvinte. De data asta, Albert le auzi: *logică falsă*.

— Cred că cea mai bună cale de a ieși din această situație este să luăm lucrurile pe rând. Primul pas este să coborâm din avion.

— Eu mi-am cumpărat bilet pentru Boston, spuse Craig Toomy cu o voce calmă, rațională. La Boston vreau să ajung.

Nick ieși la iveală din spatele lui Brian. Craig se uită la el și privirea i se îngustă. Preț de o clipă, arătă din nou ca o pisică țâfnoasă. Nick ridică o mână cu degetele îndoite și își mișcă încheieturile degetelor într-un gest ce amintea de prinderea nasului ca-ntr-un clește. Craig Toomy, care fusese cândva obligat să stea cu un chibrit aprins între degetele de la picioare în timp ce maică-sa îi cânta „La mulți ani", înțelese de îndată mesajul. Întotdeauna fusese un elev care pricepea repede. Și putea să aștepte.

— Vom fi nevoiți să folosim rampa de urgență, spuse Brian, așa că vreau să trecem împreună în revistă procedura. Ascultați cu atenție și apoi urmați-mă în șir indian până-n partea din față a avionului.

7

Patru minute mai târziu, ușa de la intrarea din față a Cursei 29 American Pride se deschise spre interior. Frânturi de conversație șoptită își luară avânt pe deschizătură și, imediat, picară inerte în aerul rece, nemișcat. Se auzi un șuierat și o bucată mare de țesătură oranj înflori pe neașteptate în cadrul ușii. Preț de o clipă, ai fi zis că e un hibrid straniu de floarea-soarelui. Se mări și căpătă formă pe măsură ce cădea, suprafața ei umflându-se într-o rampă de coborâre cu nervuri dolofane. Când baza rampei lovi asfaltul, se auzi un pocnet înfundat, după care instalația rămase fixată acolo, arătând ca o uriașă saltea pneumatică, de culoare oranj.

Brian și Nick stăteau în capul cozii scurte care se formase lângă rândul de scaune de pe partea stângă a compartimentului de clasa I.

— E ceva în neregulă cu aerul de afară, spuse Nick cu glas scăzut.

— Ce vrei să spui? întrebă Brian, coborându-şi vocea şi mai jos. Că e toxic?

— Nu... cel puţin, nu cred. Dar nu are miros, şi nici gust.

— Eşti nebun, spuse Brian neliniştit.

— Nu, nu sunt, zise Nick. Suntem pe un *aeroport*, amice, nu pe o pajişte cu fân, dar simţi cumva mirosul de petrol sau de motorină? Că eu nu-l simt.

Brian trase aer pe nări. Şi nu simţi nimic. Dacă aerul era otrăvit — nu credea că aşa ar fi, dar dacă era — atunci era vorba de o toxină cu acţiune lentă. Plămânii lui păreau s-o prelucreze fără probleme. Dar Nick avea dreptate. Nu se simţea nici un fel de miros. Iar cealaltă calitate, mai greu de definit, pe care britanicul o denumise gust... nu se simţea nici ea. Aerul de afară părea complet neutru. Parcă ar fi fost aer conservat.

— E ceva în neregulă? întrebă Bethany Simms cu nelinişte în glas. Adică, nu-s sigură că vreau cu adevărat să ştiu, dar...

— Nu e nimic în neregulă, spuse Brian.

Numără persoanele, ajunse la zece şi se întoarse din nou către Nick.

— Individul ăla din spate doarme şi-acum. Crezi c-ar trebui să-l trezim?

Nick se gândi o clipă, apoi clătină din cap.

— Hai să-l lăsăm în pace. Avem şi-aşa suficiente probleme ca să mai fim nevoiţi să facem pe infirmiera cu un tip mahmur.

Brian zâmbi larg, pentru că şi el gândise la fel.

— Da, cred că aşa e mai bine. În regulă — tu cobori primul, Nick. Să ţii partea de jos a rampei. Eu o să-i ajut pe ceilalţi să coboare.

— Poate c-ar fi mai bine să cobori *tu* primul. În eventualitatea în care amicul meu cu gura mare are chef din nou să protesteze împotriva acestei opriri neprogramate.

Pronunță „neprogramate" cu accent britanic.

Brian aruncă o privire către bărbatul în jerseu cu guler la baza gâtului. Stătea în spatele cozii, cu o geantă diplomat subțire, cu monogramă, într-o mână, uitându-se indiferent la tavan. Avea întipărită pe chip expresia unui manechin dintr-un magazin de confecții.

— Nu-mi fac probleme din pricina lui, spuse el, pentru că mi se fâlfâie de ce-o să facă. Mi-e perfect egal dacă vine cu noi sau rămâne.

Nick rânji.

— Și eu gândesc la fel. Să-nceapă marele exod.

— Jos pantofii!

Nick ridică la vedere o pereche de pantofi negri, din piele de ied.

— OK, poți să cobori, zise Brian și se-ntoarse către Bethany. Fii atentă, domnișoară, tu ești următoarea.

— O, Doamne... *urăsc* chestiile astea.

Cu toate acestea, Bethany se dădu aproape de Brian și privi tematoare cum Nick Hopewell aborda coborârea. Acesta sări, ridicându-și amândouă picioarele în același timp, asemenea unui săritor de la trambulină. Aterizează pe șezut și alunecă până jos. Manevra decurse fără probleme; baza rampei abia se mișcă. Își propti în asfalt picioarele încălțate în șosete, se ridică, se întoarse și făcu o plecăciune ironică, întinzând brațele în spate.

— Floare la ureche! strigă el. Următorul client!

— Dumneata, do'n'șoară, spuse Brian. Ești Bethany, nu-i așa?

— Da, spuse ea cu neliniște-n glas. Dar nu cred c-o să pot face asta. Am rămas corijentă la sport trei semestre

și în cele din urmă m-au lăsat să dau examen la lucru manual, în schimb.

— Las' c-o să te descurci, îi spuse Brian.

Reflectă la faptul că oamenii se lăsau mult mai ușor convinși și foloseau cu mai mult entuziasm rampa atunci când puteau să vadă o anumită amenințare — o gaură în fuzelaj sau un incendiu la unul dintre motoare.

— Jos pantofii, te rog.

Bethany își descălță pantofii — de fapt, o pereche de adidași uzați, de culoare roz — dar încercă să se îndepărteze de ușă și de rampa portocalie.

— Nu s-ar putea să beau ceva înainte...?

— Domnul Hopewell ține rampa și n-o să fie nici o problemă, căută s-o convingă Brian, dar începea să se teamă că va fi nevoit s-o împingă. N-ar fi vrut, dar dacă fata continua să ezite, avea s-o facă. Nu putea să-i lase pe pasageri să se ducă la coada șirului până când căpătau curaj. Când venea vorba de rampa de salvare, asta era varianta exclusă cu desăvârșire. Dacă făceai una ca asta, te pomeneai că *toți* ar fi vrut să stea la coada șirului.

— Haide, Bethany, spuse pe neașteptate Albert. Își luase cutia de vioară din compartimentul de deasupra fotoliului și o ținea la subsuoară. Mi-e frică de nu mai pot de chestia aia, dar dacă tu sari, atunci și eu o să fiu nevoit s-o fac.

Ea se uită la el, surprinsă.

— De ce?

Albert se înroșise foarte tare la față.

— Pentru că ești fată, spuse el simplu. Știu că sunt un nemernic de misogin, dar asta e.

Bethany rămase cu privirea îndreptată asupra lui încă o clipă, apoi râse și se întoarse către rampă. Brian se hotă-

răse deja s-o împingă dac-ar fi continuat să privească speriată în jur sau să se dea înapoi, dar nu se întâmplă așa.

— Doamne, tare bine mi-ar fi prins niște iarbă, spuse ea și sări.

Văzuse ce poziție adoptase Nick în timpul saltului și știa ce are de făcut, dar în ultima clipă își pierdu curajul și încercă să-și strângă picioarele sub ea. Din această cauză, alunecă într-o parte când coborî pe suprafața neregulată a rampei. Brian era sigur că o să se rostogolească, dar Bethany își dădu seama și singură de pericol și reuși să-și păstreze echilibrul. Alunecă în josul rampei într-o rână, cu o mână deasupra capului, bluza ridicându-i-se până aproape de ceafă. Apoi Nick o prinse și fata păși pe pista de asfalt.

— Mamă, mamă! spuse ea printre gâfâituri. Parc-aș fi din nou copil.

— Ești bine, n-ai pățit nimic? o întrebă Nick.

— Nu. Cred că mi-am udat nițeluș chiloții, dar sunt bine.

Nick îi zâmbi și apoi se întoarse către rampă.

Albert se uită la Brian parcă scuzându-se și îi întinse cutia de vioară.

— Vă supărați dacă vă rog să-mi țineți și mie chestia asta? Mi-e teamă c-o să alunec de pe rampă și-ar putea să se spargă. Ai mei m-ar omorî dacă s-ar întâmpla una ca asta. E o vioară Gretch.

Brian luă cutia. Avea fața calmă și serioasă, dar în sinea lui zâmbea.

— Pot să mă uit? Cu vreo mie și ceva de ani în urmă cântam și eu la așa ceva.

— Firește, spuse Albert.

Interesul manifestat de Brian avu un efect liniștitor asupra băiatului... adică exact ceea ce urmărise Brian de

fapt. Desfăcu cele trei încuietori și deschise cutia. Vioara dinăuntru era într-adevăr o Gretch și nu făcea parte din partea de jos a prestigioasei game. Brian bănuia că puteai să cumperi lejer un autoturism din clasa economic cu banii obținuți din vânzarea acelei viori.

— Minunată, spuse el și ciupi iute patru note pe corzile instrumentului: *Câinele meu are purici*. Sunetele se auziră cald și plăcut. Brian închise cutia și o zăvorî la loc. O să am mare grijă de ea. Îți promit.

— Mulțumesc.

Albert se propti în cadrul ușii, inspiră adânc și expiră.

— Geronimo, spuse el cu o voce firavă și sări. Își vârî mâinile la subsuori — protejarea mâinilor în orice situație care presupunea un pericol fizic era atât de impregnată în ființa lui încât devenise un reflex. Căzu în poziție corectă pe rampă și alunecă fără probleme până jos.

— Foarte bine! spuse Nick.

— N-a fost greu, rosti Ace Kaussner pe un ton tărăgănat, se dădu jos de pe rampă și apoi fu cât pe ce să se-mpiedice de propriile picioare.

— Albert! strigă Brian de sus. Prinde-o!

Se lăsă în față, puse vioara pe mijlocul rampei și îi dădu drumul. Albert o prinse cu ușurință la un metru și jumătate de capătul rampei, o puse la subsuoară și se dădu înapoi.

Jenkins închise ochii în timp ce sări și ajunse pe rampă într-o parte, pe o fesă sfrijită. Nick păși cu iuțeală în partea stângă a rampei și-l prinse pe scriitor chiar în momentul când ajunse jos, salvându-l de la o căzătură urâtă pe asfalt.

— Mulțumesc, tinere.

— Pentru puțin, amice.

Veni rândul lui Gaffney, urmat de chelios. Apoi Laurel și Dinah Bellman ajunseră în dreptul ușii.

— Mi-e frică, spuse Dinah cu o voce subțirică, șovăitoare.

— Totul o să fie bine, drăguță, spuse Brian. Nici măcar n-o să fie nevoie să sari.

Își puse mâinile pe umerii fetiței și o întoarse cu fața la el și cu spatele la rampă.

— Dă-mi mâinile și-o să te las eu pe rampă.

Dar Dinah își ținu mâinile la spate.

— Nu tu. Vreau să facă asta Laurel.

Brian se uită la femeia tânără, cu părul negru.

— Vrei?

— Da, spuse ea. Dacă-mi spui ce trebuie să fac.

— Dinah știe deja. O ții de mâini și o lași ușor pe rampă. Când o să stea întinsă pe burtă și cu picioarele drept înainte, poți să-i dai drumul.

Laurel strânse în palme mâinile fetiței și i le simți reci.

— Mi-e frică, spuse din nou Dinah.

— Scumpa mea, o să fie exact ca pe toboganul din parcul pentru copii, spuse Brian. Nenea cu accent englezesc așteaptă jos ca să te prindă. Stă cu mâinile pregătite, ca jucătorul la prindere de la jocul de base-ball.

Apoi Brian își spuse că Dinah n-avea cum să știe cum arată respectivul jucător de base-ball.

Dinah se uită la el ca la un caraghios.

— Nu de *aia* mi-e frică, ci de *locul* ăsta. Miroase ciudat.

Laurel, care nu sesizase nici un fel de miros, în afară de propria-i transpirație nervoasă, se uită neajutorată la Brian.

— Draga mea, spuse Brian lăsându-se pe un genunchi în fața fetiței nevăzătoare, trebuie să ne dăm jos din avion. Știi asta, nu-i așa?

Lentilele negre ale ochelarilor se întoarseră către el.

— *De ce? De ce* trebuie să ne dăm jos din avion? Nu e nimeni aici.

Brian şi Laurel schimbară o privire.

— Ei bine, spuse Brian, n-avem cum să ştim cu precizie asta până nu verificăm, nu?

— Eu ştiu deja, spuse Dinah. Nu e nimic de mirosit şi nimic de auzit. Dar... dar...

— Dar ce, Dinah? întrebă Laurel.

Dinah şovăi. Voia să-i facă să priceapă că nu felul cum avea să se dea jos din avion o neliniştea. Se dăduse pe tobogan şi înainte şi avea încredere în Laurel. Laurel n-avea să-i dea drumul la mâini dacă ar fi fost ceva periculos. Ceva era *în neregulă* aici, *în neregulă*, şi de asta se temea — de acel ceva în neregulă. Nu era nici liniştea, nici pustietatea. Poate că avea vreo legătură şi cu acele două lucruri, dar era mai mult decât atât.

Ceva *în neregulă*.

Dar adulţii nu dau crezare copiilor, mai ales dacă acei copii sunt orbi şi cu atât mai mult dacă e vorba de o *fată* oarbă. Ar fi vrut să le spună că nu puteau să rămână aici, că era *nesigur* să rămână aici, că trebuia să se urce din nou în avion şi să plece de acolo. Dar cum aveau să reacţioneze ceilalţi? OK, sigur, Dinah are dreptate, toată lumea înapoi în avion? În nici un caz!

„Or să vadă. Or să vadă că e pustiu aici şi pe urmă o să ne urcăm din nou în avion şi-o să ne ducem în altă parte. Undeva unde să nu se mai simtă senzaţia asta aiurea. Mai e timp.

Cred."

— Nu contează, îi spuse ea lui Laurel cu o voce joasă şi resemnată. Lasă-mă jos.

Laurel o coborî cu atenție pe rampă. O clipă mai târziu, Dinah se uita în sus la ea — „atât doar că ea nu se uită *cu adevărat*", își zise Laurel, „nu poate să se uite *cu adevărat*" — cu picioarele întinse în jos, pe rampa portocalie.

— OK, Dinah? întrebă Laurel.

— Nu, spuse Dinah. *Nimic* nu-i OK aici.

Și înainte ca Laurel să-i dea drumul, Dinah își eliberă mâinile și se lăsă să alunece până jos, unde o prinse Nick.

Laurel o urmă, sărind corect pe rampă și ținându-și cu pudoare marginea fustei în timp ce aluneca în jos. Astfel rămaseră la bord Brian, bețivul sforăitor din spatele avionului și animalul iubitor de distracții, care sfâșia hârtii, domnul Gât-Golaș.

„Nu-mi fac probleme din pricina lui", spusese Brian, „pentru că mi se fâlfâie de ce-o să facă". Acum constata că nu era întru totul adevărat. Individul nu juca cu toate cărțile pe masă. Brian bănuia că până și fetița știa asta, iar fetița era oarbă. Dacă îl lăsau singur în avion și individul se dădea unui acces de furie turbată? Și ce s-ar fi întâmplat dacă, în cursul acelui acces de furie, se-apuca să distrugă cockpit-ul?

„Și ce dacă? Oricum nu te mai duci nicăieri. Rezervoarele sunt aproape goale."

Cu toate acestea, nu-i plăcea ideea, și nu doar pentru că Boeing-ul era un echipament care costa câteva milioane bune de dolari. Poate că ceea ce simțea era un ecou vag a ceea ce citise pe chipul fetiței oarbe, când se uitase în sus, de pe rampă. Aici lucrurile păreau în neregulă, chiar mai în neregulă decât se vedea cu ochii... iar asta era înspăimântător, pentru că nu-și dădea seama cum puteau lucrurile să fie mai în neregulă de atât. Avio-

nul, pe de altă parte, era în regulă. Chiar și cu rezervoarele aproape goale, era o lume pe care o cunoștea și o înțelegea.

— E rândul tău, prietene, spuse el cât mai politicos cu putință.

— Știi că o să te reclam pentru asta, da? întrebă Craig Toomy cu o voce straniu de blândă. Știi că am de gând să dau în judecată întreaga companie aviatică, să cer despăgubiri de 30 000 000 de dolari și că intenționez să te numesc principalul responsabil?

— E dreptul dumitale, domnule...

— Toomy. Craig Toomy.

— Domnule Toomy, admise Brian. Ezită o clipă și adăugă: Domnule Toomy, sunteți conștient de ceea ce ni s-a întâmplat?

Craig se uită preț de o clipă prin ușa deschisă — se uită la pista părăsită și la ferestrele mari, ușor polarizate ale terminalului, unde nu se vedeau prieteni sau rude fericite, așteptând să-i îmbrățișeze pe pasagerii sosiți, și nici călători nerăbdători să-și audă anunțate cursele.

Bineînțeles că știa. Erau langolierii. Langolierii veniseră să-i înhațe pe toți oamenii proști și leneși, exact așa cum tatăl său spusese mereu că o vor face.

Cu o voce la fel de blândă, Craig spuse:

— La Departamentul de Obligațiuni al Corporației Bancare Desert Sun sunt cunoscut sub numele de Truditorul Eficient. Știai asta? Făcu o pauză, parcă așteptând ca Brian să răspundă într-un fel sau altul. Neprimind nici o reacție din partea acestuia, Craig continuă: Firește că nu știai. Așa cum nu știi cât de importantă este această întrunire de la Centrul Prudential din Boston. De care nici că-ți pasă. Dar dă-mi voie să-ți spun ceva, căpitane: soarta economică a națiunilor s-ar pu-

tea să depindă de rezultatele acelei întruniri — întrunirea de la care voi absenta atunci când se va face prezența.

— Domnule Toomy, toate astea sunt foarte interesante, dar zău că n-am timp...

— *Timp!* strigă pe neașteptate Toomy. Ce naiba știi dumneata despre timp? Întreabă-mă pe mine! Întreabă-mă pe mine! Fiindcă știu ce e cu timpul! Știu *totul* despre timp! Timpul e scurt, domnule! Timpul e-*al dracului de scurt!*

„Ei, fir-ar să fie, o să-i dau brânci nemernicului ăstuia descreierat", își zise Brian, dar înainte să-și pună gândul în practică, Craig Toomy se întoarse și sări. Execută un salt perfect, ținând la piept geanta diplomat, ceea ce lui Brian îi aminti de acea veche reclamă Hertz de la televiziune, cea în care O.J. Simpson zbura prin aeroporturi îmbrăcat în costum și cravată.

— *Timpul e ca naiba de scurt!* strigă Craig Toomy în vreme ce aluneca pe rampă, ținându-și geanta diplomat la piept ca pe un scut, cracii pantalonilor ridicându-i-se și scoțându-i la iveală șosetele trei sferturi din nailon negru, tipice pentru afaceriștii de succes.

Brian murmură:

— Dumnezeule, ce mai ciudățenie de om!

Se opri la capătul rampei, se mai uită o dată în jur la lumea cunoscută și liniștitoare a avionului său... și sări.

8

Zece oameni stăteau adunați în două grupuri mici sub aripa uriașă a Boeing-ului 767, având desenat pe

bot vulturul roşu-albastru. Unul dintre grupuri era alcătuit din Brian, Nick, cheliosul, Bethany Simms, Albert Kaussner, Robert Jenkins, Dinah, Laurel şi Don Gaffney. Ceva mai într-o parte, constituindu-şi propriul grup, se afla Craig Toomy, cunoscut şi sub numele de Truditorul Eficient. Craig se aplecă şi-şi îndreptă cutele pantalonilor cu o concentrare aferată, folosindu-se pentru asta de mâna stângă. În dreapta ţinea strâns mânerul genţii diplomat. După care se îndreptă şi continuă să se uite în jur cu ochii mari, dezinteresaţi.

— Şi-acum, ce facem, căpitane? întrebă cu vioiciune Nick.

— Tu să-mi spui. Să *ne* spui.

Nick se uită la el preţ de o clipă, cu sprânceana uşor ridicată, ca şi cum l-ar fi întrebat pe Brian dacă vorbea serios. Brian îşi înclină capul câţiva centimetri. Era de ajuns.

— Ei bine, cred că pentru început ar fi bine să intrăm în terminal, spuse Nick. Care-ar fi calea cea mai scurtă să ajungem acolo? Aveţi vreo idee?

Brian arătă cu capul spre un şir de trenuleţe pentru bagaje parcate sub ieşindul terminalului principal.

— Cred că, în lipsa rampei telescopice, cea mai rapidă cale este conveierul pentru bagaje.

— În regulă; să mergem atunci pe conveier, doamnelor şi domnilor.

Drumul a fost scurt, dar lui Laurel, care mergea mână-n mână cu Dinah, i se păru cea mai stranie plimbare pe care o făcuse în toată viaţa ei. Îi vedea pe toţi ca de undeva, de deasupra, nici o duzină de puncte deplasându-se lent, pe o câmpie întinsă din beton. Nici o adiere de vânt. Nici un ciripit de păsări. Nici un mo-

tor nu se ambala în depărtare şi nici o voce omenească nu întrerupea liniştea nenaturală. Până şi zgomotul paşilor lor i se părea nefiresc. Deşi purta o pereche de pantofi cu tocuri, în locul ţăcănitului sacadat cu care era obişnuită, părea să audă doar nişte bufnituri slabe, înfundate.

„Părea", îşi zise ea. „Ăsta e cuvântul cheie. Pentru că situaţia e atât de stranie, *totul* începe să pară straniu. De vină e betonul, atâta tot. Tocurile sună diferit pe beton."

Dar mai mersese şi altă dată cu pantofi cu tocuri pe beton. Nu-şi amintea să fi auzit vreodată un sunet identic cu ăsta. Era... palid, cumva. Lipsit de forţă.

Ajunseră la trenurile pentru bagaje parcate. Nick se strecură printre ele, în fruntea formaţiei, şi se opri la o bandă transportoare inertă care ieşea dintr-o gaură în zid, acoperită cu fâşii din cauciuc, atârnate de partea de sus a deschizăturii. Conveierul descria un cerc larg pe platforma unde, în mod normal, muncitorii stăteau să descarce platformele cu bagaje, apoi reintra în terminal printr-o altă gaură acoperită cu fâşii din cauciuc.

— Pentru ce sunt chestiile alea din cauciuc? întrebă neliniştită Bethany.

— Ca să nu se formeze curent când e frig, îmi închipui, spuse Nick. Daţi-mi voie să-mi bag capul înăuntru şi s-arunc o privire. Nu vă temeţi, n-o să dureze mult.

Şi, înainte să-i poată zice cineva ceva, se şi căţără pe banda transportoare şi începu să meargă aplecat spre una dintre găurile din perete. Ajuns acolo, se lăsă în genunchi şi-şi vârî capul printre fâşiile de cauciuc.

„O s-auzim un şuierat, apoi o bufnitură", îşi zise Albert cuprins de panică. „Iar când îl vom trage înapoi, vom vedea că nu mai are cap."

Dar nu se auziră nici un şuierat şi nici o bufnitură. Când Nick se retrase, capul lui rămăsese ferm ataşat de gât, iar pe faţă i se citea o expresie gânditoare.

— Drumul e liber, anunţă el, dar lui Albert tonul lui voios i se păru prefăcut. Să mergem, prieteni. Când un corp întâlneşte alt corp, şi toate celelalte...

Bethany spuse cu vădită reţinere:

— Da' ce, sunt corpuri acolo? Domnule, sunt morţi acolo înăuntru?

— Din câte-am văzut eu, nu, domnişoară, spuse Nick, renunţând de data asta la orice încercare de voioşie. Îl citam eronat pe bătrânul Bobby Burns[13], încercând să fiu amuzant. Mă tem însă că, în loc să dau dovadă de umor, am reuşit să fiu lipsit de gust. Adevărul e că nu am văzut pe absolut nimeni. Dar cam la asta ne şi aşteptam, nu-i aşa?

Aşa era... dar replica lui le pică greu tuturor. Şi lui Nick, judecând după tonul cu care o spusese.

Unul după celălalt, se urcară pe banda transportoare şi se târâră după el printre fâşiile din cauciuc. Dinah se opri chiar înainte de intrare şi-şi întoarse capul către Laurel. Lumina ceţoasă se reflectă în lentilele ei negre, transformându-le temporar în oglinzi.

— Chiar că e ceva în neregulă aici, repetă ea şi trecu în cealaltă parte.

[13] E vorba, probabil, de poetul scoţian Robert Burns (1759–1796). (*N. t.*)

9

Rând pe rând își făcură apariția în terminalul principal al Aeroportului Internațional din Bangor, ca niște bagaje exotice târându-se de-a lungul unei benzi transportoare înțepenite. Albert o ajută pe Dinah să se dea jos și apoi rămaseră pe loc, privind în jur cuprinși de o uimire tăcută.

Șocul trezirii într-un avion golit ca printr-un miracol de oameni se disipase; acum uimirea fusese înlocuită de o senzație de dislocare. Nici unul dintre ei nu se mai aflase vreodată într-un terminal de aeroport absolut pustiu. Standurile pentru mașini de închiriat erau părăsite. Monitoarele pentru SOSIRI/PLECĂRI erau întunecate, fără urmă de viață. Nimeni nu se afla la ghișeele companiilor aeriene Delta, United, Northwest Air-Link sau Mid-Coast. Acvariul uriaș din mijlocul holului, pe care era întins bannerul cu îndemnul CUMPĂRAȚI HOMARI DE MAINE, era plin cu apă, dar înăuntru nu se vedea nici un homar. Luminile fluorescente din tavan erau stinse, iar puțina lumină care pătrundea prin ușile din celălalt capăt al sălii nu reușea să ajungă decât până la jumătatea podelei, lăsând micul grup coborât din Cursa 29 să stea într-un neplăcut con de umbră.

— În regulă, spuse Nick, încercând să adopte un ton energic, nereușind însă decât să-și trădeze neliniștea. Hai să-ncercăm telefoanele.

În drum spre locul unde erau grupate telefoanele publice, Albert se abătu pe la ghișeul unei firme de închiriat mașini. În compartimentele de pe peretele din spate văzu dosare pentru BRIGGS, HANDLEFORD, MARCHANT, FENWICK și PESTLEMAN. Fără doar și poate, în fiecare dosar se aflau contracte de închiriere, înso-

ţite de o hartă a zonei centrale a statului Maine, iar pe fiecare hartă era câte o săgeată cu legenda TE AFLI AICI, arătând spre oraşul Bangor.

„Dar unde ne aflăm de fapt?", se întrebă Albert. „Şi unde sunt Briggs, Handleford, Marchant, Fenwick şi Pestleman? Au fost transportaţi într-o altă dimensiune? Poate că e vorba de Grateful Dead. Poate că trupa susţine un concert undeva, în sudul statului, şi toată lumea s-a dus la spectacol."

Auzi un hârşâit uscat chiar în spatele lui. Albert trase o sperietură zdravănă şi se întoarse brusc, ţinându-şi cutia viorii ca pe o măciucă. Dar acolo se afla Bethany, care tocmai îşi aprindea ţigara de la un băţ de chibrit.

Ea ridică din sprâncene:

— Te-am speriat?

— Un pic, spuse Albert, lăsând cutia jos şi adresându-i un zâmbet timid, stânjenit.

— Scuze.

Stinse chibritul scuturându-l, îl lăsă să cadă pe podea şi trase fumul adânc în piept.

— Aşa. Cel puţin *asta*-i mai bine. N-am îndrăznit să fumez în avion. Mi-era frică să nu explodeze ceva.

Bob Jenkins se apropie de ei.

— Ştii, m-am lăsat de fumat cu vreo zece ani în urmă.

— Fără predici, vă rog, spuse Bethany. Presimt că dacă scăpăm din chestia asta vii şi teferi, mă aşteaptă cam o lună de predici. De-alea grele. Fără nici o pauză.

Jenkins ridică din sprâncene, dar nu ceru nici o explicaţie.

— De fapt, spuse el, aveam de gând să te rog dacă poţi să-mi dai şi mie una. Acum pare a fi un prilej excelent de revenire la vechile obişnuinţe.

Bethany zâmbi și-i oferi un Marlboro, după care îi dădu și un foc. Jenkins trase fumul în piept, dar se înecă și tuși, scoțând câțiva norișori cenușii.

— Da' chiar se vede că n-ai mai fumat de mult, observă fata sec.

Jenkins încuviință, replicând:

— Dar o să mă obișnuiesc din nou cu ele, numaidecât. Mă tem că în asta constă adevărata nenorocire a obișnuinței. Ai observat ceasul?

— Nu, spuse Albert.

Jenkins arătă spre peretele de deasupra celor două uși ale toaletelor. Ceasul montat acolo se oprise la orele 4.07.

— Se potrivește, spuse el. Știam că ne aflam în aer de o vreme atunci când — să-i zicem Evenimentul, în lipsa unui termen mai fericit — când Evenimentul a avut loc. Ora 4.07 pe Coasta Atlanticului echivalează cu 1.07 pe Coasta Pacificului. Așadar, acum știm când s-a-ntâmplat.

— Ei, dar asta-i nemaipomenit, spuse Bethany.

— Da, zise Jenkins, care ori nu observă, ori preferă să ignore ușoara nuanță de sarcasm din vocea fetei. Dar ceva e în neregulă în privința asta. Ar fi fost foarte bine dacă soarele ar fi răsărit. Atunci aș putea să fiu sigur.

— Ce vrei să spui? întrebă Albert.

— Ceasurile — cele electrice, în orice caz — nu funcționează. Nu e curent. Dar dacă soarele ar fi pe boltă, am putea să ne facem măcar o idee aproximativă despre cât e ora acum, după lungimea și direcția umbrelor noastre. Ceasul meu arată că ar fi nouă fără un sfert, dar n-am încredere în el. Mie mi se pare c-ar fi mai târziu. N-am cum să o demonstrez și nici s-o explic, dar așa mi se pare.

Albert se gândi la spusele lui. Se uită în jur. Apoi din nou la Jenkins.

— Să știi c-așa e, spuse el. Parc-ar fi aproape de prânz. Nu e ciudat?

— Nu e ciudat, spuse Bethany, e doar diferența de fus orar.

— Nu sunt de acord, spuse Jenkins. Noi am călătorit spre est, domnișoară. Orice decalaj orar provocat de o călătorie de la vest la est e resimțit de călători invers. Li se pare că e *mai devreme* decât ar trebui să fie.

— Vreau să te întreb despre ceva ce-ai spus când eram în avion, zise Albert. Când căpitanul ne-a zis că trebuie să mai fie niște oameni pe-aici, prin preajmă, ai spus „logică falsă". De fapt, ai spus-o de două ori. Dar mie mi se pare destul de rațional. Noi toți eram adormiți și iată că suntem aici. Iar dacă toată această chestie s-a întâmplat la... — Albert aruncă o privire către ceasul de perete — la 4.07, ora locală, aproape toți cei *din oraș* trebuie să fi fost adormiți.

— Da, spuse Jenkins cu blândețe. Și-atunci, unde sunt?

Albert se văzu pus în încurcătură:

— Păi...

Un zgomot puternic se auzi când Nick atârnă cu brutalitate receptorul unuia dintre telefoanele publice. Era ultimul dintr-un lung șir de telefoane — le încercase pe toate.

— Eșec pe toată linia, spuse el. Toate-s moarte. Atât cele cu plată, cât și cele cu apelare directă. Așa că, Brian, poți să adaugi la absența lătrăturilor de câine și absența soneriilor telefonice.

— Și-acum, ce facem? întrebă Laurel.

Sunetul prăpădit al propriei sale voci o făcu să se simtă măruntă și teribil de rătăcită. Lângă ea, Dinah se învârtea în cercuri mici. Ai fi zis că e o antenă-radar umană.

— Hai să mergem la etaj, propuse Cheliuță. Acolo trebuie să fie restaurantul.

Toți se uitară la el, iar Gaffney pufni disprețuitor:

— Domnule, dumneata ai o obsesie.

Cheliuță se uită la el ridicând o sprânceană.

— Mai întâi, mă cheamă Rudy Warwick, nu „domnule", replică el. În al doilea rând, oamenii gândesc mai limpede cu stomacul plin. (Săltă din umeri.) E o lege a firii.

— Cred că domnul Warwick are dreptate, spuse Jenkins. Tuturor ne-ar prinde bine să mâncăm ceva... și, dacă mergem sus, s-ar putea să găsim și alte indicii cu privire la ce s-a-ntâmplat. De fapt, prefer să cred că vom găsi.

Nick ridică din umeri. Dintr-o dată, păru obosit și derutat.

— De ce nu? spuse el. Încep să mă simt ca Robinson Crusoe.

Porniră spre scara rulantă, care și ea era înțepenită, într-un mic grup împrăștiat. Albert, Bethany și Bob Jenkins mergeau împreună, în spate.

— Dumneata știi ceva, nu-i așa? întrebă brusc Albert. Ce este?

— *S-ar putea* să știu ceva, îl corectă Jenkins. Dar s-ar putea să nu știu. Deocamdată, prefer să nu spun nimic... în afară de o sugestie.

— Care anume?

— Nu e pentru tine, ci pentru tânăra domnișoară.

Se întoarse către Bethany.

— Nu risipi chibriturile. Asta e sugestia mea.

— Ce? replică Bethany privindu-l încruntată.

— Ai auzit ce-am spus.

— Da, cre' c-am auzit, dar nu pricep ce vrei să spui. Probabil că la etaj o să găsim un chioșc de ziare, domnu-

le Jenkins. Acolo tre' să aibă o grămadă de chibrituri. De asemenea, ţigări şi brichete.

— De-acord cu tine, spuse Jenkins. Şi totuşi te sfătuiesc să nu-ţi risipeşti chibriturile.

„Iar îl joacă pe Philo Christie sau cum l-o fi chemând pe ăla", îşi zise Albert.

Tocmai se pregătea să remarce cu glas tare lucrul ăsta şi să-l roage pe Jenkins să-şi aducă aminte că nu se aflau într-unul dintre romanele sale, când Brian Engle se opri la baza scării rulante atât de brusc încât Laurel trebui s-o tragă cu putere de mână pe Dinah ca s-o împiedice pe fetiţă să se lovească de el.

— Fii, te rog, mai atent! îi zise Laurel. În caz că n-ai remarcat, copilul ăsta e nevăzător.

Brian o ignoră. Se uita pe rând la ceilalţi refugiaţi.

— Unde-i domnul Toomy?

— Cine? întrebă cheliosul — Warwick.

— Tipul care avea o întâlnire presantă la Boston.

— Cui îi pasă? întrebă Gaffney. Dac-am scăpat de el, cu-atât mai bine!

Dar Brian era neliniştit. Nu-i plăcea ideea că Toomy dispăruse pe furiş şi plecase de capul lui. Nu ştia de ce, dar nu-i plăcea deloc ideea. Aruncă o privire spre Nick. Acesta ridică din umeri, apoi clătină capul.

— Nu l-am văzut când a plecat, prietene. Mă jucam cu telefoanele, îmi pare rău.

— *Toomy!* strigă Brian. *Craig Toomy! Unde eşti?*

Nu-i răspunse nimeni. Doar liniştea aceea stranie, apăsătoare. Şi în clipa aceea Laurel observă ceva, iar acel ceva îi răci pielea. Într-o clădire cu tavanul atât de înalt, ar fi trebuit să se audă un ecou, oricât de slab.

Dar nu se auzi nimic. Nici urmă de ecou.

10

În vreme ce ceilalți erau ocupați la parter — cei doi adolescenți și insul în vârstă, care stăteau lângă unul dintre ghișeele de închiriat mașini, restul urmărindu-l cu privirea pe mardeiașul britanic care încerca telefoanele — Craig Toomy se furișase pe tăcute pe scara rulantă blocată. Știa exact unde voia să ajungă; știa exact ce să caute când ajungea acolo.

Traversă cu vioiciune marea sală de așteptare, cu servieta diplomat bălăbănindu-se lângă genunchiul drept, ignorând scaunele goale și barul pustiu numit The Red Baron. La capătul îndepărtat al încăperii, deasupra intrării într-un coridor larg și întunecat, atârna un indicator pe care scria:

POARTA 5 SOSIRI INTERNAȚIONALE
MAGAZINE DUTY FREE
VAMA S.U.A.
PAZA AEROPORTULUI

Aproape că ajunsese la capătul acestui coridor când se uită din nou pe una din ferestrele largi la asfaltul de afară... și mersul îi deveni șovăielnic. Se apropie încet de fereastră și privi afară.

Nu se vedea nimic în afară de asfaltul pustiu și de cerul alb inert, dar cu toate acestea ochii lui începură să se mărească și simți cum teama i se furișează în suflet.

„Iată-i că vin", îi spuse pe neașteptate un glas stins. Era vocea tatălui său, care-i vorbea dintr-un mausoleu mic, bântuit, pitit într-un colț întunecos al inimii lui Craig Toomy.

— Nu, şopti el şi cuvântul făcu să răsară o mică floare de ceaţă pe fereastra de care aproape că-şi lipise buzele. Nu vine nimeni.

„N-ai fost cuminte. Mai rău, ai fost leneş."

— Nu!

„Ba da. Ai avut o întâlnire şi ai ratat-o. Ai fugit. Ai fugit tocmai la Bangor, Maine, dintre toate locurile stupide de pe lumea asta."

— N-a fost vina mea, murmură el. Strângea mânerul servietei cu o încrâncenare aproape dureroasă. Am fost dus împotriva voinţei mele. Am... am fost forţat!

Vocea interioară nu-i dădu nici un răspuns. Simţea doar unde de dezaprobare. Şi încă o dată Craig intui presiunea sub care se afla, îngrozitoarea presiune care nu se mai sfârşea, povara înţelegerii... Nu era nevoie ca glasul interior să-i spună că nu avea nici o scuză; Craig ştia asta. Ştia de multă vreme.

„El au fost aici... şi se vor întoarce. Ştii asta, nu-i aşa?"

Ştia. Langolierii se vor întoarce. Se vor întoarce pentru el. Putea să-i simtă. Nu-i văzuse niciodată, dar ştia cât de îngrozitori aveau să fie. Era singurul care ştia acest lucru? Credea că nu.

Credea că şi fetiţa nevăzătoare ştia ceva despre langolieri.

Dar asta nu avea importanţă. Singurul lucru care conta era să ajungă la Boston înainte ca langolierii să sosească în Bangor din înspăimântătorul lor bârlog apocaliptic şi să-l mănânce de viu. Trebuia să ajungă la acea întâlnire de la Pru, trebuia să le spună ce făcuse şi pe urmă avea să fie...

Liber.

Avea să fie liber.

Craig se îndepărtă de fereastră, departe de pustietate și nemișcare, și se repezi în coridorul de sub indicator. Trecu de magazinele părăsite fără să le arunce nici o privire. Dincolo de acestea, dădu peste ușa pe care o căuta. Pe ea era montată o placă, chiar deasupra unui vizor, pe care scria PAZA AEROPORTULUI.

Trebuia să intre acolo. Într-un fel sau altul, *trebuia* să intre acolo.

„Toată aceasta... toată această nebunie... nu trebuie să-mi aparțină. Nu trebuie să fie a mea. Nu mai trebuie."

Craig întinse mâna și atinse clanța biroului de Pază a Aeroportului. În locul privirii goale de până atunci, în ochi i se citea acum o expresie de hotărâre limpede.

„M-am aflat sub stres de multă, foarte multă vreme. De la vârsta de șapte ani? Nu... cred c-a început chiar mai înainte. Adevărul e că m-am aflat sub stres de când îmi aduc aminte. Această ultimă nebunie nu e decât o nouă variație. Probabil că e exact ce-a spus tipul în sacou-sport jerpelit: un test. Agenții vreunei agenții guvernamentale secrete sau ai unei puteri străine criminale desfășoară un test. Dar am hotărât să nu mai iau parte la nici un test. Nu-mi pasă dacă e dirijat de tatăl meu, de maică-mea, de decanul Facultății de Management sau de Consiliul de Directori de la Desert Sun Banking Corporation. Am hotărât să nu mai particip. Am hotărât să evadez. Am hotărât să ajung la Boston și să termin ceea ce am început atunci când am prezentat planul de cumpărare a obligațiunilor argentiniene. Dacă nu..."

Dar știa ce se va întâmpla dacă nu reușea.

O să înnebunească.

Craig apăsă clanța. Nu se mișcă la prima atingere, dar când, frustrat, îi dădu un mic ghiont, ușa se deschise. Ori fusese lăsată neîncuiată, ori se descuiase când se între-

rupsese curentul și sistemele de securitate încetaseră să mai funcționeze. Lui Craig nu-i păsa care era cauza. Important era faptul că nu avea să-și murdărească hainele încercând să se strecoare prin cine știe ce gură de aerisire sau ceva de genul ăsta. Era cât se poate de hotărât să se prezinte la acea ședință până la sfârșitul zilei și nu voia să ajungă acolo cu hainele mânjite de murdărie și unsoare. Unul dintre adevărurile simple, banale ale vieții spunea că indivizii îmbrăcați în costume murdare nu au credibilitate.

Deschise ușa și intră.

11

Brian și Nick urcară primii scara rulantă, iar ceilalți se strânseră în jurul lor. Aceasta era sala de așteptare principală a aeroportului, o încăpere mare, pătrată, plină cu scaune ergonomice din material plastic (unele având televizoare cu taxă prinse de cotiere) și dominată de un perete din geamuri polarizate, care se înălțau de la podea până la tavan. Imediat în stânga lor erau standul de ziare și postul de control care deservea Poarta nr. 1. La dreapta, pe toată lățimea sălii, erau barul The Red Baron și restaurantul The Cloud Nine. Dincolo de restaurant era coridorul care ducea la biroul de Pază a Aeroportului și la Anexa de Sosiri Internaționale.

— Haide... începu să spună Nick, dar Dinah zise:

— Stați!

Vorbise cu o voce puternică, imperioasă, și toți se întoarseră spre ea animați de curiozitate.

Desprinzându-şi mâna de a lui Laurel, Dinah îşi ridică ambele mâini. Îşi îndoi degetele mari în spatele urechilor şi îşi răşchiră degetele în evantai. Apoi rămase pe loc, nemişcată ca un stâlp, în această ciudată şi destul de nefirească postură de ascultare.

— Ce... dădu Brian să spună, dar Dinah îl întrerupse cu un „Şşşt!" brusc, de necontrazis.

Se întoarse uşor spre stânga, se opri, apoi se întoarse în direcţie opusă, până când lumina albă ce pătrundea pe ferestre căzu direct asupra ei, preschimbându-i faţa deja palidă în ceva care arăta fantomatic şi înfiorător. Îşi scoase ochelarii cu lentile întunecate. Avea nişte ochi mari, căprui, şi nu întru totul lipsiţi de expresie.

— Acolo, spuse ea cu o voce joasă, visătoare.

Laurel simţi cum groaza începe să-i pipăie inima cu degete îngheţate. Şi nu era singura. Bethany se lipi de ea într-o parte, iar Don Gaffney se apropie din cealaltă parte.

— Acolo... pot să simt lumina. Mi-au zis că aşa şi-au dat seama că voi vedea din nou. Întotdeauna pot să simt lumina. O simt ca pe o căldură înăuntrul capului.

— Dinah, ce... încercă Brian să spună.

Dar Nick îl împunse cu cotul. Faţa englezului era lungă şi trasă, iar fruntea îi era brăzdată de riduri.

— Taci din gură, prietene.

— Lumina e... aici.

Fetiţa se îndepărtă încet de ei, cu palmele desfăcute în dreptul urechilor şi cu coatele aduse în faţă, ca să intre în contact cu orice obiect i-ar fi stat în cale. Înaintă până când ajunse la mai puţin de o jumătate de metru de fereastră. Apoi, întinse mâna încet până atinse geamul cu degetele. Arăta ca o stea de mare profilată pe cerul alb. Lăsă să-i scape un mic murmur nefericit.

— Nici geamul nu e în regulă, spuse ea cu o voce visătoare.

— Dinah... începu să vorbească Laurel.

— Şşşş... şopti ea fără să se întoarcă.

Stătea la fereastră ca o fetiţă care-şi aşteaptă tatăl să se întoarcă de la muncă.

— *Aud ceva.*

Aceste cuvinte şoptite transmiseră o senzaţie de groază tăcută, iraţională, în mintea lui Albert Kaussner. Simţi o apăsare pe umeri şi, privind în jos, observă că-şi încrucişase braţele şi se strângea cu putere de umeri.

Brian ascultă cu toată concentrarea de care era în stare. Îşi auzi propria respiraţie şi respiraţia celorlalţi... dar nu mai auzi nimic altceva. „E doar închipuirea ei", îşi zise. „Atâta tot."

Dar continuă să se întrebe.

— Ce? întrebă Laurel pe un ton imperios. Ce auzi, Dinah?

— Nu ştiu, spuse ea fără să se întoarcă de la fereastră. E un zgomot foarte slab. Mi s-a părut că l-am auzit când ne-am dat jos din avion şi mi-am zis că e doar închipuirea mea. Acum îl aud mai bine. Îl aud chiar şi prin geam. Seamănă... puţin cu fulgii de orez, după ce-ai turnat lapte.

Brian se întoarse spre Nick şi-i spuse încet:

— Tu auzi ceva?

— Absolut nimic, răspunse Nick, imitând tonul lui Brian. Dar fetiţa e oarbă. E obişnuită să-şi folosească urechile mult mai eficient ca noi.

— Eu cred că e vorba de isterie, spuse Brian în şoaptă, buzele lui aproape atingând urechea lui Nick.

Dinah se întoarse de la fereastră.

— „Tu auzi ceva?" începu ea să-i imite. „Absolut nimic. Dar fetița e oarbă. E obișnuită să-și folosească urechile mult mai eficient ca noi." Făcu o pauză, apoi adăugă: „Eu cred că e vorba de isterie."

— Dinah, ce tot spui acolo? întrebă Laurel, uluită și înspăimântată.

Nu auzise conversația murmurată dintre Brian și Nick, deși se afla mult mai aproape de ei decât Dinah.

— Întreabă-i *pe ei*, spuse Dinah, cu voce tremurătoare. Nu sunt nebună! Sunt oarbă, dar *nu*-s nebună!

— Bine, bine, spuse Brian, cutremurat. În regulă, Dinah. Apoi, către Laurel: Vorbeam cu Nick. Ne-a auzit. De acolo, de lângă fereastră, ne-a auzit.

— Ai niște urechi grozave, drăguță, spuse Bethany.

— Aud ceea ce aud, spuse Dinah. Și aud ceva afară. În direcția aia.

Arătă spre est, dincolo de fereastră. Își îndreptă spre fiecare în parte ochii lipsiți de vedere.

— Și e ceva *rău*. E un sunet oribil, înspăimântător.

Don Gaffney spuse șovăielnic:

— Dacă ai ști despre ce e vorba, mică domnișoară, poate că ne-ar fi de folos.

— Nu știu, spuse Dinah. Dar știu că acum e mai aproape decât era mai devreme. Își puse din nou ochelarii cu o mână care tremura. Trebuie să plecăm de aici. Și trebuie să plecăm repede. Pentru că vine ceva. Ceva rău care face un zgomot ca de cereale cu lapte.

— Dinah, spuse Brian, avionul cu care am venit aproape că nu mai are combustibil.

— *Atunci trebuie să-i pui niște combustibil!* țipă Dinah la el cu o voce ascuțită. *Vine*, nu pricepi? *Vine*, și dacă nu suntem plecați când ajunge aici, o să murim! *O să murim cu toții!*

Vocea i se frânse şi începu să suspine. Nu era o clarvăzătoare şi nici un medium, ci doar o fetiţă obligată să-şi trăiască teroarea într-un întuneric aproape desăvârşit. Se împletici către ei, pierzându-şi cu totul stăpânirea de sine. Laurel o prinse înainte să se împiedice de una dintre sforile de ghidare care marcau culoarul spre postul de control şi o strânse în braţe. Încercă să o liniştească, dar ultimele ei cuvinte răsunau ca un ecou în mintea confuză şi şocată a lui Laurel:

„Dacă nu suntem plecaţi când ajunge aici, o să murim.

O să murim cu toţii."

12

Craig Toomy o auzi pe puştoaică cum începuse să zbiere undeva, în urmă, dar n-o băgă în seamă. Găsise ceea ce căutase în al treilea vestiar pe care-l deschisese, care avea scris pe el numele MARKEY. Pe raftul de sus se afla prânzul domnului Markey — un sandviş-submarin care se ităea dintr-o pungă de hârtie maro. Pantofii de oraş ai domnului Markey stăteau frumos aranjaţi pe raftul de jos. Între cele două rafturi, atârnate de acelaşi cârlig, erau o cămaşă albă şi un harnaşament pentru armă. Din toc ieşea la iveală mânerul revolverului de serviciu al domnului Markey.

Craig desfăcu cureluşa de siguranţă şi scoase pistolul din toc. Nu ştia prea multe despre pistoale — putea foarte bine să fie o armă de calibrul .32, .38 sau chiar .45 — dar nu era prost, şi după câteva clipe de bâjbâială, reuşi să-i rotească butoiaşul. Toate cele şase compartimente

erau încărcate. Împinse butoiașul la loc, dând ușor din cap a aprobare când auzi clinchetul însoțitor al manevrei, apoi cercetă zona cocoșului și ambele laturi ale mânerului. Căuta o piedică, dar nu părea să existe așa ceva. Apăsă trăgaciul cu degetul și strânse până când văzu cum se mișcă ușor cocoșul și butoiașul. Craig încuviință din cap, mulțumit.

Se întoarse pe loc și, fără veste, se simți copleșit de cel mai intens sentiment de singurătate din întreaga lui viață de adult. Pistolul păru să devină tot mai greu și mâna cu care îl ținea se lăsă în jos, ostenită. Acum stătea cu umerii căzuți, cu servieta atârnând în mâna dreaptă și pistolul paznicului în stânga. Pe față i se așternuse o expresie de suferință deplină, cumplită. Și deodată îi reveni în minte o amintire, ceva la care nu se mai gândise de ani de zile: Craig Toomy, la doisprezece ani, tremurând în pat în timp ce lacrimi fierbinți îi șiroiau pe față. În camera alăturată, combina stereo era dată tare și mama-sa cânta o dată cu Merrilee Rush cu vocea ei tărăgănată și falsă, de bețivă: „Spune-mi că-s îngerul... dimineții, iubii-to... atinge-mi obrazul... înainte să pleci, iubii-to..."

Culcat în pat. Tremurând. Plângând. Fără să scoată un sunet. Și gândindu-se: „De ce nu poți să mă iubești și să mă lași în pace, mamă? De ce nu poți doar să mă iubești și să mă lași în pace?"

— Nu vreau să fac rău nimănui, murmură Craig Toomy printre lacrimi. Nu vreau, dar treaba asta... e de neînțeles.

Pe peretele îndepărtat al încăperii era un șir de monitoare TV, toate stinse. Preț de o clipă, pe când se uita la ele, adevărul celor întâmplate, al celor care *încă* se întâmplau, încercă să pună stăpânire pe mintea lui. Preț

de o clipă, aproape că reuşi să străpungă sistemul complex de scuturi nervoase şi să ajungă în buncărul antiaerian în care îşi trăise viaţa.

„Toţi au dispărut, Craiggy-weggy. Întreaga lume a dispărut în afară de tine şi de oamenii aflaţi în avionul ăla."

— Nu, gemu el şi se prăbuşi într-unul dintre fotoliile din jurul mesei de bucătărie acoperite cu melamină din centrul camerei. Nu, nu-i aşa. Pur şi simplu, nu-i aşa. Resping această idee. O resping cu *îndârjire.*

„Langolierii au fost aici, şi se vor întoarce", spuse tatăl său, acoperind vocea maică-sii, aşa cum se întâmplase întotdeauna. „Ar fi mai bine dacă ai pleca până să ajungă ei aici... altfel, ştii ce-o să se întâmple."

Ştia foarte bine. Or să-l mănânce. Langolierii or să-l mănânce.

— Dar nu vreau să fac rău nimănui, repetă el cu o voce jalnică, nefericită.

Pe masă se afla o foaie de hârtie trasă la şapirograf ce conţinea o listă de persoane. Craig lăsă jos servieta şi puse pistolul pe masă, lângă el. Apoi luă foaia, se uită la ea o clipă, fără să vadă nimic, şi începu să rupă o fâşie lungă, pornind din partea stângă.

Hâârrşşt.

În scurt timp era ca şi hipnotizat pe măsură ce o grămadă de fâşii subţiri — poate cele mai subţiri pe care le făcuse vreodată! — începea să se adune pe masă. Dar nici atunci vocea rece a tatălui său nu-l lăsa în pace:

„Altfel, ştii ce-o să se întâmple."

Capitolul 5

O cutie de chibriturI.
Aventura sandvișului cu salam.
Un nou exemplu de metodă deductivă.
Arizona Jew cântă la vioară.
Singurul sunet din oraș.

1

Liniștea înghețată care urmă avertismentului pronunțat de Dinah fu, în cele din urmă, întreruptă de Robert Jenkins.

— Avem câteva probleme, spuse el cu o voce seacă, de parcă ar fi ținut o conferință. Dacă Dinah aude ceva — și, după remarcabila demonstrație pe care tocmai ne-a oferit-o, sunt înclinat să cred că da — ne-ar fi de folos să știm despre ce e vorba. Dar nu știm. Asta e una dintre probleme. Cealaltă e faptul că avionul nu are combustibil.

— E un 727 afară, spuse Nick, tras la una dintre rampele telescopice de debarcare. Poți să pilotezi așa ceva, Brian?

— Da, răspunse Brian.

Nick se întoarse spre Bob, cu brațele întinse, și sălță din umeri, ca și cum ar fi vrut să spună: „Ai văzut? Unul dintre noduri a și fost desfăcut!"

— Presupunând că, într-adevăr, vom decola din nou, încotro ne vom îndrepta? continuă Bob Jenkins. A treia problemă.

— Departe, spuse imediat Dinah. Departe de sunetul ăla. *Trebuie* să ne îndepărtăm de sunetul ăla și de ceea ce-l produce.

— Cât timp crezi că mai avem la dispoziție? o întrebă Bob cu blândețe. Cât mai durează până ajunge aici, Dinah? Ai cât de cât vreo idee?

— Nu, răspunse ea, adăpostită de cercul protector al brațelor lui Laurel. Cred că e încă departe. Cred că mai este timp. Dar...

— Atunci aș propune să facem exact așa cum a sugerat domnul Warwick, spuse Bob. Hai să mergem la restaurant, să mâncăm câte ceva și să discutăm despre ce se va întâmpla în continuare. Se știe că mâncarea *are* un efect benefic asupra a ceea ce lui Monsieur Poirot îi plăcea să numească „micile celule cenușii".

— N-ar trebui să *așteptăm*, spuse Dinah pe un ton iritat.

— Un sfert de oră, zise Bob. Nu mai mult. Și-apoi, chiar și la vârsta ta fragedă, Dinah, ar trebui să știi că o gândire utilă trebuie să preceadă întotdeauna o acțiune utilă.

Albert își dădu seama subit că scriitorul de romane polițiste avea propriile sale motive să vrea să meargă la restaurant. Micile sale celule cenușii tânjeau după o plăcintă de mere — sau cel puțin el așa *credea* — și, după acea evaluare straniu de exactă a situației lor, făcută pe

când se aflau încă în avion, Albert era dispus să-i acorde măcar o şansă. „Vrea să ne arate ceva sau să ne demonstreze ceva", îşi zise el.

— Sigur avem la dispoziţie un sfert de oră? interveni el.

— Păi..., spuse Dinah cu reticenţă. Cred că da.

— Perfect, zise Bob pe un ton energic. Decizia a fost luată.

Şi porni hotărât spre restaurant, ca şi cum ar fi considerat de la sine înţeles că şi ceilalţi îl vor urma.

Brian şi Nick se uitară unul la celălalt.

— Ar fi mai bine să-l urmăm, spuse calm Albert. Cred că ştie nişte chestii.

— Ce fel de chestii? întrebă Brian.

— Nu ştiu exact, dar s-ar putea să fie nişte chestii pe care merită să le aflăm.

Albert se duse după Bob; Bethany îl urmă pe Albert; ceilalţi porniră şi ei în urma lor, Laurel ducând-o pe Dinah de mână. Fetiţa era foarte palidă la faţă.

2

Restaurantul The Cloud Nine era de fapt un local cu autoservire, cu o ladă frigorifică plină cu băuturi şi sandvişuri care trona în partea din spate şi o tejghea din oţel inoxidabil paralelă cu o masă compartimentată cu mâncăruri calde. Toate compartimentele erau goale şi străluceau de curăţenie. Pe grătar nu se vedea nici urmă de grăsime. Paharele — cunoscutele pahare rezistente din autoserviri, cu pereţii văluriţi — erau frumos aranjate în piramide pe rafturile din spate, alături de un sortiment variat de veselă de autoservire, şi mai rezistentă.

Robert Jenkins se oprise lângă casa de marcat. Când Albert și Bethany intrară, el zise:

— Poți să-mi mai dai o țigară, Bethany?

— Nene, da' sugativă mai ești, spuse ea, dar tonul ei fusese blajin.

Scoase pachetul de Marlboro și îl scutură ca să iasă o țigară. El o luă, apoi îi atinse mâna când ea dădu să scoată la iveală și cutia de chibrituri.

— Cred c-am să folosesc una din astea, nu?

Lângă casă era un bol cu chibrituri din carton, care făceau reclamă pentru LaSalle Business School. PENTRU PRIETENUL NOSTRU FĂRĂ CHIBRITURI[14], se putea citi pe un mic afiș de lângă bol. Bob luă un astfel de chibrit, îl deschise și trase afară unul dintre bețe.

— Sigur că da, zise Bethany. Dar de ce?

— Tocmai asta o să aflăm, spuse el.

Se uită la ceilalți. Aceștia stăteau într-un semicerc și priveau — în afară de Rudy Warwick, care se furișase în partea din spate a sălii și cerceta îndeaproape conținutul lăzii frigorifice.

Bob scăpără chibritul. Acesta lăsă o dâră pe scăpărătoare, dar nu se aprinse. Repetă manevra, cu același rezultat. La a treia încercare, bățul din carton se îndoi. Oricum, cea mai mare parte a gămăliei din sulf se consumase.

— Măi, măi, spuse el pe un ton din care surprinderea lipsea cu desăvârșire. Cred că sunt umede. Ia hai să-ncercăm cu o cutie de la fund. *Alea* trebuie să fie mai uscate.

Căută la fundul bolului, împrăștiind pe tejghea câteva cutii de la suprafață. Lui Albert acestea i se părură cât

[14] Joc de cuvinte; în original, cuvântul *matchless* înseamnă „nentrecut, fără pereche", dar și „fără chibrituri". (*N. t.*)

se poate de uscate. În spatele lui, Nick și Brian schimbară încă o privire.

Bob scoase afară o nouă cutie de chibrituri, trase un băț și încercă să-l aprindă. Nu reuși.

— Fir-ar să fie! spuse el. Cred c-am mai descoperit o problemă. Poți să-mi dai puțin cutia ta de chibrituri, Bethany?

Aceasta îi dădu cutia fără să scoată un cuvânt.

— O clipă, te rog, spuse fără grabă Nick. De fapt, ce anume știi, amice?

— Doar că această situație are implicații chiar mai largi decât am crezut inițial, spuse Bob. Ochii lui erau destul de calmi, dar fața îi arăta istovită. Și am impresia că e posibil ca toți să fi făcut o *mare* greșeală. Explicabilă, ținând cont de împrejurări... dar până nu ne rectificăm gândirea asupra acestui subiect, nu cred că vom putea face vreun pas înainte. Aș numi-o eroare de perspectivă.

Warwick se apropia agale de ei. Își luase un sandviș ambalat în celofan și o sticlă de bere. Achizițiile pe care tocmai le făcuse păreau să-l fi înveselit considerabil.

— Ce se-ntâmplă, oameni buni?

— Să fiu al naibii dacă știu, zise Brian, dar nu-mi place deloc.

Bob Jenkins smulse unul dintre bețele cutiei luate de la Bethany și-l scăpără. Se aprinse din prima încercare.

— Aha, făcu el și duse flacăra la vârful țigării.

Mirosul fumului i se păru lui Brian incredibil de înțepător și de aromat, și o clipă de reflecție îi furniză și explicația: era singurul lucru, în afară de adierea slabă a loțiunii după ras a lui Nick Hopewell și parfumul lui Laurel, căruia îi simțea mirosul. Acum, când se gândea la asta, Brian își dădu seama că simțea și mirosul de transpirație al însotitorilor săi.

Bob continua să țină bățul aprins în mână. Acum îndoi cartonul cutiei pe care o scosese din bol, lăsând expuse toate bețele, și atinse bățul aprins de capetele celorlalte bețe. Un lung moment nu se întâmplă nimic. Scriitorul plimbă flacăra înainte și înapoi de-a lungul capetelor de chibrituri, dar acestea nu se aprinseră. Ceilalți priveau fascinați.

În cele din urmă se auzi un fâsâit slab și câteva dintre bețe se lăsară cuprinse de o viață vremelnică, lipsită de strălucire. Nu arseră de fapt cu adevărat; se văzu o licărire slabă, care se stinse imediat. Câteva firișoare de fum se înălțară... fum care nu părea să aibă nici un fel de miros.

Bob se uită la cei aflați în jurul său și zâmbi sumbru.

— Chiar și asta, spuse el, e mai mult decât mă așteptam.

— În regulă, interveni Brian. Spune-ne care-i treaba. Eu știu...

În clipa aceea, Rudy Warwick scoase un strigăt de scârbă. Dinah țipă și ea și se lipi mai tare de Laurel. Albert simți cum inima-i bate cu putere în piept.

Rudy își desfăcuse sandvișul — lui Brian i se păru că era cu salam și brânză — și mușcase zdravăn din el. După care scuipase dumicatul pe podea, având pe față o grimasă dezgustată.

— E stricat! țipă Rudy. Dar-ar dracii! *Urăsc* chestiile astea!

— Stricat? întrebă imediat Bob Jenkins. Ochii îi licăreau ca două scântei electrice albastre. Mă cam îndoiesc. În zilele noastre, carnea procesată e atât de îndesată cu conservanți încât ar fi nevoie să stea cel puțin opt ore în plin soare ca să se altereze. Și știm după ce ne arată ceasurile că întreruperea de curent electric a avut loc cu mai puțin de cinci ore în urmă.

— Poate că nu-i așa, vorbi Albert. Dumneata ai spus că ți se pare că-i mai târziu decât arată ceasurile noastre.

— Da, dar nu cred... Lada frigorifică mai era rece, domnule Warwick? Când ai deschis-o mai era rece?

— Nu era tocmai *rece*, dar era recișor înăuntru, spuse Rudy. În orice caz, sandvișul ăsta e futarisit. Să mă scuze doamnele. Uite. Zicând acestea, întinse sandvișul. Dacă nu crezi că e stricat, ia de-ncearcă *tu*.

Bob se uită lung la sandviș, lăsă impresia că-și ia inima-n dinți, după care îndrăzni să ia o mică mușcătură din jumătatea neatinsă. Albert văzu cum o expresie de dezgust îi traversează fața, dar Bob nu se descotorosi imediat de dumicat. Mestecă o dată... de două ori... după care se-ntoarse și scuipă în mână. Aruncă dumicatul pe jumătate mestecat în tomberonul de sub raftul cu condimente, împreună cu restul de sandviș.

— Nu e stricat, spuse el. E fără gust. Și nu numai asta. Pare să nu aibă nici un fel de consistență. Colțurile gurii sale se lăsară în jos într-o expresie involuntară de dezgust. Vorbim despre alimente insipide — orezul alb necondimentat, cartofii fierți —, dar chiar și alimentele cele mai insipide au un oarece gust, *cât de cât*. Sandvișul ăla n-are gust deloc. Parc-ai mesteca hârtie. Nu-i de mirare că ți s-a părut stricat.

— Dar *era* stricat, repetă cu încăpățânare bărbatul chel.

— Ia vezi cum e berea, îl îndemnă Bob. *Aia* n-ar trebui să fie stricată. Dopul e la locul lui, iar berea dintr-o sticlă nedeschisă n-ar trebui să se strice chiar dacă nu e ținută la frigider.

Rudy se uită gânditor la sticla de Budweiser pe care o ținea în mână, apoi clătină din cap și i-o întinse lui Bob.

— N-o mai vreau, spuse el.

Se uită la lada frigorifică. Privirea lui era amenințătoare, de parcă l-ar fi bănuit pe Jenkins că i-ar fi jucat o festă deloc amuzantă.

— O s-o fac dacă va trebui, spuse Bob, dar deja mi-am pus o dată corpul la dispoziția științei. Vrea cineva să guste din această bere? Cred că e foarte important.

— Ia dă-o-ncoace, spuse Nick.

— Nu, zise Don Gaffney. Dă-mi-o mie. Doamne, ce-aș mai bea o bere. Am mai băut și-nainte bere caldă și nu mi s-a pus de-a curmezișul. Luă sticla, desfăcu dopul și o duse la gură. O clipă mai târziu se răsuci și scuipă înghițitura pe podea. Dumnezeule! strigă el. E trezită! E trezită de-a binelea!

— Serios? întrebă Bob cu vioiciune. Bun! Minunat! Ceva ce putem vedea cu toții!

Se duse cât ai clipi în spatele tejghelei și apucă un pahar de pe raft. Gaffney lăsase sticla lângă casa de marcat și Bob Jenkins o luă de acolo. Nu văzu nici un pic de spumă lipită de partea interioară a gâtului. „Ar putea foarte bine să fie și apă în sticla asta", își zise.

Cu toate acestea, ceea ce turnă în pahar nu părea a fi apă, ci semăna cu berea. O bere trezită. Nu făcea nici pic de spumă. Câteva bule mici se lipiră de interiorul paharului, dar nici una nu străbătu lichidul ca să iasă la suprafață.

— În regulă, zise Nick, e trezită. Se mai întâmplă, uneori. Dopul nu e strâns bine din fabrică și gazul răsuflă. Oricui i se poate întâmpla să dea peste o bere trezită, din când în când.

— Dar când pui la socoteală și sandvișul cu salam lipsit de gust, devine semnificativ, nu-i așa?

— Bine, bine, dar ce anume semnifică asta? explodă Brian.

— Ne lămurim imediat, spuse Bob. Dar mai întâi, să ne ocupăm de *obiecția* domnului Hopewell.

Se întoarse, apucă mai multe pahare cu amândouă mâinile (alte câteva căzură de pe raft și se sfărâmară de podea), după care începu să le așeze pe tejghea cu îndemânarea unui barman.

— Mai aduceți niște bere. Și două-trei sticle de suc, dacă tot sunteți acolo.

Albert și Bethany se duseră la lada frigorifică și luară de acolo câte patru-cinci sticle, alese la întâmplare.

— E cumva sărit de pe fix? întrebă Bethany cu voce joasă.

— Nu cred, spuse Albert.

Avea o idee vagă despre ceea ce încerca să le demonstreze scriitorul... și nu-i prea plăcea imaginea care se forma în mintea sa.

— Mai ții minte când ți-a spus să-ți păstrezi chibriturile? A știut că o să se întâmple ceva de genul ăsta. De-aia ținea atât de mult să ne aducă la restaurant. A vrut să ne facă o demonstrație.

3

Foaia de hârtie era făcută ferfeniță în trei duzini de fâșii subțiri, iar langolierii erau acum și mai aproape.

Craig îi simțea cum se apropie undeva, în subconștient — o povară și mai apăsătoare.

O povară mai apăsătoare, de nesuportat.

Sosise clipa plecării.

Luă pistolul și servieta diplomat, apoi se ridică și părăsi încăperea. Mergea încet, repetând în gând: „Nu

vreau să te-mpușc, dar o voi face dacă voi fi nevoit. Du-mă la Boston. Nu vreau să te-mpușc, dar o voi face dacă voi fi nevoit. Du-mă la Boston."

— O voi face dacă voi fi nevoit, murmură Craig în timp ce se îndrepta spre sala de așteptare. O voi face dacă voi fi nevoit.

Degetul lui găsi cocoșul pistolului și îl armă.

La jumătatea sălii, lumina palidă care pătrundea prin ferestre îi atrase din nou atenția și se întoarse într-acolo. Îi simțea acolo, afară. Langolierii. Îi mâncaseră pe toți oamenii inutili, leneși, iar acum se întorceau ca să-l înhațe pe el. *Trebuia* să ajungă la Boston. Era singura modalitate pe care-o știa ca să salveze ceea ce mai rămăsese din el... pentru că moartea *lor* avea să fie oribilă. Moartea lor avea să fie cu adevărat oribilă.

Se întoarse încet spre ferestre și se uită afară, ignorând — cel puțin pentru moment — murmurul celorlalți pasageri din spatele lui.

4

Bob Jenkins turnă câte puțin din fiecare sticlă în câte un pahar separat. Conținutul fiecărui recipient era la fel de plat cum fusese prima bere.

— Te-ai convins? îl întrebă el pe Nick.

— Da, spuse Nick. Dacă știi ce se întâmplă aici, amice, spune-ne. Te rog să ne spui.

— Am o idee, spuse Bob. Nu e... mă tem că nu e foarte liniștitoare, dar mă număr printre aceia care cred că, pe termen lung, cunoașterea e mai bună — mai sigură — decât ignoranța, oricât de descumpăniți ne-am simți

atunci când înțelegem anumite adevăruri. Are vreo logică ce v-am spus?

— Nu, replică imediat Gaffney.

Bob sălta din umeri și le adresă un zâmbet timid și crispat.

— Fie ce-o fi, eu îmi susțin afirmația. Și înainte de a mai spune ceva, vreau să vă rog pe toți să vă uitați în jur și să-mi spuneți ce vedeți.

Toți se uitară în jur, concentrându-se cu atâta înverșunare asupra micilor aglomerări de mese și scaune încât nimeni nu-l remarcă pe Craig Toomy care stătea în capătul îndepărtat al sălii de așteptare, cu spatele la ei, privind lung la asfaltul de afară.

— Nimic, spuse în sfârșit Laurel. Îmi pare rău, dar nu văd nimic. Ochii dumitale trebuie să fie mai ageri decât ai mei, domnule Jenkins.

— Câtuși de puțin. Văd ceea ce vedeți și voi: nimic. Dar aeroporturile sunt deschise douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Când s-a-ntâmplat acest lucru — acest Eveniment — probabil că se afla într-un punct de minimă aglomerație din tot ciclul de douăzeci și patru de ore, dar mi-e greu să cred că nu au mai rămas măcar câțiva oameni aici, care să bea cafea sau poate chiar să-și ia micul dejun mai devreme. Angajații aeroportului. Poate chiar câțiva pasageri aflați între două curse, care au preferat să economisească niște bani petrecând intervalul dintre miezul nopții și ora șase sau șapte dimineața în clădirea terminalului, în loc să se ducă la vreun motel din apropiere. Când m-am dat jos de pe conveierul ăla pentru bagaje și m-am uitat în jur, m-am simțit teribil de descumpănit. De ce? Pentru că aeroporturile nu sunt *niciodată* părăsite, la fel cum nici secțiile de poliție sau unitățile de

pompieri nu rămân niciodată părăsite. Acum priviți, vă rog, în jur și puneți-vă întrebarea: unde sunt mâncărurile consumate pe jumătate, unde-s paharele pe jumătate goale? Vă mai amintiți cărucioarele pentru băuturi din avion, cu paharele murdare de pe raftul de jos? Vă mai amintiți pateul pe jumătate mâncat și ceașca de cafea pe jumătate goală de lângă fotoliul pilotului din cockpit? Aici nu vedem nimic de genul ăsta. *Unde e cel mai mic semn că aici erau niște oameni când a avut loc Evenimentul?*

Albert se uită din nou în jur și spuse încet:

— Nu e nici o pipă pe puntea din față, nu-i așa?

Bob se uită la el cu atenție.

— Ce? Ce vrei să spui, Albert?

— Când ne aflam la bordul avionului, spuse Albert, rostind agale cuvintele, mă gândeam la corabia aia, despre care am citit undeva. Se numea *Marie Celeste*, și cineva a zărit-o plutind în derivă. Ei bine... nu tocmai *în derivă*, cred, fiindcă în carte se spunea că avea pânzele întinse pentru navigație, dar când cei care au găsit-o s-au urcat la bord, au constatat că toți oamenii care fuseseră pe *Marie Celeste* dispăruseră. Cu toate acestea, lucrurile le rămâseseră acolo, iar pe sobă fierbeau oale cu mâncare. Cineva a găsit chiar și o pipă pe puntea din față. Era încă aprinsă.

— Bravo! strigă Bob, aproape cu înfrigurare.

Toți se uitau la el acum și nimeni nu-l văzu pe Craig Toomy care se apropia încet de ei. Pistolul pe care-l găsise nu mai era îndreptat spre podea.

— Bravo, Albert! Ai pus punctul pe i! Și a mai fost o dispariție celebră — o întreagă populație de coloniști dintr-un loc numit Roanoke Island... mi se pare, în largul coastei Carolinei de Nord. Toți au dispărut, dar în

urma lor au rămas focuri de tabără, case în neorânduială și grămezi de gunoaie. Acum, Albert, să mai facem un pas în raționamentul nostru. Prin ce mai diferă acest terminal de avionul cu care am sosit?

O clipă, privirea lui Albert rămase complet goală, apoi în ochi îi licări înțelegerea.

— Inelele! strigă el. Poșetele! Portofelele! Banii! Tijele chirurgicale! Nimic din toate astea nu se găsește aici!

— Corect, spuse Bob încetișor. Sută la sută corect. Cum ai zis și tu, nimic din toate astea nu se găsește aici. Dar se aflau în avion când supraviețuitorii s-au trezit, nu-i așa? În cockpit am găsit chiar și un pateu pe jumătate mâncat și o ceașcă de cafea. Echivalentul unei pipe fumegând pe punte.

— Crezi că am pătruns într-o altă dimensiune, nu-i așa? spuse Albert, cu o voce care arăta cât era de impresionat. Ca într-o povestire science-fiction.

Dinah își lăsă capul într-o parte și, preț de o clipă, semănă izbitor cu Nipper, câinele de pe emblema Casei de discuri RCA Victor.

— Nu, spuse Bob. Cred că...

— Atenție! strigă Dinah pe neașteptate. Aud niște...

Dar era prea târziu. Din clipa în care reuși să scape de paralizia care-l stăpânise și se pusese în mișcare, Craig Toomy se mișcă rapid. Până să apuce Brian și Nick să se întoarcă, el o și prinsese pe Bethany cu brațul pe după gât și o târa în spate. Ținea pistolul îndreptat spre tâmpla ei. Terorizată, fata scoase un țipăt disperat.

— Nu vreau s-o împușc, dar o voi face dacă voi fi nevoit, spuse Craig printre gâfâituri. Duceți-mă la Boston.

Ochii lui nu mai erau lipsiți de expresie; aruncau în toate direcțiile priviri pline de o inteligență îngrozită, paranoică.

— M-ați auzit? Duceți-mă la Boston!

Brian dădu să se repeadă la el, dar Nick îi propti mâna în piept, fără să-și dezlipească privirea de Craig.

— Potolește-te, amice, spuse el cu o voce joasă. Nu e prudent ce faci. Prietenul nostru e smintit de-a binelea.

Bethany se zbătea să scape din strânsoarea lui Craig.

— Mă sufoc! Te rog, nu mă mai strânge așa, că mă *sufoc!*

— Ce se întâmplă? striga Dinah. Ce este?

— Încetează! striga Craig la Bethany. Nu te mai mișca atâta! O să mă forțezi să fac ceva ce nu vreau să fac!

Lipi țeava pistolului de tâmpla fetei, care continua să se zvârcolească. Albert își dădu seama deodată că ea nu știa că individul ținea în mână un pistol — chiar dacă țeava era lipită de tâmpla ei.

— Las-o baltă, fetițo! spuse Nick cu asprime. Încetează să te mai zbați!

Pentru prima oară în viața sa, Albert se pomeni nu doar gândind precum Arizona Jew, dar chiar îmboldit să *acționeze* asemenea legendarului personaj. Fără să-și dezlipească ochii de smintitul îmbrăcat în jerseu cu guler la baza gâtului, începu să ridice încet cutia viorii. Lăsă mânerul și prinse cu ambele mâini gâtul cutiei. Toomy nu se uita la el, privirea mutându-i-se cu repeziciune de la Brian la Nick și înapoi, iar mâinile le avea cât se poate de ocupate cu Bethany.

— Nu vreau s-o-mpușc..., începu din nou Craig.

Dar în clipa următoare brațul îi alunecă în sus când fata îl îmbrânci brusc, proptindu-și posteriorul în poala lui. Bethany nu șovăi nici o clipă să-și înfige dinții în încheietura agresorului.

— *Au!* țipă Craig. *Aauuuu!*

Slăbi strânsoarea și Bethany se aplecă. În clipa aceea, Albert făcu un salt, ridicând cutia viorii, în timp ce Toomy îndrepta pistolul spre Bethany. Fața lui Toomy se schimonosise într-o grimasă de durere și mânie.

— *Albert, nu!* urlă Nick.

Craig Toomy îl văzu pe puști venind și îndreptă țeava spre el. Preț de o clipă, Albert privi drept în țeava pistolului și ceea ce simți nu semăna deloc cu vreunul dintre visele sau fanteziile sale. Era ca și cum s-ar fi uitat într-un mormânt deschis.

„Cred c-am făcut o greșeală de data asta", gândi el și atunci Craig apăsă trăgaciul.

5

În locul exploziei așteptate, se auzi doar un mic pocnet — nu mai intens decât zgomotul unei puști cu aer comprimat. Albert simți o izbitură în piept, avu timp să-și dea seama că fusese împușcat și abia apoi îl lovi pe Craig în cap cu cutia viorii. Bufnitura reverberă în brațele sale și vocea indignată a tatălui răsună în mintea lui: „Ce se-ntâmplă cu tine, Albert? Așa te porți cu un instrument muzical scump?"

Din interiorul cutiei se auzi un zăngănit ciudat în clipa când vioara sări din locaș. Una dintre încuietorile de alamă se înfipse în fruntea lui Toomy, iar sângele țâșni într-un șuvoi uluitor. Deodată genunchii i se înmuiară și individul căzu în fața lui Albert ca un ascensor rapid. Albert îi văzu ochii dați peste cap și apoi Craig Toomy rămase lat la picioarele sale, inconștient.

Timp de o clipă, un gând nebunesc, dar întru câtva minunat, se înfiripă în mintea lui Albert: „Dumnezeule, niciodată în viața mea n-am cântat mai bine!" Abia atunci își dădu seama că nu mai era în stare să respire. Se întoarse către ceilalți, cu colțurile gurii ridicate într-un zâmbet chinuit, ușor confuz.

— Cred c-am fost împușcat, zise Ace Kaussner, după care lumea din jur se estompă în nuanțe de cenușiu, iar genunchii i se înmuiară de tot. Se prăbuși la podea, peste cutia viorii.

6

Leșinul lui nu dură mai mult de treizeci de secunde. Când își veni în fire, Brian îl lovea ușor peste obraji, cu o expresie de nelinițe pe față. Bethany îngenunchease alături de el, uitându-se la Albert cu ochi aprinși de admirație. În spatele ei, Dinah Bellman continua să plângă, protejată de brațele lui Laurel. Albert se uită la Bethany și își simți inima — după toate aparențele, încă întreagă — umflându-i-se în piept.

— Arizona Jew e din nou călare pe situație, băiguí el.

— Ce zici, Albert? întrebă fata, mângâindu-l pe obraz. Avea mâna minunat de catifelată și de răcoroasă. Albert își dădu seama că e îndrăgostit.

— Nimic, spuse el în clipa în care pilotul îl plesni din nou peste față.

— Ești teafăr, băiete? întreba Brian. Ești teafăr?

— Așa cred, spuse Albert. V-aș ruga să nu mă mai pălmuiți, bine? Și mă cheamă Albert. Pentru prieteni, Ace. Cât de rău am fost rănit? Că deocamdată nu simt nimic. Ați reușit să opriți hemoragia?

Nick Hopewell se lăsă pe vine lângă Bethany. Avea întipărit pe față un zâmbet uluit, de om căruia nu-i venea să creadă ceea ce tocmai văzuse:

— Cred c-o să trăiești, amice. N-am mai văzut așa ceva de când sunt... și am văzut destule. Voi, americanii, sunteți prea nesăbuiți ca să nu vă iubească omul. Întinde mâna și-o să-ți dau un suvenir.

Albert întinse mâna scuturată de un tremur incontrolabil și Nick lăsă să-i cadă ceva în palmă. Albert apropie mâna de ochi și văzu că era un glonț.

— L-am găsit pe podea, spuse Nick. Nici măcar nu-i deformat. Cred că te-a lovit direct în piept — vezi că ai un mic semn pe cămașă, de la praful de pușcă — după care a ricoșat. A fost un rateu. Amice, de bună seamă că Dumnezeu te iubește.

— M-am gândit la chibrituri, spuse Albert cu glas pierit. Cred că mi-am zis că n-o să poată trage deloc.

— A fost un gest foarte curajos și cât se poate de nesăbuit, băiete, spuse Bob Jenkins, care era alb la față și-ai fi zis că o să leșine dintr-o clipă-n alta. Să nu-i crezi niciodată pe scriitori. Ascultă-i, nici o problemă, dar să nu-i *crezi* niciodată. Dumnezeule mare, dacă mă înșelam?

— Păi, nici n-a lipsit mult, spuse Brian, în timp ce-l ajuta pe Albert să se ridice. A fost ca atunci când ai aprins celelalte chibrituri — cele din bol. Detonația a avut doar atâta forță cât să scoată glonțul din țeavă. Dacă ar fi fost puțin mai puternică, Albert s-ar fi ales cu un glonț în plămân.

Un nou val de amețeală puse stăpânire pe Albert. Se legănă pe picioare și Bethany îl prinse prompt cu brațul pe după mijloc.

— Mie mi s-a părut cu adevărat curajos, spuse ea cu ochi care lăsau să se înțeleagă că, după părerea ei, din

dosul de platină al lui Albert Kaussner ieşeau numai diamante. Adică, a fost de-a dreptul *incredibil*.

— Mulţam, spuse Ace, zâmbind calm (chiar dacă uşor ameţit). N-a fost cine ştie ce.

Cel mai iute evreu de la vest de Mississippi era conştient de faptul că o bună parte din trupul fetei era strâns lipit de el şi că fata mirosea aproape insuportabil de frumos. Dintr-o dată, se simţea bine. De fapt, era încredinţat că niciodată în viaţa lui nu se simţise mai bine. Apoi îşi aduse aminte de vioară, se aplecă şi luă de jos cutia. Pe o latură se formase o adâncitură serioasă, iar o încuietoare stătea desfăcută. Pe cutie rămăseseră sânge şi fire de păr, şi Albert simţi cum i se întoarce stomacul pe dos. Deschise cutia şi se uită înăuntru. Văzu că instrumentul era în stare bună şi lăsă să-i scape un oftat.

Apoi se gândi la Craig Toomy şi panica luă locul uşurării.

— Cred că nu l-am omorât pe tip, nu? L-am lovit cam tare.

Se uită în direcţia lui Craig, care zăcea în apropiere de uşa restaurantului, cu Don Gaffney îngenuncheat lângă el. Brusc, Albert simţi că-l ia din nou cu leşin. Pe faţa şi fruntea lui Craig se vedea sânge din belşug.

— E viu, anunţă Don, dar e scos complet din circuit.

Albert, care în visele sale mătrăşise mai mulţi tipi duri decât Bărbatul fără Nume[15], simţi cum i se pune ceva în gât. Iisuse, ce de *sânge*!

— Asta nu-nseamnă mare lucru, spuse Nick. Rănile de scalp sângerează abundent.

---

[15] Serie de filme western din perioada de glorie a genului, rolul Bărbatului Fără Nume fiind jucat de Clint Eastwood. (*N. t.*)

Se duse lângă Don, luă încheietura lui Craig și-i pipăi pulsul.

— Să nu uiți că a avut pistolul lipit de capul fetei ăleia, amice. Dac-ar fi apăsat pe trăgaci de la distanța aia, se prea poate să-i fi făcut felul. V-aduceți aminte de actorul care s-a-mpușcat cu un glonț orb în urmă cu câțiva ani? Domnul Toomy și-a făcut-o cu mâna lui; greșeala e numai a lui. Nu trebuie să te simți vinovat. Nick lăsă jos încheietura lui Craig și se ridică în picioare. Și-apoi, zise el, trăgând un teanc mare de șervețele de hârtie din distribuitorul aflat pe una dintre mese, are pulsul puternic și regulat. Cred c-o să se trezească în câteva minute, cu o simplă durere de cap. Și mai cred că trebuie să luăm câteva măsuri de precauție în vederea acestui fericit eveniment. Domnule Gaffney, mesele din zona barului par să fie dotate cu fețe de masă — ciudat, dar adevărat. Mă-ntreb dacă n-ai putea să aduci vreo două bucăți. Cred c-ar fi mai înțelept să-i legăm mâinile la spate domnului „Trebuie s-ajung la Boston".

— Chiar trebuie să faci chestia asta? întrebă Laurel pe un ton calm. În definitiv, omul e inconștient și mai și sângerează.

Nick apăsă compresa improvizată din șervețele pe rana de la cap a lui Craig Toomy și se uită la ea:

— Tu ești Laurel, așa-i?

— Întocmai.

— Ei bine, Laurel, hai să nu ne amăgim. Individul ăsta e nebun. Nu știu dacă i se trage de la aventura prin care trecem în aceste momente sau dacă așa e de felul lui, dar *știu* că e periculos. Dac-ar fi fost mai aproape de el, ar fi înșfăcat-o pe Dinah, nu pe Bethany. Lucru pe care chiar s-ar putea să-l facă data viitoare, dacă-l lăsăm nelegat.

Craig gemu și-și mișcă mâinile fără vlagă. Bob Jenkins se îndepărtă de el în clipa în care începu să se miște, deși revolverul se afla la loc sigur, înfipt în brăcinarul pantalonilor lui Brian Engle. Laurel procedă și ea la fel, trăgând-o pe Dinah cu ea.

— A murit cineva? întrebă neliniștită Dinah. N-a murit nimeni, așa-i?

— Nu, draga mea.

— Trebuia să-l fi auzit mai din timp, dar eram atentă la omul care vorbește ca un învățător.

— Nu-i nimic, Dinah, spuse Laurel. Totul s-a sfârșit cu bine.

Apoi privi în jur la terminalul pustiu și se simți amăgită de propriile-i cuvinte. *Nimic* nu era bine aici. Absolut nimic.

Don se întoarse cu câte o față de masă în carouri albe și roșii în fiecare mână.

— Minunat, spuse Nick.

Luă una dintre ele și o răsuci rapid, cu gesturi de expert, într-o funie. O prinse de mijloc cu dinții, ca să nu se desfacă, după care-l răsuci pe Craig ca pe o omletă umană.

Craig țipă și clipi din ochi.

— Chiar trebuie să fii atât de *dur*? întrebă Laurel pe un ton tăios.

Nick se uită la ea doar o clipă, făcând-o să lase imediat privirea în jos. Nu se putea abține să nu compare ochii lui Nick Hopewell cu ochii din fotografiile pe care i le trimisese Darren Crosby. Niște ochi limpezi, depărtați între ei, pe o față frumoasă, chiar dacă nu ieșită din comun. Dar nici ochii nu erau ieșiți din comun, nu-i așa? Și oare nu acei ochi fuseseră unul dintre motivele — poate chiar principalul motiv — pentru care făcuse această

călătorie? Nu decisese ea, după ce studiase îndeaproape problema, că erau ochii unui bărbat care avea să se poarte frumos cu ea? Un bărbat care să fie în stare să renunțe atunci când i se cerea acest lucru?

Se urcase la bordul Cursei 29 zicându-și că pornea într-o minunată aventură, singurul ei tangou extravagant cu iubirea romantică — un salt transcontinental impulsiv în brațele unui necunoscut înalt și brunet. Dar uneori te pomenești într-una din acele situații obositoare în care adevărul nu mai poate fi ocolit, iar acum Laurel socotea că adevărul suna astfel: îl alesese pe Darren Crosby pentru că fotografiile și scrisorile lui o încredințaseră că nu se deosebea cine știe ce de băieții și bărbații cumsecade cu care tot avusese de-a face de pe la cincisprezece ani, băieți și bărbați care învățau rapid să-și șteargă tălpile pe covoraș înainte de a intra în casă în nopțile ploioase, băieți și bărbați care luau iute un prosop și ajutau la spălatul vaselor fără să fie solicitați, băieți și bărbați care te lăsau să pleci dacă le cereai asta pe un ton îndeajuns de tăios.

S-ar mai fi aflat oare în Cursa 29, în noaptea asta, dacă fotografiile i-ar fi arătat ochii albastru-închis ai lui Nick Hopewell în locul ochilor căprui și blânzi ai lui Darren? Nu era convinsă. Mai degrabă i-ar fi scris un bilet amabil, dar impersonal: *Mulțumesc pentru răspuns și pentru fotografie, domnule Hopewell, dar am impresia că nu suntem potriviți unul pentru celălalt* — și ar fi continuat să caute un bărbat ca Darren. Și, firește, se îndoia foarte tare că bărbați precum domnul Hopewell citeau vreodată revistele pentru inimi singuratice, darămite să mai și scrie anunțuri în rubricile specializate. Cu toate acestea, acum se afla alături de el, în această situație neobișnuită.

Ei bine, își dorise să aibă o aventură, o singură aventură, înainte de a trece definitiv pragul vârstei mijlocii. Nu era adevărat? Ba da. Și iat-o acum, dovedind câtă dreptate avusese Tolkien — aseară ieșise pe ușa casei ei, la fel ca-ntotdeauna, și uite unde ajunsese: o versiune stranie și sumbră a Tărâmului Fantastic. Dar era o aventură, fără doar și poate. Aterizări forțate... aeroporturi părăsite... un nebun înarmat cu un pistol. Bineînțeles că era o aventură. Îi veni în minte ceva ce citise cu ani în urmă. *Ai grijă pentru ce te rogi, că s-ar putea chiar să-l obții.*

Cât de adevărat.

Și cât de derutant.

În ochii lui Nick Hopewell nu se citea nici pic de derută... dar nici milă. Uitându-se la ei, Laurel se înfioră, iar senzația nu avea nimic romantic.

„Ești sigură?", îi șopti o voce, pe care Laurel o reduse de îndată la tăcere.

Nick trase mâinile lui Craig de sub el și apoi îi împreună încheieturile la spate, în zona șalelor. Craig gemu din nou, mai tare de data asta, și începu să se zbată fără prea mult spor.

— Ușurel, bătrâne, spuse liniștitor Nick.

Înfășură funia improvizată de două ori în jurul antebrațelor lui Craig și o înnodă strâns. Coatele lui Craig se bălăbăniră și acesta scoase un icnet slab și straniu.

— Gata! spuse Nick, ridicându-se. Avem și una de rezervă, dacă se dovedește că aia nu e de ajuns. Se rezemă de o margine de masă și se uită la Bob Jenkins: Ei, ce spuneai când am fost atât de nepoliticos întrerupți?

Bob se uită la el uluit, parcă nevenindu-i să creadă ce aude:

— Ce?

— Ei haide, spuse Nick. Văzându-l, ai fi zis că e un pașnic amator de conferințe și nu un tip așezat pe jumătate pe o masă din restaurantul unui aeroport părăsit, cu picioarele proptite în apropierea unui individ care zăcea legat într-o baltă de sânge. Tocmai ajunseseși la analogia dintre Cursa 29 și *Marie Celeste*. Interesantă perspectivă.

— Și vrei ca eu să... să continui, pur și simplu? întrebă neîncrezător Bob. Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

— Dați-mi drumul! țipă Craig.

Cuvintele lui erau ușor înăbușite de mocheta industrială aspră de pe podeaua restaurantului, dar se auzeau remarcabil de vioi pentru un om care, cu doar cinci minute în urmă, fusese trimis în lumea viselor de o lovitură aplicată cu o cutie de vioară.

— Dați-mi drumul *imediat!* Vă cer să...

În clipa aceea Nick făcu ceva care-i șocă pe toți, chiar și pe cei care-l văzuseră pe britanic răsucindu-i nasul lui Craig ca pe un robinet. Îl lovi scurt și îndesat pe Craig în coaste. În ultima clipă, atenuă duritatea loviturii... dar nu prea mult. Craig scoase un geamăt de durere și tăcu.

— O dată dacă te mai aud, amice, și ți le rup pe toate, spuse Nick amenințător. M-ai adus la capătul răbdărilor.

— Hei! strigă uluit Gaffney. Ce i-ai făcut ne...

— Fiți atenți aici! spuse Nick și se uită în jur. Era pentru prima oară când aparența de om civilizat îi dispăruse; vocea îi vibra de furie și nerăbdare. Trebuia să vă trezesc la realitate, oameni buni, și n-am avut timp s-o fac cu blândețe. Fetița asta, Dinah, zice că ne aflăm într-o situație foarte periculoasă, iar eu o cred. Spune că aude ceva, ceva care s-ar putea să se apropie de noi, și sunt înclinat să cred și asta. Eu n-aud absolut nimic, dar nervii-mi sunt încordați ca strunele de vioară și sunt obișnuit să intru în

alertă când se-ntâmplă așa. Cred că ceva se apropie de noi și nu-mi fac iluzii c-o să-ncerce să ne vândă accesorii de aspiratoare sau ultimul plan de asigurări când o să ajungă aici. Acum, ori începem să ne agităm în mod corect și civilizat din pricina descreieratului ăstuia de-aci, ori încercăm să-nțelegem ce s-a-ntâmplat cu noi. S-ar putea ca înțelegerea să nu ne salveze viețile, dar sunt tot mai convins că lipsa ei poate să însemne sfârșitul acestor vieți, și asta cât de curând. Ochii lui se-ndreptară către Dinah. Spune-mi că greșesc, dacă așa crezi, Dinah, iar eu am să-ți dau ascultare și încă bucuros.

— Nu vreau să-l rănești pe domnul Toomy, dar nici nu cred că greșești, spuse Dinah cu o voce firavă, tremurătoare.

— În regulă, spuse Nick. Mi se pare corect. O să mă străduiesc să nu-l mai rănesc... dar nu promit nimic. Să-ncepem cu un concept foarte simplu. Individul ăsta, pe care l-am legat fedeleș...

— Toomy, spuse Brian. Îl cheamă Craig Toomy.

— Bun. Domnul Toomy e nebun. Poate că dacă reușim să ne întoarcem acolo unde ne e locul, sau dacă găsim locul în care au dispărut toți oamenii, reușim să-l ajutăm. Dar deocamdată nu-l putem ajuta decât scoțându-l din circuit — lucru pe care l-am și făcut, cu ajutorul generos și nesăbuit al lui Albert, amicul nostru — și văzându-ne de treabă. E cineva de altă părere?

Nimeni nu-i răspunse. Ceilalți pasageri care se aflaseră la bordul Cursei 29 se uitau la Nick neliniștiți.

— În regulă, spuse Nick. Te rog să continui, domnule Jenkins.

— Nu... nu sunt obișnuit să..., zise Bob, care se vedea că face eforturi să-și vină în fire. În cărți, cred c-am omorât destui oameni ca să umplu toate scaunele din avionul

cu care-am ajuns aici, dar ceea ce tocmai s-a întâmplat a fost primul act de violență la care am asistat personal. Îmi cer scuze dacă am... ăăă... reacționat nepotrivit.

— Cred că te descurci de minune, domnule Jenkins, spuse Dinah. Și-mi place să te ascult. Mă face să mă simt mai bine.

Bob se uită la ea cu recunoștință și zâmbi.

— Mulțumesc, Dinah.

Își vârî mâinile în buzunare, aruncă o privire neliniștită către Craig Toomy, după care se uită dincolo de ei, în cealaltă parte a sălii de așteptare pustii.

— Cred că am menționat o premisă falsă în raționamentul nostru, spuse el în cele din urmă. Iată despre ce e vorba: când am început să înțelegem dimensiunile acestui Eveniment, am presupus cu toții că s-a întâmplat ceva cu *restul lumii*. Această supoziție e explicabilă ușor, întrucât toți ne aflăm aici, bine mersi, în vreme ce tot restul lumii — inclusiv ceilalți pasageri cu care ne-am urcat în avion pe Aeroportul Los Angeles International — pare să fi dispărut. Numai că dovezile cu care ne confruntăm nu vin deloc în sprijinul acestei supoziții. Ceea ce s-a-ntâmplat ni s-a-ntâmplat nouă și numai nouă. Sunt convins că lumea, așa cum o știm dintotdeauna, își continuă existența așa cum a făcut-o mereu. Făcu o pauză de efect și continuă: Noi — pasagerii dispăruți și cei unsprezece supraviețuitori ai Cursei 29 — suntem cei pierduți.

7

— Oi fi eu mai tâmpit, dar nu pricep unde bați, spuse Rudy Warwick după un moment.

— Nici eu, zise și Laurel.

— Am pomenit de cele două dispariții celebre, spuse calm Bob. Acum până și Craig Toomy părea să-i dea ascultare... în tot cazul, încetase să se mai zbată. Prima, cazul *Marie Celeste*, a avut loc pe mare. A doua, cazul insulei Roanoke, s-a petrecut *în apropierea* mării. Nu sunt nici măcar singurele. Îmi vin în minte cel puțin alte două, în care au fost implicate aparate de zbor. Dispariția aviatoarei Amelia Earhart deasupra Oceanului Pacific și dispariția mai multor avioane ale U.S. Navy în acea regiune a Atlanticului cunoscută sub numele de Triunghiul Bermudelor. Asta s-a întâmplat, cred, prin 1945 sau 1946. S-au recepționat niște transmisiuni distorsionate de la pilotul avionului principal și imediat au fost trimise aparate de salvare de la o bază aeriană din Florida, dar nu s-a găsit nici o urmă din avioane sau din echipajele acestora.

— Am auzit de cazul ăsta, spuse Nick. Mi se pare că pe el s-a clădit notorietatea negativă a Triunghiului.

— Nu, acolo au dispărut *o mulțime* de nave și de avioane, interveni Albert. Am citit despre asta o carte scrisă de Charles Berlitz. Foarte interesantă. Se uită în jur. Dar niciodată nu mi-a trecut prin cap că o să ajung acolo, dacă-nțelegeți ce vă spun.

Jenkins spuse:

— Nu știu dacă vreodată a dispărut vreun avion deasupra teritoriului continental al Statelor Unite, dar...

— S-a întâmplat de foarte multe ori cu avioane mici, spuse Brian, și o dată, cam cu treizeci și cinci de ani în urmă, s-a întâmplat și cu un avion de pasageri comercial. Nu-mi aduc aminte exact, cred că avionul era ori un TWA, ori un Monarch. Plecase din San Francisco și se îndrepta spre Denver. Pilotul a stabilit legătura radio cu

turnul de control din Reno — o operațiune cât se poate de banală — și de atunci nu s-a mai auzit nimic despre acel avion. S-a făcut o anchetă, firește, dar... nimic.

Brian observă că toți se uitau la el cu un soi de fascinație plină de spaimă și râse stingherit.

— Poveștile cu fantome ale piloților, spuse el cu nuanță de scuză în glas. Parc-ar fi legenda unei caricaturi de Gary Larson[16].

— Pariez că toate au mers până la capăt, murmură scriitorul. Începuse din nou să-și frece obrazul cu palma. Părea tulburat... aproape îngrozit. Doar dacă cumva s-au găsit cadavre...?

— Te rog să ne spui ce știi sau ce crezi că știi, spuse Laurel. Efectul acestei... acestei chestii... începe să devină apăsător. Dacă nu primesc niște răspunsuri curând, cred că poți să mă legi și să mă întinzi pe jos, lângă domnul Toomy.

— Nu-ți face iluzii, spuse Craig, vorbind cu claritate, deși întrucâtva nedeslușit.

Bob îi aruncă din nou o privire neliniștită și apoi păru să-și adune gândurile.

— Aici nu-i dezordine, dar în avion este. Aici n-avem electricitate, dar în avion este. Asta nu e relevant, desigur, fiindcă avionul are propriul generator electric, în vreme ce curentul electric de-aici trebuie să vină de la o centrală electrică. Dar să ne gândim la chibriturl. Bethany a fost în avion și chibriturile ei se aprindeau fără probleme. Chibriturile pe care le-am luat din bolul de aici nu se aprind. Pistolul pe care l-a luat domnul Toomy —

[16] Celebru caricaturist (n. 1950) care s-a remarcat prin abordarea tematicii științifice precum și a incompatibilității dintre exactitatea științei și natura umană, predispusă la erori. (*N. t.*)

presupun că din sala paznicilor — abia dacă a funcționat. Cred că dacă am încerca o lanternă cu baterii, nici aia nu s-ar aprinde. Sau, chiar dacă s-ar aprinde, n-ar dura prea mult.

— Ai dreptate, spuse Nick. Și nu trebuie să găsim o lanternă ca să-ți supunem la încercare teoria.

Arătă în sus. Pe peretele din spatele grătarului din bucătărie se afla o lampă de semnalizare. Era stinsă, ca și luminile din tavan.

— Aia-i alimentată cu baterii, continuă Nick. Un solenoid fotosensibil o aprinde când se-ntrerupe curentul. E îndeajuns de întuneric aici pentru ca acea lumină să se aprindă, dar uite că nu s-a aprins. Ceea ce-nseamnă că fie s-a defectat circuitul solenoidului, fie bateria e moartă.

— Eu cred că ambele cauze sunt valabile, spuse Bob Jenkins. Se duse fără grabă spre ușa restaurantului și se uită afară. Ne aflăm într-o lume care pare să fie întreagă și în bună rânduială, dar, în același timp, e o lume ce pare aproape epuizată. Băuturile carbogazoase sunt răsuflate. Mâncarea nu are gust. Aerul nu are miros. *Noi* continuăm să emanăm mirosuri — simt parfumul lui Laurel și loțiunea after-shave a căpitanului, de exemplu — , dar toate celelalte par să fi devenit inodore.

Albert luă unul dintre paharele cu bere și mirosi îndelung. Se simțea totuși un miros, dar era foarte, foarte slab. O petală de floare, presată vreme de mulți ani între paginile unei cărți, ar fi răspândit aceeași amintire îndepărtată de aromă.

— Același lucru e valabil și pentru sunete, continuă Bob. Sunt monotone, unidimensionale, complet lipsite de rezonanță.

Laurel se gândi la țăcănitul apatic al tocurilor ei pe ciment și la lipsa de ecou din momentul când căpitanul

Engle își făcuse mâinile căuș la gură și chemase ascensorul pentru domnul Toomy.

— Albert, pot să te rog să cânți ceva la vioară? întrebă Bob.

Albert se uită la Bethany, care zâmbi și încuviință din cap.

— În regulă. Sigur. De fapt, chiar sunt curios să aud cum sună după ce... Aruncă o privire spre Craig Toomy. Știți și voi...

Deschise cutia, strâmbându-se în clipa în care atinse cu degetele încuietoarea responsabilă de rana din fruntea lui Craig Toomy, și scoase afară vioara. O mângâie scurt, apoi luă arcușul în mâna dreaptă și-și potrivi instrumentul sub bărbie. Rămase așa preț de o clipă, cugetând. Care să fie genul de muzică potrivit pentru această lume nouă și stranie, în care nu suna nici un telefon și nu lătra nici un câine? Ralph Vaughan Williams? Stravinski? Mozart? Poate Dvořák? Nu. Nici unul dintre acestea nu se potrivea. Deodată, avu o clipă de inspirație și începu să cânte „Someone's in the Kitchen with Dinah"[17].

Pe la jumătatea cântecului, arcușul se opri din mișcare.

— Cred că ți-ai stricat instrumentul când l-ai folosit pe post de măciucă, spuse Don Gaffney. Sună de parc-ar fi umplut cu vată.

— Nu, spuse Albert, rostind cuvintele rar. Vioara n-are absolut nimic. Îmi dau seama după cum o simt la pipăit și după cum tresar corzile sub degetele mele... dar mai e și altceva. Veniți până aici, domnule Gaffney.

[17] „Cineva e în bucătărie cu Dinah", cântec din repertoriul regretatului Ray Charles. (*N. t.*)

Gaffney se apropie și rămase alături de Albert.

— Acum apropiați-vă cât mai mult de vioară. Nu... nici chiar așa; o să vă scot ochiul cu arcușul. Așa. E foarte bine. Ascultați din nou.

Albert începu să cânte, interpretând totodată melodia și în gând, așa cum făcea de fiecare dată când cânta această piesă sentimentală, dar nesfârșit de optimistă:

Singing fee-fi-fiddly-I-oh
Fee-fi-fiddly-I-oh-oh-oh-oh,
Fee-fi-fiddly-I-oh,
Strummin' on the old banjo.

— Ați sesizat diferența? întrebă el când termină.

— Sună mult mai bine de aproape, dacă la asta te referi, spuse Gaffney, uitându-se la Albert cu respect sincer. Cânți foarte bine, băiete.

Albert zâmbi către Gaffney, dar de fapt vorbea cu Bethany Simms.

— Uneori, când sunt sigur că profesorul meu de muzică nu-i pe-aproape, cânt piese mai vechi, din repertoriul trupei Led Zeppelin. Muzica aia e *marfă* cântată la vioară. Te-ar surprinde să asculți. Se uită la Bob. În tot cazul, se potrivește la fix cu ceea ce spuneați. Cu cât ești mai aproape, cu atât mai bine se aude vioara. *Aerul* e alterat, instrumentul n-are nimic. Sunetele nu se mai propagă așa cum ar trebui și din pricina asta ceea ce se aude seamănă cu gustul pe care-l are berea.

— Răsuflat, spuse Brian.

Albert încuviință din cap.

— Mulțumesc, Albert, spuse Bob.

— Cu plăcere. Pot s-o pun la loc acum?

— Firește.

Bob își continuă expunerea în timp ce Albert își punea vioara la loc în cutie, folosind apoi un șervețel ca să curețe murdăria de pe încuietori și de pe propriile-i degete.

— Gustul și sunetele nu sunt singurele elemente anormale ale situației în care ne aflăm. Să luăm norii, de exemplu.

— Ce-i cu ei? întrebă Rudy Warwick.

— Nu s-au mișcat de când am sosit și nu cred c-or să se miște. Cred că modelele atmosferice cu care ne-am obișnuit cu toții ori s-au oprit, ori și-au încetinit funcționarea, asemenea unui vechi ceas mecanic.

Bob se opri o clipă. Dintr-o dată arăta ca un om îmbătrânit, neajutorat și înspăimântat.

— Așa cum ar spune domnul Hopewell, să nu mai despicăm firul în patru. *Totul* aici e aiurea. Dinah, ale cărei simțuri — incluzându-l și pe cel neobișnuit și vag, pe care-l numim al șaselea — sunt mai bine dezvoltate ca ale noastre, a simțit probabil cel mai intens acest lucru, dar am impresia că toți l-am simțit într-o oarecare măsură. Lucrurile aici sunt pur și simplu *aiurea*. Iar acum ajungem la însăși esența problemei. Se întoarse cu fața la ei. Am spus cu mai puțin de un sfert de oră în urmă că am senzația că s-a făcut de prânz. Acum am senzația că s-a făcut mult mai târziu decât atât. Parc-ar fi trei după-amiază, poate chiar patru. În clipa asta, stomacul meu nu chiorăie pentru micul dejun, ci pentru ceaiul de după-amiază. Am sentimentul teribil că afară s-ar putea să se întunece înainte ca ceasurile noastre să ne arate că e zece fără un sfert dimineața.

— Treci la subiect, amice, zise Nick.

— Cred că e vorba de timp, spuse Bob pe un ton molcom. Nu e vorba de spațiu, cum a sugerat Albert, ci de

timp. Să presupunem că, din când în când, apare câte-o spărtură în fluxul temporal. Nu o deformare, ci o ruptură temporală. O ruptură în textura timpului.

— Asta-i cea mai nebunească tâmpenie pe care-am auzit-o vreodată! exclamă Don Gaffney.

— Amin! îl secondă Craig Toomy, cel întins pe podea.

— Nu, replică tăios Bob. Dacă vrei chestii nebunești, gândește-te la cum suna vioara lui Albert când te aflai la doi metri de ea. Sau uită-te în jur, domnule Gaffney. Privește-l pe jurul tău. Ceea ce se-ntâmplă cu noi... în ceea ce am intrat... astea-s o adevărată nebunie.

Don se încruntă și-și înfundă mâinile în buzunare.

— Zi mai departe, îl îndemnă Brian.

— În regulă. Nu susțin că aș deține adevărul; nu fac decât să vă propun o ipoteză care se potrivește cu situația în care ne aflăm. Să admitem că astfel de rupturi în textura timpului apar când și când, dar îndeosebi deasupra zonelor nepopulate — prin asta înțelegând, firește, oceanele. Nu pot să explic de ce se-ntâmplă așa, dar rămâne o supoziție logică, deoarece acolo par să se producă cele mai multe dintre dispariții.

— Configurațiile atmosferice de deasupra apelor sunt aproape întotdeauna diferite de cele de deasupra marilor întinderi de uscat, spuse Brian. S-ar putea ca asta să fie explicația.

Bob încuviință din cap.

— Indiferent dacă e corectă sau greșită, e o bună ipoteză de lucru, pentru că aduce problema într-un context cu care suntem toți familiarizați. Ar putea fi ceva similar cu fenomenele meteorologice neobișnuite raportate uneori: tornade întoarse cu susul în jos, curcubee circulare, stele apărute în timpul zilei. Aceste rupturi temporale pot apărea și dispărea în mod aleatoriu sau se pot

deplasa, așa cum se deplasează fronturile atmosferice, dar în orice caz foarte rar își fac apariția deasupra uscatului. Numai că un statistician vă va spune că, mai devreme sau mai târziu, ceea ce trebuie să se întâmple se va întâmpla, așa că hai să presupunem că astă-noapte o astfel de ruptură a apărut deasupra părții continentale... iar noi am avut ghinionul să trecem prin ea. Și mai știm ceva. O regulă sau o proprietate neștiută a acestei fantastice anomalii meteorologice face imposibilă traversarea ei de către o ființă vie în afară de cazul în care aceasta este adormită buștean.

— O, dar asta e deja o poveste pentru copii, spuse Gaffney.

— Complet de acord cu dumneata, spuse Craig de pe podea.

— Tacă-ți fleanca, mărâi Gaffney la el.

Craig clipi, apoi își ridică buza de sus într-un zâmbet ce se voia disprețuitor.

— Așa pare să fie, spuse Bethany cu o voce joasă. Parc-am fi desincronizați față... față de tot.

— Ce s-a întâmplat cu echipajul și cu pasagerii? întrebă Albert cu un glas ca de om bolnav. Dacă avionul a trecut, și *noi* am trecut, ce s-a întâmplat cu ceilalți?

Imaginația îi oferi răspunsul sub forma unei imagini de neuitat: sute de oameni care cădeau din cer, cravate și pantaloni fluturând, rochii săltate, scoțând la iveală portjartiere și chiloți, pantofi căzuți din picior, stilouri (cele care nu rămăseseră în avion) ieșind din buzunare; oameni care dădeau disperați din mâini și din picioare, încercând să țipe în aerul rarefiat; oameni care-și lăsaseră portofelele, poșetele, mărunțișul și, cel puțin într-un caz, un stimulator cardiac. Îi văzu lovindu-se de pământ ca niște bombe nedetonate, făcând una cu pământul tu-

fișurile, ridicând în aer norișori de praf, imprimându-și forma trupurilor în nisipul deșertului.

— Eu cred că s-au vaporizat, spuse Bob. Au suferit o decorporare completă.

Dinah nu înțelese la început; apoi se gândi la poșeta mătușii Vicky, cu cecurile de călătorie încă în ea, și începu să plângă încetișor. Laurel o cuprinse cu brațele pe după umeri și o îmbrățișă. Timp în care Albert îi mulțumea cu fervoare lui Dumnezeu pentru faptul că maică-sa se răzgândise în ultimul moment, hotărând totuși că nu e cazul să-l însoțească în această călătorie spre coasta de est.

— În multe cazuri, obiectele lor personale au dispărut și ele, continuă scriitorul. Portofelele și poșetele rămase se poate să nu fi fost asupra posesorilor în momentul... Evenimentului. E greu de spus totuși. Între obiectele dispărute și cele rămase — și mi se pare că mă gândesc la perucă mai mult decât la orice altceva — nu pare să existe vreo legătură logică.

— Aici aveți dreptate, spuse Albert. Tijele chirurgicale, de exemplu. Mă îndoiesc că tipul căruia i-au aparținut și le-a scos din umăr sau din genunchi ca să se joace cu ele, fiindcă s-a plictisit.

— De-acord cu tine, spuse Rudy Warwick. Era prea la începutul zborului ca să se plictisească așa de tare.

Bethany se uită la el, surprinsă, după care izbucni în râs.

— Eu sunt de felul meu din Kansas, spuse Bob, iar acest element de capriciu mă duce cu gândul la tornadele cu care ne confruntam uneori vara. Erau în stare să distrugă complet locuința și să lase în picioare privata sau să ia cu totul un șopron, fără să se atingă nici o șindrilă din silozul aflat în imediata lui vecinătate.

— Treci la concluzie, amice, spuse Nick. Indiferent în ce timp ne aflăm noi acum, nu pot să scap de senzația că s-a făcut foarte târziu.

Brian se gândi la Craig Toomy, stimabilul domn „Trebuie s-ajung la Boston", stând în capul rampei de urgență și țipând: „Timpul e scurt! Timpul e-al dracului de scurt!"

— În regulă, spuse Bob. Concluzia. Să presupunem că *există* asemenea rupturi temporale și că am trecut prin așa ceva. Cred că am ajuns în trecut și am descoperit adevărul neplăcut al călătoriilor temporale: nu poți să apari în Depozitul de Cărți Texas pe 22 noiembrie 1963 și să pui capăt asasinării lui Kennedy; nu poți să urmărești construirea piramidelor sau incendierea Romei, nu poți să investighezi nemijlocit Era Dinozaurilor.

Ridică brațele, cu palmele desfăcute, ca și cum ar fi vrut să cuprindă întreaga lume tăcută în care se aflau.

— Priviți cu atenție în jurul vostru, dragi colegi călători în timp. Acesta e trecutul. E pustiu; e tăcut. Este o lume — probabil un *univers* — având logica și semnificația unei cutii de vopsea goale. Cred că am făcut un salt temporal absurd de scurt, poate doar de cincisprezece minute... cel puțin inițial. Dar e limpede că lumea din jurul nostru se îndreaptă spre sfârșit. Inputul senzorial dispare. Electricitatea a dispărut deja. Starea vremii e identică cu cea din momentul când am făcut saltul în trecut. Dar mie mi se pare că, pe măsură ce lumea se îndreaptă spre final, timpul se înfășoară într-un fel de spirală care se aglomerează în ea însăși.

— N-ar putea fi viitorul? întrebă cu prudență Albert.

Bob Jenkins ridică din umeri. Deodată păru foarte obosit.

— Nu știu sigur, firește — de unde să știu? — dar nu cred. Locul în care ne aflăm acum pare a fi vechi și stupid, anemic și lipsit de noimă. Pare... nu știu...

În acel moment Dinah vorbi. Toți se uitară la ea.

— Pare *terminat*, spuse ea încetișor.

— Da, zise Bob. Mulțumesc, draga mea. Ăsta e cuvântul pe care-l căutam.

— Domnule Jenkins?

— Da?

— Știți sunetul de care vă ziceam mai devreme? Îl aud din nou. (Făcu o pauză.) E și mai aproape.

8

Toți rămaseră tăcuți, ascultând îngânduraţi. Lui Brian i se păru că aude ceva, apoi decise că era sunetul propriei sale inimi. Sau pur și simplu imaginația.

— Vreau să mă mai duc o dată la fereastră, spuse brusc Nick.

Păși peste trupul întins cu fața în jos al lui Craig fără să-i arunce nici măcar o privire și ieși tăcut din restaurant.

— Hei! strigă Bethany. Hei, și eu vreau să vin!

Albert se duse și el după ei, urmat de aproape toți ceilalți.

— Voi ce faceți? le întrebă Brian pe Laurel și Dinah.

— Eu nu vreau să merg, răspunse Dinah. Pot să aud la fel de bine și de aici. Făcu o pauză, apoi adăugă: Dar cred c-o să aud și mai bine dacă nu plecăm de-aici curând.

Brian îi aruncă o privire lui Laurel Stevenson.

— O să rămân aici, cu Dinah, spuse ea cu calm.

— În regulă, spuse Brian. Să vă feriți de domnul Toomy.

— „Să vă feriți de domnul Toomy", îl maimuțări pe un ton feroce Craig din locul în care se afla, pe podea. Își întoarse capul cu greutate și-și roti ochii în orbite ca să se uite la Brian. N-ai să scapi basma curată, căpitane Engle. Nu știu ce jocuri faceți tu și amicul tău britanic, dar n-o să scăpați. Cred că următoarea ta misiune de pilotaj o să fie aducerea unui transport de cocaină din Columbia, după căderea serii. Cel puțin așa n-o să mai minți când o să le povestești prietenilor tăi ce pilot nemaipomenit[18] ești.

Brian dădu să-i răspundă, dar se răzgândi. Nick spusese că omul era, cel puțin temporar, nebun, iar Brian se gândi că Nick avea dreptate. Să încerci să dialoghezi cu un nebun era o pierdere de vreme inutilă.

— O să ne ținem la distanță, nu-ți face griji, spuse Laurel. O duse pe Dinah la o măsuță și se așezară amândouă pe scaune. Și n-o să pățim nimic.

— Bine, spuse Brian. Să țipi dacă vezi că-ncearcă să se dezlege.

Laurel spuse cu un zâmbet slab:

— Poți să fii sigur c-așa am să fac.

Brian se aplecă, verifică fața de masă cu care Nick îi legase mâinile lui Craig, după care traversă sala de așteptare ca să se alăture celorlalți, care stăteau aliniați lângă ferestrele înalte până la tavan.

[18] Joc de cuvinte intraductibil în original bazat pe sensul dublu al cuvântului *crack*, care înseamnă „excelent, de calitate superioară" fiind totodată și una dintre denumirile argotice ale cocainei. (*N.t.*)

9

Începu să-l audă până să treacă de jumătatea sălii de așteptare și, când ajunse lângă ceilalți, nu mai era posibil să creadă că era o halucinație auditivă.

„Fetița aia are un auz de-a dreptul extraordinar", își zise Brian.

Sunetul era foarte slab — pentru el, cel puțin — dar se auzea și, într-adevăr, părea să vină dinspre est. Dinah spusese că seamănă cu zgomotul pe care-l scot fulgii de orez după ce torni lapte peste ei. Lui Brian îi amintea mai mult de zgomotul de fond al radiolui — acel zgomot deosebit de puternic de care ai parte uneori în perioadele de intensă activitate a petelor solare. Totuși era de acord cu Dinah în privința unui singuri lucru: zgomotul era *amenințător*.

Simțea cum îi devin rigide firele de păr de pe ceafă ca reacție la acel zgomot. Se uită la ceilalți și văzu pe toate fețele expresii similare de consternare înfricoșată. Dintre toți, Nick se stăpânea cel mai bine, în vreme ce fata care nu lipsise mult să clacheze la folosirea rampei de urgență — Bethany — părea cel mai profund speriată, dar cu toții sesizau același lucru în acel sunet.

Amenințător.

Ceva amenințător care se apropia. *Se grăbea.*

Nick se întoarse spre el.

— Ce înțelegi din asta, Brian? Ai vreo idee?

— Nu, spuse Brian. Nici măcar una mică. Tot ce știu este că e singurul sunet din oraș.

— Încă n-a ajuns în oraș, spuse Don, dar cred c-o să ajungă. Nu mi-aș dori decât să știu cât mai e până atunci.

Rămaseră din nou tăcuți, ascultând pârâitul șuierător constant venind dinspre est. Iar Brian își zise: „Mi se

pare că aproape cunosc acest zgomot. Nu sunt cereale în lapte, nici zgomot de fond electrostatic, ci... ce? Măcar de n-ar fi așa de slab..."

Dar nici nu voia să știe. Își dădu seama de asta subit, și foarte puternic. Nu voia deloc să știe. Sunetul îl umplea de o silă profundă.

— *Trebuie* să plecăm de-aici! spuse Bethany, cu o voce stridentă și șovăitoare. Albert o prinse cu brațul pe după mijloc, iar fata îi strânse palma cu ambele mâini, cu o forță imprimată de panică. Trebuie să plecăm de-aici *în clipa asta*!

— Da, zise Bob Jenkins. Are dreptate. Sunetul ăsta — nu știu ce-o fi, dar e înfiorător. Trebuie să plecăm de aici.

Toată lumea se uita la Brian, care își spunea: „Se pare că sunt din nou căpitanul acestui grup. Dar nu pentru mult timp." Pentru că ceilalți nu înțeleseseră. Nici măcar Jenkins nu înțelesese, în pofida agerimii cu care făcuse alte deducții, că nu aveau să plece nicăieri.

Indiferent care era sursa sunetului care se apropia, nu conta, pentru că ei se vor afla tot aici atunci când va sosi. El înțelesese motivul pentru care așa stăteau lucrurile, cu toate că nici unul dintre ceilalți nu pricepuse... și deodată Brian Engle înțelese cum trebuie să se simtă un animal prins în capcană în timp ce aude zgomotul constant al pașilor vânătorului.

Capitolul 6

FĂRĂ SCĂPARE.
CHIBRITURILE LUI BETHANY.
CIRCULAȚIE ÎN AMBELE SENSURI.
EXPERIMENTUL LUI ALBERT.
CĂDEREA NOPȚII.
ÎNTUNERICUL ȘI LAMA DE CUȚIT.

1

Brian se întoarse către scriitor:

— Zici că trebuie să plecăm de aici, da?

— Da. Cred că trebuie să facem acest lucru cât mai repede posibil...

— Și unde propui să mergem? Atlantic City? Miami Beach? Într-o stațiune de vacanță?

— Vrei să spui, căpitane Engle, că nu *putem* merge nicăieri. Eu cred — *sper* — că te înșeli în privința asta. Am o idee.

— Și anume?

— O clipă. Mai întâi, să-mi răspunzi la o întrebare. Poți să realimentezi avionul? Chiar dacă nu e curent electric?

— Da, cred că da. Să zicem că, ajutat de câțiva bărbați mai solizi, aș putea. Și după aia?

— Dup-aia o să decolăm, spuse Bob. Mici stropi de sudoare îi apăruseră pe fața plină de riduri adânci. Semănau cu niște picături de ulei limpede. Sunetul ăsta — care seamănă cu un crănțănit — vine dinspre est. Ruptura temporală s-a aflat la câteva mii de mile spre vest de aici. Dacă am parcurge din nou traseul inițial... ai putea să faci asta?

— Da, spuse Brian.

Lăsase generatoarele auxiliare în funcțiune, ceea ce însemna că programul computerului care controla sistemul inerțial de navigație rămăsese intact. Programul acela constituia o înregistrare exactă a călătoriei pe care o efectuaseră, din momentul în care Cursa 29 se ridicase de la sol în sudul Californiei până în clipa în care aterizase în regiunea centrală a statului Maine. O simplă apăsare de buton ar fi dat computerului comanda să inverseze acel curs. După ce s-ar fi aflat în aer, atingerea unui alt buton ar fi pus în funcțiune pilotul automat, care ar fi preluat comanda aparatului. Sistemul inerțial de navigație Teledyne ar fi recreat călătoria în sens invers până la cele mai mici abateri de grade.

— Aș putea să fac asta, dar de ce?

— Pentru că ruptura s-ar putea să fie tot acolo. Nu pricepi? *E posibil să reușim să zburăm din nou prin ea.*

Nick se uită la Bob într-o stare subită de concentrare surprinsă, după care se întoarse spre Brian:

— S-ar putea să aibă dreptate în chestia asta, amice. S-ar putea.

Mintea lui Albert Kaussner era absorbită de un raționament secundar irelevant, dar fascinant. Dacă ruptura era tot acolo, iar Cursa 29 se aflase la o altitudine și pe un curs frecvent utilizate — un fel de autostradă cerească, pe direcția est–vest — atunci poate că și alte avioane trecuseră prin ea în intervalul dintre ora 1.07 dimineața și acum (indiferent ce însemna *acum*). Poate că existau și alte avioane care aterizau sau aterizaseră pe alte aeroporturi americane părăsite, alte echipaje și pasageri care umblau de colo-colo, uluiți...

„Nu, își zise el. S-a întâmplat să avem un pilot la bord. Care-ar fi șansele ca acest lucru să se întâmple de două ori?"

Se gândi la cele spuse de domnul Jenkins despre reușita jucătorului de base-ball Ted Williams și se înfioră.

— S-ar putea să aibă dreptate, dar s-ar putea să n-aibă, spuse Brian. Nu prea are importanță, fiindcă n-o să plecăm nicăieri cu avionul ăla.

— De ce? întrebă Rudy. Dacă poți să-l realimentezi, nu pricep...

— Ați uitat întâmplarea cu chibriturile? Alea din bolul din restaurant? Alea care nu se-aprindeau?

Rudy se uita la el cu o privire tâmpă, dar pe fața lui Bob Jenkins apăruse o expresie de uriașă consternare. Își duse mâna la frunte și făcu un pas înapoi. Ai fi zis că se împuținează la trup în fața lor.

— Ce? întrebă Don. Se uita la Brian pe sub sprâncenele împreunate. Era o privire care exprima în același timp confuzie și suspiciune. Ce legătură are asta cu...

Dar Nick știa.

— Nu pricepi? întrebă el pe un ton liniștit. Nu pricepi, amice? Dacă bateriile nu funcționează, iar chibriturile nu se aprind...

— ... atunci nici combustibilul de avion n-o să ardă, termină Brian. Va fi la fel de epuizat ca toate celelalte de pe lumea asta. Se uită pe rând la fiecare. Aș putea la fel de bine să umplu rezervoarele cu melasă.

2

— A auzit careva dintre voi, stimate doamne, de langolieri? întrebă pe neașteptate Craig. O spusese pe un ton senin, aproape vioi.

Laurel tresări și se uită neliniștită la ceilalți, care se aflau în continuare în apropierea ferestrei și discutau. Dinah se mulțumi să se întoarcă spre direcția de unde se auzise vocea lui Craig, aparent deloc surprinsă.

— Nu, spuse ea calmă. Ce sunt ăia?

— Nu vorbi cu el, Dinah, îi șopti Laurel.

— Te-am auzit, spuse Craig pe același ton plăcut. Să știi că Dinah nu e singura de-aici cu auzul ascuțit.

Laurel simți cum i se încălzește fața.

— În nici un caz nu i-aș fi făcut vreun rău copilului, continuă Craig. Și nici fetei ăleia. Sunt doar înspăimântat. Tu nu ești?

— Ba da, replică cu asprime Laurel, dar eu nu iau ostatici și nici nu-ncerc să-mpușc adolescenți atunci când sunt înspăimântată.

— Asta pentru că n-ai avut de-a face cu ceva similar liniei de atac a echipei Los Angeles Rams care să se năpustească dintr-o dată asupra ta, spuse Craig. Și engle-

zul ăla... Izbucni în râs. În locul acela liniștit, râsul lui suna tulburător de vesel, tulburător de *normal*. Ei bine, tot ce pot să spun e că dacă ai impresia că *eu* sunt nebun, înseamnă că *pe el* nu l-ai urmărit deloc. Omul ăla are un ferăstrău mecanic în loc de minte.

Laurel nu știa ce să spună. Știa că lucrurile nu stăteau așa cum le prezentase Craig Toomy, dar atunci când acesta vorbea, ai fi zis că așa ar trebui să fie... iar ceea ce spusese despre englez era prea aproape de adevăr. Ochii acelui om... și lovitura de picior aplicată în coastele domnului Toomy după ce acesta fusese legat... Laurel se înfioră.

— Ce sunt langolierii, domnule Toomy? întrebă Dinah.

— Ei bine, întotdeauna am crezut că nu sunt decât niște închipuiri, spuse Craig cu același ton bine dispus. Dar acum încep să mă întreb... pentru că și eu îl aud, mică domnișoară. Da, îl aud.

— Sunetul? întrebă încetișor Dinah. Sunetul ăla e al langolierilor?

Laurel puse o mână pe umărul fetiței.

— Zău că n-ar trebui să mai vorbești cu el, draga mea. Îmi dă o stare de agitație.

— Păi, de ce? Doar e legat, nu?

— Da, dar...

— Și-apoi, poți oricând să-i chemi pe ceilalți, nu?

— Păi, cred...

— Vreau să aflu ce-i cu langolierii ăștia.

Cu un oarecare efort, Craig întoarse capul ca să se uite la ele..., iar acum Laurel simți o parte din farmecul și forța personalității care-l menținuseră pe Craig ferm pe calea succesului, în timp ce punea în aplicare scenariul tensionat scris pentru el de către părinții lui.

Simțea asta chiar dacă el zăcea pe podea cu mâinile legate la spate, iar sângele-i curgea pe frunte și pe obrazul stâng.

— Tatăl meu spunea că langolierii sunt niște creaturi mici care sălășluiesc prin dulapuri, prin canalizări și alte locuri întunecoase.

— Ca elfii? dori să știe Dinah.

Craig râse și clătină din cap.

— Mă tem că nu sunt așa de drăguți. Zicea că nu sunt făcuți decât din păr, dinți și picioruțe iuți — ca să poată să prindă fetele și băieții răi, oricât de repede ar fi fugit aceștia.

— Încetează! spuse cu răceală Laurel. Sperii copilul.

— Ba nu mă sperie, spuse Dinah. Știu să-mi dau seama când aud o închipuire. E interesant, atâta tot.

Cu toate acestea, fața ei spunea că era vorba de ceva mai mult decât simplul interes. Fata era foarte atentă, fascinată.

— Nu-i așa că este? spuse Craig, aparent încântat de interesul fetiței. Cred că Laurel vrea să spună că, de fapt, *pe ea* o sperii. Am câștigat trabucul, Laurel? Dacă da, mi-ar plăcea un El Producto, te rog. Nu-mi plac chestiile ieftine, gen White Owls. Râse din nou. Laurel nu-i răspunse și, după o clipă, Craig continuă: Tata zicea că ar exista mii de langolieri. Spunea că trebuie să fie atâția, fiindcă sunt *milioane* de băieți și fetițe rele care mișună prin lumea largă. Așa zicea el mereu. Taică-meu n-a văzut niciodată în viața lui un copil alergând. Întotdeauna, copiii mișunau. Cred că-i plăcea cuvântul ăsta fiindcă semnifică o mișcare fără noimă, lipsită de direcție și neproductivă. Dar langolierii... aleargă. *Ei* au un scop. De fapt, se poate spune că langolierii sunt o întruchipare a scopului.

— Şi ce rele făcuseră copiii ăia? întrebă Dinah. Ce făcuseră atât de rău încât să fie nevoie ca langolierii să alerge după ei?

— Să ştii că mă bucur c-ai pus întrebarea asta, zise Craig. Pentru că atunci când tatăl meu zicea despre cineva că e rău, Dinah, voia să spună că e leneş. Un leneş nu poate să facă parte din MAREA VIZIUNE. În nici un caz. Acasă la mine, ori făceai parte din MAREA VIZIUNE, ori îţi NEGLIJAI OBLIGAŢIILE, iar ăsta era cel mai mare rău cu putinţă. Să tai gâtul cuiva era un păcat scuzabil prin comparaţie cu NEGLIJAREA OBLIGAŢIILOR. Zicea că dacă nu faci parte din MAREA VIZIUNE, langolierii vin şi te scot cu totul din viziune. Stăteai liniştit noaptea în pat şi deodată îi auzeai cum vin... crănţănind şi plescăind în timp ce se apropiau... şi chiar dacă încercai să o iei la goană, te prindeau. Din cauza picioruşelor lor...

— *Ajunge!* spuse Laurel, cu o voce plată şi uscată.

— Sunetul e acolo totuşi, spuse Craig, privind-o cu ochi vioi, aproape poznaşi. Nu poţi să negi acest lucru. Sunetul e a...

— Încetează sau te lovesc şi eu cu ceva.

— În regulă, spuse Craig. Se rostogoli pe spate, se strâmbă, apoi se mai întoarse puţin, pe o parte, cu spatele la ele. E obositor să fii lovit când eşti la pământ şi legat fedeleş.

De data asta, faţa lui Laurel se făcu fierbinte. Îşi muşcă buza şi nu mai spuse nimic. Îi venea să plângă. Cum ar fi trebuit să se poarte cu un asemenea om? Cum? La început, omul părea nebun de-a binelea, iar acum ai fi zis că e cât se poate de întreg la minte. Şi în acest timp, întreaga lume — MAREA VIZIUNE a domnului Toomy — se întorsese cu fundul în sus.

— Pariez că erai speriat de tatăl dumitale, nu-i așa, domnule Toomy?

Craig se uită peste umăr la Dinah, surprins. Zâmbi din nou, dar acum zâmbetul lui era diferit. Era un zâmbet jalnic, îndurerat, lipsit de orice aparență de *public relations*.

— De data asta, tu ai câștigat trabucul, domnișoară, spuse el. Eram îngrozit de el.

— A murit?

— Da.

— Cumva și-a NEGLIJAT OBLIGAȚIILE? I-au venit de hac langolierii?

Craig reflectă îndelung. Își aminti că i se spusese că tatăl său suferise un atac de cord pe când se afla la birou. Când secretara i-a amintit prin interfon de ședința de la ora zece și a văzut că nu primește nici un răspuns, a intrat în birou și l-a găsit întins pe covor, cu ochii ieșiți din orbite și cu spumă uscată în colțul gurii.

„Ți-a spus cineva asta?", se întrebă pe neașteptate. „Că avea ochii bulbucați și spumă la gură? Chiar ți-a spus cineva asta — mama, poate, la beție — sau confunzi propriile-ți dorințe cu realitatea?"

— Domnul Toomy? Așa s-a-ntâmplat?

— Da, spuse gânditor Craig. Cred că și le-a neglijat și cred că așa i-au făcut.

— Domnu' Toomy?

— Ce e?

— Eu nu sunt așa cum mă vezi. Nu sunt urâtă. Nici unul dintre noi nu e.

Bărbatul se uită la ea surprins.

— De unde știi cum te văd eu, micuță domnișoară nevăzătoare?

— S-ar putea să te surprindă, spuse Dinah.

Laurel se întoarse spre ea, dintr-o dată mai alarmată ca oricând... dar fireşte că nu era nimic de văzut. Ochelarii negri ai fetiţei sfidau curiozitatea.

3

Ceilalţi pasageri stăteau în capătul îndepărtat al sălii de aşteptate, ascultând fără o vorbă zgomotul acela înfundat. Părea că nu e nimic de spus.

— Şi ce facem acum? întrebă Don, care lăsa impresia că se ofilise de tot în interiorul cămăşii sale ecosez.

Lui Albert i se părea că însăşi cămaşa îşi pierduse o parte din nuanţa *macho* optimistă.

— Nu ştiu, spuse Brian.

Îşi simţea stomacul răscolit de un sentiment de neputinţă. Se uită afară, la avion, care pentru scurt timp fusese avionul *lui*, şi se simţi frapat de conturul bine proporţionat şi de frumuseţea lină a acestuia. Prin comparaţie, aparatul Delta 727, aflat în stânga lui, părea o muiere şleampătă, îmbrăcată fără gust.

„Ţi se pare că e frumos fiindcă n-o să mai zboare niciodată, asta-i tot. E ca şi cum ai zări în treacăt o femeie frumoasă pe bancheta din spate a unei limuzine. Pare şi mai frumoasă decât e cu adevărat fiindcă ştii că nu e şi nici n-o să fie vreodată a ta."

— Cât combustibil a mai rămas, Brian? întrebă pe neaşteptate Nick. Poate că viteza de ardere nu e aceeaşi aici. Poate că avem mai mult decât crezi.

— Toate indicatoarele sunt în stare de funcţionare perfectă, spuse Brian. Când am aterizat, rămăseseră mai puţin de 300 de litri. Ca să ne întoarcem în locul unde

s-a întâmplat totul, am avea nevoie de cel puțin 22 de tone.

Bethany își scoase țigările și întinse pachetul spre Bob. Acesta clătină din cap. Își vârî o țigară în gură, scoase chibriturile și încercă să scapere un băț.

Nu se aprinse.

— Oho, spuse tânăra.

Albert se uită la ea cum încearcă să aprindă din nou... încă o dată... și încă o dată. Nu se-ntâmplă nimic. Fata se uită la el, cuprinsă de spaimă.

— Ia să-ncerc și eu, zise Albert.

Luă chibriturile din mâna ei și rupse un băț, pe care-l frecă de scăpărătoare. Nimic.

— Orice-ar fi, se pare că e contagios, remarcă Rudy Warwick.

Bethany izbucni în lacrimi, iar Bob îi oferi batista.

— Ia stați nițel, spuse Albert și scăpără din nou chibritul.

De data asta se aprinse... dar cu o flacără slabă, firavă, lipsită de viață. O apropie de vârful tremurând al țigării lui Bethany și o imagine clară îi umplu deodată mintea: un indicator pe lângă care trecea în fiecare zi când mergea cu bicicleta la Liceul din Pasadena: ATENȚIE: CIRCULAȚIE ÎN AMBELE SENSURI.

„Ce naiba să-nsemne asta?"

Nu știa... cel puțin deocamdată. Tot ce știa sigur era că o idee se chinuia să prindă contur în mintea sa dar, cel puțin pentru moment, se înțepenise pe undeva.

Stinse chibritul fără să fie nevoie să-l scuture prea tare pentru asta.

Bethany trase din țigară și se strâmbă.

— Puah! Are gust de Carlton sau ceva de genul ăsta.

— Suflă-mi fumul în față, zise Albert.

— Ce?

— Fă cum ţi-am spus. Suflă-mi fum în faţă.

Fata se execută şi Albert adulmecă fumul. Aroma dulceagă de mai înainte se estompase între timp.

Orice-ar fi, se pare că e contagios.

ATENŢIE: CIRCULAŢIE ÎN AMBELE SENSURI.

— Mă duc până-n restaurant, anunţă Nick. Junele Cassius pare uscăţiv şi alunecos[19]. Nu-mi place să-l las prea multă vreme singur în compania unor doamne.

Brian porni în urma lui şi ceilalţi îl imitară. Albert îşi zise că aceste fluxuri mareice erau uşor amuzante — se comportau ca o cireadă de vaci care simte furtuna în aer.

— Hai, spuse Bethany. Să mergem.

Aruncă ţigara pe jumătate arsă într-o scrumieră şi se şterse la ochi cu batista lui Bob. Apoi îl luă de mână pe Albert.

Ajunseseră pe la jumătatea sălii de aşteptare şi Albert se uită la spatele cămăşii roşii a domnului Gaffney când gândul îi răsări din nou în minte şi mai puternic de data asta: CIRCULAŢIE ÎN AMBELE SENSURI.

— Staţi puţin! ţipă el.

Brusc, o cuprinse pe Bethany cu braţul pe după mijloc, o trase spre el, îşi vârî faţa în scobitura gâtului şi trase adânc aer în piept.

— Aoleo! De-abia ne-am cunoscut! ţipă Bethany.

Apoi începu să chicotească nestăpânit şi-l prinse pe Albert cu braţele pe după gât. Albert, băiatul a cărui timiditate naturală dispărea numai atunci când visa cu ochii deschişi, nu luă în seamă reacţia ei. Inspiră din nou

[19] Aluzie la o replică din *Julius Caesar* de William Shakespeare. (*N. t.*)

pe nări. Mirosul părului ei, al transpirației, al parfumului se puteau simți, dar erau slabe, foarte slabe.

Ceilalți se uitară în direcția lor, dar Albert îi dăduse deja drumul lui Bethany și se grăbea să ajungă înapoi la fereastră.

Se uită la avion și văzu ceea ce Brian remarcase cu câteva minute mai devreme: era curat, bine proporționat și incredibil de alb. Părea să vibreze în nemișcarea letargică de afară.

Deodată ideea prinse viață, explodând în mintea lui ca un joc de artificii. Conceptul central era o minge luminoasă, cuprinsă de flăcări; implicațiile radiau dinspre ea ca niște paiete învăpăiate și, timp de o clipă, uită literalmente să respire.

— Albert? întrebă Bob. Albert, care-i treaba cu...

— *Căpitane Engle!* țipă Albert.

În restaurant, Laurel sări drept în picioare, iar Dinah o prinse de braț cu mâinile, strângându-l cu forța unor gheare. Craig Toomy își întoarse capul ca să se uite într-acolo.

— *Căpitane Engle, vino aici!*

4

Afara, sunetul devenise mai puternic.

Lui Brian i se părea că aude un zgomot de fond al unui radio. Nick Hopewell avea impresia că sună ca niște ierburi tropicale uscate în bătaia unui vânt puternic. Lui Albert, care lucrase la un McDonald's vara trecută, îi amintea de sunetul cartofilor prăjiți în oala cu grăsime încinsă, iar lui Bob Jenkins i se părea că e ca o foaie de

hârtie pe care o mototolea cineva într-o încăpere îndepărtată.

Cei patru trecură de-a buşilea printre fâşiile de cauciuc şi coborâră în zona de descărcare a bagajelor, ascultând zgomotul produs de ceea ce Craig Toomy numea langolieri.

— Cu cât s-a apropiat? îl întrebă Brian pe Nick.

— Nu-mi dau seama. Pare a fi mai aproape, dar fireşte că înainte eram înăuntru.

— Haide, spuse nerăbdător Albert. Cum ne urcăm din nou în avion? Ne căţărăm pe rampă?

— N-o să fie necesar, spuse Brian şi arătă cu degetul spre o scară rulantă care se afla lângă marginea îndepărtată a Porţii 2.

Se duseră către ea, pantofii lor clămpănind apatic pe asfalt.

— Îţi dai seama ce puţine şanse de reuşită are încercarea asta, nu, Albert? întrebă Brian în timp ce mergeau.

— Da, dar...

— Mai bine să mergi la risc, decât să nu încerci deloc, termină Nick fraza în locul lui.

— N-aş vrea să fie prea dezamăgit dacă nu-i iese pasienţa.

— Nu te teme, spuse Bob încet. Eu o să fiu dezamăgit cât pentru toţi. Ideea băiatului e cât se poate de logică. Ar *trebui* să se confirme... deşi, Albert, îţi dai seama că aici s-ar putea să acţioneze factori pe care nu i-am descoperit, nu?

— Da.

Ajunseră la scara rulantă şi Brian deblocă cu piciorul frânele roţilor. Nick apucă de mânerul ataşat de balustrada stângă, în vreme Brian prinse mânerul din dreapta.

— Sper că roțile continuă să se rotească, spuse Brian.

— Așa ar trebui, răspunse Bob Jenkins. O parte dintre componentele fizice și chimice obișnuite ale vieții — poate chiar majoritatea acestora — par să fi rămas funcționale. Organismele noastre sunt capabile să proceseze aerul, ușile se închid și se deschid.

— Să nu uităm gravitația, interveni Albert. Pământul continuă să exercite atracție.

— Hai să lăsăm vorba și să trecem la treabă, spuse Nick.

Scara se dovedi ușor de mișcat. Cei doi bărbați împinseră scara spre avionul 767, urmați de Albert și Bob. Una dintre roți scârțâia ritmic. Singurul alt sunet care se mai auzea era acel crănțănit-țăcănit-crănțănit constant și de intensitate scăzută, care venea de undeva, de deasupra orizontului dinspre răsărit.

— Uitați-vă la el, spuse Albert în timp ce se apropiau de aparatul 767. Uitați-vă *bine* la el. Nu vedeți? Nu vedeți că e mult mai *real* decât orice altceva?

Nu era nevoie de nici un răspuns, așa că nimeni nu zise nimic. Cu toții puteau să vadă. Iar Brian începu să se gândească, fără tragere de inimă, aproape împotriva propriei sale voințe, că s-ar putea ca băiatul să aibă dreptate.

Așezară scara pieziș între rampa de salvare și fuzelajul avionului, cu treapta de sus la o distanță de un pas de ușa deschisă.

— Mă duc eu primul, spuse Brian. Nick, după ce trag rampa înăuntru, tu și Albert mutați scara într-o poziție mai bună.

— 'Nțeles, căpitane, spuse Nick și-i adresă un salut scurt, atingându-și fruntea cu încheieturile primului și al celui de-al doilea deget.

Brian pufni.

— Ataşat stagiar, spuse, după care urcă scările cu paşi repezi.

Câteva momente mai târziu se şi folosise de cureaua rampei de salvare ca s-o tragă înăuntru. Apoi se aplecă în afară ca să-i supravegheze pe Nick şi Albert cum manevrează cu grijă scara rulantă ca s-o aducă în poziţie, cu treapta de sus aflată chiar sub intrarea în avion.

5

Rudy Warwick şi Don Gaffney aveau acum grijă de Craig. Bethany, Dinah şi Laurel stăteau aliniate lângă ferestrele din sala de aşteptare şi se uitau afară.

— Ce fac ei acolo? întrebă Dinah.

— Au tras rampa şi au pus scara rulantă la uşă, îi explică Laurel. Acum urcă în avion. Se uită la Bethany. Sigur nu ştii ce au de gând?

Bethany clătină din cap.

— Tot ce ştiu e că Ace — Albert, am vrut să spun — a luat-o razna. Mi-ar plăcea să cred că a fost vorba de o atracţie sexuală nebunească, dar nu cred că asta a fost. Făcu o pauză, zâmbi şi adăugă: Cel puţin, nu încă. A zis ceva cum că avionul ar fi mai *real*. Şi că parfumul meu ar fi *mai puţin* real, ceea ce probabil că n-ar încânta-o pe Coco Chanel sau cum o chema-o pe tipa aia. Şi despre circulaţia în ambele sensuri. N-am priceput nimic. Mi s-a părut că bălmăjeşte fără nici o noimă.

— Eu cred că ştiu, spuse Dinah.

— Şi ce bănuială ai, draga mea?

Dinah se mulţumi să clatine din cap.

— Sper numai să se grăbească. Pentru că bietul domn Toomy are dreptate. Langolierii se apropie.

— Dinah, alea-s doar niște chestii inventate de tatăl său.

— Or fi fost cândva niște închipuiri, spuse Dinah, întorcându-și ochii lipsiți de vedere către ferestre, dar acum nu mai sunt.

6

— În regulă, Ace, zise Nick. *Show*-ul poate să continue.

Inima lui Albert bătea cu putere și mâinile îi tremurau când așeză cele patru elemente ale experimentului său pe raftul de la clasa întâi, acolo unde, cu o mie de ani în urmă și în cealaltă parte a continentului, o femeie pe care o chema Melanie Trevor supraveghease o cutie cu suc de portocale și două sticle de șampanie.

Brian se uită atent la Albert când așeza o cutie de chibrituri, o sticlă de bere Budweiser, o cutie de Pepsi și un sandviș cu unt de arahide și jeleu din cutia frigorifică a restaurantului. Sandvișul era ambalat în folie de plastic.

— OK, spuse Albert și trase adânc aer în piept. Să vedem ce avem aici.

7

Don ieși din restaurant și se duse lângă fereastră.

— Ce se-ntâmplă?

— Nu știu, spuse Bethany.

Reuşise cu greu să aprindă încă un chibrit şi acum fuma din nou. Când scoase ţigara din gură, Laurel văzu că fata îi rupsese filtrul.

— Au intrat în avion. Sunt încă în avion. Sfârşitul poveştii.

Don se uită pe fereastră preţ de mai mult secunde.

— Afară e altfel. N-aş putea să spun de ce, dar e altfel.

— Lumina e pe ducă, spuse Dinah. De-aia e altfel.

Avea vocea destul de calmă, dar pe faţa ei mică se citeau singurătate şi teamă.

— Simt cum se duce.

— Are dreptate, încuviinţă Laurel. Abia dacă a fost ziuă două-trei ore, şi uite că se-ntunecă din nou.

— Nu-mi iese din minte că totul e un vis, să ştiţi, spuse Don. Îmi zic întruna că e cel mai urât coşmar pe care l-am avut vreodată, dar că o să mă trezesc curând.

Laurel încuviinţă din cap.

— Ce face domnul Toomy?

Don râse fără prea multă voioşie.

— N-o să vă vină să credeţi.

— Ce să credem? se interesă Bethany.

— A adormit.

8

Bineînţeles, Craig Toomy nu dormea. Oamenii care adorm în momentele critice, ca individul ăla care ar fi trebuit să vegheze în timp ce Iisus se ruga în Grădina Ghetsemani, fără doar şi poate că nu fac parte din MAREA VIZIUNE.

Îi urmări pe cei doi bărbați cu atenție cu ochii care nu erau chiar închiși și le porunci în gând unuia sau amândurora să plece. Până la urmă, cel în cămașă roșie *chiar* plecă. Warwick, cheliosul cu dinții mari și falși, se apropie de Craig și se aplecă. Craig închise ochii complet.

— Hei, spuse Warwick. Hei, te-ai trezit?

Craig rămase nemișcat, cu ochii închiși, respirând regulat. Se gândi să mimeze un sforăit ușor, dar își zise că e mai bine fără.

Warwick îl împunse cu degetul într-o parte.

Craig își ținu ochii închiși și continuă să respire regulat.

Cheliosul se ridică, păși peste el și se duse în restaurant să-i privească pe ceilalți. Craig întredeschise ochii și se asigură că Warwick stătea cu spatele. Apoi, fără zgomot și cu mare băgare de seamă, începu să-și miște încheieturile în interiorul „optului" format de cârpa cu care fusese legat. Simțea deja cum se slăbește frânghia improvizată din fața de masă.

Își mișca încheieturile în reprize scurte, cu ochii la spinarea lui Warwick, gata să înceteze orice mișcare și să-și închidă ochii în clipa în care acesta ar fi dat vreun semn că ar vrea să se întoarcă. Îi porunci lui Warwick în gând să *nu* se întoarcă. Voia să se elibereze înainte ca nemernicii ceilalți să se întoarcă din avion. Mai ales nemernicul de englez, cel care-i sucise nasul și îl lovise cu piciorul pe când se afla întins la pământ. Nemernicul de englez îl legase destul de bine; slavă Domnului că folosise o față de masă și nu o sfoară de nailon. Atunci s-ar fi chemat că are ghinion, dar așa cum stăteau lucrurile, unul dintre noduri se desfăcu, iar acum Craig începu să-și rotească încheieturile dintr-o parte în alta. Auzea langolierii apropiindu-se. Avea de gând să plece de-aici și să se-ndrepte

spre Boston înainte ca aceştia să sosească. La Boston avea să fie în siguranţă. Când te afli într-o sală de şedinţe plină cu bancheri, nu-ţi mai e îngăduit să mişuni.

Şi să-l păzească Dumnezeu pe oricine — bărbat, femeie sau copil — ar încerca să-i stea în cale.

9

Albert apucă plicul de chibrituri pe care îl luase din bolul din restaurant.

— Mostra A, spuse el. Începem experimentul.

Rupse un băţ şi-l scăpără. Mâinile şovăielnice îl trădară şi scăpără chibritul la vreo cinci centimetri mai sus de banda abrazivă aflată la baza plicului. Băţul se îndoi.

— Fir-ar să fie! strigă Albert.

— Vrei să-ncerc..., începu Bob.

— Lasă-l, e *show*-ul lui, spuse Brian.

— Cu calm, Albert, zise şi Nick.

Albert rupse alt băţ, le adresă celorlalţi un zâmbet stins şi scăpără chibritul.

Nu se aprinse.

Îl scăpără din nou.

Chibritul refuză să se aprindă.

— Cred că e suficient, spuse Brian. Nu e nimic...

— L-am *mirosit*! spuse Nick. Mirosea a sulf! Mai încearcă unul, Ace!

În loc să ia altul, Albert scăpără acelaşi băţ a treia oară... şi de data asta se aprinse. Iar flacăra nu se stinse după arderea gămăliei de sulf, ci rămase dreaptă, în forma familiară de lacrimă, albastră la bază, galbenă la vârf, şi începu să ardă băţul de carton.

Albert ridică privirea și un rânjet nebunesc îi apăru pe față.

— Vedeți? zise el. *Vedeți?*

Stinse chibritul, îl aruncă jos și smulse un alt băț. Acesta se aprinse de la prima încercare. Îndoi învelișul de carton al plicului și atinse flacăra de celelalte bețe, exact așa cum făcuse Bob Jenkins în restaurant. De data aceasta, toate se aprinseră cu un fâsâit sec. Albert le stinse ca pe niște lumânări de tort. Trebui să sufle de două ori.

— Înțelegeți? întrebă el. Înțelegeți ce înseamnă? Circulație în ambele sensuri! *Am adus cu noi propriul nostru timp!* Acolo, afară... și cred că peste tot la est de gaura prin care am pătruns aici... e trecutul, dar prezentul continuă să existe aici, înăuntru! *A rămas prins înăuntrul acestui avion!*

— Nu știu ce să zic, spuse Brian, dar dintr-o dată totul i se păru din nou posibil.

Simți un imbold năvalnic, aproape irezistibil, să-l ia pe Albert în brațe și să-l bată cu afecțiune pe spinare.

— Bravo, Albert! spuse Bob. Berea! Încearcă și berea!

Albert desfăcu capacul sticlei de bere, în vreme ce Nick luă unul dintre paharele rămase întregi pe cărucior pentru băuturi.

— Unde-i aburul? întrebă Brian.

— Aburul? întrebă nedumerit Bob.

— Mă rog, poate că nu e vorba chiar de abur, dar când desfaci o sticlă de bere apare de obicei ceva ca un abur la gura sticlei.

Albert mirosi, apoi întinse sticla către Brian.

— Miroase-o!

Brian o mirosi și începu să rânjească. Nu se putea abține.

— Incredibil, dar chiar *miroase* a bere, cu sau fără abur.

Nick ţinu paharul întins, iar Albert constată încântat că nici mâna englezului nu era chiar aşa de fermă.

— Toarnă, spuse el. Mai repede, amice — felcerul meu zice că suspansul nu face bine la ticăitoare.

Albert turnă berea şi zâmbetul dispăru de pe feţele lor.

Berea era răsuflată. Răsuflată de-a binelea. Stătea fără nici o reacţie în paharul de whisky găsit de Nick, arătând ca o probă de urină.

10

— Dumnezeule atotputernic, se-ntunecă!

Cei aflaţi lângă fereastră se uitară la Rudy Warwick, care tocmai li se alăturase.

— Parcă trebuia să-l supraveghezi pe dilimache, spuse Don.

Rudy dădu din mână a nerăbdare.

— E dus în lumea viselor. Cred că lovitura aia la cap i-a zdruncinat mobilierul de la mansardă mai serios decât ni s-a părut la început. Ce se petrece afară? Şi de ce se-ntunecă atât de repede?

— Nu ştim, spuse Bethany. Pur şi simplu, se-ntâmplă. Crezi că ciudatul ăla a intrat în comă sau ceva de genul ăsta?

— Habar n-am, spuse Rudy. Dar dac-a intrat, n-o să ne mai creeze probleme, nu-i aşa? Doamne, ce înfiorător e sunetul ăla! Parc-ar fi un roi de termite drogate într-un scrânciob din lemn de balsa.

Pentru prima oară, Rudy părea să fi uitat de grija propriului stomac.

Dinah ridică privirea către Laurel.

— Cred c-ar fi mai bine să vedem ce-i cu domnul Tomy, spuse ea. Sunt îngrijorată din pricina lui. Sunt sigură că-i speriat.

— Dacă e inconştient, Dinah, nu putem să facem...

— Nu cred că e inconştient, spuse Dinah pe un ton liniştit. Nu cred nici măcar că-i adormit.

Preţ de o clipă, Laurel se uită în jos cu atenţie la copilă, apoi o luă de mână şi zise:

— Bine, hai s-aruncăm o privire.

11

Nodul cu care Nick Hopewell îi legase lui Craig mâna dreaptă se slăbi, în sfârşit, îndeajuns ca să-şi elibereze mâna. Se folosi de ea ca să împingă în jos bucla care-i ţinea mâna stângă. Se ridică iute în picioare. Un junghi dureros îi săgetă capul şi pe moment se clătină. Roiuri de puncte negre îi împânziră câmpul vizual, după care încet-încet se împrăştiară. Începu să remarce că terminalul era înghiţit de întuneric. Noaptea se lăsa înainte de vreme. Acum auzea mult mai limpede crăinitul langolierilor, poate pentru că urechile se acordaseră pe lungimea lor de undă sau poate pentru că erau mai aproape.

În celălalt capăt al terminalului văzu două siluete, una înaltă şi cealaltă scundă, detaşându-se de restul grupului şi îndreptându-se către restaurant. Femeia cu voce de scorpie şi fetiţa oarbă cu faţă urâtă, posacă. Nu le pu-

tea lăsa să dea alarma. Ar fi fost foarte neplăcut. Craig se îndepărtă de pata de sânge de pe covor, din locul în care zăcuse, fără să-şi ia o clipă ochii de la siluetele care se apropiau. Nu se putea obişnui cu repeziciunea cu care lumina scădea în intensitate.

Pe o tejghea de la stânga casei de marcat se găseau containere cu veselă, dar erau prostii din material plastic, care nu-i erau de nici un folos. Ocoli casa de marcat şi văzu ceva mai potrivit: un cuţit de măcelărie lăsat pe tejgheaua de lângă grătar. Îl luă şi se ghemui în spatele casei, ca să stea cu ochii pe cei ce se apropiau. O urmărea pe fetiţă cu un interes deosebit, încărcat de nelinişte. Fetiţa ştia o mulţime de lucruri... poate chiar prea multe. Întrebarea era de unde ştia ea atâtea?

Asta era într-adevăr o foarte interesantă întrebare. Nu?

12

Nick îşi mută privirea de la Albert la Bob.

— Aşadar, spuse el, chibriturile se aprind, dar berea tot răsuflată e. Se întoarse ca să pună berea pe tejghea. Ce înseam...

Deodată, un mic nor de bule se formă ca din senin la fundul paharului. Bulele se ridicară cât ai clipi din ochi, se împrăştiară şi formară un guler subţire la partea de sus a paharului. Nick făcu ochii mari.

— După toate aparenţele, constată sec Bob, e nevoie de câteva momente ca lucrurile să reintre în normal. Luă paharul, îl bău până la fund şi plescăi din buze. Excelent! zise el.

Toți se uitau la dantela complicată de spumă ce se formase în interiorul paharului.

— Pot să spun fără nici o urmă de îndoială că e cel mai bun pahar de bere pe care l-am băut în viața mea.

Albert umplu din nou paharul. De data asta, spuma se formă de la bun început, gulerul se revărsă și curse peste buza paharului. Brian îl luă și-l duse la gură.

— Ești sigur că vrei să faci asta, amice? întrebă rânjind Nick. Parcă voi, piloții, aveați o vorbă: „De la sticlă, la mansă, tre' să treacă douăspatru de ore."

— În cazul călătoriilor în timp, regula se suspendă, spuse Brian. Poți să verifici. Înclină paharul, bău și izbucni în râs: Ai avut dreptate, îi spuse lui Bob. E cea mai bună bere care-a existat vreodată. Încearcă și cutia de Pepsi, Albert.

Albert desfăcu cutia și cu toții auziră familiara succesiune de sunete „pop-fâsss", folosită cu precădere în sute de reclame pentru băuturile răcoritoare carbogazoase. Luă o înghițitură zdravănă. Când lăsă cutia jos, un zâmbet larg i se așternuse pe față... dar avea și lacrimi în ochi.

— Domnilor, și Pepsi-Cola e foarte bună astăzi, anunță el cu o voce afectată de ospătar-șef, și cu toții izbucniră în râs.

13

Don Gaffney le prinse din urmă pe Laurel și Dinah chiar în momentul când intrau în restaurant.

— M-am gândit că-i mai bine..., începu el și deodată se opri. Se uită în jur. Of, fir-ar să fie. Unde e tipul?

— Nu..., dădu Laurel să-i răspundă, moment în care, de lângă ea, Dinah Bellman zise:

— *Taci.*

Capul ei se întoarse lent, asemenea unui proiector cu lumina stinsă. Pentru un moment, în restaurant nu se mai auzi nici un sunet... cel puțin nici unul pe care să-l poată desluși Laurel.

— Acolo, spuse în sfârșit Dinah, arătând către casa de marcat. Se ascunde acolo. După ceva.

— De unde știi? întrebă Don cu o voce uscată, nelinișitită. Eu n-aud...

— Eu, da, spuse calm Dinah. Îi aud unghiile pe metal. Și-i aud și inima. Bate foarte repede și cu foarte mare putere. E speriat de moarte. Mi-e milă de el.

Deodată își desprinse mâna din strânsoarea lui Laurel și păși înainte.

— *Dinah, nu!* țipă Laurel.

Dinah n-o luă în seamă. Se îndreptă spre casa de marcat, cu brațele întinse în față, căutând posibile obstacole. Umbrele păreau să se întindă spre ea și s-o învăluie.

— Domnule Toomy? Te rog să ieși. Nu vrem să-ți facem rău. Te rog să nu te temi...

Un sunet începu să se înalțe din spatele casei de marcat. Era un sunet înalt, de jale. Era un cuvânt sau ceva ce încerca *să fie* un cuvânt, dar nebunia gonise orice urmă de rațiune din el.

— Tuuuuuuuuuu.

Craig se ridică din ascunziș, cu ochii aprinși, cu cuțitul ridicat, înțelegând dintr-o dată că ea era una dintre *ei*, la adăpostul ochelarilorăia negri ea era una dintre *ei*, că nu era un simplu langolier, ci chiar *căpetenia* langolierilor, cea care-i chema pe ceilalți, îi chema cu ochii ei morți, lipsiți de vedere.

— Tuuuuuuuuuuu.

Se repezi la ea, zbierând. Don Gaffney o îmbrânci pe Laurel cât-colo, mai-mai s-o răstoarne, și sări înainte. Se mișcă iute, dar nu îndeajuns de iute. Craig Toomy era nebun și se deplasa cu viteza langolierilor înșiși. Se apropia de Dinah în linie dreaptă, fără nici o abatere de la direcție.

Dinah nici măcar nu încercă să se dea la o parte. Își ridicase privirea din bezna în care se afla spre bezna ce-l cuprinsese pe Craig, iar acum își ținea brațele întinse, ca și cum ar fi vrut să-l ia în brațe și să-l liniștească.

— Tuuuuuuuuuuu.

— E-n regulă, domnule Toomy, spuse ea. Să nu-ți fie fr...

Deodată Craig îi înfipse cuțitul în piept și trecu în goană pe lângă Laurel, continuând să țipe.

Dinah rămase pe loc preț de o clipă. Găsi cu mâinile mânerul din lemn ițindu-se din pieptul ei și îl pipăi cu degetele, explorându-l. Apoi se prăbuși lent, grațios, la podea, devenind o nouă umbră în întunericul tot mai adânc.

Capitolul 7

Dinah în Valea Umbrelor.
Cel mai rapid prăjitor de pâine
de la est de Mississippi.
Cursă contra timpului.
Nick ia o decizie.

1

Albert, Brian, Bob și Nick își trecură de la unul la celălalt sandvișul cu unt de arahide și jeleu. Fiecare luă câte două mușcături și sandvișul se topi... dar în timp ce mesteca, Albert își zicea că niciodată în viața lui nu-și înfipsese dinții într-un fel de mâncare atât de gustos. Stomacul său se trezi la viață și imediat începu să ceară zgomotos mai mult.

— Cred că amicului nostru chelios, domnul Warwick, o să-i placă cel mai mult chestia asta, spuse Nick în timp ce înghițea. Se uită la Albert. Ești un geniu, Ace. Știi asta, de bună seamă. Nimic mai puțin decât un geniu pur.

Albert roşi fericit.

— N-a fost cine ştie ce, spuse el. Doar o mică mostră din ceea ce domnul Jenkins numeşte metoda deductivă. Când doi curenţi care curg în direcţii opuse se întâlnesc, se amestecă şi formează un vârtej. Am văzut ce s-a întâmplat cu chibriturile lui Bethany şi mi-am zis că poate ceva asemănător se întâmplă aici. Şi a mai fost şi cămaşa roşie a domnului Gaffney. Începuse să se decoloreze. Aşa că m-am gândit, păi, dacă lucrurile îşi pierd calităţile când nu se află în avion, poate că dacă le aduci din nou în avion încep...

— Îmi pare rău că trebuie să te-ntrerup, interveni cu blândeţe Bob, dar cred că dacă avem de gând să încercăm o întoarcere, ar trebui să începem procesul cât mai curând posibil. Sunetele pe care le auzim mă îngrijorează, dar mai e ceva care mă îngrijorează şi mai mult. Avionul ăsta nu e un sistem închis. Cred că există riscul ca în scurt timp să-şi piardă... ăăă...

— Integritatea temporală? sugeră Albert.

— Da. Că bine zici. Combustibilul pe care îl vom încărca acum în rezervoarele sale s-ar putea să ardă... dar peste câteva ore s-ar putea să nu mai fie bun de nimic.

În mintea lui Brian se ivi o idee neplăcută: combustibilul ar putea să-şi înceteze arderea la jumătatea drumului, când avionul s-ar fi aflat la 10 000 de metri altitudine. Deschise gura ca să le spună şi celorlalţi... apoi o închise la loc. La ce bun să le insinueze ideea în minte, când şi-aşa nu puteau să facă nimic în privinţa asta?

— De unde începem, Brian? întrebă Nick pe un ton autoritar şi pragmatic.

Brian derulă procesul în minte. Avea să fie o operaţiune destul de dificilă, mai ales lucrând cu nişte oameni

a căror unică experiență legată de aviație începea și se termina cu aeromodelele, dar își zise că se va putea face.

— Începem prin a porni motoarele ca să ne apropiem cât mai mult de acel Delta 727, spuse el. Când vom ajunge acolo, voi opri motorul de la tribord, lăsând în funcțiune motorul de la babord. Avem noroc. Acest avion este echipat cu rezervoare de combustibil „wet-wing" și un generator electric auxiliar, care...

Un țipăt sfredelitor, de panică, urcă până la ei, croindu-și drum prin zgomotul de fond ca atunci când zgârii o tablă neagră de scris cu o furculiță. Apoi se auziră niște pași urcând treptele scării. Nick se întoarse în acea direcție și-și ridică mâinile într-un gest pe care Albert îl recunoscu de îndată. Îi văzuse pe colegii săi de școală pasionați de artele marțiale exersându-l. Era clasica poziție defensivă Tae Kwan Do. O clipă mai târziu, chipul palid și îngrozit al lui Bethany apăru în ușă și Nick își relaxă mâinile.

— *Veniți!* țipă Bethany. Trebuie să *veniți!*

Gâfâia, cu respirația întretăiată, și se retrăgea clătinându-se pe platforma scării. Pentru o clipă, Albert și Brian avură senzația acută că se va rostogoli înapoi pe treptele abrupte, frângându-și gâtul. Cu o mișcare bruscă, Nick sări în față, o prinse cu mâna de ceafă și o trase înăuntrul avionului. Bethany nu părea să-și dea seama că nu lipsise mult să cadă. Ochii ei negri aruncau flăcări spre toți cei de față.

— Vă rog să veniți! A-njunghiat-o! Cred că e pe moarte!

Nick își puse palmele pe umerii ei și-și lăsă fața aproape de ea, încât ai fi zis că vrea s-o sărute.

— Cine a înjunghiat pe cine? o întrebă el cât se poate de liniștit. Cine e pe moarte?

— Păi... ea... domnu' T-T-Toomy.

— Bethany, spune *„teacup"*[20].

Ea îl privi cu ochii măriți, șocată și fără să înțeleagă. Brian se uită la Nick ca la unul care o luase razna.

Nick o scutură ușor de umăr.

— Spune „teacup". Chiar acum.

— *T-T-Teacup.*

— „Teacup and saucer"[21]. Spune, Bethany.

— *Teacup and saucer.*

— În regulă. Te simți mai bine?

Ea încuviință din cap.

— Da.

— Bine. Dacă simți că-ți pierzi din nou cumpătul, spune imediat „teacup" și o să-ți revii. Acum, cine a fost înjunghiat?

— Fetița oarbă. Dinah.

— Dar-ar dracii! În regulă, Bethany. Doar...

Nick ridică vocea brusc când îl văzu pe Brian trecând prin spatele lui Bethany și îndreptându-se spre scară, urmat de Albert.

— Nu! strigă el pe un ton energic și dur care avu darul să-i oprească pe amândoi. Rămâneți naibii pe loc!

Brian, care efectuase două stagii militare în Vietnam și învățase să recunoască un ordin imperios, care nu putea fi pus în discuție, se opri atât de brusc încât Albert se lovi cu nasul de spatele lui. „Știam eu!", își zise el. „Știam c-o să preia comanda. Era doar o chestiune de timp și de împrejurări."

— Știi cum s-a întâmplat asta sau unde se află nenorocitul ăla acum? o întrebă Nick pe Bethany.

---

[20] Ceașcă de ceai (lb. engleză, în original). (*N. t.*)

[21] Ceașcă și farfurioară (lb. engleză, în original). (*N. t.*).

— Tipul... tipul în cămașă roșie zicea...

— Bine, lasă, n-are importanță. Aruncă o privire scurtă către Brian, cu ochii injectați de mânie. Tâmpiții l-au lăsat singur. Îmi pun pensia la bătaie că așa s-a-ntâmplat. Ei bine, e ultima oară când se-ntâmplă una ca asta. Domnul Toomy și-a tăiat singur craca de sub picioare.

Se uită din nou la fată. Aceasta lăsase capul în jos; părul îi atârna în neorânduială peste față; respira cu sughițuri mari, șovăielnice.

— Fetița trăiește, Bethany? întrebă el cu blândețe.

— N... n... n... n...

— „Teacup", Bethany.

— *Teacup!* strigă Bethany și se uită la el cu ochii înroșiți de lacrimi. Nu știu. Era vie când am... știți, când am venit la voi. Poate că între timp a murit. A rănit-o grav. Dumnezeule, cu ce-am greșit de trebuia să ne pricopsim și cu un psihopat descreierat? Parcă nu era și-așa situația destul de rea!

— Și nici unul dintre voi, care trebuia să aveți grijă de individul ăsta, n-are habar unde s-a dus după atac, așa e?

Bethany își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă cu sughițuri. Era un răspuns cât se poate de edificator pentru toți cei de față.

— Nu fi așa de aspru cu ea, spuse calm Albert, cuprinzând-o pe Bethany cu brațul de mijloc.

Ea își așeză capul pe umărul lui și începu să suspine și mai cu foc.

Nick îi dădu la o parte pe cei doi cu gesturi blânde.

— Dacă era să fiu aspru cu cineva, cu mine ar fi trebuit să fiu, Ace. Ar fi trebuit să rămân acolo. Se întoarse către Brian. Mă duc înapoi în clădirea terminalului. Tu rămâi aici. Domnul Jenkins are dreptate aproape cu cer-

titudine; pentru noi, timpul aici e scurt. Nu-mi face plăcere să mă gândesc *cât* e de scurt. Porniți motoarele, dar nu mișcați încă avionul. Dacă fata e încă în viață, o să avem nevoie de scară ca s-o urcăm aici. Bob, la baza scării. Să fii atent să nu apară nemernicul de Toomy. Albert, tu vii cu mine. Apoi spuse ceva care-i înghețâ pe toți. Mai-mai că sper să fie moartă, Doamne iartă-mă. În felul ăsta, am mai salva din timp.

2

Dinah nu era moartă și nici măcar inconștientă. Laurel îi scoase ochelarii de soare ca să-i șteargă sudoarea care-i apăruse pe față și ochii fetiței, căprui-închis și foarte mari, se uitau în sus, fără să vadă, în ochii albaștri-verzui ai lui Laurel. În spatele ei, Don și Rudy stăteau umăr lângă umăr, privind în jos neliniștiți.

— Îmi pare rău, spuse Rudy pentru a cincea oară. Am fost convins că e leșinat. Leșinat *de-a binelea*.

Laura nu-l băgă în seamă.

— Cum te simți, Dinah? întrebă ea încetișor.

Nu voia să se uite la mânerul de lemn răsărit din rochia fetiței, dar nu-și putea dezlipi ochii de la el. Curse foarte puțin sânge, cel puțin până atunci; un cerc de mărimea unei cești de cafea în jurul locului unde se înfipsese lama, și-atâta tot.

Deocamdată.

— Mă doare, spuse Dinah cu glas stins. Mi-e greu să respir. Și mă *arde*.

— Lasă-o să te faci bine, spuse Laurel, dar ochii îi erau atrași neîncetat de mânerul cuțitului.

Fetița era foarte plăpândă și Laurel nu putea pricepe cum de lama n-o străpunsese cu totul. Nu putea să-nțeleagă cum de nu murise până acum.

— ... plecați de-aici, spuse Dinah.

Se strâmbă și un cheag gros de sânge se scurse încet din colțul gurii și se prelinse pe obraz.

— Nu încerca să vorbești, draga mea, spuse Laurel și-i dădu la o parte buclele de păr umede de pe frunte.

— Trebuie să plecați de-aici, insistă Dinah. Vocea ei se auzea doar cu un pic mai tare ca o șoaptă. Și nu trebuie să-l învinuiți pe domnul Toomy. E... e speriat, atâta tot. De *ei*.

Don aruncă în jur o privire încărcată de ură.

— Dacă dau de nenorocitul ăla, îi arăt eu sperietură, spuse el încleștând pumnii. Un inel masonic lucea pe unul dintre degetele sale în întunericul tot mai adânc. O să-l fac să-și doarească să se fi născut mort.

În acel moment intră în restaurant Nick, urmat de Albert. Îl împinse pe Rudy Warwick într-o parte, fără să se scuze, și îngenunche lângă Dinah. Ochii lui vioi fixară pentru o clipă mânerul cuțitului, apoi se îndreptară spre fața copilului.

— Bună, scumpo. Rostise cuvintele cu voioșie, dar privirea i se întunecase. Observ că ți s-a condiționat aerul. Dar nu-ți face griji; cât ai zice pește, o să fii zdravănă ca o pirostrie.

Dinah zâmbi ușor.

— Ce-i aia pirostrie? întrebă ea șoptit.

Încă un firicel de sânge i se prelinse din gură când vorbi și Laurel observă că avea sânge și pe dinți. Stomacul i se strânse cu o mișcare leneșă.

— Nu știu, dar sunt sigur că e ceva drăguț, replică Nick. O să-ți întorc capul într-o parte. Să stai cât de nemișcată poți.

— Bine.

Nick îi întoarse capul, cu o mișcare foarte delicată, până când obrazul fetei aproape că ajunse lipit de covor.

— Te-a durut?

— Da, șopti Dinah. Arde. Mă doare... când respir.

Vocea ei șoptită căpătase o nuanță aspră. Un firicel de sânge îi curgea din gură și se aduna pe covor, la mai puțin de trei metri de locul unde se usca sângele lui Craig Toomy.

De afară se auzi deodată șuieratul de înaltă presiune al motoarelor avionului, care fuseseră pornite. Don, Rudy și Albert se uitară în direcția sunetului. Nick nu-și dezlipi nici o clipă privirea de la fată. Îi vorbea cu blândețe:

— Simți că-ți vine să tușești, Dinah?

— Da... nu... nu știu.

— Ar fi bine să nu-ți vină, spuse el. Dacă simți așa ceva, încearcă să nu bagi în seamă. Și să nu mai vorbești, bine?

— Nu-l... loviți... pe domnul Toomy.

Cuvintele ei, chiar așa, rostite în șoaptă, sunaseră ca un îndemn apăsat și insistent.

— Nu, scumpete, nici prin cap nu-mi trece așa ceva. Crede-mă.

— ... nu... te... cred...

Se aplecă, o sărută pe obraz și-i șopti la ureche:

— Dar să știi că poți să ai încredere în mine. De acum, tot ce ai de făcut e să stai nemișcată și să ne lași pe noi să ne îngrijim de celelalte. Se uită la Laurel. N-ai încercat să scoți cuțitul?

— Păi... nu. Laurel înghiți în sec. Nodul fierbinte și supărător din gât nu dispăru nici după ce înghiți. Ar fi trebuit?

— Dac-ai fi făcut-o, n-ar mai fi rămas prea multe șanse. Ai vreun pic de experiență în îngrijirea bolnavilor?

— Nu.

— Bine, las' c-o să-ți spun eu ce să faci... dar mai întâi vreau să știu dacă vederea sângelui — chiar a unei cantități mici — o să te facă să leșini. Și vreau să-mi spui adevărul.

Laurel îi răspunse:

— Ultima oară când am văzut sânge mai mult a fost când sora mea s-a lovit de o ușă și-a rămas fără doi dinți în timp ce ne jucam de-a v-ați ascunselea. Dar nici atunci n-am leșinat.

— Bun. Și nici acum n-o să leșini. Domnule Warwick, adu-mi cinci–șase fețe de masă din bărulețul ăla mizerabil de după colț. Zâmbi din nou către fată. Dă-mi un răgaz de un minut–două, Dinah, și cred c-o să te simți mult mai bine. Tânărul doctor Hopewell se poartă întotdeauna frumos cu doamnele — mai ales cu cele care sunt tinere și frumoase.

Laurel simți o dorință subită și absolut absurdă să întindă mâna și să atingă părul lui Nick.

Ce naiba ai pățit? Fetița asta e probabil pe moarte, și tu te întrebi cât de moale i-o fi părul! Termină! Cât de proastă poți să fii?

„Păi, ia să vedem... Îndeajuns de proastă să mă sui în avion ca să traversez țara de la o margine la cealaltă, pentru a mă întâlni cu un bărbat pe care l-am cunoscut prin intermediul paginii de anunțuri personale a unei așa-numite reviste de împrietenire. Îndeajuns de proastă să fi plănuit să mă culc cu el dacă se dovedea a fi prezentabil în limite acceptabile... și dacă nu-i mirosea gura urât, firește."

Of, termină! Termină o dată, Laurel!

„Mda", admise cealaltă voce din mintea ei. „Ai perfectă dreptate, e o nebunie să te gândești la asemenea lucruri într-un moment ca ăsta, și o să-ncetez... dar mă întreb cum ar fi tânărul doctor Hopewell la pat? Mă întreb dacă ar fi blând sau..."

Laurel se cutremură și se întrebă dacă așa începeau de regulă depresiile nervoase.

— Se apropie, spuse Dinah. Zău că...

Tușul și între buze îi apăru un balon mare de sânge. Se sparse și-i stropi obrajii. Don Gaffney bombăni și se întoarse într-o parte.

— ... trebuie să vă grăbiți, încheie ea fraza.

Zâmbetul voios al lui Nick nu se schimbă nici un pic.

— Știu, spuse el.

3

Craig străbătu în fugă terminalul, sări sprinten peste balustrada scării rulante și coborî alergând treptele metalice înțepenite, cu panica uruind și pulsând în cap asemenea larmei unui ocean cuprins de furtună; ba chiar estompase celălalt sunet, crănțănitul și clămpănitul neîncetat al langolierilor. Nimeni nu-l văzuse unde plecase. Traversă în goană holul de la parter spre ușile de ieșire... și se izbi de ele. Uitase totul, inclusiv faptul că sistemele fotoelectrice de deschidere a ușilor nu funcționează când curentul este întrerupt.

Impactul îl proiectă înapoi, tăindu-i respirația, și se prăbuși la podea, zbătându-se ca un pește prins în năvod. Rămase întins preț de un moment, încercând să se agațe de orice urmă de gând rațional, și se pomeni hol-

bându-se la mâna sa dreaptă. Era doar ca o pată albă în întunericul tot mai adânc, dar izbuti să vadă petele negre de pe ea și își dădu seama ce erau: sângele fetiței.

„Atât doar că nu era o fetiță, nici vorbă. *Arăta* doar ca o fetiță. Era căpetenia langolierilor și, cu ea scoasă din joc, ceilalți n-or să fie în stare să... n-or să fie în stare să... să..."

Să ce?

Să-l găsească?

Dar uite că tot auzea sunetul înfometat al apropierii lor: acel înnebunitor crănțănit, de parcă de undeva, de la est, un trib de insecte uriașe și flămânde se apropia mărșăluind.

Mintea i se tulbură. Of, cât de derutat era.

Craig zări o ușă mai mică ce ducea spre afară, se ridică și porni în acea direcție. Apoi se opri. Afară se vedea un drum, iar drumul ducea fără doar și poate spre orașul Bangor. Și ce dacă? Nu avea nici o treabă cu *Bangor*; cu siguranță, Bangor nu făcea parte din acea legendară MARE VIZIUNE. La *Boston* trebuia el să ajungă. Dacă reușea să ajungă acolo, totul avea să fie în regulă. Și ce însemna asta? Tatăl lui ar fi știut. Însemna că trebuia să ÎNCETEZE SĂ MAI MIȘUNE și SĂ TREACĂ LA PROGRAM.

Mintea lui înșfăcă această idee așa cum victima unui naufragiu se agață de orice obiect găsește — orice lucru care mai plutește, chiar dacă e numai ușa latrinei, e un premiu ce merită a fi prețuit. Dacă izbutea să ajungă la Boston, toată această experiență va fi... va fi...

— Trecută cu vederea, murmură el.

La aceste cuvinte, o rază strălucitoare de lumină rațională păru să străpungă bezna din capul său și o voce (putea fi a tatălui său) strigă DA!! drept confirmare.

Dar cum trebuia să procedeze? Boston era prea departe ca să ajungă pe jos, iar ceilalți n-aveau să-l lase să se întoarcă la bordul singurului avion care mai funcționa. Mai ales după ce-i făcuse mascotei lor oarbe.

— Dar ei nu știu, șopti Craig. Nu știu că le-am făcut un mare bine, pentru că nu știu ce este ea.

Dădu din cap cu înțelepciune. Ochii lui, imenși și umezi, scânteiară în întuneric.

„Mergi pe blat", îi șopti vocea tatălui. „Urcă-te pe frig în avionul ăla."

„Da", adăugă vocea mamei. „Mergi pe blat! Ăsta-i băietul tău, Craiggy-weggy! Numai că, dacă faci asta, n-o să ai nevoie de bilet, nu-i așa?"

Craig se uită cu îndoială la banda transportorului de bagaje. Putea s-o folosească pentru a ajunge la pista de decolare; dar dacă puseseră pe cineva de pază lângă avion? Pilotul nu s-ar fi gândit la asta — scos din perimetrul cockpit-ului, omul era clar un imbecil — dar englezului i-ar fi trecut prin cap, aproape sigur.

Așadar, ce putea să facă?

Dacă partea dinspre Bangor a terminalului nu era potrivită și nici partea dinspre pistă nu îi servea la nimic, ce mai putea să facă și unde ar fi putut să se ducă?

Craig se uită neliniștit la scara rulantă inertă. Ceilalți aveau să înceapă să-l vâneze cât de curând — cu englezul în fruntea haitei, fără îndoială —, iar el stătea întins în mijlocul podelei, la fel de expus ca o stripteuză care tocmai și-a aruncat chiloții în public.

„Trebuie să mă ascund, măcar o vreme."

Auzise cum afară fuseseră pornite motoarele cu reacție, dar asta nu-l îngrijora. Știa și el câte ceva despre avioane și-și dădea seama că Engle nu putea să plece nicăieri până când nu realimenta rezervoarele. Iar această

operațiune era de durată. Nu trebuia să-și facă griji c-o să plece fără el.

Nu încă, în orice caz.

„Ascunde-te, Craiggy-weggy. Asta trebuie să faci în clipa asta. Trebuie să te ascunzi înainte să vină după tine."

Se întoarse încet, căutând locul cel mai potrivit, mijindu-și ochii în întuneric. Și de data asta văzu un indicator pe o ușă situată între biroul Avis și Agenția de Voiaj Bangor.

SERVICII AEROPORT — scria pe indicator, iar asta putea să însemne aproape orice.

Craig se grăbi să ajungă la ușă, aruncând din mers câte o privire neliniștită peste umăr, și o încercă. La fel ca și la ușa biroului de SECURITATE A AEROPORTULUI, mânerul refuză să se răsucească, dar ușa se deschise când împinse în ea. Craig se mai uită o dată peste umăr și închise ușa după el.

Un întuneric desăvârșit îl învălui; aici era la fel de orb ca și fetița pe care o înjunghiase. Lui Craig nu-i păsa. Nu-i era teamă de întuneric; de fapt, chiar îi plăcea. În afară de cazul în care ești în compania unei femei, pe întuneric nimeni nu se așteaptă să faci ceva important. Pe întuneric, performanța încetează să mai fie un factor.

Și mai bine, crănțănitul langolierilor era înăbușit.

Craig înaintă încet, pe pipăite, cu mâinile întinse, târșâindu-și picioarele. După trei asemenea pași târșâiți, coapsa lui intră în contact cu ceva dur care părea să fie muchia unui birou. Întinse mâna înainte și jos. Da. Era un birou. Își lăsă mâinile să bâjbâie pe suprafața lui un moment, intrând în contact liniștitor cu accesoriile familiare ale Americii „gulerelor albe": un teanc de hârtii, un coș pentru intrări și ieșiri de documente, marginea unei sugative, o cu-

tie cu agrafe pentru hârtie, un toc pentru creion și pix. Ocoli cu grijă biroul până în cealaltă parte, unde se lovi cu soldul de brațul unui fotoliu. Se strecură între fotoliu și birou și șezu. Se simțea și mai bine acum, când stătea la birou. Asta îl făcea să se simtă el însuși — calm, stăpân pe situație. Căută bâjbâind sertarul de sus și-l deschise. Înăuntru, pipăi cu degetele după o armă — ceva ascuțit. Aproape imediat mâna lui dădu peste un coupe-papier.

Îl scoase, închise sertarul și așeză cuțitul pe birou, lângă mâna dreaptă.

Rămase nemișcat preț de o clipă, ascultându-și bătăile inimii și sunetul îndepărtat al motoarelor cu reacție, după care își plimbă cu delicatețe mâinile pe suprafața biroului, până când reîntâlnirâ teancul de hârtii. Luă fila de deasupra și o apropie de el, dar nu se vedea nici măcar o licărire de alb... chiar și atunci când aduse hârtia în fața ochilor.

„Nu-i nimic, Craiggy-weggy. Stai aici în întuneric. Stai și așteaptă până vine momentul să te miști. Când o să vină acel moment... o să te-anunț", încheie tatăl lui pe un ton sinistru.

— În regulă, spuse Craig.

Degetele lui se deplasară asemenea unui păianjen pe foaia de hârtie nevăzută, spre colțul din dreapta sus. Începu s-o rupă lin, în jos.

Hâârrșșt.

Calmul îi umplu mintea ca o apă rece și albastră. Lăsă să cadă fâșia nevăzută pe biroul nevăzut și-și readuse degetele la marginea de sus a hârtiei. Totul o să fie bine. Foarte bine. Începu să îngâne într-o șoaptă nemelodioasă un cântecel.

„Spune-mi că-s îngerul... dimineții, iubii-to..."

Hâârrșșt.

„Atinge-mi obrazul... înainte să pleci, iubii-to..."

Liniştit acum, împăcat cu sine, Craig rămase pe loc, aşteptând ca tatăl lui să-i spună ce să facă în continuare, aşa cum procedase de-atâtea ori în copilărie.

4

— Ascultă-mă cu atenţie, Albert, spuse Nick. Trebuie s-o urcăm la bordul avionului, dar pentru asta o s-avem nevoie de o targă. În avion nu avem aşa ceva, dar trebuie să fie una pe-aici. Unde?

— Ştiţi, domnule Hopewell, căpitanul Engle ar şti mai bine unde...

— Dar căpitanul Engle nu e aici, spuse cu răbdare Nick. Va trebui să ne descurcăm singuri.

Albert se încruntă... apoi îşi aminti de un indicator pe care-l văzuse la parter.

— „Servicii Aeroport"? întrebă el. Sună cum trebuie?

— Ba bine că nu, spuse Nick. Unde-ai văzut asta?

— La parter. Aproape de ghişeele pentru închiriat maşini.

— Bun, zise Nick Hopewell. Uite cum o să procedăm. Pe tine şi pe domnul Gaffney vă desemnez căutători şi purtători de targă. Domnule Gaffney, îţi sugerez să cauţi pe lângă grătarul din spatele tejghelei. Mă aştept să găseşti acolo nişte cuţite ascuţite. Sunt sigur că acolo şi l-a găsit pe-al lui antipaticul nostru amic. Ia unul pentru tine şi unul pentru Albert.

Don se duse în spatele tejghelei fără să scoată un cuvânt. Rudy Warwick se întoarse din barul The Red Baron cu un braţ de feţe de masă în carouri roşii şi albe.

— Zău că-mi pare rău... dădu el să spună din nou, dar Nick i-o reteză cu un gest.

Continua să se uite la Albert, fața lui văzându-se acum doar ca un cerc alb deasupra trupului plăpând al fetiței, care se zărea ca o umbră mai închisă. Întunericul aproape că sosise.

— Probabil că n-o să-l vezi pe domnul Toomy; bănuiala mea e că a plecat de-aici neînarmat, pradă unui acces de panică. Îmi închipui că până acum ori și-a găsit o ascunzătoare, ori a părăsit terminalul. Dacă-l vezi, te sfătuiesc insistent să nu te angajezi într-o confruntare fizică, decât dacă el face necesar acest lucru.

Își întoarse capul spre Don, în momentul în care acesta tocmai venea înapoi cu o pereche de cuțite de măcelărie.

— Voi doi aveți grijă să vă respectați prioritățile. Misiunea voastră nu e să-l recapturați pe domnul Toomy și să-l aduceți în fața justiției. Aveți misiunea să faceți rost de o targă și s-o aduceți aici cât mai repede posibil. Trebuie să plecăm de aici.

Don îi oferi lui Albert unul dintre cuțite, dar Albert clătină din cap și se uită la Rudy Warwick.

— Pot să iau una dintre fețele alea de masă, în schimb?

Don se uită la el ca la unul care-o luase pe arătură.

— O față de masă? Ce să faci cu ea, pentru numele lui Dumnezeu?

— O să-ți arăt.

Albert îngenunchease lângă Dinah. Acum se ridică și se duse în spatele tejghelei. Se uită în jur, fără să știe sigur ce caută, dar fiind convins că își va da seama în momentul în care va vedea ce trebuia. Ceea ce se și întâmplă. În partea din spate a tejghelei, se afla un aparat vechi

de prăjit pâine. Îl luă, trase ştecherul din priză şi înfăşură şnurul în jurul aparatului în timp ce se întorcea în locul unde se aflau ceilalţi. Luă o faţă de masă, o întinse şi aşeză aparatul într-un colţ. Apoi îl răsuci de două ori, înfăşurându-l în colţul de faţă de masă ca pe un cadou de Crăciun. Celelalte două colţuri le strânse în nişte noduri şi alcătui astfel un buzunar. Când prinse în mână capătul rămas liber al feţei de masă şi se ridică, prăjitorul de pâine înfăşurat devenise o piatră într-o praştie improvizată.

— Când eram mic, ne jucam de-a Indiana Jones, explică el pe un ton de scuză. Am făcut o chestie ca asta şi ziceam că e biciul meu. O dată era să-i rup braţul fratelui meu, David. Am luat o greutate din garaj şi am înfăşurat-o într-o pătură veche. Cred c-a fost o tâmpenie din partea mea. Nu ştiam cât de tare o să lovească. Am luat bătaie la greu din pricina asta. Cred că arată cam aiurea, dar de fapt îşi face treaba destul de bine. Cel puţin, ştiu că mereu a făcut treabă bună.

Nick se uită cu oarecare îndoială la arma improvizată a lui Albert, dar nu spuse nimic. Dacă un prăjitor de pâine învelit într-o faţă de masă îl făcea pe Albert să se simtă mai liniştit când cobora scările pe întuneric, fie şi-aşa.

— Atunci, înseamnă că e bună. Acum mergeţi şi căutaţi o targă şi aduceţi-o aici. Dacă nu găsiţi una în biroul de Servicii, încercaţi în altă parte. Dacă nu găsiţi nimic în cincisprezece minute — nu, în zece — vă întoarceţi şi vedem noi cum o cărăm.

— Nu puteţi să faceţi asta! protestă Laurel încetişor. Dacă are o hemoragie internă...

Nick se uită la ea.

— Hemoragia internă s-a pornit deja. Iar zece minute e tot timpul pe care cred că-l mai avem la dispoziţie.

Laurel deschise gura să dea un răspuns, să protesteze, dar şoapta răguşită a lui Dinah o opri.

— Are dreptate.

Don vârî lama cuţitului în centură.

— Să mergem, băiete, spuse el.

Traversară împreună terminalul şi porniră pe treptele scării rulante în jos, ca să ajungă la parter. Din mers, Albert înfăşură pe braţ capătul liber al feţei de masă transformate în armă.

5

Nick îşi îndreptă din nou atenţia asupra fetiţei întinse pe podea.

— Cum te simţi, Dinah?

— Mă doare rău, spuse Dinah cu glas firav.

— Da, firește că te doare, spuse Nick. Şi mă tem că ceea ce am de gând să fac o să te doară şi mai tare, cel puţin timp de câteva secunde. Dar ai un cuţit înfipt în plămân şi trebuie scos. Ştii asta, nu?

— Da. Ochii ei negri, lipsiţi de vedere, se uitau în sus, la el: Sunt speriată.

— Şi eu sunt, Dinah. Şi eu. Dar trebuie s-o facem. Eşti dispusă să intri în joc?

— Da.

— Bravo. Nick se aplecă şi plasă un sărut delicat pe obrazul fetiţei. Eşti o fată bună şi curajoasă. N-o să dureze mult, îţi promit. Vreau doar să stai cât mai nemişcată poţi, Dinah, şi să încerci să nu tuşeşti. M-ai înţeles? E foarte important. Încearcă *să nu tuşeşti*.

— O să-ncerc.

— O să fie un moment sau două când o să simți că nu poți să respiri. S-ar putea chiar să simți că pierzi aer, ca un pneu de mașină înțepat. Asta-i o senzație care te sperie, draga mea, și te poate face să vrei să te zbați sau să țipi. Nu trebuie să faci asta. *Și nu trebuie să tușești.*

Dinah dădu un răspuns pe care nici unul dintre ei nu-l auzi.

Nick înghiți în sec, își șterse iute cu brațul transpirația de pe frunte și se întoarse către Laurel.

— Împăturește două din fețele alea de masă în niște comprese pătrate. Să fie cât mai groase. Îngenunchează lângă mine. Cât mai aproape. Warwick, scoate-ți centura.

Rudy se supuse de îndată.

Nick se uită din nou la Laurel. Ea fu din nou frapată, și de data asta deloc neplăcut, de forța privirii sale.

— O s-apuc mânerul cuțitului și-o să-l trag afară. Dacă nu e înțepenit în vreo coastă — și, judecând după poziția în care se află, nu cred că e — lama ar trebui să iasă dintr-o singură mișcare lentă și lină. În clipa în care cuțitul va fi afară, o să mă dau înapoi, lăsându-ți liberă zona pieptului. Tu pui una dintre comprese peste rană și apeși. Apeși *cu forță*. Nu trebuie să te gândești că-i faci vreun rău sau că-i apeși pieptul atât de tare încât n-o să mai poată respira. Are cel puțin o perforație în plămân și pot să pun pariu că sunt două. Alea trebuie să ne preocupe, în primul rând. Ai înțeles?

— Da.

— După ce-ai pus compresa, eu o s-o ridic de jos, în contra presiunii aplicate de tine. În acel moment, domnul Warwick o să strecoare cealaltă compresă sub ea, dacă vedem sânge pe spatele rochiei. După care o să legăm ferm compresele cu centura domnului Warwick. Ri-

dică privirea spre Rudy. Când o să ți-o cer, prietene, să mi-o dai. Să nu fie nevoie s-o cer de două ori.

— N-o să fie.

— Vezi îndeajuns de bine ca să faci asta, Nick? întrebă Laurel.

— Cred, replică Nick. Sper. Se uită din nou la Dinah. Gata?

Dinah mormăi ceva.

— În regulă, spuse Nick. Trase îndelung aer în piept și-i dădu drumul afară. Doamne ajută.

Își încleștă mâinile suple, cu degete lungi, pe mânerul cuțitului, ca unul care apucă o bâtă de base-ball. Trase. Dinah țipă. Un șuvoi de sânge țâșni din gura ei. Laurel se aplecase încordată în față și deodată își simți fața scăldată în sângele fetiței. Se trase înapoi.

— Nu! strigă Nick către ea fără să întoarcă privirea. Să nu-ndrăznești să faci pe mironosița cu mine! Să nu-ndrăznești!

Laurel se aplecă în față din nou, înfrângându-și înfiorata senzație de greață. Lama, un triunghi argintiu care lucea stins în beznă, ieși din pieptul fetiței și scânteie în aer. Pieptul lui Dinah se umflă și se auzi un șuier ascuțit, înspăimântător, în momentul în care aerul pătrunse prin rană.

— Acum! gemu Nick. Apasă! Cât de tare poți!

Laurel se aplecă în față. Doar pentru o clipă, văzu cum sângele țâșnește din gaură, după care rana fu acoperită. Compresa improvizată se încălzi și se umezi sub palmele ei aproape imediat.

— Mai tare! răcni Nick. Apasă mai tare! Astup-o! Astupă rana!

În acel moment Laurel înțelese ce înseamnă să fii complet zdruncinat, fiindcă avea chiar o asemenea senzație.

— Nu pot! O să-i rup coastele dacă...

— Dă-le dracu' de coaste! Trebuie să astupi gaura!

Laurel se balansă în față pe genunchi și-și lăsă întreaga greutate pe mâini. Acum simțea ceva lichid care i se prelingea printre degete, cu toate că alcătuise o compresă groasă din fața de masă.

Englezul aruncă într-o parte cuțitul și se aplecă înainte până când fața lui aproape c-o atinse pe a fetiței. Dinah avea ochii închiși. Îi ridică o pleoapă.

— Cred că, în sfârșit, a leșinat, spuse el. Nu știu sigur fiindcă are ochii ăștia ciudați, dar sper din toată inima ca așa să fie.

Părul îi căzuse pe frunte. Îl aruncă pe spate nerăbdător cu o smucitură a capului, apoi se uită la Laurel.

— Te descurci bine. Rămâi acolo, da? Acum o rostogolesc. Să menții presiunea.

— E-atât de mult sânge, gemu Laurel. O să se-nece?

— Nu știu. Menține presiunea. Gata, domnu' Warwick?

— Dumnezeule, cred că da, răspunse cu glas pierit Rudy Warwick.

— Bine. Hai să-ncepem. Nick își strecură mâna sub omoplatul drept al fetiței și se strâmbă. E mai rău decât credeam, murmură el. Mult mai rău. E *îmbibată*.

Începu s-o tragă pe Dinah încet în sus, contra presiunii aplicate de Laurel. Dinah scoase un geamăt ca un cârâit. Un cheag de sânge pe jumătate coagulat îi țâșni din gură și se împrăștie pe podea. Iar acum Laurel auzea o ploaie de sânge răpăind pe covorul de sub fată.

Deodată, lumea din jur începu să se depărteze de ea parcă înotând.

— Menține presiunea! strigă Nick. Nu te lăsa!

Dar ea era pe cale să leșine.

Numai înțelegerea a ceea ce Nick Hopewell va gândi despre ea, dacă *într-adevăr* avea să leșine, a determinat-o să facă ceea ce a făcut în continuare. Laurel scoase limba ca un copil care se strâmbă și și o mușcă atât cât putu de tare. Durerea resimțită era intensă și acută, iar gustul sărat de sânge îi umplu de îndată gura... dar senzația că lumea se depărtează de ea înotând ca un pește mare și leneș într-un acvariu dispăru. Era *aici* din nou.

La parter, se auzi un țipăt neașteptat de durere și surprindere, urmat de un strigăt răgușit. După strigăt, se auzi un zbieret sonor, sfredelitor.

Rudy și Laurel se întoarseră în direcția din care se auziseră acele zgomote.

— Băiatul! spuse Rudy. El și Gaffney! Au...

— L-au găsit până la urmă pe domnul Toomy, spuse Nick. Fața îi devenise o complicată mască generată de efort. Tendoanele gâtului îi ieșiseră în afară ca niște sârme de oțel. N-avem decât să sperăm...

De jos se auzi un bufnet, urmat de un înfiorător urlet de suferință. Apoi, un șir întreg de bubuituri înăbușite.

— ... că sunt stăpâni pe situație. Nu putem să-i ajutăm cu nimic în clipa asta. Dacă întrerupem ceea ce facem acum, fetița asta o să moară, fără doar și poate.

— Dar mi s-a părut că-l aud pe *băiat*!

— Și n-avem cum să-l ajutăm, nu? Strecoară compresa aia sub ea, Warwick. Fă-o imediat sau te bușesc de nu te vezi.

6

Don cobora primul treptele scării rulante și, când ajunse jos, se opri pentru scurt timp ca să se caute prin

buzunare. Scoase la iveală un mic obiect pătrat, care licărea slab în întuneric.

— E bricheta mea Zippo, spuse el. Crezi c-o să funcționeze?

— Nu știu, spuse Albert. S-ar putea... pentru puțină vreme. Ar fi bine să nu încerci până când nu e neapărat nevoie. Sper să meargă totuși. Fără ea, n-o să putem vedea nimic.

— Unde-i chestia aia cu Serviciile Aeroportului?

Albert arătă spre ușa pe care Craig Toomy intrase cu mai puțin de cinci minute mai devreme.

— Chiar acolo.

— Crezi că e descuiată?

— Ei bine, spuse Albert, nu putem afla decât într-un singur mod.

Traversară terminalul, calea fiind deschisă tot de Don, care ținea bricheta în mâna dreaptă.

7

Craig îi auzi sosind — fără îndoială, alte slugi ale langolierilor. Dar nu-și făcea griji. Se ocupase cum se cuvine de creatura care se deghizase într-o fetiță, așa că se va ocupa și de aceste creaturi. Își strânse mâna pe mânerul coupe-papier-ului, se ridică și se furișă în spatele biroului.

— Crezi că e descuiată?

— Ei bine, nu putem afla decât într-un singur mod.

„O să aflați ceva, în orice mod", își zise Craig. Întinse mâna spre peretele de lângă ușă. De el erau rezemate rafturi pline cu hârtii. Își mișcă mâna și dădu peste balama-

lele uşii. Bun. Când se va deschide, uşa îl va ascunde faţă de ei... nu c-ar fi existat vreun risc ca ei să-l vadă, oricum. Aici era o beznă ca-n fundul unui elefant. Ridică la înălţimea umărului mâna în care ţinea coupe-papier-ul.

— Mânerul nu se mişcă.

Craig se relaxă... dar numai preţ de o clipă.

— Încearcă s-o împingi.

Ăsta era puştiul ăla isteţ. Uşa începu să se deschidă.

8

Don păşi înăuntru, clipind din pricina întunericului deplin. Săltă cu degetul capacul brichetei, o ridică şi acţionă rotiţa. Se produse o scânteie, fitilul se aprinse imediat şi acum ardea cu o flacără slabă. Astfel putură să vadă o încăpere care era o combinaţie între un birou şi o magazie. O stivă de bagaje în neorânduială într-un colţ şi un copiator Xerox în celălalt. De peretele din spate erau lipite rafturi, iar rafturile erau înţesate cu formulare de diferite tipuri.

Don pătrunse în încăpere, ridicând bricheta ca un speolog amator care-şi luminează calea printr-o peşteră întunecoasă cu o lumânare pâlpâitoare. Arătă spre peretele din dreapta.

— Hei, băiete! Ace! Ia uite!

Un poster lipit acolo arăta un tip cherchelit, îmbrăcat în costum „de birou", care ieşea clătinându-se dintr-un bar şi uitându-se la ceas. MUNCA E BLESTEMUL CLASEI BĂUTOARE, enunţa posterul. Alături era montată o cutie din plastic cu o cruce roşie mare pe ea. Iar sub ea, rezemată de perete, o targă pliabilă... din acelea cu rotile.

Cu toate acestea, Albert nu se uita nici la poster, nici la trusa de prim-ajutor şi nici la targă. Ochii săi erau fixaţi pe biroul din centrul încăperii.

Acolo văzuse o grămadă încălcită de fâşii de hârtie.

— *Fii atent! strigă el. Fii atent, e a...*

Craig Toomy ieşi din spatele uşii şi lovi.

9

— Centura, spuse Nick.

Rudy nici nu se mişcă, nici nu-i răspunse. Avea capul întors spre uşa restaurantului. Larma de la parter încetase. Nu se auzeau decât zgomotul sacadat şi huruitul constant şi vibrant al motoarelor cu reacţie din întunericul de afară.

Nick lovi cu piciorul ca un catâr, izbindu-l pe Rudy în tibie.

— Au!

— Centura! Acum!

Rudy căzu greoi în genunchi şi se mută lângă Nick, care o ţinea pe Dinah ridicată cu o mână, iar cu cealaltă îi apăsa a doua compresă pe spate.

— Bag-o pe sub compresă, spuse Nick. Gâfâia şi sudoarea îi curgea pe faţă în şiroaie. Repede! Nu pot s-o ţin aşa o veşnicie!

Rudy strecură centura pe sub compresă. Nick o lăsă jos pe Dinah, duse mâna în cealaltă parte a trupului plăpând al fetiţei şi-i ridică umărul stâng atât cât să poată trage centura în sus, pe cealaltă parte. Apoi o strânse cât mai bine. Puse capătul liber al centurii în mâna lui Laurel.

— Menține presiunea, spuse el, ridicându-se. Nu poți folosi catarama — fetița e mult prea firavă.

— Te duci jos? întrebă Laurel.

— Da. Cred că așa pare indicat.

— Ai grijă. Te rog să ai grijă.

El îi zâmbi larg și strălucirea subită a dinților lui albi în întuneric i se păru surprinzătoare... dar deloc înspăimântătoare. Dimpotrivă.

— Bineînțeles. Așa și reușesc să mă descurc.

Se întinse și o strânse de umăr. Avea mâna caldă și atingerea îi provocă un mic fior.

— Te-ai descurcat foarte bine, Laurel. Mulțumesc.

Dădu să se întoarcă, dar o mânuță se ridică și-l prinse de manșeta blugilor. Se uită în jos și văzu că ochii orbi ai fetiței se deschiseseră din nou.

— Să nu..., începu ea, dar un strănut puternic o făcu să se înece. Sângele îi țâșni din nas într-un jet de picături fine.

— Dinah, nu trebuie...

— Să... nu-l... omori! spuse ea și, în ciuda întunericului, Laurel putea să simtă efortul fantastic pe care-l făcea ca să vorbească.

Nick se uită la fetiță preocupat.

— Ticălosul ăla te-a înjunghiat, să știi. De ce insiști atâta să nu-i facem rău?

Pieptul ei plăpând se încordă sub strânsoarea centurii, ridicând și compresa îmbibată de sânge. După un mare chin, reuși să mai spună doar un lucru. Auziră cu toții, căci Dinah se străduia din răsputeri să vorbească limpede:

— Tot ce... știu e că... avem nevoie de el, șopti ea și apoi ochii i se închiseră din nou.

10

Craig înfipse coupe-papier-ul până la mâner în ceafa lui Don Gaffney. Don țipă și scăpă bricheta din mână. Aceasta căzu pe podea și rămase acolo, pâlpâind cu o flacără bolnăvicioasă. Albert strigă surprins când îl văzu pe Craig năpustindu-se asupra lui Don, care acum se împleticea în direcția biroului, încercând fără vlagă să apuce cu degetele obiectul înfipt în ceafă.

Craig apucă coupe-papier-ul cu o mână, sprijinindu-se cu cealaltă în spinarea lui Don. Apoi trase de mâner, împingând cu cealaltă mână în spinarea victimei, iar Albert auzi ceva asemănător cu zgomotul scos de o persoană înfometată care rupe cu nerăbdare copanul unui curcan bine copt. Don țipă din nou, de data asta mai tare, și se prăvăli peste birou. În cădere, lovi și răsturnă de pe masă cutia pentru intrări și ieșiri documente și teancul de formulare pentru bagaje pierdute pe care Craig le transformase în fâșii.

Craig se întoarse către Albert, mișcarea bruscă făcând să se împrăștie picături de sânge de pe lama coupe-papier-ului.

— Și tu ești unul dintre ei, spuse el gâfâind. Să te ia dracu'. O s-ajung la Boston și n-o să mă puteți opri. Nici unul dintre voi nu mă poate opri.

În clipa aceea bricheta de pe podea se stinse și rămaseră în beznă.

Albert făcu un pas înapoi și simți pe față un curent călduț de aer când Craig lovi cu lama locul în care se aflase cu doar o secundă în urmă. Bâjbâi în spate cu mâna liberă, de groază să nu ajungă într-un colț în care Craig și-ar fi putut folosi în voie cuțitul (în lumina pa-

lidă a brichetei asta i se păruse a fi) asupra lui, în vreme ce propria armă ar fi fost pe cât de inutilă, pe atât de stupidă. Degetele lui nu întâlniră nici un obstacol, așa că se retrase pe ușă în hol. Nu se simțea deloc calm; nu se simțea precum cel mai iute evreu din *orice* zonă a statului Mississippi; nu se simțea mai iute ca vântul. Se simțea ca un copil speriat care alesese prostește o jucărie în locul unei arme adevărate, pentru că nu fusese în stare să creadă — să creadă cu adevărat — că se va ajunge la o astfel de situație, deși văzuse cu ochii lui ce-i făcuse mai devreme nemernicul ăsta nebun fetiței nevăzătoare. Își simțea mirosul. Chiar și în aerul inert, își simțea mirosul. Era izul rânced și înțepător al fricii.

Craig ieși pe ușă cu pas ușor, ținând coupe-papier-ul ridicat. Parcă era o umbră care dansează în întuneric.

— Te văd, fiule, șuieră el. Văd pe întuneric ca pisica.

Începu să înainteze lin. Albert se retrase. În același timp începu să imprime o mișcare oscilatorie prăjitorului de pâine, spunându-și în gând că nu va avea la dispoziție decât o singură încercare înainte ca Toomy să se apropie și să-i înfigă lama în beregată sau în piept.

„Iar dacă prăjitorul zboară din amărâtul ăla de buzunar înainte să-l lovească, belitu' mă cheamă."

11

Craig se dădu mai aproape, unduindu-și jumătatea de sus a trupului dintr-o parte în alta, ca un șarpe care se ridică dintr-un coș. Un mic zâmbet absent îi înflori pe colțurile buzelor, făcând să-i apară niște gropițe în obraji.

„E bine așa", se auzi glasul sumbru al tatălui din fortăreața veșnică pe care și-o clădise în mintea lui Craig. „Dacă trebuie să-i elimini rând pe rând, poți s-o faci. ESR, Craig, mai ții minte? ESR. Eforturile sunt răsplătite."

„Așa e, Craiggy-weggy", răsună și glasul strident al mamei. „Poți și trebuie s-o faci."

— Îmi pare rău, murmură Craig zâmbind către băiatul alb la față ca varul. Îmi pare tare rău, dar trebuie s-o fac. Dacă ai vedea lucrurile din perspectiva mea, ai înțelege.

Se apropie de Albert, ridicând coupe-papier-ul la înălțimea ochilor.

12

Albert aruncă iute o privire în urmă și văzu că se îndrepta spre ghișeul de bilete al United Airlines. Dacă și-ar fi continuat retragerea și-ar fi restrâns nepermis de mult zona de manevră în spate. Trebuia să acționeze cât mai iute. Începu să penduleze prăjitorul mai repede, strângând cu mâna transpirată fața de masă răsucită.

Craig sesiză mișcarea în întuneric, dar nu reuși să deslușească ce anume legăna băiatul din fața lui. N-avea importanță. Nu putea *îngădui* să aibă vreo importanță. Se încordă și sări înainte.

— MĂ DUC LA BOSTON! țipă el. MĂ DUC LA...

Ochii lui Albert se obișnuiseră cu întunericul, așa că văzu atacul decisiv al lui Craig. Prăjitorul tocmai se deplasa spre spate. În loc să facă mișcarea din încheietu-

ra mâinii ca să schimbe sensul pendulării, Albert își lăsă brațul purtat de greutatea prăjitorului, ridicându-l deasupra capului, ca și cum s-ar fi pregătit să execute un serviciu de volei. Greutatea de la capătul feței de masă descrise și ea o mișcare circulară scurtă și energică prin aer, forța centripetă menținând-o fermă în buzunarul improvizat. Craig cooperă la această manevră pășind în față exact pe traiectoria descendentă a prăjitorului, care-i izbi fruntea și rădăcina nasului cu un pârâit dur și înfundat.

Craig urlă de durere și scăpă din mână coupe-papier-ul. Duse mâinile la față și se împletici în spate. Sângele de la nasul spart îi țâșnea printre degete ca apa dintr-un hidrant. Albert era îngrozit de ceea ce făcuse, dar și mai îngrozit era să renunțe la luptă acum când Toomy fusese rănit. Așa că făcu un pas spre stânga și lovi din nou cu arma lui improvizată din lateral. Prăjitorul șuieră prin aer și se propti în centrul pieptului lui Craig cu un bufnet surd. Continuând să urle, Craig căzu pe spate.

În mintea lui Albert „Ace" Kaussner nu mai rămăsese decât un singur gând; tot restul era un vârtej învolburat și fragmentat de culori, imagini și emoții.

„Trebuie să-l fac să nu mai miște, altfel o să se ridice și-o să mă omoare. Trebuie să-l fac să nu mai miște, altfel o să se ridice și-o să mă omoare."

Bine că măcar Toomy scăpase arma din mână; aceasta scânteia pe covor. Albert călcă cu unul dintre pantofii lui pe ea și lovi din nou cu prăjitorul. În timpul mișcării descendente a greutății, Albert se îndoi de mijloc ca un valet de modă veche care întâmpină un membru al familiei regale. Greutatea de la capătul feței de masă se izbi de gura deschisă de durere a lui Craig Toomy. Se auzi un zgomot de sticlă pisată într-o batistă.

„O, Doamne", își zise Albert. „Ăia au fost dinții lui."

Craig se zbătu și se zvârcoli pe podea. Era o priveliște groaznică, cu atât mai înfiorătoare, probabil, din cauza luminii slabe. Vitalitatea sa oribilă avea ceva monstruos, de neucis, ca de insectă.

Mâna lui apucă pantoful lui Albert. Albert ridică piciorul de pe coupe-papier cu un mic țipăt de repulsie, iar Craig încercă să-l înșface din nou. Între ochi, nasul individului arăta ca un balon de carne spart. Abia dacă-l mai vedea pe Albert; o imensă coroană de lumină albă îi acaparase vederea. În cap îi răsuna o notă stridentă și constantă, ca sunetul unei mire TV date la volum maxim.

Trecuse de limita la care mai putea face vreun rău cuiva, dar Albert nu știa asta. Cuprins de panică, mai izbi o dată cu prăjitorul în capul lui Craig. Se auzi un zăngănit metalic provocat de ruperea elementelor de încălzire din interiorul aparatului.

Craig încetă să mai miște.

Albert rămase deasupra lui, gâfâind din greu, ținând într-o mână prăjitorul înfășurat în fața de masă. Apoi făcu doi pași târșâiți spre scara rulantă, se aplecă din nou de la mijloc și vomită pe podea.

13

Brian își făcu cruce în timp ce dădea la o parte capacul din plastic negru care acoperea ecranul video al sistemului inerțial de navigație, pe jumătate așteptându-se să-l găsească mort. Se uită la el cu atenție... și scoase un oftat adânc de ușurare.

ULTIMUL PROGRAM COMPLET.

Îl informa ecranul cu litere reci, albastru-verzui, iar de-desubt:

PROGRAM NOU? D N

Brian tastă D, apoi:

ÎNTOARCERE AP29: LAX/LOGAN

Ecranul se întunecă preț de o clipă, apoi:

INCLUDE DEVIERE ÎN AP29? D N

Brian tastă D.

ÎNTOARCERE

Îl informă ecranul și, după nici cinci secunde,

PROGRAM COMPLET

— Căpitane Engle?

Se întoarse și o văzu pe Bethany în ușa cockpit-ului. În lumina din cabină arăta palidă și răvășită.

— Sunt puțin ocupat acum, Bethany.

— De ce nu s-au întors?

— Nu-mi dau seama.

— L-am întrebat pe Bob — domnul Jenkins — dacă mai vede pe cineva mișcându-se înăuntrul terminalului și mi-a zis că nu vede. Dac-au murit cu toții?

— Sunt sigur că n-au murit. Dacă te face să te simți mai bine, ce-ar fi să te duci să stai cu el, jos. Mai am puțină treabă de făcut aici.

„Cel puțin sper să am."

— Ești speriat? îl întrebă ea.

— Da. Sigur că sunt.

Ea zâmbi ușor.

— Într-un fel, mă bucur. E nasol să fii numai tu speriat — e complet aiurea. Hai ca te las în pace.

— Mulțumesc. Sunt sigur c-au să iasă de-acolo în curând.

Fata plecă. Brian reveni la monitorul SIN și tastă:

SUNT PROBLEME CU ACEST PROGRAM?

Și apăsă pe tasta EXECUȚIE.

NICI O PROBLEMĂ.
MULȚUMIM CĂ ZBURAȚI CU AMERICAN PRIDE.

— Cu plăcere, fără doar și poate, murmură Brian și-și șterse fruntea cu mâneca.

„Acum, își zise el, mai trebuie doar să ardă combustibilul."

14

Bob auzi pași pe scară și se întoarse repede. Nu era decât Bethany, care cobora încet și cu băgare de seamă, dar asta nu-i scăzu starea de nervozitate. Sunetul venit din întuneric creștea treptat în intensitate.

Tot mai aproape.

— Bună, Bethany. Poți să-mi mai dai și mie o țigară?

Ea îi întinse pachetul mototolit, apoi luă și ea una. Vârâse plicul cu chibrituri al lui Albert în celofanul care acoperea pachetul și, când încercă unul, acesta se aprinse cu ușurință.

— Vreun semn de la cei de colo?

— Păi, totul depinde de ce înțelegi prin „vreun semn", spuse cu prudență Bob. Cred c-am auzit niște strigăte chiar înainte să cobori.

Ceea ce auzise semăna de fapt cu niște țipete — sau zbierete, mai exact — dar nu văzu nici un motiv ca să-i spună fetei acest lucru. Arăta la fel de speriată pe cât se simțea de speriat Bob și avea impresia că fetei i se cam aprinseseră călcâiele după Albert.

— Sper că Dinah o să fie bine, spuse ea, dar nu știu ce să zic. A tăiat-o rău de tot.

— L-ai văzut pe căpitan?

Bethany încuviință din cap.

— M-a cam trimis la plimbare. Cred că-și programează instrumentele sau ceva de genul ăsta.

Bob Jenkins dădu din cap cu seriozitate.

— Sper că asta face.

Conversația lâncezea. Amândoi se uitară înspre est. Un sunet nou și chiar mai amenințător însoțea acum crănțănitul și ronțăitul neîncetat: un țipăt ascuțit, monoton. Avea o sonoritate mecanică stranie, ceea ce-l făcu pe Bob să se gândească la o transmisie automatică cu prea puțin lubrifiant.

— E mult mai aproape acum, nu-i așa?

Bob încuviință din cap, fără tragere de inimă. Trase din țigară și jarul aprins ilumină temporar doi ochi obosiți și îngroziți.

— Dumneata ce crezi că e, domnule Jenkins?

El clătină din cap încet.

— Draga mea, sper să nu fim niciodată nevoiți să aflăm.

15

Ajuns pe la jumătatea scării rulante, Nick văzu o siluetă aplecată de mijloc în fața șirului de telefoane publice inutile. Era imposibil să-și dea seama dacă era Albert sau Craig Toomy. Englezul vârî mâna în buzunarul drept din față al pantalonilor, ținându-l totodată cu stânga pe deasupra, ca să nu zăngăne și, pe pipăite, alese două monede de 25 de cenți. Strânse apoi pumnul drept și strecură monedele între degete, improvizând astfel un fel de box din alamă. După care continuă să coboare scara.

Silueta de lângă telefoane ridică privirea când apăru Nick. Era Albert.

— Vezi să nu calci în vomă, îl avertiză el fără vlagă pe englez.

Nick dădu drumul monedelor în buzunar și se grăbi să ajungă în locul în care băiatul stătea cu mâinile proptite deasupra genunchilor, ca un bătrân care-și supraestimase capacitatea de a face exerciții fizice. Se simțea duhoarea acră și înțepătoare a vomei. Aceasta și izul de sudoare provocată de frică erau niște mirosuri cât se poate de familiare pentru el. Le cunoștea din războiul din Malvine, ba chiar și mai bine din Irlanda de Nord. Își puse brațul stâng pe umerii băiatului și Albert se îndreptă foarte încet.

— Unde sunt, Ace? întrebă Nick pe un ton liniștitor. Gaffney și Toomy... unde sunt?

— Domnul Toomy e acolo, răspunse Albert arătând spre o mogâldeață îngrămădită pe podea. Domnul Gaffney e în biroul de Servicii. Cred că amândoi sunt morți. Domnul Toomy era în biroul de Servicii. Cred că stătea ascuns după ușă. L-a omorât pe domnul Gaffney fiindcă dânsul a intrat primul. Dacă eu aș fi intrat primul, pe mine m-ar fi omorât.

Albert înghiți în sec cu greutate.

— Pe urmă l-am omorât pe domnul Toomy. Trebuia. A venit după mine, vedeți? A mai găsit un cuțit nu știu unde și a venit după mine.

Vorbea pe un ton care putea fi confundat cu indiferența, dar Nick nu se lăsă înșelat. Iar contururile albe ale feței lui Albert nu lăsau să se citească deloc indiferența.

— Poți să te descurci singur, Albert? întrebă Nick.

— Nu știu. N-am mai u-u-ucis pe nimeni până acum și...

Albert scoase un suspin gâtuit și jalnic.

— Știu, spuse Nick. E o chestie îngrozitoare, dar trebuie depășită. Și trebuie s-o depășești, Ace. Mai avem foarte mult până vom apuca să dormim și nu e timp de terapie. Sunetul se aude și mai tare.

Îl părăsi pe Albert și se duse la mogâldeața de pe podea. Craig Toomy zăcea pe o parte, brațul ridicat acoperindu-i partial fața. Nick îl rostogoli pe spate, se uită și fluieră încetișor. Toomy era încă în viață, îi auzea șuieratul aspru al respirației, dar Nick ar fi băgat mâna-n foc că, de data asta, nu se mai prefăcea. Nasul lui nu fusese doar spart; părea vaporizat. Gura era o cavitate însângerată mărginită de resturi de dinți. Iar adâncitura serioasă din mijlocul frunții dădea de înțeles că Albert înfăptuise o remodelare originală a cutiei craniene a lui Craig.

— A făcut toate astea cu un *prăjitor*? murmură Nick. Dumnezeule mare, sfânt şi bun! Se ridică şi spuse cu glas tare: Nu e mort, Ace.

Albert se îndoise din nou când Nick plecase. Acum se îndreptă încet şi făcu un pas către el.

— Nu e?

— Ascultă şi tu. Nu-l mai punem la numărătoare, dar n-a ieşit de tot din joc.

„Totuşi, după cum respiră, n-o mai duce mult."

— Hai să vedem ce-i cu domnul Gaffney, poate că şi el a avut noroc. Şi unde-i targa?

— Ă? făcu Albert şi se uită la Nick ca şi cum i-ar fi vorbit într-o limbă străină.

— Targa, repetă cu răbdare Nick în timp ce se-ndreptau spre uşa deschisă a biroului de Servicii.

— Am găsit-o, spuse Albert.

— Serios? Bravo!

Albert se opri în loc după primul pas făcut în încăpere.

— Staţi un pic, murmură el, apoi se lăsă pe vine şi căută pe pipăite bricheta lui Don. O găsi după o clipă sau două. Încă era caldă. Se ridică în picioare. Cred că domnul Gaffney e în cealaltă parte a biroului.

Ocoliră biroul, păşind peste teancurile de hârtie răsturnate şi recipientul pentru intrări-ieşiri de documente. Albert ridică bricheta şi acţionă rotiţa. La a cincea încercare, fitilul se aprinse şi arse pâlpâind preţ de trei-patru secunde. Era de ajuns. De fapt, Nick apucase să vadă destul în timpul micilor fulgerări de lumină generate de încercările nereuşite de aprindere a brichetei, dar nu dorise să-i spună asta lui Albert. Don Gaffney zăcea întins pe spate, cu ochii deschişi, având încă întipărită pe faţă o expresie de surpriză teribilă. Până la urmă, nu avusese noroc.

— Cum se face că Toomy nu ți-a făcut și ție felul? întrebă Nick după un moment.

— Am știut că e înăuntru, spuse Albert. Chiar înainte să-l lovească pe domnul Gaffney, am știut.

Avea încă vocea uscată și tremurătoare, dar se simțea ceva mai bine. Acum după ce îl văzuse pe bietul domn Gaffney — într-un fel, după ce-l privise în ochi — se simțea ceva mai bine.

— L-ai auzit?

— Nu... am văzut astea. Pe birou.

Albert arătă spre grămăjoara de fâșii de hârtie.

— Mare noroc ai avut.

Nick puse mâna pe umărul lui Albert.

— Meriți să fii în viață, amice. Ți-ai câștigat acest privilegiu. În regulă?

— O să-ncerc, spuse Albert.

— Păi să te străduiești, bătrâne. Te va scuti de o grămadă de coșmaruri. Ai în fața ta un cunoscător. Albert încuviință din cap. Păstrează-ți cumpătul, Ace. Ăsta-i secretul — să-ți păstrezi cumpătul și totul va fi în regulă.

— Domnule Hopewell?

— Da?

— Vă supărați dacă vă rog să nu-mi mai ziceți așa? Cred... Vocea i se astupă și Albert își drese glasul cu violență. Cred că nu-mi mai place.

16

Ieșiră din peștera întunecoasă numită Servicii Aeroport treizeci de secunde mai târziu, Nick cărând de mâner targa pliată. Când ajunseră în dreptul telefoanelor,

Nick îi întinse targa lui Albert, care o preluă fără să scoată un cuvânt. Fața de masă se afla pe podea, cam la un metru și jumătate de Toomy, care acum sforăia trăgând în piept porții mari, aritmice, de aer.

Timpul era scurt, al dracului de scurt, dar Nick trebuia să vadă cu ochii lui asta. *Trebuia.*

Ridică fața de masă și scoase din ea prăjitorul. Una dintre rezistențe se prinsese în fanta pentru pâine, cealaltă căzu pe podea. Butonul de reglare a timpului și cel folosit la apăsarea feliilor de pâine în jos căzură și ele. Un colț al aparatului era îndoit spre interior. Partea laterală stângă suferise o adâncitură circulară profundă.

„Asta-i partea care s-a ciocnit cu nasul amicului Toomy", își zise Nick. „Uluitor." Clătină prăjitorul și ascultă zdrăngănitul fragmentelor sparte din interiorul aparatului.

— Un prăjitor de pâine, se minună el. Am prieteni, Albert — colegi de breaslă — care n-or să creadă chestia asta. Parcă nici mie nu-mi vine să cred. Adică... un *prăjitor.*

Albert întoarse capul într-o parte.

— Aruncă-l, spuse el cu glas răgușit. Nu vreau să-l mai văd.

Nick făcu așa cum îi spusese băiatul, apoi îl bătu ușor pe umăr.

— Du targa sus. Vin și eu imediat.

— Ce-ai de gând să faci?

— Vreau să văd dacă în biroul ăla mai e ceva care să ne poată fi de folos.

Albert se uită la el o clipă, dar nu reuși să distingă trăsăturile lui Nick pe întuneric. În cele din urmă, zise:

— Nu te cred.

— Nici nu trebuie, spuse Nick cu un ton straniu de blând. Du-te, Ace. Albert, am vrut să zic. Vin și eu îndată. Și nu te uita înapoi.

Albert îl privi fix preț de încă un moment, apoi începu să urce scara rulantă inertă, cu capul aplecat și targa atârnând ca o valiză în mâna dreaptă. Nu se uită înapoi.

17

Nick așteptă până când băiatul dispăru în beznă. Apoi se apropie de locul unde zăcea Craig Toomy și se lăsă pe vine lângă el. Toomy era tot inconștient, dar părea să respire ceva mai regulat. Nick își zise că n-ar fi fost imposibil, cu condiția să fie îngrijit neîntrerupt o săptămână-două în spital, ca Toomy să-și revină. Dovedise cel puțin un lucru, și anume că era îngrozitor de tare de cap.

„Păcat că materia cenușie de dedesubt e așa de moale, amice", își zise Nick. Întinse brațele, cu intenția de a-i pune o palmă peste gură și cealaltă peste nas — sau ceea ce rămăsese din el. Ar fi durat mai puțin de un minut și n-ar mai fi avut de ce să-și facă griji din pricina domnului Craig Toomy. Ceilalți s-ar fi înfiorat oripilați de acest act — l-ar fi numit crimă premeditată — dar, pentru Nick, nu era nici mai mult, nici mai puțin decât o poliță de asigurare. Toomy se mai ridicase o dată dintr-o stare ce păruse a fi inconștiență deplină și iată că acum unul dintre ei era mort, iar un altul era rănit grav, probabil mortal. N-ar fi avut nici un rost să mai riște o dată în același mod.

Și mai era și altceva. Dacă-l lăsa pe Toomy în viață, *pentru ce* anume l-ar fi lăsat să trăiască? O existență scur-

tă și bântuită, într-o lume moartă? O șansă de a respira un aer lipsită de viață, sub un cer nemișcat, de pe care toate fenomenele atmosferice păreau să fi dispărut? O ocazie de a se întâlni cu ceea ce se apropia dinspre est... o apropiere însoțită de o larmă ce semăna cu cea a unei colonii de furnici uriașe, în misiune de pradă?

Nu. Cel mai bine era să-l scutească de toate acestea. Ar fi fost mult mai puțin dureros și asta era îndeajuns de bine.

— Mai bine decât merită ticălosul ăsta, spuse Nick, dar încă mai ezita.

Își aminti de fetița care se uita la el cu ochii ei negri, lipsiți de vedere.

Să nu-l ucizi!

Nu fusese o rugăminte, ci un ordin. Își adunase puțină tărie din cine știe ce ultimă rezervă ascunsă ca să-i dea acel ordin. *Tot ce știu e că avem nevoie de el.*

„De ce naiba ține așa de mult să-l protejeze?"

Mai rămase așa un moment, uitându-se la fața distrusă a lui Craig Toomy. Iar când Rudy Warwick vorbi din capul scării rulante, tresări de parcă l-ar fi auzit pe diavolul în persoană.

— Domnu' Hopewell? Nick? Vii?

— Într-o clipită! strigă el peste umăr.

Întinse din nou mâinile spre fața lui Toomy și iarăși se opri, amintindu-și de ochii negri.

Avem nevoie de el.

Deodată se ridică în picioare, lăsându-l pe Craig Toomy să îndure tortura respirației chinuitoare.

— Vin acum, strigă el și urcă scara rulantă cu pași ușori.

Capitolul 8

Realimentarea.
Lumina timpurie a zorilor.
Langolierii se apropie.
Îngerul dimineții.
Paznici ai timpului din eternitate.
Decolarea.

1

Bethany își aruncase țigara aproape lipsită de gust și urcase din nou cam jumătate de scară când Bob Jenkins strigă:

— Cred că ies din terminal!

Fata se întoarse și coborî în grabă treptele. Un șir de momâi negre ieșea din arcada pentru bagaje și se apropia încet de-a lungul benzii transportoare. Bob și Bethany porniră în întâmpinarea lor.

Dinah era legată cu curelele de targa purtată de Rudy și de Nick. Mergeau în genunchi și Bethany auzea gâfâielile întretăiate ale bărbatului chel.

— Daţi-mi voie să vă ajut, îi spuse ea şi Rudy îi ceda bucuros capătul lui de targă.

— Încearcă să n-o zgâlţâi, spuse Nick, dându-şi jos picioarele de pe banda transportoare. Albert, apucă şi tu de targă şi ajută-ne s-o urcăm pe scară. Trebuie să încercăm să ţinem chestia asta cât mai orizontal cu putinţă.

— Cât de gravă e starea fetiţei? îl întrebă Bethany pe Albert.

— Nu e bună, spuse el pe un ton sumbru. Inconştientă, dar e încă în viaţă. Asta e tot ce ştiu.

— Unde sunt Gaffney şi Toomy? întrebă Bob în timp ce se apropiau de avion.

Trebui să-şi ridice puţin vocea ca să se facă auzit; crănţănitul se auzea şi mai tare acum, iar scrâşnetul acela ca de transmisie defectă devenise între timp o notă dominantă, înnebunitoare.

— Gaffney e mort, iar Toomy s-ar putea să fie mort şi el, spuse Nick. O să discutăm mai târziu dacă doriţi. În clipa asta n-avem timp. Se opri la baza scării. Voi doi, aveţi grijă să ţineţi capătul ridicat.

Încet şi cu mare grijă începură să urce targa, Nick mergând cu spatele şi aplecat deasupra capătului din faţă, Albert şi Bethany ţinând targa la nivelul frunţii şi frecându-şi şoldurile pe scara îngustă. Bob, Rudy şi Laurel urcau în urma lor. Laurel vorbise o singură dată de când Albert şi Nick se întorseseră, ca să întrebe dacă Toomy era mort. Când Nick i-a răspuns că nu murise, ea s-a uitat la el cu atenţie şi apoi a dat din cap uşurată.

Brian stătea la uşa cockpit-ului când Nick ajunse la capătul de sus al scării şi sprijini capătul său de targă înăuntru.

— Vreau s-o duc la clasa I, spuse Nick, cu capătul ăsta al târgii ridicat astfel încât capul fetiței să stea mai sus. Pot să fac asta?

— Fără probleme. Ca să asiguri targa, trece două centuri de siguranță prin rama de la capul ei. Vezi pe unde?

— Da. Apoi, către Albert și Bethany: Hai sus. V-ați descurcat de minune.

În lumina din cabină, sângele de pe obrajii și bărbia lui Dinah contrasta puternic cu paloarea tenului. Avea ochii închiși; pleoapele aveau o nuanță delicată de levănțică. Sub centură (în care Nick făcuse o gaură nouă, mult deasupra celorlalte), compresa improvizată era de un roșu întunecat. Brian îi auzea respirația. Se auzea ca un pai trăgând aer de pe fundul unui pahar aproape gol.

— E grav, nu-i așa? întrebă el cu glas scăzut.

— Ei bine, e vorba de plămâni, nu de inimă, și ea nu se umple nici pe departe așa de repede cum mă temeam... dar e grav, într-adevăr.

— O să trăiască până ajungem înapoi?

— De unde naiba să știu? strigă Nick brusc la el. Sunt soldat, nu felcer!

Ceilalți încremeniră, uitându-se la el cu ochi temători. Laurel simți din nou furnicături pe piele.

— Îmi cer scuze, murmură Nick. Călătoriile în timp au un efect distructiv asupra nervilor, nu-i așa? Vă rog să mă scuzați.

— Nu e nevoie să te scuzi, spuse Laurel, atingându-i brațul. Cu toții suntem cu nervii întinși.

Îi adresă un zâmbet ostenit și-i atinse părul.

— Ești o dulceață, Laurel, fără doar și poate. Haide... s-o legăm bine și să vedem ce putem face ca să plecăm naibii de-aici.

2

Cinci minute mai târziu targa în care şedea fetiţa fusese proptită în poziţie înclinată — capul sus, picioarele jos — pe două fotolii din compartimentul de clasa I. Ceilalţi pasageri se adunaseră ciopor în jurul lui Brian, în oficiul clasei I.

— Trebuie să realimentăm avionul, spuse Brian. Acum o să pornesc şi celălalt motor şi o să trag cât mai aproape de acel 727-400, de la rampa telescopică. Arătă spre avionul Delta, care se vedea doar ca o siluetă cenuşie în întuneric. Întrucât avionul nostru e mai înalt, voi putea să aduc aripa noastră dreaptă chiar deasupra aripii stângi a avionului Delta. În timp ce eu voi face acest lucru, patru dintre voi trebuie să aducă aici căruciorul cu furtunuri — e unul lângă cealaltă rampă telescopică. L-am văzut înainte să se-ntunece.

— Poate n-ar strica să-l trezim pe Frumosul Adormit din spatele avionului şi să-l punem să ne ajute, spuse Bob.

Brian reflectă o clipă apoi clătină din cap.

— Ultimul lucru de care avem nevoie în clipa asta e să ne trezim pe cap cu încă un pasager speriat şi dezorientat — şi pe deasupra şi mahmur. Şi nici n-avem nevoie de el — doi bărbaţi zdraveni pot să împingă cu uşurinţă un astfel de cărucior. Am văzut cu ochii mei că se poate. Numai să vă asiguraţi că e scos din viteză. Căruciorul trebuie să ajungă direct sub cele două aripi suprapuse. S-a înţeles?

Cu toţii dădură din cap. Brian se uită pe rând la fiecare şi decise că Rudy şi Bethany erau prea osteniţi de la căratul târgii ca să poată fi de vreun folos.

— Nick, Bob și Albert. Voi împingeți. Laurel, tu conduci. E bine așa?

Cei numiți încuviințară.

— Atunci, executarea! Bethany? Domnul Warwick? Coborâți și voi. Trageți scara într-o parte de lângă avion și pe urmă, când am repoziționat avionul, așezați-o lângă aripile suprapuse. Lângă aripi, nu la ușă. S-a înțeles?

Cei doi aprobară din cap. Uitându-se din nou la tovarășii săi, Brian observă că ochii lor arătau limpezi și vioi pentru prima oară de când aterizaseră.

„Firește", își zise el. „Acum au ceva de făcut. Și eu la fel, slavă Domnului."

3

Pe când se apropiau de căruciorul așezat la stânga rampei neocupate, Laurel își dădu seama că putea de fapt să-l *vadă*.

— Dumnezeule! spuse ea. Deja se luminează din nou de ziuă. Cât timp să fi trecut de când s-a întunecat?

— Mai puțin de patruzeci de minute, după ceasul meu, zise Bob, dar am bănuiala că atunci când suntem în afara avionului, ceasul meu nu prea măsoară corect timpul. O altă bănuială de-a mea ar fi că, oricum, aici nu prea are importanță.

— Ce-o să se întâmple cu domnul Toomy? întrebă Laurel.

Ajunseseră la cărucior. Era un vehicul mic, cu un rezervor la spate, o cabină deschisă și furtunuri groase de culoare neagră făcute colac de o parte și de alta. Nick o cuprinse cu brațul după talie și o întoarse către el. Preț de

o clipă, o idee nebunească îi trecu prin minte, și anume că voia s-o sărute, și simți cum inima îi bate mai repede.

— Nu știu ce-o să se întâmple cu el, spuse Nick. Tot ce știu e că, la momentul decisiv, am hotărât să fac așa cum a vrut Dinah. L-am lăsat să zacă pe podea, în stare de inconștiență. E bine așa?

— Nu, spuse ea cu o voce ușor nesigură, dar cred că va trebui să ne mulțumim cu asta.

El zâmbi un pic, dădu din cap și o strânse ușor de mijloc.

— Ai vrea să ieșim într-o seară la restaurant, când și dacă o să ajungem înapoi în LA?

— Da, spuse ea fără șovăire. Ăsta e un lucru pe care merită să-l aștepți cu nerăbdare.

El dădu din nou din cap.

— Și eu sunt de aceeași părere. Dar dacă nu reușim să alimentăm avionul, n-o să putem pleca nicăieri. Se uită la cabina căruciorului. Crezi că poți să vezi dacă e băgat în viteză?

Laurel aruncă o privire spre maneta schimbătorului de viteze care ieșea din podeaua cabinei.

— Mă tem că n-am condus decât mașini cu transmisie automată.

— Las' c-o rezolv eu, spuse Albert sărind în cabină, apoi apăsă pedala ambreiajului și se uită cu atenție la diagrama de pe mânerul schimbătorului. În spatele lui, al doilea motor al avionului 767 se trezi la viață și ambele motoare începură să vibreze mai tare când Brian mări puterea. Zgomotul era foarte puternic, dar Laurel constată că n-o deranja deloc. Estompase celălalt sunet, măcar temporar. Și simțea întruna dorința să se uite la Nick. Chiar o invitase la cină? Deja i se părea greu de crezut.

Albert schimbă vitezele, după care mișcă în gol maneta schimbătorului.

— Gata, spuse el și sări jos.

— Hai, Laurel, poți să te urci. De cum îl punem în mișcare, va trebui să iei dreapta mult și să-l întorci în cerc.

— În regulă.

Se uită în spate neliniștită la cei trei bărbați care se aliniaseră îndărătul căruciorului, cu Nick la mijloc.

— Gata, băieți? întrebă acesta.

Albert și Bob încuviințară din cap.

— Bun, atunci, toți deodată.

Bob se pregătise să împingă cu toată puterea, și la naiba cu durerea de șale care-l chinuise în ultimii zece ani, dar căruciorul se urni din loc absurd de ușor. Laurel trase de volanul rigid și butucănos cu toată forța. Căruciorul galben descrise un mic cerc pe asfaltul cenușiu și începu să ruleze spre avionul 767, care se apropia încet de partea dreaptă a avionului Delta.

— Diferența dintre cele două avioane e incredibilă, constată Bob.

— Da, admise Nick. Ai avut dreptate, Albert. Se poate să ne fi rătăcit de prezent, dar într-un fel straniu, avionul continuă să facă parte din el.

— Și *noi*, precizează Albert. Cel puțin deocamdată.

Turbinele Boeing-ului se opriră, lăsând să se audă doar uruitul jos și constant al generatoarelor auxiliare de energie — Brian le pornise acum pe toate patru. Nu erau îndeajuns de zgomotoase ca să acopere sunetul de la răsărit. Înainte, acel sunet era caracterizat de o uniformitate masivă, dar pe măsură ce se apropia devenea fragmentat; părea să se audă sunete în interiorul sunetelor, iar rezultatul final începea să pară îngrozitor de familiar.

„Animale la ora mesei", își zise Laurel și se înfioră. „Așa se aude — zgomotul unor animale care se hrănesc, amplificat până la proporții grotești."

Se cutremură violent și simți cum panica începe să pună stăpânire pe gândurile ei, o forță elementară pe care n-o putea stăpâni, așa cum nu putea stăpâni sursa necunoscută a acelui sunet.

— Poate că dacă am putea să vedem despre ce e vorba, am ști cum să ne descurcăm, opină Bob când începură să împingă din nou căruciorul de alimentare.

Albert îi aruncă o privire scurtă și spuse:

— Eu nu cred.

4

Brian apăru în ușa din față a Boeing-ului și le făcu semn lui Bethany și Rudy să aducă scara aproape de el. După ce aceștia făcură ce le ceruse, păși pe platformă și arătă spre aripile suprapuse. În timp ce cei doi împingeau scara cu rotile în direcția indicată, Brian ascultă sunetul care se apropia și-și aduse aminte de un film pe care-l văzuse cu mult timp în urmă, la o oră târzie. În el, Charlton Heston era proprietarul unei mari plantații din America de Sud. Plantația fusese atacată de un uriaș roi de furnici-soldat, furnici care mâncau tot ce întâlneau în cale — copaci, iarbă, clădiri, vaci, oameni. Cum se numea filmul ăla? Brian nu-și mai amintea. Nu-și amintea decât că Heston încerca trucuri din ce în ce mai disperate ca să oprească furnicile sau măcar să le întârzie asaltul. Le învinsese oare până la urmă? Brian nu-și mai amintea, dar un fragment din visul lui îi reveni pe neaș-

teptate în minte, tulburător prin lipsa sa de asociere cu orice altceva: un indicator roşu, cu aspect ameninţător, pe care scria NUMAI STELE CĂZĂTOARE.

— Rămâneţi pe loc! strigă în jos la Rudy şi Bethany.

Cei doi se opriră şi Brian coborî cu băgare de seamă treptele până când ajunse cu capul în dreptul părţii inferioare a aripii avionului Delta. Atât 767 cât şi 727 erau echipate cu orificii de alimentare unice în aripa stângă. Se uita acum la mica trapă de formă pătrată pe care scria ACCES REZERVOR COMBUSTIBIL şi VERIFICAŢI SUPAPA OBTURATOARE ÎNAINTE DE REALIMENTARE. Iar un glumeţ lipise pe trapă un abţibild galben rotund cu o faţă zâmbitoare. Era o ultimă nuanţă suprarealistă.

Albert, Bob şi Nick împinseseră cărucIorul în poziţie sub el şi acum se uitau în sus, chipurile lor văzându-se ca nişte cercuri cenuşii murdare în întunericul care se destrăma. Brian se aplecă şi strigă la Nick:

— Vezi că sunt două furtunuri, de o parte şi de alta a cărucIorului! Îl vreau pe-ăla scurt!

Nick desfăcu furtunul şi i-l dădu. Ţinând într-o mână şi scara şi capătul furtunului, Brian se aplecă sub aripă şi deschise trapa de alimentare. Înăuntru era un conector-tată, cu o protuberanţă din oţel care semăna cu un deget. Brian se aplecă şi mai mult... şi alunecă. Apucă balustrada scării.

— Ţin-te bine, amice, spuse Nick urcând scara. Vin în ajutorul tău. Se opri cu trei trepte mai jos de Brian şi-l prinse de centură. Am o rugăminte la tine.

— Care-i aia?

— Să nu te băşeşti.

— O să-ncerc, dar nu promit nimic.

Se aplecă din nou şi se uită în jos la ceilalţi. Rudy şi Bethany veniseră lângă Bob şi Albert sub aripă.

— Daţi-vă la o parte, dacă nu vreţi să faceţi un duş cu combustibil de avion cu reacţie! strigă el. N-am cum să închid supapa obturatoare a avionului ăstuia, aşa că s-ar putea să curgă!

În timp ce aştepta ca cei de jos să se dea la o parte, îşi zise: „Desigur, s-ar putea să nu curgă deloc. Din câte ştiu, rezervoarele astea poa' să fie goale-goluţe."

Se aplecă din nou, folosindu-se de amândouă mâinile acum când Nick îl susţinea ferm şi înfipse furtunul în orificiul de alimentare. Se produse un scurt duş de combustibil — în împrejurările date, un duş cât se poate de bine venit — şi apoi se auzi un clic metalic dur. Brian răsuci ajutajul un sfert de cerc spre dreapta, blocându-l în poziţie, apoi ascultă mulţumit cum combustibilul curge în josul furtunului, la căruciorul, unde o valvă închisă avea să-i limiteze debitul.

— OK, oftă el şi se trase înapoi pe scară. Până aici, e bine.

— Şi acum, cum procedăm, amice? Cum facem să funcţioneze căruciorul? Îl pornim cu curent de la avion, sau cum?

— Mă-ndoiesc că am putea să facem asta, chiar dacă şi-ar fi adus aminte cineva să aducă nişte cabluri electrice de conectare, spuse Brian. Din fericire, nu *trebuie* să funcţioneze. În esenţă, căruciorul e doar un dispozitiv pentru filtrarea şi transferarea combustibilului. O să folosesc generatoarele auxiliare de pe avionul nostru ca să absorb combustibilul din 727 aşa cum ai folosi un pai ca să sorbi limonada dintr-un pahar.

— Şi cât o să dureze treaba asta?

— În condiţii optime — adică pompele să fie alimentate cu curent de la sol — am putea încărca vreo 900 de

litri de combustibil pe minut. Așa cum procedăm noi acum, e greu de apreciat. N-am mai folosit niciodată un generator auxiliar ca să pompez combustibil. Cel puțin o oră. Poate două.

Nick privi neliniștit spre est o clipă, iar când vorbi din nou o făcu cu voce joasă.

— Fă-mi un hatâr, amice — nu le spune și celorlalți chestia asta.

— De ce?

— Pentru că nu cred că avem la dispoziție două ore. S-ar putea să n-avem nici o oră.

5

Singură în compartimentul de clasa I, Dinah Catherine Bellman deschise ochii. Și *văzu*.

— Craig, șopti ea.

6

„Craig."

Dar el nu voia să-și audă numele. Nu dorea decât să fie lăsat în pace; nu voia să-și mai audă numele niciodată. Când oamenii îl strigau pe nume, întotdeauna se întâmpla ceva rău. *Întotdeauna.*

„Craig! Scoală-te, Craig!"

Nu. Nu voia să se ridice. Capul îi devenise un vast stup compartimentat; durerea mugea și urla în toate încăperile neregulate și coridoarele întortocheate. Albine-

le sosiseră. Albinele crezuseră că era mort. Îi invadaseră capul și-i transformaseră craniul într-un fagure. Iar acum... acum...

„Îmi simt gândurile și încearcă să le omoare, înțepându-le", își zise el și scoase un geamăt răgușit, de suferință. Mâinile lui pătate de sânge se desfăcură și se strânseră încet pe covorul industrial care acoperea pardoseala holului de la parter. „Lăsați-mă să mor, of, vă rog, lăsați-mă să mor."

„Craig, trebuie să te ridici! Acum!"

Era vocea tatălui său, singura voce pe care nu reușise niciodată să o refuze sau să o facă să tacă. Dar acum avea s-o refuze. Acum avea s-o facă să tacă.

— Du-te de-aici, spuse el cu glasul ca un cârâit. Te urăsc. Du-te de-aici.

Durerea îi răsună strident în cap ca un țipăt de trompete aurii. Roiuri de albine furioase și cu acele pregătite să înțepe zburară din pâlniile trompetelor.

„Of, lăsați-mă să mor", își zise el. „Lăsați-mă să mor. Ăsta e iadul. Sunt într-un iad al albinelor și al alămurilor de orchestră."

„Ridică-te, Craiggy-weggy. E ziua ta și ghici ce surpriză am pentru tine? De cum ai să te ridici, cineva o să-ți dea o sticlă de bere și o să te lovească în cap... fiindcă lovitura ASTA e pentru tine!"

— Nu, spuse el. Nu mai vreau bătaie.

Mâinile lui bâjbâiră pe covor. Se chinui să deschidă ochii, dar sângele uscat îi ținea lipiți ca un clei.

— Ești moartă. Amândoi sunteți morți. Nu puteți să mă bateți și nici să mă puneți să fac anumite lucruri. Amândoi sunteți morți și vreau să mor și eu.

Numai că nu era mort. De undeva, de dincolo de aceste voci fantomatice, auzea țiuitul motoarelor de

avion... şi celălalt sunet. Sunetul langolierilor care se apropiau în marş. *În goană.*

„Craig, ridică-te. Trebuie să te ridici."

Îşi dădu seama că nu era vocea tatălui, şi nici a mamei. Aia nu fusese decât biata lui minte suferindă, care încerca să se amăgească pe sine. Asta era o voce care venea de... de...

(deasupra?)

altundeva, un loc înalt şi luminos, unde durerea era un mit, iar presiunea era un vis.

„Craig, au venit la tine — toţi oamenii pe care doreai să-i vezi. Au plecat din Boston şi au venit aici. Asta arată cât de important eşti pentru ei. Mai poţi s-o faci, Craig. Poţi încă să te rupi de familie. Mai ai timp să-ţi depui actele şi să ieşi din armata tatălui tău... numai dacă eşti îndeajuns de bărbat ca s-o faci.

Dacă eşti îndeajuns de bărbat ca s-o faci."

— Îndeajuns de bărbat? cârâi el. Îndeajuns de *bărbat*? Oricine ai fi, cred că faci mişto de mine.

Încercă din nou să-şi deschidă ochii. Sângele lipicios care-i ţinea închişi ceda un pic, dar nu de tot. Reuşi să-şi ducă o mână la faţă.

Trecu cu palma peste rămăşiţele nasului şi emise un ţipăt jos şi obosit de durere. Înăuntrul capului, trâmbiţele răsunară zgomotos, iar roiurile de albine se învolburară. Aşteptă până când durerea cea mai intensă se mai domoli, apoi ridică două degete şi-şi dezlipi pleoapele.

Coroana de lumină era încă acolo, alcătuind o siluetă vag-evocatoare în semiîntuneric.

Încet, puţin câte puţin, Craig reuşi să-şi ridice capul. Şi *o* văzu.

Stătea în interiorul coroanei de lumină.

Era fetița nevăzătoare, dar ochelarii ei negri dispăruseră și se uita la el, iar ochii ei erau blânzi.

„Haide, Craig. Ridică-te. Știu că e greu, dar trebuie să te ridici — *trebuie*. Pentru că toți sunt aici, toți așteaptă... dar n-or să aștepte o veșnicie. Langolierii vor avea grijă de asta."

Observă că fetița nu stătea pe podea. Pantofii ei păreau să plutească la câțiva centimetri deasupra, iar o lumină strălucitoare o înconjura. O radiație spectrală îi delimita conturul.

„Haide, Craig. Ridică-te."

Dădu să se ridice în picioare. Era foarte greu. Simțul echilibrului aproape că-i dispăruse și îi era greu să-și țină capul drept — asta pentru că, desigur, era plin de albine mânioase. De două ori căzu pe spate, dar de fiecare dată o luă de la capăt, fascinat și vrăjit de fata strălucitoare cu ochii blânzi și de promisiunea unei eliberări finale.

„Cu toții așteaptă, Craig. Pe tine.

Te așteaptă pe tine."

7

Dinah stătea întinsă pe targă, privind cu ochii ei lipsiți de vedere cum Craig Toomy se ridică într-un genunchi, cade într-o parte, apoi începe să se ridice din nou. Inima ei era inundată de o teribilă și severă milă pentru acest om rănit și zdrobit, acest pește mutilat care nu dorea decât să explodeze. Pe fața lui distrusă și însângerată văzu un amestec înfiorător de emoții: teamă, speranță și un fel de hotărâre neîndurătoare.

„Îmi pare rău, domnule Toomy", gândi ea. „În ciuda lucrurilor pe care le-ai făcut, îmi pare rău. Dar avem nevoie de tine."

Apoi îl chemă din nou, îl chemă cu ajutorul propriei sale conștiințe, aflate pe moarte:

„Ridică-te, Craig! Grăbește-te! E aproape prea târziu!"

Și simți că așa era.

8

După ce furtunul mai lung a fost trecut pe sub burta Boeing-ului și atașat la orificiul de alimentare, Brian reveni în cockpit, mări turația generatoarelor auxiliare și începu să golească rezervoarele de combustibil ale avionului Delta. În timp ce urmărea indicatorul cu LED-uri corespunzător rezervorului din dreapta cum urcă încet spre limita de 11 000 de litri, așteptă încordat ca generatoarele auxiliare să înceapă să se poticnească în încercarea de a consuma combustibil care să refuze să ardă.

Rezervorul din dreapta ajunsese la 3 600 de litri când auzi cum sunetul micilor motoare de la spatele avionului se modifică, devenind mai aspru și mai greoi.

— Ce se-ntâmplă, amice? întrebă Nick, care se așezase din nou în scaunul copilotului.

Avea părul răvășit, iar cămașa cândva curată și elegantă era plină de pete de murdărie și de sânge.

— Motoarele generatoarelor au gustat din combustibilul aparatului Delta și nu prea le place, spuse Brian. Sper ca magia lui Albert să funcționeze, Nick, dar nu știu ce să zic.

Cu puțin înainte ca indicatorul să ajungă la 4 000 de litri în rezervorul din dreapta, primul generator se opri. Pe tabloul de bord apăru o lumină roșie care semnala OPRIRE MOTOR. Brian decuplă generatorul.

— Ce poți să faci în privința asta? întrebă Nick, ridicându-se și venind să se uite peste umărul lui Brian.

— Să folosesc celelalte trei generatoare ca să mențin pompele în funcțiune și să sper, zise Brian.

Al doilea generator se opri după treizeci de secunde și, în timp ce Brian își mișca mâna ca să-l decupleze, se opri și al treilea. O dată cu el, se stinseră și luminile din cockpit. Acum nu mai rămâneseră decât luminițele de pe tabloul de bord al lui Brian, care pâlpâiau, și se auzea pufăitul neregulat al pompelor hidraulice. Ultimul generator uruia poticnit, cu turație neregulată, zgâlțâind avionul.

— Am să opresc totul, spuse Brian. Propria-i voce i se păru aspră și tensionată, vocea unui om care-și depășise cu mult limitele și obosea repede în curențiii potrivnici. Va trebui să așteptăm până când combustibilul de pe Delta se sincronizează cu fluxul nostru temporar, sau cu cadrul nostru temporar, ori cu ce mama naibii o fi. Nu putem continua așa. O supratensiune puternică produsă înainte de întreruperea ultimului generator ar putea să șteargă memoria sistemului inerțial de navigație. Ar putea chiar să-l prăjească.

Dar exact când Brian întinse mâna spre întrerupător, sunetul neregulat al motorului începu să se uniformizeze. Se întoarse și se uită la Nick, nevenindu-i să creadă. Nick se uită la el și, încet, un zâmbet larg îi lumină fața.

— S-ar putea să ne fi lovit norocul, amice.

Brian ridică mâinile, își încrucișă degetele de la amândouă mâinile și le flutură prin aer.

— Așa sper, spuse el și începu să se ocupe de tabloul de bord.

Acționă întrerupătoarele corespunzătoare generatoarelor 1, 3 și 4. Acestea începură să funcționeze lin. Luminile din cockpit se aprinseră din nou. Soneriile din cabină se făcură și ele auzite. Nick chiui și-l bătu pe Brian pe spate.

Bethany apăru în ușă, în spatele lor.

— Ce se-ntâmplă? Totul e în regulă?

— Cred, spuse Brian fără să se întoarcă, că s-ar putea să avem o șansă.

9

Craig reuși în cele din urmă să se ridice în picioare. Fetița învăluită în aură plutea acum cu picioarele chiar deasupra benzii transportoare pentru bagaje. Se uita la el cu o gingășie supranaturală și cu altceva... ceva după care tânjise toată viața lui. Ce era oare?

Încercă să-și aducă aminte și, în cele din urmă, reuși. Era compasiune.

Compasiune și înțelegere.

Se uită în jur și văzu că întunericul se împrăștia. Asta însemna că fusese inconștient toată noaptea, nu-i așa? Nu știa. Și nici nu conta. Tot ce conta era că fata învăluită în aură îi adusese pe *ei* la *el* — bancherii investitori, specialiștii în obligațiuni, brokerii și agenții de bursă. Veniseră cu toții aici, ca să capete o explicație cu privire la ce intenții avusese tânărul domn Craiggy-Weggy Toomy-Woomy, și iată ce adevăr minunat avea pentru ei: o *escrocherie*! Asta intenționase el să facă — metri peste

metri de escrocherie... kilometri de escrocherie. Iar când o să le spună asta...

— Or să fie nevoiți să mă lase în pace... nu?

„Da", spuse ea. „Dar trebuie să te grăbești, Craig. Trebuie să te grăbești înainte ca ei să ajungă la concluzia că n-ai să vii și să plece."

Craig începu să se deplaseze încet, înainte. Fetița nu-și mișcă picioarele, dar, o dată cu apropierea lui, ea pluti înapoi asemenea unui miraj, spre fâșiile de cauciuc care separau zona de recuperare a bagajelor de rampa de încărcare de afară.

Și... o, Dumnezeule — fata *zâmbea*.

10

Toți erau acum în avion, în afară de Bob și Albert, care stăteau pe trepte și ascultau vuietul ce se rostogolea acum spre ei, ca un val lent și spart.

Laurel Stevenson stătea la ușa din față, deschisă, a avionului și se uita înspre clădirea terminalului, continuând să se întrebe ce aveau să facă cu domnul Toomy, când Bethany o trase de spatele bluzei.

— Dinah vorbește în somn sau ceva de genul ăsta. Cred că delirează. Poți să vii?

Laurel se duse. Rudy Warwick stătea lângă Dinah, ținând-o de mână și uitându-se la ea neliniștit.

— Nu știu, spuse el îngrijorat. Nu știu, dar cred că s-ar putea să ne părăsească.

Laurel pipăi fruntea fetiței. Era uscată și foarte fierbinte. Hemoragia ori se domolise, ori încetase cu totul, dar copila se chinuia să respire în serii de șuierături jal-

nice. Sângele i se încrustase în jurul gurii precum sucul de căpșuni.

Laurel începu să spună:

— Cred că...

Dar în acel moment, Dinah rosti destul de limpede:

— Trebuie să te grăbești până să ajungă la concluzia că n-ai să vii și să plece.

Laurel și Bethany schimbară priviri nedumerite și înspăimântate.

— Cred că-l visează pe individul ăla, Toomy, îi spuse Rudy lui Laurel. I-a și pronunțat numele o dată.

— Da, spuse Dinah. Avea ochii închiși, dar capul i se mișcă ușor și părea să asculte. Da, o să fiu, spuse ea. Dacă vrei, o să fiu. Dar grăbește-te. Știu că te doare, dar trebuie să te grăbești.

— Delirează, nu-i așa? spuse Bethany în șoaptă.

— Nu, zise Laurel. Nu cred că delirează. S-ar putea să... viseze.

Dar nu credea asta câtuși de puțin. Ceea ce credea cu adevărat era că Dinah s-ar putea să

(vadă)

facă altceva. Nu era convinsă că dorea să știe despre ce „altceva" era vorba, deși o idee se răsucea și dansa undeva, în străfundurile minții ei. Laurel știa că putea să aducă la lumină acea idee, dacă ar fi vrut, dar n-o făcu. Pentru că aici se petrecea ceva înfiorător, *extrem* de înfiorător, și nu putea alunga din minte ideea că *avea* o legătură cu

(să nu-l omori... avem nevoie de el)

domnul Toomy.

— Dați-i pace, spuse ea pe un ton sec și abrupt. Dați-i pace și lăsați-o

(să facă ceea ce are de făcut cu el)

să doarmă.

— Doamne, sper să decolăm în curând, spuse Bethany cu glas jalnic, iar Rudy îi puse un braț liniștitor peste umeri.

11

Craig ajunse la banda transportoare și căzu pe ea. O pânză albă de durere sfâșietoare îi străbătu capul, gâtul și pieptul. Încercă să-și amintească ce se întâmplase cu el, dar nu reuși. Coborâse în goană treptele înțepenite ale scării rulante, se ascunsese într-o încăpere mică, stătuse acolo și rupsese fâșii de hârtie pe întuneric... și aici se întrerupeau amintirile.

Făcu un efort să-și ridice capul, șuvițele de păr îi atârnau peste ochi, și se uită la fetița învăluită în aură, care acum ședea cu picioarele încrucișate în fața fâșiilor de cauciuc, la doi-trei centimetri deasupra benzii transportoare. Era cea mai frumoasă făptură pe care o văzuse vreodată; cum putuse să creadă o clipă măcar că era una dintre *ei*.

— Ești cumva un înger? rosti el răgușit.

„Da", replică fetița învăluită în aură, iar Craig simți cum bucuria îi copleșește suferința. Vederea i se înceță și deodată lacrimile — primele pe care le vărsase vreodată ca adult — începură să-i curgă încetișor pe obraji. Pe neașteptate se pomeni că-și amintește de vocea dulce, tărăgănată, de bețivă a mamei sale, care-i cânta acel cântec de demult.

— Ești un înger al dimineții? Vrei să fii *pentru mine* îngerul dimineții?

„Da — o să fiu. Dacă vrei, o să fiu. Dar grăbește-te. Știu că te doare, domnule Toomy, dar trebuie să te grăbești."

— Da, spuse Craig printre suspine, și începu să se târască energic către ea de-a lungul benzii transportoare. Fiecare mișcare îi trimitea noi junghiuri de durere care-i săgetau trupul pe trasee neregulate; sângele îi picura din nasul stâlcit și gura zdrobită. Și totuși se grăbea cât de tare putea. În fața lui, fetița se strecura printre fâșiile de cauciuc, cumva fără să le tulbure deloc starea de nemișcare.

— Atinge-mi obrazul înainte să pleci, iubito, spuse Craig.

Adună o flegmă spongioasă de sânge închegat și o scuipă pe perete, unde rămase atârnată ca un uriaș păianjen mort, și încercă să se târască mai repede.

12

La est de aeroport, un trosnet sfâșietor umplu aerul acelei dimineți ciudate. Bob și Albert săriră în picioare, cu fețele palide și pradă unor întrebări cumplite.

— Ce-a fost asta? întrebă Albert.

— Cred că a fost un copac, replică Bob și-și linse buzele uscate.

— Dar nu e nici pic de vânt!

— Așa e, admise Bob. Nu e nici pic de vânt.

Zgomotul devenise acum o baricadă mobilă de sunete fragmentate. Părți din el păreau să se concentreze... după care se retrăgeau înainte ca identificarea să fie posibilă. La un moment dat, Albert ar fi putut să jure că au-

zise un lătrat, după care lătrăturile... sau schelălăiturile... sau ce or fi fost alea... erau înghițite de un zumzet scurt și urât, ca o descărcare electrică nefastă. Singurele constante erau crănțănitul și vaietul neîntrerupt și sfredelitor.

— Ce se-ntâmplă? strigă Bethany cu glas strident, din spatele lor.

— Nim... dădu Albert să-i răspundă, dar în același moment Bob îl prinse de umăr și arătă cu degetul.

— *Uite!* strigă el. *Uită-te acolo!*

Departe spre est, la orizont, un șir de stâlpi de înaltă tensiune mărșăluia spre nord și spre sud, străbătând o creastă muntoasă înaltă, acoperită de păduri. Sub privirile lui Albert, unul dintre stâlpi se clătină ca o jucărie și apoi se prăbuși, trăgând după el o încâlceală de cabluri electrice. O clipă mai târziu, căzu un alt stâlp, apoi altul, și altul.

— Și asta nici măcar nu e tot, spuse Albert înghețat de spaimă. Uită-te la copaci. Copacii de-acolo se zgâlțâie ca niște tufișuri.

Dar copacii nu se zgâlțâiau. Sub ochii lui Albert și ai celorlalți, copacii începură să se prăbușească, să dispară.

Crănțănit, plescăit, crănțănit, bufnitură, LĂTRAT!

Crănțănit, plescăit, LĂTRAT! bufnitură, crănțănit.

— Trebuie să plecăm de-aici, spuse Bob.

Îl strânse pe Albert cu amândouă mâinile. Ochii i se făcuseră mari cât cepele, umpluți de un soi de teroare nătângă. Expresia contrasta strident, bolnăvicios cu fața lui îngustă, de om inteligent.

— Cred că trebuie să plecăm de-aici *imediat*.

La orizont, poate pe la vreo cincisprezece kilometri depărtare, antena înaltă a unui post de radio se clătină,

se rostogoli și se prăbuși, dispărând în copacii cuprinși de freamăt. Acum simțeau că și pământul începea să vibreze; vibrația cuprinsese scara și le scutura picioarele în pantofi.

— Faceți-o să înceteze! țipă pe neașteptate Bethany din ușa de deasupra lor. Își dusese mâinile la urechi și striga: *O, vă rog, faceți-o să ÎNCETEZE!*

Dar unda sonoră se apropia de ei rostogolindu-se — crânțănitul, plescăitul, clefăitul langolierilor înfometați.

13

— Nu-mi place să te sâcâi, Brian, dar cât mai durează? Nick avea vocea încordată. La vreo șase kilometri spre est e un râu — l-am văzut pe când coboram cu avionul — și socotesc că în momentul ăsta ceea ce se apropie de noi, aia o fi asta, se află pe malul celălalt al apei.

Brian se uită la indicatoarele de combustibil. 11 000 de litri în aripa dreaptă; 7 200 de litri în stânga. Totul mergea mai repede acum, când nu mai trebuia să pompeze combustibilul din avionul Delta în aripa opusă.

— Cincisprezece minute, spuse el. Simțea cum i se adună transpirația în picături mari pe frunte. Trebuie să avem cât mai mult combustibil, Nick, altfel riscăm să ne prăbușim în Deșertul Mojave. O să mai dureze apoi încă zece minute ca să desfacem furtunurile, să ne pregătim și s-o luăm din loc.

— N-ai putea să scurtezi timpul ăsta? Ești sigur că n-ai putea să-l scurtezi?

Brian clătină din cap și se întoarse la indicatoarele sale.

14

Craig se târî încet printre fâşiile din cauciuc, simţind cum îl mângâie pe spate ca nişte degete fără vlagă. Ieşi în lumina albă şi moartă a unei noi — şi extrem de scurte — zile. Sunetul era teribil, copleşitor, sunetul unei armate de canibali invadatori. Până şi cerul părea să se zgâlţâie din pricina lui şi, preţ de o clipă, încremeni de frică.

„Priveşte", îl îndemnă îngerul dimineţii, arătându-i cu degetul.

Craig se uită... şi uită de teamă. Dincolo de avionul Boeing 767 al Companiei American Pride, într-un triunghi mărginit de două piste de rulare şi o pistă de decolare, se afla o masă lungă de şedinţe, din lemn de mahon. Scânteia în lumina apatică. În dreptul fiecărui loc, erau câte un teanc de file galbene, o carafă de apă rece ca gheaţa şi un pahar Waterford. Aşezaţi la masă erau două duzini de bărbaţi îmbrăcaţi în costume sobre de bancheri, iar acum se întorseseră cu toţii ca să se uite la el.

Deodată începură să bată din palme. Se ridicară în picioare şi, cu faţa la el, îi aplaudau sosirea. Craig simţi cum un zâmbet uriaş, recunoscător începu să i se lăţească pe faţă.

15

Dinah fusese lăsată singură la clasa I. Respira cu mare greutate şi vocea îi era gâtuită.

— Fugi la ei, Craig! Repede! Repede!

16

Craig se rostogoli de pe banda transportoare, lovi asfaltul cu o bufnitură care-i zdruncină oasele și se ridică grăbit în picioare. Durerea nu mai conta. Îngerul îi adusese! *Bineînțeles* că ea îi adusese! Îngerii erau asemenea fantomelor din povestea cu Mr. Scrooge — puteau să facă orice doreau! Aura din jurul ei începuse să se întunece, iar ea dispărea treptat, dar nu avea importanță. Îi adusese salvarea: o plasă în care, în sfârșit, slavă Domnului, era prins.

„Fugi la ei, Craig! Ocolește avionul! Depărtează-te de avion! Fugi la ei acum!"

Craig începu să fugă — la început merse cu pași mari, târșâiți, trecând apoi la un sprint poticnit. În timp ce alerga, capul i se bălăbănea în sus și în jos ca o pălărie de floarea-soarelui pe o tulpină ruptă. Alerga spre bărbații necruțători, lipsiți de umor, care erau salvarea sa, bărbații care ar fi putut să fie niște pescari aflați într-o barcă, dincolo de un cer argintiu nebănuit, scoțându-și din apă năvoadele ca să vadă ce lucruri fabuloase prinseseră.

17

Indicatorul LED pentru rezervorul din stânga începu să se miște mai încet când ajunse la 9 500 de litri, iar când ajunse la 10 000, aproape se opri. Brian înțelese ce se întâmplă și acționă rapid două întrerupătoare, oprind pompele hidraulice. Avionul Delta 727 le dăduse tot ce avea de oferit: aproape 21 000 de litri de combustibil. Trebuia să fie de ajuns.

— În regulă, spuse el ridicându-se.

— Ce e în regulă? întrebă Nick, ridicându-se și el.

— Decuplăm și plecăm dracului de-aici.

Zgomotul care se apropia atinsese niveluri asurzitoare. Printre crănțăniturile și plescăiturile și scrâșnetele de transmisie neunsă se auzeau copacii căzând și bufniturile înfundate ale clădirilor ce se prăbușeau. Cu puțin înainte de a închide pompele, auzise mai multe pârâituri înăbușite, urmate de niște plescăituri intense. Își imagină că un pod se prăbușise în râul văzut de Nick.

— Domnul Toomy! țipă Bethany. *E domnul Toomy!*

Nick ieși mai repede decât Brian pe ușă și intră primul în compartimentul de clasa I, dar amândoi ajunseră la timp ca să-l vadă pe Craig mergând împleticit și clătinându-se de-a latul pistei de rulare. Destinația lui părea să fie un triunghi pustiu de iarbă mărginit de două piste de rulare ce se intersectau.

— Ce face? întrebă Rudy.

— Să-l lăsăm în pace, spuse Brian. Suntem în criză de timp. Nick? Coboară pe scară înaintea mea. Să mă ții când decuplez furtunul.

Brian se simțea ca un om dezbrăcat aflat pe o plajă în timp ce un val uriaș se profilează la orizont și se apropie cu mare viteză de țărm.

Nick coborî câteva trepte și apucă din nou centura lui Brian susținându-l în timp ce debloca și decupla furtunul. O clipă mai târziu, acesta trase furtunul afară și-l lăsă să cadă pe ciment, unde inelul duzei clămpăni înfundat. Brian închise trapa gurii de alimentare.

— Haide, spuse el după ce Nick îl trase înapoi. Avea fața plină de o murdărie cenușie. Să plecăm de-aici.

Dar Nick nu se mișcă. Rămăsese încremenit locului, privind lung către est. Pielea i se făcuse albă ca varul. Pe

fată i se întipărise o expresie de groază ca de coșmar. Buza de sus îi tremura și în acele clipe arăta ca un câine prea înspăimântat ca să latre.

Brian întoarse capul încet în direcția aceea, auzind cum îi pârâie tendoanele gâtului ca niște arcuri ruginite de la o veche ușă batantă. Întoarse capul și văzu cum, în sfârșit, langolierii își făceau intrarea prin partea stângă a scenei.

18

— Așa că vedeți, spuse Craig apropiindu-se de scaunul neocupat din capul mesei și stând în picioare în fața celor adunați în jurul ei, brokerii cu care am încheiat afaceri erau nu numai lipsiți de scrupule. Mulți dintre ei erau de fapt agenți CIA infiltrați acolo tocmai cu misiunea de a contacta și a înșela bancheri ca mine — oameni care doreau să-și completeze degrabă portofoliile firave. Din punctul lor de vedere, scopul — menținerea comunismului cât mai departe de America de Sud — justifica orice mijloace disponibile.

— Ce proceduri ai urmat ca să-i verifici pe acești indivizi? întrebă un tip gras îmbrăcat într-un costum albastru scump. Ai folosit o companie de asigurare a obligațiunilor sau banca dumitale recurge în astfel de cazuri la serviciile unei firme specializate în investigații de acest tip?

Fața rotundă și fălcoasă a lui Costum-Albastru era bărbierită perfect; obrajii lui luceau fie de sănătate, fie ca urmare a patruzeci de ani de scotch cu sifon. Ochii lui erau ca doi grăunți neîndurători de gheață albastră. Erau niște ochi frumoși; erau ochi de tată.

Undeva, la mare distanță de această sală de ședințe situată la antepenultimul nivel al Centrului Prudential, se auzea o larmă teribilă. Construcții de drumuri, își dădu el cu părerea. Mereu se lucra la Boston în domeniul construcțiilor de drumuri, iar el bănuia că cea mai mare parte a acestor lucrări erau inutile, că în cele mai multe cazuri era vorba doar de vechea poveste conform căreia cei lipsiți de scrupule profitau pe seama celor creduli. Dar asta nu avea nici o legătură cu el. Absolut nici o legătură. Treaba lui era să-i răspundă individului în costum albastru și era nărăbdător să înceapă.

— Așteptăm, Craig, spuse președintele propriei sale instituții bancare. Pe moment, Craig se simți surprins — domnul Parker nu fusese programat să participe la această ședință —, dar pe urmă surprinderea făcu loc unui sentiment de fericire.

— *Nici un fel de procedură!* strigă el plin de bucurie către fețele șocate ale participanților. *N-am făcut decât să cumpăr, să cumpăr și iar să cumpăr! Nu am urmat NICI UN FEL... DE PROCEDURĂ!*

Tocmai se pregătea să continue, să detalieze această temă, chiar s-o *expliciteze*, când un sunet îl opri. *Acest* sunet nu se mai auzea de la kilometri depărtare; acest sunet era aproape, foarte aproape, poate chiar în sala de ședințe. Un clefăit strident, ca niște dinți uscați și înfometați.

Deodată Craig simți o nevoie arzătoare să rupă niște fâșii de hârtie — orice fel de hârtie ar fi fost potrivită pentru asta.

Întinse mâna după teancul de hârtii galbene din fața sa, dar teancul dispăruse. La fel cum dispăruse și masa. Și bancherii. Și întreg orașul *Boston*.

— Unde *mă aflu?* întrebă el cu glas stins, dezorientat, și se uită în jur. Deodată își dădu seama... și deodată *îi văzu.*

Langolierii sosiseră.

Sosiseră să-l înhațe.

Craig Toomy începu să țipe.

19

Brian putea să-i vadă, dar nu înțelegea ce anume era ceea ce vedea. Într-un fel straniu, păreau să *sfideze* vederea și simțea cum mintea lui excesiv de solicitată se străduia cu frenezie să schimbe informațiile pe care le primea, să transforme siluetele care începeau să apară la capătul estic al Pistei 21 în ceva pe care să-l poată înțelege.

La început au fost doar două forme, una neagră, cealaltă de culoarea unei roșii coapte.

„Să fie niște mingi?", se întrebă cu îndoială mintea lui. „Ar putea să fie niște mingi?"

În centrul capului se produse realmente un *declic* și obiectele *erau* niște mingi, un fel de mingi de plajă, dar niște mingi care se unduiau, se contractau și apoi se umflau din nou, de parcă le-ar fi văzut printr-o ceață provocată de căldură. Veneau rostogolindu-se din iarba înaltă și uscată de la capătul Pistei 21, lăsând în urmă brazde de întuneric. Cumva, tăiau iarba...

„Nu", îl contrazise cu îndărătnicie mintea lui. „Nu taie doar iarba și știi asta. Taie mult mai mult decât iarba."

Mingile lăsau în urmă niște brazde înguste de întuneric desăvârșit. Iar acum, în timp ce goneau jucăuș pe

asfaltul alb de la capătul pistei, *continuau* să lase în urmă dâre înguste și negre. Acestea scânteiau precum catranul.

„Nu", îl contrazise cu îndărătnicie mintea lui. „Nu e catran. Știi bine ce e întunecimea aia. E nimic. Absolut nimic. Mingile mănâncă mult mai mult decât suprafața pistei."

Comportamentul lor era caracterizat de o bucurie răutăcioasă. Își tăiau una alteia calea, lăsând câte un X tremurător și negru pe pista de rulare exterioară. Țopăiau sus în aer, efectuau câte o manevră exuberantă de încrucișare a traiectoriilor, după care goneau direct către avion.

Când văzu asta, Brian țipă, iar Nick țipă și el. Sub suprafețele mingilor care goneau se profilau *chipuri* — niște chipuri monstruoase, de făpturi de pe altă lume. Acestea licăreau, se smuceau și tremurau ca niște apariții luminoase stranii, la suprafața mlaștinilor. Ochii lor erau ca niște cavități rudimentare, dar aveau niște guri imense: hăuri semicirculare mărginite de colți ascuțiți și întunecați.

Înfulecau tot ce întâlneau în cale, făcând să dispară fâșii înguste de lume.

O motocisternă Texaco era parcată pe pista de rulare exterioară. Langolierii se năpustiră asupra ei, colții care se mișcau cu mare iuțeală zumzăiau și crănțăneau de zor, ieșind din trupurile lor încețoșate. Trecură prin mașină fără să se oprească. Unul dintre ei tăie o brazdă direct prin pneurile din spate și, preț de o clipă, până să se prăbușească pneurile, Brian avu prilejul să vadă forma tăieturii — semăna cu o gaură făcută de un șoarece într-o scândură, în filmele de desene animate.

Celelalte făcură un salt, dispărură pe moment în spatele cisternei și apoi o perforară de-a dreptul, lăsând în urmă o gaură prin care începu să se reverse un șuvoi de combustibil pentru avioane, de culoarea ambrei. Apoi, vietățile atinseră solul, săriră ca pe arcuri, își încrucișară din nou traiectoriile și își continuară cursa spre avion. Realitatea se destrăma în fâșii subțiri sub atingerea lor, se destrăma în orice loc cu care intrau în contact și, pe măsură ce se apropiau, Brian își dădu seama că acele creaturi nu se mulțumeau cu descompunerea lumii înconjurătoare: ele deschideau toate abisurile veșniciei.

Ajunseră la marginea asfaltului și se opriră. Se bâțâiră pe loc un moment, arătând ca baloanele care țopăie pe deasupra cuvintelor în mai vechile show-uri de karaoke.

Deodată se întoarseră și porniră brusc într-o nouă direcție.

Se îndreptau în direcția lui Craig Toomy, care stătea în picioare și se uita la ele, țipând în lumina orbitoare a zilei.

Cu un efort uriaș, Brian se scutură de paralizia ce pusese stăpânire pe el. Îl atenționă cu cotul pe Nick, care stătea în continuare încremenit sub el.

— Haide!

Nick nu schiță nici o mișcare, așa că Brian dădu și mai tare cu cotul, lovindu-l sănătos în frunte pe Nick.

— Am spus, haide! Mișcă-ți curu'! *Să plecăm naibii de-aici!*

Între timp, și mai multe sfere negre și roșii își făcuseră apariția la marginea aeroportului. Țopăiau, dansau, se roteau... și deodată porniră în goană către ei.

20

„Nu poți să scapi de ei", îi spusese tatăl lui, „din cauza picioarelor lor. Au niște picioare mici și iuți."

Cu toate acestea, Craig încercă.

Se întoarse și fugi spre terminal, aruncând din când în când câte-o privire îngrozită peste umăr. Pantofii lui răpăiau pe asfalt. Ignoră Boeing-ul 767 American Pride, care acum crescuse din nou viteza motoarelor, și alergă în schimb spre zona bagajelor.

„Nu, Craig", spuse tatăl lui. „ȚI SE PARE că fugi, dar nici vorbă de așa ceva. Știi bine ce faci, de fapt... MIȘUNI fără nici o țintă!"

În urma lui, două forme sferice accelerară, micșorând intervalul cu o iuțeală vioaie, fără efort. Își încrucișară traiectoriile de două ori, demonstrații smintite de exhibiționism într-o lume moartă, lăsând în urma lor dâre țepoase de întuneric. Se rostogoleau pe urmele lui Craig la nici douăzeci de centimetri distanță, lăsând ceva ce semăna cu niște urme negative de schi în spatele trupurilor lor stranii, pâlpâitoare. Îl ajunseră cam la șase metri de banda transportoare pentru bagaje și-i ronțăiră picioarele cât ai clipi din ochi. La un moment dat, puteai să-i vezi picioarele mișcându-i-se cu repeziciune. În clipa următoare, Craig rămase cu șapte centimetri mai scund; picioarele sale, cu tot cu pantofii scumpi, marca Bally, pur și simplu încetaseră să mai existe. Nu curse nici o picătură de sânge. Trecerea pârjolitoare a langolierilor cauterizase instantaneu rănile.

Craig nu știa că rămăsese fără picioare. Încercă să-și continue goana pe cioturile gleznelor și, în clipa când primul junghi de durere începu să urce spre genunchi,

Langolierii cotiră brusc și făcură cale întoarsă, rostogolindu-se pe pavaj unul lângă celălalt. Traiectoriile lor se încrucișară de două ori de data asta, creînd o semilună din ciment mărginită cu negru, ca o lună desenată într-o carte de colorat pentru copii. Numai că această semilună începu să se scufunde, nu în pământ — căci se părea că dedesubt nu exista pământ — ci în neant.

De această dată, langolierii săriră în sus într-o sincronizare perfectă și-i retezară picioarele de la genunchi. Se clătină, continuându-și încercarea disperată de a fugi, după care se prăbuși agitându-și cioturile. Zilele lui de rătăcire fără țintă luaseră sfârșit.

— *Nu!* țipă el. *Nu, tăticule! Nu! O să fiu cuminte! Te rog să-i gonești! O să fiu cuminte, ÎȚI JUR CĂ DE AZI ÎNAINTE O SĂ FIU CUMINTE, NUMAI SĂ-I FACI SĂ PLE...*

Apoi se repeziră din nou asupra lui într-un amestec de scâncete, bolboroseli, zumzăieli și bâzâituri și el apucă să vadă ceața glacială, ca de mașinărie infernală, a fălcilor înfometate și să simtă mugetele fierbinți ale vitalității lor oarbe și frenetice în clipita premergătoare asaltului final, în care creaturile începură să-l dezmembreze în hălci tăiate la întâmplare.

Ultimul lui gând a fost: *Cum pot să fie picioruşele lor sprintene? Că uite că* n-au *picioa...*

21

Zeci de creaturi negre apăruseră între timp, iar Laurel înțelese că în curând aveau să fie sute, mii, milioane, miliarde. În ciuda zgomotului motoarelor cu reacție care pătrundea prin ușa deschisă acum când Brian îndepăr-

ta Boeing-ul de scară și de aripa avionului Delta, Laurel le auzea țipetele și scâncetele inumane.

Bucle mari de întunecime se încrucișau spre capătul Pistei 21 — iar apoi dârele se îndreptară convergent către terminal, când sferele care le creau se năpustiră asupra lui Craig Toomy.

„Cred că nu au parte foarte des de carne vie", își zise ea și deodată îi veni să vomite.

Nick Hopewell aruncă o ultimă privire uluită afară și trânti ușa, blocând-o. Începu să se retragă împleticindu-se de-a lungul culoarului, clătinându-se ca un beți. Ochii păreau să-i acopere întreaga față. Sângele i se prelingea pe bărbie, căci își mușcase adânc buza de jos. O prinse în brațe pe Laurel și-și îngropă fața în scobitura dintre gâtul și umărul femeii. Ea îl cuprinse cu brațele și îl ținu strâns la pieptul ei.

22

Revenit în cabină, Brian mări turația cât de repede îndrăzni și puse în mișcare Boeing-ul 767 de-a lungul pistei de rulare cu o viteză sinucigașă. Marginea estică a aeroportului se înnegrise acum din cauza sferelor invadatoare; capătul Pistei 21 dispăruse complet, iar lumea de dincolo de ea nu mai exista. În acea direcție, cerul alb și inert se arcuia acum deasupra unei lumi de linii negre mâzgălite și copaci prăbușiți.

În timp ce avionul se apropia de capătul pistei de rulare, Brian luă microfonul și strigă:

— Centurile de siguranță! Centurile de siguranță! Dacă n-ați apucat să le puneți, țineți-vă bine!

Încetini uşor, apoi dirijă avionul pe Pista de decolare 33. În timp ce executa manevra, văzu ceva care-i făcu mintea să se crispeze de teamă: mari porţiuni din lumea aflată la est de pistă, bucăţi uriaşe, de formă neregulată, din *realitatea însăşi*, se prăbuşeau în pământ ca nişte elevatoare pentru mărfuri, lăsând în urmă hălci mari de spaţiu vid, lipsit de noimă.

„Ăştia mănâncă lumea", îşi zise el. „Dumnezeule mare şi bun, ăştia mănâncă lumea."

Apoi întregul aerodrom se întoarse în faţa lui şi Cursa 29 porni din nou către vest, având de străbătut Pista de decolare 33, lungă şi părăsită.

23

Compartimentele de deasupra scaunelor se deschiseră toate deodată în momentul când Boeing-ul 767 coti brusc pe pistă, împrăştiind genţi şi bagaje de mână într-un torent mortal. Bethany, care nu avusese timp să-şi prindă centura de siguranţă, se pomeni azvârlită în poala lui Albert Kaussner. Dar Albert nu băgă în seamă nici trupul cald al fetei aterizat în poala sa, nici servieta diplomat proiectată din peretele curbat la nici un metru de nasul său. El nu avea ochi decât pentru formele întunecate care goneau pe Pista 21 aflată la stânga lor şi pentru dârele negre scânteietoare pe care le lăsau în urmă. Dârele acelea convergeau într-o uriaşă cavitate de întunecime care se formase în locul unde fusese zona de descărcare a bagajelor.

„Sunt atrase de domnul Toomy", îşi zise el, „sau de locul unde s-a aflat domnul Toomy. Dacă n-ar fi ieşit din

terminal, chestiile astea ar fi ales avionul. L-ar fi halit — și pe noi din interiorul lui o dată cu el — de la roți în sus."

În spatele lui, Bob Jenkins vorbi cu o voce tremurătoare, puternic impresionată.

— Acum știm, nu-i așa?

— *Ce?*

Laurel țipase cu o voce stranie, gâtuită, pe care nu și-o recunoștea ca fiind a ei. O geantă de voiaj îi aterizâ în poală. Ridicându-și capul, Nick se îndepărtă de ea și, cu un gest absent, aruncă geanta pe culoar.

— *Ce știm? — Păi, ce se-ntâmplă cu astăzi când devine ieri, ce se întâmplă cu prezentul când devine trecut. Așteaptă... mort, pustiu și părăsit. Îl așteaptă pe ei.* Îi așteaptă pe paznicii timpului din eternitate, care aleargă mereu în urmă, curățind mizeria în cea mai eficientă manieră posibilă... și anume mâncând-o.

— Domnul Toomy știa despre ei, spuse Dinah cu o voce limpede, visătoare. Domnul Toomy zicea că sunt langolierii.

Apoi motoarele cu reacție atinseră turația maximă și avionul începu să gonească pe Pista 33.

24

Brian văzu două sfere traversând fulgerător pista în fața lui, jupuind suprafața realității cu o pereche de piste paralele care străluceau ca abanosul lustruit. Era prea târziu ca să mai oprească. Boeing-ul 767 se zgâlțâi ca un câine bolnav de răceală la trecerea peste cele două șanțuri goale, dar Brian reuși să mențină aparatul pe pistă.

Împinse manetele de accelerație până la maximum, urmărind indicatorul de viteză la sol care se ridica spre limita de decolare.

Chiar și acum auzea clefăielile și crânțăniturile acelea înnebunitoare... deși nu-și dădea seama dacă într-adevăr le auzea sau erau doar mintea lui care-o luase razna. Și nici nu-i păsa.

25

Aplecându-se peste Laurel ca să se uite pe fereastră, Nick văzu terminalul Aeroportului Internațional din Bangor spintecat, tăiat, sfârtecat și ciuruit. Piesele neregulate de puzzle care-l alcătuiau se clătinară și apoi începură să se prăbușească în nebunia unor abisuri de întunecime.

Bethany Simms țipă. O dâră neagră gonea paralel cu avionul lor, înghițind marginea pistei de decolare. Deodată coti la dreapta și dispăru sub avion.

Urmă o nouă bufnitură teribilă.

— A ajuns la noi? strigă Nick. *A ajuns la noi?*

Nimeni nu-i răspunse. Fețele lor palide și îngrozite erau ațintite asupra ferestrelor și nimeni nu-i răspunse. Copacii treceau în goană pe lângă ei într-o ceață verde-albăstrie. În cockpit, Brian stătea încordat în scaun, așteptând dintr-o clipă-n alta ca una dintre mingile acelea să sară în fața parbrizului și să treacă prin el ca glonțul. Dar nu se-ntâmplă așa.

Pe tabloul lui de bord, ultima luminiță roșie se făcu verde. Brian trase maneta înapoi și avionul Boeing 767 se ridică din nou în aer.

26

În cabina principală, un tip cu barbă neagră și ochii injectați se împletici pe culoar, clipind ca o bufniță la tovarășii lui de călătorie.

— N-am ajuns încă la Boston? întrebă el așa, în general. Eu așa sper, fiin'că vreau să mă culc din nou. Am o *nenorocită* de durere de cap...

Capitolul 9

Adio, Bangor.
Spre vest, prin zile şi nopţi.
Să vezi prin ochii celorlalţi.
Abisul nesfârşit.
Ruptura.
Avertismentul.
Hotărârea lui Brian.
Aterizarea.
Numai stele căzătoare.

1

Avionul se înclină mult către est, aruncându-l pe individul cu barbă neagră într-un rând de scaune goale cam pe la trei sferturi din lungimea cabinei principale. Se uită în jur la toate locurile neocupate cu ochii măriţi de spaimă, după care îi închise strâns.

— Dumnezeule! bolborosi el. Ăsta-i delirium tremens, fir-ar dracu-al dracului. Aşa nasol n-a fost niciodată. Se

uită în jur cu teamă. După asta tre' s-apară gândacii... unde mama naibii-s gândacii?

„Nu-s gândaci", își zise Albert, dar stai să vezi mingiile. „Or să-ți placă la nebunie."

— Prinde-ți centura, amice, spuse Nick, și taci d...

Se întrerupse, căci se uita fără să-i vină a crede la aeroport... sau la locul unde fusese aeroportul. Clădirile principale dispăruseră, iar baza Gărzii Naționale dinspre marginea vestică era pe ducă și ea. Cursa 29 trecea pe deasupra unui abis crescând de întunecime, un rezervor etern ce părea să nu aibă margini.

— O, sfinte Dumnezeule, Nick, spuse Laurel cu șovăială în glas și deodată își acoperi ochii cu palmele.

În timp ce zburau pe deasupra Pistei 33 la 450 de metri înălțime, Nick văzu șaizeci până la o sută de linii paralele ce străbăteau asfaltul, tăind pista în fâșii lungi care se scufundau în neant. Fâșiile îi aduseră aminte de Craig Toomy:

Hâârrșșt.

În ceilaltă parte a culoarului, Bethany trase brusc storul de la fereastra de lângă scaunul lui Albert.

— Și să nu-ndrăznești să-l ridici! îi spuse ea pe un ton dojenitor, cu o voce isterică.

— Nu-ți face griji, spuse Albert și deodată își aminti că-și lăsase vioara jos. Ei bine... fără îndoială că acum era dispărută. Brusc își acoperi fața cu mâinile.

2

Înainte ca Brian să întoarcă spre vest din nou, văzu ce se afla la est de Bangor. Nu era nimic. Absolut nimic. Un

fluviu titanic de întunecime se întindea nemișcat de la un orizont la altul, sub cupola albă a cerului. Copacii dispăruseră, pământul însuși dispăruse.

„Așa trebuie să fie când zbori în spațiul cosmic", își zise el și simți cum angrenajul rațiunii sare peste un dinte, așa cum se întâmplase și la drumul spre est. Se strădui din răsputeri să-și păstreze cumpătul și să se concentreze asupra pilotării avionului.

Acceleră cât putu de mult ascensiunea, dorindu-și să ajungă în nori, ca să dispară imaginea infernală de jos. Cursa 29 se îndrepta din nou spre vest. În clipele de dinaintea intrării în nori, văzu dealurile, pădurile și lacurile care se întindeau la vest de oraș, le văzu cum sunt sfâșiate fără îndurare de mii de linii negre, ca o pânză de păianjen. Văzu uriașe hălci de realitate prăvălindu-se pe tăcute în gura tot mai mare a abisului și Brian făcu un lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată în cockpit-ul unui avion.

Închise ochii. Iar când îi deschise din nou, se aflau în nori.

3

De data asta nu întâlniră aproape nici o turbulență; așa cum sugerase Bob Jenkins, fenomenele atmosferice păreau să-și fi încetinit cursul, asemenea unui ceas vechi. La zece minute după intrarea în stratul de nori, Cursa 29 pătrunse în lumea albastră luminoasă care începea la altitudinea de 5 500 de metri. Pasagerii rămași se uitau unul la altul neliniștiți, când în difuzoarele intercomului se auzi vocea căpitanului Engle.

— Zburăm, spuse el simplu. Știți cu toții ce facem acum: ne întoarcem exact pe calea pe care am venit și sperăm ca ușa aia prin care-om fi ajuns aici să fie tot acolo. Dacă este, vom încerca să trecem prin ea. Se opri pentru o clipă, apoi reluă: Zborul nostru de întoarcere o să dureze între patru ore și jumătate și șase ore. Mi-ar plăcea să fiu mai exact, dar n-am cum. În condiții normale, zborul spre vest durează de obicei mai mult decât cel spre est, din cauza vânturilor dominante, dar până acum, din câte îmi spun instrumentele de la bord, nu bate nici un fel de vânt. Brian făcu o scurtă pauză după care adăugă: Aici, sus, nu se mișcă nimic în afară de noi.

Preț de o clipă, intercomul rămase conectat, ca și cum Brian ar fi intenționat să mai spună ceva, după care transmisiunea se întrerupse.

4

— Ce mama naibii se-ntâmplă aici? întrebă cu o voce tremurătoare bărbatul cu barbă neagră.

Albert se uită la el o clipă și spuse:

— Nu cred că vrei să știi.

— Am ajuns iarăși la spital?

Tipul cu barbă neagră clipi temător către Albert, care simți dintr-o dată compasiune pentru acel om.

— Păi, dacă asta te ajută, ce-ar fi să crezi că acolo ești?

Bărbatul cu barbă neagră continuă să se holbeze la el cuprins de o fascinație îngrozită, apoi anunță:

— Am să mă culc din nou. În clipa asta.

Se lăsă pe spate în fotoliu şi închise ochii. În mai puţin de un minut, omul sforăia uşor, iar pieptul i se mişca în sus şi în jos cu o regularitate profundă.

Albert simţi că-l invidiază.

5

Nick o îmbrăţişă scurt pe Laurel, apoi îşi desfăcu centura şi se ridică.

— Mă duc în faţă, spuse el. Vrei să vii?

Laurel clătină din cap şi arătă dincolo de culoare, spre Dinah.

— Rămân cu ea.

— Să ştii că n-ai cu ce s-o ajuţi, spuse Nick. Mă tem că se află în mâinile lui Dumnezeu.

— Ştiu asta, dar vreau să rămân.

— Bine, Laurel, zise el şi-i mângâie părul cu palma, cu un gest delicat. E un nume tare frumos. Îl meriţi.

Ea se uită la el zâmbind.

— Mulţumesc.

— Avem o întâlnire la cină... sper că n-ai uitat.

— Nu, spuse ea continuând să zâmbească. N-am uitat şi n-am să uit.

El se aplecă şi o sărută uşor pe buze.

— Bun, spuse el. Nici eu n-am să uit.

Plecă spre partea din faţă a avionului, iar Laurel îşi lipi degetele de buze, de parc-ar fi vrut să păstreze sărutul acolo unde-i era locul. O cină cu Nick Hopewell — un străin învăluit în mister. Poate cu lumânări şi o sticlă de vin bun. Alte săruturi după aceea... săruturi adevărate. Totul părea o poveste desprinsă dintr-unul din ro-

manele de dragoste pe care le citea uneori. Şi ce dacă? Erau nişte poveşti plăcute, pline de vise dulci şi inocente. Nu strică nimănui să viseze un pic, nu?

Bineînţeles că nu. Dar de ce avea senzaţia că visul ăsta n-avea şanse să se transforme în realitate?

Îşi desfăcu centura, trecu în cealaltă parte a culoarului şi puse palma pe fruntea fetiţei. Nu mai simţi fierbinţeala de dinainte; pielea lui Dinah avea acum o răcoreală de ceară.

„Cred că se duce", spusese Rudy cu puţin timp înaintea începerii cursei impetuoase spre decolare. Acum Laurel îşi reamintea cuvintele care îi răsunau în minte cu o valabilitate revoltătoare. Dinah inspira aerul cu mişcări firave, pieptul ei abia ridicându-se sub breteaua care-i ţinea strâns lipită compresa peste rană.

Laurel îi dădu la o parte părul de pe frunte cu infinită delicateţe şi se gândi la acel moment straniu din restaurant, când Dinah întinsese mâna şi-l apucase pe Nick de manşeta blugilor. *Să nu-l omori... avem nevoie de el.*

„Tu ne-ai salvat, Dinah? I-ai făcut ceva domnului Toomy care ne-a salvat? L-ai convins cumva să-şi dea viaţa în schimbul vieţilor noastre?"

Îşi zise că probabil se întâmplase ceva de genul ăsta... şi reflectă că, dacă era adevărat, fetiţa asta oarbă şi rănită luase o decizie înfiorătoare înăuntrul întunecimii sale.

Se aplecă şi sărută fiecare din pleoapele reci, închise, ale fetiţei.

— Rezistă, şopti ea. Te rog să rezişti, Dinah.

6

Bethany se întoarse spre Albert, îi prinse mâinile într-ale sale și-l întrebă:

— Ce se-ntâmplă dacă n-o să fie bun combustibilul?

Albert se uită la ea cu seriozitate și blândețe.

— Știi răspunsul la întrebarea asta, Bethany.

— Poți să-mi spui Beth, dacă vrei.

— Bine.

Bethany își scoase pachetul de țigări cu gesturi febrile, se uită la indicatorul FUMATUL INTERZIS și le puse la loc.

— Da, spuse ea. Știu. Ne prăbușim. Sfârșitul poveștii. Și știi ceva?

El clătină din cap, zâmbind ușor.

— Dacă nu reușim să găsim din nou gaura aia, sper ca domnul căpitan Engle să nici nu încerce să aducă avionul ăsta la sol. Sper să aleagă un munte înalt și frumos și să ne prăbușim pe culmea acelui munte. Ai văzut ce s-a întâmplat cu nebunul ăla? Nu vreau să mi se întâmple așa ceva.

Fata se cutremură și Albert îi puse brațul pe după umeri. Ea se uită la el cu francheță.

— Ți-ar plăcea să mă săruți?

— Da, răspunse Albert.

— Ei, atunci, treci la fapte. Cu cât o faci mai târziu, cu atât mai târziu o faci.

Albert trecu la fapte. Pentru cel mai iute evreu de la vest de Mississippi era doar a treia oară în viața lui când săruta o fată și era grozav. Și-ar fi petrecut bucuros întregul drum de întoarcere cu buzele lipite de buzele acestei fete și n-ar mai fi avut nici o grijă.

— Îți mulțumesc, spuse ea și-și puse capul pe umărul lui. Aveam nevoie de asta.

— Păi, dacă mai ai nevoie o dată, n-ai decât să-mi spui, replică Albert.

Fata se uită la el amuzată.

— Chiar ai *nevoie* să te rog, Albert?

— Cre' că nu, spuse Arizona Jew și trecu din nou la fapte.

7

În drumul lui spre cabina de comandă, Nick s-a oprit să stea de vorbă cu Bob Jenkins, fiindcă o idee extrem de neplăcută îi răsărise în gând și voia să o discute cu scriitorul.

— Crezi că vreuna dintre chestiile alea s-ar putea să fie și pe-aici, sus?

Bob se gândi o clipă și-i răspunse:

— Judecând după ce am văzut la Bangor, aș zice că nu. Dar e greu să-ți dai seama, nu? Într-o treabă ca asta, orice pariu este riscant.

— Da, se pare că da. Orice pariu e riscant. Nick se gândi la asta un moment. Dar cum rămâne cu acea ruptură temporală de care vorbeai mai devreme? Ai vrea să-mi spui ce șanse avem s-o găsim din nou?

Bob Jenkins clătină încet din cap.

Rudy Warwick vorbi din spatele lor, luându-i pe amândoi prin surprindere.

— Chiar dacă nu m-ați întrebat, o să vă spun părerea mea. Aș zice că una dintr-o mie.

Nick reflectă la spusele lui. După o clipă, un zâmbet rar, radios, îi lumină fața.

— Şansele nu sunt rele deloc, spuse el. Mai ales dacă ţii cont de alternativă.

8

După nici patruzeci de minute, cerul albastru prin care Cursa 29 se deplasa începu să se închidă la culoare. Trecu lent spre indigo, apoi spre violet. Stând în cockpit, monitorizându-şi instrumentele şi dorindu-şi o ceaşcă de cafea, Brian îşi aminti de un cântec vechi: *Când se lasă amurgul violet... peste zidurile grădinii adormite...*

Aici, în înalt, nu era nici un zid de grădină, dar putu să vadă primii ţurţuri de stele scânteind pe firmament. Apariţia vechilor constelaţii, una după alta, în locurile bine ştiute avea ceva reconfortant şi liniştitor. Nu înţelegea cum de puteau să fie la fel când atâtea alte lucruri erau sărite de pe fix, dar oricum era foarte bucuros că aşa stăteau lucrurile.

— Merge mai repede, nu-i aşa? spuse Nick din spatele lui.

Brian se întoarse în scaun cu faţa la el.

— Da, aşa e. După o vreme, „zilele" şi „nopţile" or să treacă la fel de repede ca o clipire din ochi, cred.

Nick oftă.

— Iar acum facem cel mai greu lucru cu putinţă, nu-i aşa? Aşteptăm să vedem ce se-ntâmplă. Şi presupun că ne şi rugăm un pic.

— Rău n-are cum să facă, răspunse Brian, uitându-se îndelung şi cu băgare de seamă la Nick Hopewell. Mă duceam la Boston pentru că fosta mea soţie a murit într-un incendiu stupid. Dinah se ducea acolo pentru că

niște doctori i-au promis o nouă pereche de ochi. Bob se ducea la o convenție, Albert, la școala de muzică, Laurel, în vacanță. Dar tu, Nick, de ce te duceai la Boston? Mărturisește. Se face târziu.

Nick se uită la el gânditor multă vreme, după care râse.

— Ei bine, de ce nu? zise el, dar Brian nu era atât de fraier încât să-și închipuie că întrebarea îi fusese adresată lui. Ce mai înseamnă clasificarea Ultra-Top-Secret când tocmai ai văzut o haită de mingi pârloase rulând lumea ca pe un covor vechi. Râse din nou. Statele Unite n-au acaparat cu totul piața trucurilor murdare și a operațiunilor sub acoperire, îi spuse el lui Brian. Noi, britanicii, am uitat mai multe ticăloșii imorale decât ați știut vreodată voi, americanii. Ne-am făcut mendrele în India, Africa de Sud, China și acea parte din Palestina care a devenit Israel. Acolo, cu siguranță că ne-am luat la întrecere cu cine nu trebuia, nu-i așa? În orice caz, noi, britanicii, suntem mari amatori de operațiuni secrete, iar pasiunea asta nu se sfârșește cu legendarul MI5, acela e doar începutul. Mi-am petrecut optsprezece ani în serviciile militare, Brian — ultimii cinci ani lucrând la Operațiuni Speciale. De atunci, am îndeplinit diferite misiuni, unele inofensive, altele, de o ticăloșie fabuloasă. Afară se întunecase de-a binelea, iar stelele scânteiau ca niște paiete pe o rochie de gală. Nick continuă: Eram la Los Angeles — în vacanță, la drept vorbind — când am fost contactat și mi s-a spus să iau avionul pentru Boston. Termenul era extrem de scurt și, după ce petrecusem patru zile de mers cu rucsacul în spinare prin Munții San Gabriel, eram rupt de oboseală. De-aia s-a nimerit să dorm buștean când a avut loc Evenimentul domnului Jenkins. Vezi tu, la Boston este un om... sau a

fost... sau va fi (călătoriile în timp dau peste cap timpurile verbale, nu-i așa?)... care e un politician de o oarecare importanță. Genul de individ care se mișcă și se învârtește cu mare vigoare în culise. Acest om — o să-i spun domnul O'Banion pentru ușurința conversației — e foarte bogat, Brian, și este un foarte entuziast suporter al Armatei Republicane Irlandeze. A pompat milioane de dolari în ceea ce unora le place să numească opera de caritate preferată a Bostonului, iar mâinile sale sunt mânjite de foarte mult sânge. Și nu e vorba doar de soldații britanici, dar au fost bombe care au omorât copii în curțile școlilor, femei în spălătoriile automate și bebeluși în cărucioarele lor. Individul e un idealist dintre cei mai periculoși: unul care nu a trebuit niciodată să privească un carnagiu cu propriii săi ochi, unul care n-a trebuit niciodată să se uite la un picior retezat aruncat în rigolă, astfel încât să fie forțat să-și reconsidere acțiunile în lumina unei astfel de experiențe.

— Și urma să-l ucizi pe acest O'Banion?

— Numai dacă nu aveam încotro, spuse calm Nick. E foarte înstărit, dar asta nu e singura problemă. El este politicianul total, înțelegi, și are și alte degete în afară de cel de care se folosește ca să agite fiertura din oala numită Irlanda. Are foarte mulți prieteni americani puternici, iar unii dintre prietenii lui sunt și prietenii noștri... pentru că asta e natura politicii; o „moară" în care firul de ață e trecut printre degete de indivizi al căror loc, în cea mai mare parte, ar trebui să fie într-o închisoare cu pereții capitonați. Uciderea domnului O'Banion ar reprezenta un mare risc politic. Dar, ca tot omul, are și el o slăbiciune: o fată tânără. Pe *ea* urma s-o ucid.

— Ca un avertisment, spuse Brian cu voce joasă, încărcată de fascinație.

— Da. Ca un avertisment.

Cei doi bărbați aflați în cockpit se uitară unul la celălalt timp de aproape un minut. Singurul sunet care se auzea era zumzetul somnolent al motoarelor cu reacție. Ochii lui Brian erau șocați și, cumva, foarte tineri. Nick nu arăta decât foarte obosit.

— Dacă scăpăm cu bine de-aici, spuse Brian în cele din urmă, dacă ne întoarcem, o să duci la îndeplinire misiunea asta?

Nick clătină din cap. O făcu încet, dar cu o mare hotărâre.

— Cred că am suferit ceea ce adventiștilor le place să numească o convertire spirituală, bunul meu prieten. S-a terminat cu furișările la miezul nopții sau cu misiunile de risc maxim pentru băiatul domnului Hopewell. Dacă scăpăm din chestia asta — iar asta e o supoziție pe care o găsesc riscantă în clipa asta — cred că mă voi pensiona.

— Ca să faci ce?

Nick se uită la el gânditor preț de o clipă, două, apoi spuse:

— Păi... cred că aș putea lua niște lecții de pilotaj.

Brian izbucni în râs. După un moment, băiatul domnului Hopewell începu și el să râdă.

9

Treizeci și cinci de minute mai târziu, lumina zilei începea să se furișeze din nou în cabina principală a avionului. După încă trei minute, ai fi zis că e deja pe la mijlocul dimineții, iar după alte cincisprezece minute ar fi putut să fie amiază.

Laurel se uită în jur și văzu că ochii lipsiți de vedere ai lui Dinah erau deschiși.

Și totuși, chiar erau *întru totul* lipsiți de vedere? Era ceva în ei, ceva ce nu putea fi definit, care o făcea pe Laurel să se întrebe. Se simți cuprinsă de un fel de veneraţie necunoscută, un sentiment foarte apropiat de teamă.

Întinse mâna și apucă cu delicateţe una dintre mâinile fetiței.

— Să nu încerci să vorbești, îi spuse ea încet. Dacă ești trează, Dinah, să nu încerci să vorbești — e de ajuns să asculți. Ne aflăm în aer. Facem cale întoarsă, iar tu o să te faci bine — îți promit.

Dinah o strânse de mână și, după o clipă, Laurel își dădu seama că fetița o trăgea spre ea. Se aplecă deasupra tărgii, iar Dinah îi vorbi cu o voce firavă care i se păru lui Laurel un model perfect la scară redusă a fostei ei voci.

— Nu-ți face griji în privinţa mea, Laurel. Am primit... ceea ce mi-am dorit.

— Dinah, nu trebuie...

Ochii căprui nevăzători se mișcară către sunetul vocii lui Laurel. Un mic zâmbet atinse gura însângerată a fetiței.

— Am *văzut*, spuse acea voce firavă, fragilă ca o trestie din sticlă. Am văzut prin ochii domnului Toomy. La început și apoi din nou la sfârșit. A fost mai bine la sfârșit. La început, totul i se părea rău și ticălos. A fost mai bine la sfârșit.

Laurel se uita la ea cuprinsă de o uimire neajutorată.

Mâna fetiței se desprinse de a lui Laurel și se ridică șovăielnic ca să-i atingă obrazul.

— Să știi că n-a fost un om așa de rău.

Tuşi, făcând să-i zboare din gură mici stropi de sânge.

— Te rog, Dinah, spuse Laurel. Avu subit senzaţia că aproape putea să vadă prin fetiţa oarbă, ceea ce-i provoca o stare de panică paralizantă. Te rog să nu mai încerci să vorbeşti.

Dinah zâmbi.

— Te-am văzut, spuse ea. Eşti frumoasă, Laurel. *Totul* era frumos... chiar şi lucrurile care erau moarte. A fost atât de minunat să... ştii... doar să *văd*.

Trase în piept una din porţiile ei minuscule de aer, expiră şi pur şi simplu nu mai făcu următoarea inspiraţie. Ochii ei lipsiţi de vedere păreau acum să privească mult mai departe de Laurel Stevenson.

— Te rog, Dinah, respiră, spuse Laulel.

Luă mâinile mici ale fetiţei într-ale sale şi începu să le sărute în mod repetat, ca şi cum ar fi putut, cu ajutorul săruturilor, să reînsufleţească trupul ce acum trecuse dincolo de viaţă. Nu era drept ca Dinah să moară după ce-i salvase pe toţi; nici un Dumnezeu nu putea să ceară un asemenea sacrificiu, nici măcar pentru oamenii care, cumva, păşiseră în afara timpului însuşi.

— Te rog să respiri, te rog, te rog, te rog să respiri.

Dar Dinah nu mai respiră. După un timp îndelungat, Laurel îi aşeză din nou mâinile în poală şi se uită fix la faţa ei palidă şi nemişcată. Aşteptă ca propriii ei ochi să se umple de lacrimi, dar nici o lacrimă nu curse. Şi cu toate acestea inima-i era săgetată de o durere cumplită şi în minte îi răsuna protestul profund revoltat: „O, nu! O, nu e drept! Nu este drept! Ad-o înapoi, Doamne Dumnezeule! Ad-o înapoi, fir-ai să fii, ad-o înapoi, ad-o imediat ÎNAPOI!"

Dar Dumnezeu n-o aduse înapoi. Motoarele cu reacție vibrau constant, soarele strălucea formând un oval luminos pe mâneca plină de sânge a rochiței de călătorie a fetei, iar Dumnezeu nu o aduse înapoi. Laurel se uită dincolo de culoar și îi văzu pe Albert și Bethany sărutându-se. Albert tocmai mângâia un sân al fetei prin tricou, cu o mișcare ușoară, delicată, aproape cucernică. Cei doi păreau să alcătuiască o formă ritualică, o reprezentare simbolică a vieții și a acelei scântei încăpățânate și intangibile care duce viața mai departe în pofida celor mai îngrozitoare răsturnări și a celor mai absurde întorsături ale sorții. Plină de speranță, Laurel își mută privirea de la ei la Dinah... dar Dumnezeu n-o adusese înapoi.

Dumnezeu n-o adusese înapoi.

Laurel sărută curbura încremenită a obrazului fetiței și apoi ridică mâna la fața ei. Degetele i se opriră la mică distanță de pleoapele lui Dinah.

„Am văzut prin ochii domnului Toomy. Totul era frumos... chiar și lucrurile care erau moarte. A fost atât de minunat să văd."

— Da, spuse Laurel. Pot să mă-mpac cu asta.

Și lăsă deschiși ochii fetiței.

10

American Pride 29 zbura spre vest prin zile și nopți, trecând de la lumină la întuneric și iar de la lumină la întuneric de parcă ar fi străbătut o imensă paradă de nori dolofani, care-și schimbau poziția alene. Fiecare ciclu se desfășura un pic mai repede decât cel de dinainte.

Cam la trei ore și ceva de la începutul zborului, norii de sub ei dispărură și asta exact deasupra aceluiași punct de pe sol de unde își începuseră zborul spre est. Brian ar fi putut să jure că frontul atmosferic nu se mișcase nici un pic. Sub ei se desfășura în tăcere întinderea roșcată a Marilor Prerii.

— Nu se vede nici urmă de ei aici, spuse Rudy Warwick, fără să precizeze la ce anume se referea.

— Nu, admise Bob Jenkins. Se pare că i-am întrecut, fie în spațiu, fie în timp.

— Sau în amândouă, interveni Albert.

— Da... sau în amândouă.

Dar lucrurile nu stăteau așa. Pe când Cursa 29 trecea pe deasupra Munților Stâncoși, începură să vadă din nou sub ei liniile negre, care păreau subțiri ca niște fire de ață văzute de la acea înălțime. Se deplasau fulgerător în susul și în josul coastelor stâncoase și desenau niște forme nu tocmai lipsite de sens în covorul albastru-cenușiu al pădurilor. Nick stătea la ușa din față, uitându-se afară prin hubloul rotund de acolo. Hubloul acesta avea un ciudat efect de mărire așa că nu trecu mult până să descopere că vedea mai bine decât ar fi dorit cu adevărat. Sub privirile lui, două dintre liniile negre se despărțiră, ocolind un pisc muntos neregulat acoperit cu zăpadă, se întâlniră în partea opusă a acestuia, se încrucișară din nou și coborâră coasta opusă în direcții divergente. În spatele lor, întregul pisc se prăbuși în el însuși, lăsând în urmă ceva ce semăna cu un vulcan ce avea la partea de sus a trunchiului o imensă căldare neînsuflețită.

— Fir-aș al naibii să fiu, murmură Nick și-și trecu mâna tremurândă peste frunte.

În timp ce traversau Panta Vestică spre Utah, începu să se întunece din nou. Amurgul arunca o puternică lu-

mină portocaliu-roşiatică peste acel fragmentat peisaj de coşmar, la care nici unul dintre ei nu era în stare să privească multă vreme; rând pe rând, fiecare urmă exemplul lui Bethany, trăgându-şi storul de la fereastră. Nick se întoarse la locul lui cu paşi şovăielnici şi-şi sprijini fruntea în palma crispată şi rece. După un moment, două, se întoarse către Laurel, care, fără să spună nimic, îl cuprinse în braţe.

Brian nu avea cum să evite priveliştea înfiorătoare, căci în cockpit nu existau storuri.

Sub el şi înaintea sa, partea de vest a statului Colorado şi cea de est a statului Utah se prăbuşiră în hăul eternităţii bucată cu bucată. Pe rând, munţi, piscuri, terase şi şei muntoase încetau să existe pe măsură ce mişcările în zigzag ale langolierilor le retezau legăturile cu ţesătura putredă a acestui trecut mort, făcându-le să se rostogolească în abisurile întunecate şi nesfârşite ale eternităţii. Aici, sus, nu se auzea nici un sunet, şi ăsta era întru câtva cel mai îngrozitor lucru. Pământul de sub ei dispărea la fel de neauzit ca nişte fire de praf.

Deodată întunericul se lăsă ca într-un gest de îndurare şi, pentru puţin timp, Brian reuşi să se concentreze asupra stelelor. Cu înverşunarea dată de panică, se agăţa de ele ca de singurele obiecte reale în această lume înfiorătoare: Orion, vânătorul; Pegas, marele cal scânteietor de la miezul nopţii; Cassiopeia, aşezată în tronul ei înstelat.

11

După o jumătate de oră, soarele răsări din nou şi Brian simţi cum echilibrul mintal i se zdruncină serios şi

alunecă mai aproape de marginea propriului său abis. Lumea de jos dispăruse, definitiv și irevocabil. Cerul din ce în ce mai albastru era o cupolă deasupra unui ocean ciclopic din cel mai intens și pur negru.

Lumea de sub Cursa 29 fusese smulsă.

Gândul lui Bethany trecu și prin mintea lui Brian; dacă situația se înrăutățea, dacă devenea albastră de tot, ar fi putut să înscrie avionul pe o traiectorie descendentă, astfel încât să se prăbușească pe un munte și să pună pentru totdeauna capăt acestei povești. Numai că în acel moment nu mai exista nici un munte pe care să se prăbușească.

Nu mai exista nici un fel de *pământ* pe care să se prăbușească.

„Ce-o să se întâmple cu noi dacă n-o să mai găsim ruptura?", se întrebă el. „Ce-o să se întâmple dacă ni se termină combustibilul? Nu-ncerca să-mi spui c-o să ne prăbușim, fiindcă pur și simplu nu cred că te poți prăbuși în nimic. Cred că pur și simplu o să cădem... o să cădem... și iar o să cădem. Cât timp? Și până unde? Până unde te poți prăbuși în nimic?

Nu te mai gândi la asta."

Dar cum anume se poate face așa ceva? Cum poate cineva să refuze să se gândească la ceva?

Se întoarse în mod deliberat la foile sale de calcul. Lucră asupra lor, referindu-se frecvent la valorile sistemului inerțial de navigație, până când lumina începu din nou să se împuțineze. Evaluă intervalul de timp dintre răsărit și apus la aproximativ douăzeci și opt de minute.

Întinse mâna spre întrerupătorul care acționa intercomul din cabina principală și deschise circuitul.

— Nick? Poți să vii în față?

Nick apăru în ușa cockpit-ului după nici treizeci de secunde.

— Și-au tras storurile în cabina principală? îl întrebă Brian până să apuce să intre pe ușă.

— Ba bine că nu, răspunse Nick.

— Foarte înțelept au procedat. O să te rog să nu te uiți încă în jos, dacă poți să te abții. O să *vreau* să te uiți afară peste câteva minute, și din acel moment nu cred c-o să te mai poți abține să nu te uiți în jos, dar te sfătuiesc să amâni treaba asta cât mai mult posibil. Nu e... foarte plăcut.

— A dispărut, așa e?

— Da. Totul.

— Și fetița, Dinah, ne-a părăsit. Laurel a stat cu ea până la final. A rezistat foarte bine. O îndrăgise pe fetiță. Și eu.

Brian încuviință din cap. Nu era surprins — rana fetiței ar fi impus îngrijire neîntârziată într-un spital și chiar și așa pronosticul ar fi fost fără doar și poate nesigur —, dar asta nu-l scuti de o strângere de inimă. Și el o îndrăgise pe Dinah și credea în lucrul de care era convinsă Laurel — și anume că, nu se știe cum, dar fetei i se datora mai mult decât oricui supraviețuirea lor. Îi făcuse ceva domnului Toomy, îl folosise într-un mod straniu... și Brian avea o bănuială că, undeva în sinea lui, Toomy nu s-ar fi împotrivit să fie folosit într-un asemenea mod. Așa încât, dacă moartea ei prevestea ceva, nu prevestea nimic bun.

— N-a mai apucat operația pe care și-o dorea, spuse el.

— Nu.

— Dar Laurel e bine?

— Așa și-așa.

— Îți place Laurel, nu?

— Da, spuse Nick. Am tovarăși care ar râde de chestia asta, dar îmi place. E puțin cam naivă, dar are tărie de caracter.

Brian încuviință din cap.

— Ei bine, dacă reușim să ne întoarcem, vă urez să aveți noroc.

— Îți mulțumesc, zise Nick și se așeză din nou în scaunul copilotului. M-am gândit la întrebarea pe care mi-ai pus-o mai devreme. Despre ce-o să fac când și dacă o să scăpăm cu bine din treaba asta... în afară de invitația pe care i-am făcut-o frumoasei Laurel la cină. Cred că, până la urmă, o să-l caut pe domnul O'Banion. După părerea mea, individul nu e foarte diferit de prietenul nostru Toomy.

— Dinah te rugase să-l cruți pe domnul Toomy, îi aminti Brian. Poate că ăsta e un element pe care ar trebui să-l adaugi la ecuație.

Nick dădu din cap. Făcu asta ca și cum capul i-ar fi devenit dintr-o dată prea greu pentru propriul gât.

— E posibil.

— Ascultă, Nick. Te-am chemat aici fiindcă, dacă acea falie temporală a lui Bob există cu adevărat, trebuie să ne apropiem cât mai mult de locul prin care am traversat-o la venire. Noi doi o să alcătuim echipajul acestui avion. Tu stai cu ochii pe tribord și partea din dreapta a centrului, iar eu mă ocup de babord și de partea centrală stângă. Dacă vezi ceva care arată ca o falie temporală, dă-mi un semnal.

Nick se uită la Brian cu niște ochi mari, nevinovați.

— Păi să-mi spui dacă să mă uit după o falie de tip „tirigomodină" sau crezi că o să fie o versiune „cozopercativă", amice?

— Foarte amuzant! ripostă Brian, simțind că-i vine să zâmbească, deși n-avea chef de așa ceva. N-am nici cea mai vagă idee de cum o să arate și nici dacă o să fim în stare s-o vedem. Dacă n-o s-o vedem, o să ajungem într-o foarte mare încurcătură în cazul în care s-a deplasat lateral ori și-a schimbat altitudinea. Prin comparație, găsirea unui ac într-un car cu fân ar fi o joacă de copii.

— Și radarul?

Brian arătă spre monitorul color al radarului RCA/TL.

— Nimic, precum vezi. Dar asta nu mă surprinde. În primul rând, dacă echipajul „original" al acestui avion ar fi recepționat blestemăția aia pe radar, n-ar mai fi trecut prin ea.

— Dar nici dac-ar fi văzut-o n-ar mai fi trecut prin ea, preciză Nick sumbru.

— Asta nu-i neapărat adevărat. Se poate s-o fi văzut prea târziu ca s-o mai poată ocoli. Avioanele cu reacție se deplasează cu mare viteză, iar echipajele nu-și petrec tot timpul căutând fantome pe cer. Nu e nevoie să facă asta, pentru că de-aia există controlul de la sol al traficului. La treizeci, treizeci și cinci de minute de la decolare, sarcinile principale legate de zbor ale echipajului sunt îndeplinite. Avionul e în aer, a ieșit din spațiul aerian al aeroportului din LA, sistemul anticoliziune este pornit și piuie la fiecare nouăzeci de secunde ca să semnaleze că funcționează. Sistemul inerțial de navigație este programat integral — asta se întâmplă chiar înainte de decolare — și îi spune pilotului automat ce să facă. După aspectul cockpit-ului, pilotul și copilotul tocmai se aflau în pauza de cafea. Poate că ședeau aici, față în față, discutând despre ultimul film văzut sau despre cât de mult au cheltuit la Hollywood Park. Dacă aici în față s-ar fi

aflat și o însoțitoare de bord cu puțin înainte ca Evenimentul să aibă loc, ar mai fi existat măcar o pereche de ochi în plus, dar noi știm că n-a fost așa. Când s-a întâmplat, bărbații din echipaj își luau cafeaua și sandvișurile, iar însoțitoarele de bord se pregăteau să le servească băuturi pasagerilor.

— Ăsta e un scenariu extrem de detaliat, remarcă Nick. Pe cine încerci să convingi, pe mine sau pe tine?

— În acest moment, m-aș mulțumi dacă aș convinge măcar pe cineva.

Nick zâmbi și se duse lângă fereastra de la tribord. Fără voia lui, privirea îi coborî spre zona unde ar fi trebuit să se afle solul și, mai întâi, zâmbetul îi îngheță, apoi îi dispăru de pe față. Genunchii i se înmuiară și se văzu nevoit să se sprijine cu o mână de peretele despărțitor.

— Fir-aș al naibii, spuse el cu o voce firavă și înspăimântată.

— Nu e prea plăcut, nu?

Nick întoarse privirea spre Brian. Ai fi zis că ochii îi plutesc pe fața palidă.

— Toată viața mea, zise el, m-am gândit la Australia când îi auzeam pe cei din jur vorbind despre marele nimic, dar uite că m-am înșelat. *Acolo* e marele nimic, chiar acolo, jos.

Brian verifică din nou, la repezeală, sistemul inerțial de navigație și diagramele. Pe una dintre acestea desenase un cerculeț roșu. Acum ajunseseră aproape de limita spațiului aerian reprezentat de acel cerc.

— Poți să faci ce te-am rugat? Dacă nu poți, spune-mi. Mândria e un lux pe care nu...

— Bineînțeles că pot, murmură Nick. Își dezlipise ochii de hăul imens și negru de sub avion și acum scruta cerul. Atât doar că mi-aș fi dorit să știu *ce anume* caut.

— Cred că o să știi când o să-l vezi, spuse Brian. Făcu o mică pauză și adăugă: Dacă o să-l vezi.

12

Bob Jenkins stătea cu brațele încrucișate strâns la piept, ca și cum i-ar fi fost frig. O parte din el *era* rece, dar nu era o răceală fizică. Răceala provenea din capul lui.

Ceva nu era în regulă.

Nu știa despre ce era vorba, dar ceva era în neregulă. Ceva era nelalocul lui... sau pierdut... sau uitat. Ori se făcuse o greșeală, ori urma să se facă una. Senzația îl săcâia ca un fel de durere care nu e îndeajuns de localizată ca să poată fi identificată. Acea intuiție a unei erori aproape că ajungea să se cristalizeze într-o idee... după care se îndepărta la iuțeală, ca un animăluț nu tocmai îmblânzit.

Ceva în neregulă.

Sau nelalocul lui. Sau pierdut.

Sau uitat.

În fața lui, Albert și Bethany se giugiuleau mulțumiți. În spate, Rudy Warwick stătea cu ochii închiși, iar buzele i se mișcau neauzit. Într-o mână ținea strâns mărgelele unui rozariu. Pe rândul celălalt de scaune, Laurel Stevenson stătea alături de Dinah, ținându-i o mână pe care o mângâia cu blândețe.

Ceva greșit.

Bob ridică storul din dreptul scaunului său, aruncă o privire afară și-l închise repede la loc. Să privească la *acea* lume nu-i ajuta gândirea rațională, ci i-o anula pur și simplu. Ce se întindea sub avion era pură nebunie.

„Trebuie să-i avertizez. *Neapărat*. Am pornit la drum pe baza ipotezei mele, dar dacă ipoteza mea e cumva greşită — şi periculoasă — atunci *trebuie* să-i avertizez."

Să-i avertizez că ce?

Încă o dată că ideea aproape pătrunse în lumina gândurilor sale concentrate, apoi alunecă departe, devenind doar o umbră printre umbre... dar una cu ochi sălbatici şi aprinşi.

Brusc îşi desfăcu cureaua şi se ridică.

Albert se uită la el şi zise:

— Unde te duci?

— La Cleveland, răspunse morocănos Bob şi porni de-a lungul culoarului spre spatele avionului, încă străduindu-se să localizeze sursa acelui clopoţel de alarmă interior.

13

Brian îşi dezlipi ochii de cer — care deja arăta din nou semne de lumină — îndeajuns cât să arunce rapid o privire mai întâi la valorile sistemului inerţial de navigaţie şi apoi la cercul de pe diagrama lui. Se apropiau acum de cealaltă margine a cercului. Dacă falia temporală era tot acolo, ar fi trebuit să o vadă în curând. Dacă n-o vedeau, presupunea că va trebui să preia comanda avionului şi să-l aducă înapoi printr-o mişcare circulară pentru o nouă trecere, la o altitudine uşor diferită şi pe o direcţie de zbor uşor modificată. Asta le-ar fi dat peste cap situaţia combustibilului, care şi-aşa era la limită, dar dat fiind că şi aşa întreaga chestiune era lipsită de speranţă, nu conta foarte...

— Brian? se auzi vocea lui Nick, nesigură. Brian? Cred că văd ceva.

14

Bob Jenkins ajunse în spatele avionului, făcu o întoarcere „stânga-mprejur" și începu să parcurgă încet culoarul în sens invers, trecând pe lângă rândurile de scaune goale. Se uită la obiectele rămase pe ele sau pe podea, în fața lor: poșete... ochelari... ceasuri de mână... un ceas de buzunar... două bucăți de metal tocite, care probabil fuseseră niște blacheuri... plombe dentare... verighete...

Ceva e în neregulă.

Da? Să fie oare așa sau era doar mintea lui suprasolicitată care se agăța cu înverșunare de nimic? Echivalentul mintal al unui mușchi obosit care nu încetează să se contracte?

„Las-o baltă", se sfătui el, dar nu reuși. „Dacă ceva e cu adevărat greșit, de ce nu poți să vezi despre ce e vorba? Nu i-ai spus tu băiatului că deducția e și mâncarea și băutura ta? N-ai scris tu patruzeci de romane polițiste, dintre care cel puțin o duzină erau chiar reușite? N-a scris în *Newgate Callender* că *Madonna adormită* e «o capodoperă a logicii» când..."

Bob Jenkins se opri brusc în loc. Cu ochii măriți, se uită țintă la un scaun de pe stânga, aproape de partea din față a cabinei. În el, bărbatul cu barbă neagră era transportat în lumea viselor din nou, sforăind cu poftă. În capul lui Bob, animalul sfios începu, în sfârșit, să se furișeze temător spre lumină. Numai că nu era mic, așa cum crezuse. Asta fusese greșeala lui. Uneori nu vezi lu-

crurile pentru că sunt prea mici, dar alteori le ignori pentru că sunt prea mari, prea evidente.

„Madonna adormită."

Bărbatul adormit.

Deschise gura și încercă să țipe, dar nici un sunet nu se auzi. Gâtlejul i se blocase. Teroarea stătea pe pieptul lui ca o maimuță mare. Încercă din nou să strige, dar nu îi ieși decât un icnet gâfâit.

Madonna adormită, bărbatul adormit.

„Ei, supraviețuitorii, fuseseră cu toții adormiți."

„Acum, cu excepția bărbosului, *nici unul* dintre ei nu dormea."

Bob deschise gura încă o dată, încercând din nou să țipe, dar nici de data asta nu se auzi nimic.

15

— Dumnezeule mare și bun! șopti Brian.

Falia temporală se vedea la vreo 150 de kilometri înainte, cu o abatere nu mai mare de șapte–opt grade față de botul avionului, spre tribord. Dacă se deplasase, nu se deplasase prea mult. Brian bănuia că mica diferență era consecința unei minore erori de navigație.

În realitate, avea o formă romboidală, dar nu era un vid negru. Era înconjurată de o lumină slabă roz–purpurie, ca aurora boreală. Brian putea să vadă stelele de dincolo de ea, dar și acelea fremătau. O panglică albă lată de vapori pătrundea sau ieșea lent din acea formă, atârnând pe cer. Arăta ca o autostradă stranie, eterică.

„Am putea să mergem de-a lungul ei și s-ajungem înăuntru", se gândi entuziasmat Brian. „E chiar mai bună decât o baliză ILS[22]."

— Suntem pe cai mari! spuse el și râse prostește, agitându-și pumnii în aer.

— Trebuie să aibă peste trei kilometri în lățime, șopti Nick. Doamne, Brian, câte alte avioane crezi că au trecut prin ea?

— Nu știu, spuse Brian, dar îmi pun la bătaie și pușca și câinele că noi suntem singurii care avem o șansă să ne întoarcem. Deschise intercomul. Doamnelor și domnilor, am găsit ceea ce căutam. Avea vocea gâtuită de ușurare și de triumf. Nu știu exact ce-are să se întâmple în continuare și nici cum sau de ce, dar tocmai am observat ceea ce pare a fi o trapă extrem de mare pe cer. O să trecem exact prin mijlocul ei. O să aflăm împreună ce se găsește de cealaltă parte a ei. În clipa asta v-aș ruga pe toți să vă prindeți centurile de siguranță și...

Acela a fost momentul în care Bob Jenkins veni ca o vijelie înspre partea din față a avionului, țipând cât îl țineau bojocii:

— *Nu, nu, o să murim cu toții dacă trecem prin ea! Întoarce avionul! Trebuie să întorci!*

Brian se răsuci în scaun și schimbă o privire nedumerită cu Nick.

Nick își desfăcu centura și se ridică în picioare.

— Ăsta e Bob Jenkins, spuse el. După cum se aude, s-ar părea că nu stă prea bine cu nervii. Tu vezi-ți de treabă mai departe, Brian. Mă ocup eu de el.

---

[22] *Instrument Landing System* — Sistem de aterizare fără vizibilitate. (*N. t.*)

— În regulă, spuse Brian. Doar să-l ții departe de mine. Nu mi-ar plăcea deloc să mă înșface exact când nu trebuie și să ne trimită la marginea chestiei ăleia.

Scoase din funcțiune pilotul automat și preluă comanda avionului. Podeaua se înclină ușor spre dreapta în timp ce coti spre fanta prelungă și luminoasă din fața lor. Aceasta păru să gliseze pe cer până când se centră în fața Boeing-ului. Acum putea să audă un sunet care se mixa cu zumzetul motoarelor cu reacție — o vibrație profundă, ca a unui motor diesel uriaș, în ralanti. Pe măsură ce se apropiau de fluviul de vapori — acum putea să vadă că acesta curgea în falie, nu ieșea din ea — începu să sesizeze fulgere colorate care se deplasau în interiorul său: verde, albastru, violet, roșu, roz-bombon.

„Sunt primele culori adevărate pe care le-am văzut în lumea asta", își zise el.

În spatele lui, Bob Jenkins alerga de zor prin compartimentul de clasa I, de-a lungul culoarului îngust care ducea la compartimentul de servicii... și drept în brațele deschise ale lui Nick.

— Ușurel, amice, îl liniști Nick. Totul o să fie în regulă acum.

— Nu! strigă Bob zbătându-se cu violență, dar Nick îl imobiliză cu ușurința cu care ai fi ținut pe loc un pisoiaș neastâmpărat. Nu, nu înțelegi! Trebuie să întoarcă avionul! Trebuie să-l întoarcă înainte să fie prea târziu!

Nick îl trase pe scriitor din ușa cockpit-ului și îl duse la clasa I.

— O să ne așezăm pe scaunul ăsta și-o să ne prindem frumușel centura de siguranță, da? spuse el pe același ton liniștitor și afabil. S-ar putea să ne cam zgâlțâie.

Pentru Brian, vocea lui Nick se auzea doar ca un sunet slab și înfundat. În timp ce pătrundea în fluviul larg

de vapori care se scurgea în falia temporală, simți cum o mână uriașă, de o putere infinită, apuca avionul, trăgându-l cu nerăbdare înainte. Se pomeni amintindu-și de scurgerea de care avusese parte în cursa de la Tokyo la LA și la cât de repede se scurgea aerul printr-o gaură dintr-un mediu presurizat.

„E ca și cum întreagă această lume — sau ce a rămas din ea — s-ar scurge prin acea gaură", își zise el și deodată îi reveni în minte acea frază stranie și amenințătoare din visul său: NUMAI STELE CĂZĂTOARE.

Falia se afla acum chiar înaintea avionului, crescând rapid în dimensiuni.

„Intrăm în ea", se gândi el. „Dumnezeu să ne ajute, intrăm cu adevărat în ea."

16

Bob continuă să se zbată în vreme ce Nick îl ținuia într-unul din scaunele de la clasa I cu o mână și se chinuia să-i prindă centura de siguranță cu cealaltă mână. Bob era un bărbat mărunt și slab, care nu cântărea șaizeci și cinci de kilograme nici cu hainele îmbibate de apă, dar panica îl însufleți și-i făcea viața grea lui Nick.

— Hai, amice, zău așa, înțelege că totul o să fie în regulă, spuse Nick, după ce, în sfârșit, reușise să-i prindă centura de siguranță. Ai văzut că n-am pățit nimic când am trecut încoace, nu?

— *Eram toți adormiți când am trecut încoace, tâmpitule!* îi țipă Bob în față. *Nu pricepi? ERAM ADORMIȚI! Trebuie să-l oprești!*

Nick încremeni tocmai pe când se pregătea să-şi prindă propria centură de siguranţă. Spusele lui Bob — ceea ce încercase să le spună tot timpul — se prăvăliră subit asupra lui ca o încărcătură de cărămizi.

— O, Dumnezeule mare, şopti el. Dumnezeule mare, unde ne-a fost capul?

Sări din scaun şi alergă în cockpit.

— Brian, opreşte! Întoarce avionul! *Întoarce avionul!*

17

Brian stătea cu privirea aţintită în falie, aproape hipnotizat, pe măsură ce se apropiau. Nu se simţea nici o turbulenţă, dar acea senzaţie de forţă uriaşă, dată de aerul care pătrundea cu repeziciune în falie ca un fluviu imens, crescuse. Se uită la instrumentele de la bord şi văzu că viteza aeriană a avionului creştea rapid. Deodată Nick începu să ţipe şi, o clipă mai târziu, englezul se afla în spatele lui, strângându-l de umeri, holbându-se la falia care se umfla în faţa botului avionului, jocul de culori din ce în ce mai aprinse reflectându-se vioi pe obrajii şi fruntea sa, făcându-l să arate ca un om care se uită la nişte vitralii într-o zi însorită. Vibraţia constantă se transformase într-un tunet sumbru.

— *Întoarce, Brian, trebuie să întorci avionul!*

Oare Nick avea un motiv pentru ceea ce spunea sau panica lui Bob fusese molipsitoare? Nu avea timp să ia o decizie raţională; doar o fracţiune de secundă ca să-şi consulte semnalele tăcute ale instinctului.

Brian Engle apucă maneta de pilotaj şi o împinse cu putere spre babord.

18

Nick se pomeni aruncat în peretele despărțitor; se auzi un pârâit înfiorător când brațul i se rupse. În cabina principală, bagajele care se prăbușiseră din compartimentele de deasupra atunci când Brian cotise brusc pe pista de decolare a Aeroportului Internațional din Bangor zburară din nou, lovindu-se de pereții curbați și ricoșând de ferestre într-o grindină nărăvașă. Bărbatul cu barbă neagră fu aruncat din scaun ca un mușunache și abia avu timp să scoată un fel de guițat nedeslușit înainte de a se izbi cu capul de brațul unui scaun, după care se prăbuși pe culoar într-o grămadă dezordonată de membre. Bethany țipă și Albert o strânse în brațe. La două rânduri mai în spate, Rudy Warwick își închise ochii și mai tare, strânse cu și mai multă tărie rozariul în mână și se rugă și mai repede în timp ce scaunul de sub el se înclina puternic.

Acum se simțea într-adevăr o turbulență; Cursa 29 se transformă într-un surfboard cu aripi, legănându-se, sucindu-se și smucindu-se prin aerul instabil. Mâinile lui Brian scăpară momentan maneta de pilotaj, dar imediat o prinseră din nou. În același timp, deschise valvele de admisie până la limită și turboreactoarele avionului răspunseră cu un mârâit profund și puternic, care rareori putea fi auzit în afara hangarelor de diagnosticare ale companiilor aeriene. Turbulența crescu în intensitate; avionul era aruncat cu răutate când în sus și când în jos, iar de undeva se auzi scrâșnetul fatal al metalului supraîncălzit.

În compartimentul de clasa I, Bob Jenkins strângea aprig brațele scaunului, plin de o recunoștință amorțită pentru faptul că englezul reușise să-i prindă centura. Se

simțea ca și cum ar fi fost prins cu niște curele de prăjina sălătreață a unui nebun, acționată de niște motoare cu reacție. Avionul execută încă un salt de proporții, se înclină până aproape de verticală spre aripa din stânga, făcând să-i cadă din gură proteza dentară.

„Oare intrăm în falie? Doamne Dumnezeule, intrăm?"

Nu își dădea seama. Știa doar că lumea era un coșmar plin de zdruncinături și opinteli... dar încă mai făcea parte din ea.

Cel puțin deocamdată, mai făcea parte din ea.

19

Turbulența continuă să crească în intensitate în timp ce Brian dirija avionul de-a latul curentului de vapori care se scurgea în falie. Înaintea lui, gaura continua să se umfle în fața botului avionului, cu toate că începuse să alunece spre tribord. Apoi, după o zdruncinătură deosebit de puternică, ieșiră din curenții învolburați și ajunseră într-o zonă aeriană mai liniștită. Falia temporală dispăru spre tribord. Reușiseră să o evite... lui Brian nu-i plăcea să se gândească la cât de puțin lipsise să treacă prin ea.

Avionul își continuă virajul, dar la un unghi mai pașnic.

— Nick! strigă el fără să se întoarcă. Nick, ai pățit ceva?

Nick se ridică încet în picioare, ținându-și lipit de piept brațul drept cu ajutorul mâinii stângi. Se albise la față și avea pe chip o grimasă de durere. Firicele de sânge i se prelingeau din nări.

— Am avut şi zile mai bune, amice. Cre' că mi-am rupt braţul. Nici asta nu mi se-ntâmplă pentru prima oară. Am evitat-o, da?

— Da, am evitat-o, confirmă Brian, în timp ce continua să aducă avionul înapoi pe o traiectorie circulară largă. Şi în mai puţin de un minut o să-mi spui de ce am evitat-o, după ce am străbătut atâta cale ca s-o găsim. Şi ar fi bine ca explicaţia să fie întemeiată, indiferent că ţi-ai rupt braţul.

Întinse mâna după întrerupătorul intercomului.

20

Laurel deschise ochii când Brian începu să vorbească şi constată că avea în poală capul lui Dinah. Îi mângâie cu blândeţe părul şi apoi o aşeză mai bine pe targă.

— Vă vorbeşte căpitanul Engle, oameni buni. Îmi pare rău pentru cele întâmplate. N-a fost deloc plăcut, dar acum suntem în regulă; pe tabloul de bord, toate luminile sunt verzi. Vreau să repet că am găsit ceea ce căutam, dar...

Întrerupse brusc transmisia. Ceilalţi aşteptau. Bethany Simms suspina la pieptul lui Albert. În spatele lor, Rudy îşi continua rugăciunile.

21

Brian întrerupsese transmisia când îşi dăduse seama că Bob Jenkins stătea în picioare lângă el. Scriito-

rul tremura, pe pantaloni îi apăruse o pată umedă, gura lui căpătase un aspect ciudat, scofâlcit, pe care Brian nu-l sesizase înainte... dar părea stăpân pe el însuși. În spatele lui, Nick se așeză cu greutate pe scaunul copilotului, strâmbându-se de durere și continuând să-și susțină cu mâna brațul care începuse să se umfle.

— Ce naiba e cu toată povestea asta? îl întrebă Brian pe Bob cu un ton sever. Dacă turbulența asta era doar un pic mai puternică, avionul s-ar fi sfărâmat în vreo zece mii de bucăți.

— Pot să vorbesc prin chestia aia? întrebă Bob arătând cu degetul spre întrerupătorul marcat INTERCOM.

— Da, dar...

— Atunci dă-mi voie să vorbesc.

Brian dădu să protesteze, dar se răzgândi. Acționă comutatorul.

— Hai, vorbește, l-am pornit. După care repetă: Și ar fi bine ca explicația să fie întemeiată.

— Ascultați-mă, toată lumea! strigă Bob.

Din spatele lor se auzi o reacție generală de protest.

— Noi...

— Vorbește pe un ton cât mai normal, spuse Brian. Altfel o să le spargi naibii timpanele.

Bob făcu un efort vizibil să se domolească după care continuă pe un ton mai potolit.

— A trebuit să ne întoarcem și ne-am întors. Căpitanul m-a făcut să înțeleg că am reușit acest lucru la limită. Am fost extrem de norocoși... și, în aceeași măsură, extrem de proști. Pentru că, vedeți, am uitat lucrul cel mai elementar, deși s-a aflat tot timpul chiar în fața noastră. Când am trecut prin falia temporală prima oară, *toți cei din avion care erau treji au dispărut.*

Brian tresări în scaun. Avu senzația că primește un pumn în piept. Chiar în fața avionului, la vreo 50 de kilometri depărtare, forma romboidală palid-strălucitoare apăruse din nou pe cer, arătând ca o gigantică piatră semiprețioasă. Parcă și-ar fi bătut joc de el.

— Noi toți suntem trei, continuă Bob. (În cabina principală, Albert se uită la bărbosul care zăcea în nesimțire pe culoar și se gândi: „Cu o singură excepție".) Logica sugerează că dacă încercăm să traversăm falia în starea asta, *vom dispărea*. Se gândi puțin și adăugă: Asta e tot.

Brian închise circuitul intercomului fără să se gândească. În spatele lui, Nick dădu glas unui râs dureros, plin de scepticism.

— Asta e tot? Fir-ar să fie, asta e *tot*? Dar ce *facem* în situația asta?

Brian se uită la el, dar nu-i răspunse. Nici Bob Jenkins.

22

Bethany își ridică privirea și se uită la fața încordată și tulburată a lui Albert.

— Trebuie să adormim? Cum facem asta? Parcă niciodată în viața mea n-am simțit mai puțin ca acum nevoia să dorm.

— Nu știu.

Se uită plin de speranță dincolo de culoar, la Laurel. Aceasta deja clătina din cap. Și ea și-ar fi dorit să adoarmă, pur și simplu să adoarmă și să facă să dispară tot acest coșmar nebunesc... dar, la fel ca Bethany, niciodată în viața ei nu simțise mai puțin nevoia să adoarmă.

23

Bob făcu un pas în față și se uită afară prin geamul cockpit-ului cuprins de o fascinație tăcută. După un lung moment, spuse cu o voce moale și umilă:

— Deci așa arată.

Un vers din cine știe ce cântec de rock-and-roll îi veni în minte lui Brian: *Poți să te uiți, dar e mai bine să nu atingi.* Se uită la indicatoarele de combustibil. Ce văzu acolo nu avu darul să-i liniștească deloc gândurile și ridică neajutorat privirea spre Nick. Ca și ceilalți, niciodată în viața lui nu se simțise mai treaz.

— Nu știu ce să facem acum, spuse el, dar dacă avem de gând să trecem prin gaura aia, trebuie s-o facem curând. Cu combustibilul pe care-l avem mai putem zbura o oră, poate un pic mai mult. După aia, nici o șansă. Vreo idee?

Nick lăsă capul în jos, continuând să-și țină brațul care se umfla. După o clipă sau două, ridică din nou capul.

— Da, spuse el. La drept vorbind, am una. Oamenii care merg rar cu avionul își țin medicamentele prescrise în bagajele de mână — le place să le aibă aproape în cazul în care valizele le ajung în celălalt capăt al lumii și durează câteva zile până reintră în posesia lor. Dacă ne-apucăm să căutăm prin genți de mână din acest avion, vom găsi cu siguranță grămezi de sedative. Nici nu va fi nevoie să le dăm jos din compartimentele pentru bagaje. Judecând după zgomotele pe care le-am auzit, cele mai multe dintre ele sunt deja căzute pe podea... Ce e? Ce-are ideea asta?

Ultima frază îi fusese adresată lui Bob Jenkins, care începuse să clatine din cap de îndată ce Nick pronunțase cuvintele „medicamente prescrise".

— Ştii ceva despre sedativele prescrise de medici? îl întrebă el pe Nick.

— Puţin, spuse Nick pe un ton defensiv. Puţin, da.

— Ei bine, eu ştiu o mulţime de lucruri, replică sec Bob. Am făcut cercetări exhaustive asupra lor — de la All-Nite la Xanax. Trebuie să înţelegeţi că uciderea cu ajutorul somniferelor a fost dintotdeauna o metodă preferată în domeniul meu. Chiar dacă se întâmplă să găseşti unul dintre cele mai puternice medicamente în prima geantă pe care o deschizi, lucru improbabil în sine, n-ai putea să administrezi o doză lipsită de riscuri care să acţioneze îndeajuns de rapid.

— Şi de ce naiba nu?

— Pentru că ar dura cel puţin patruzeci de minute ca să-şi facă efectul... şi mă îndoiesc serios că ar avea efect asupra tuturor. Reacţia naturală a psihicului aflat sub stres la acţiunea unui astfel de medicament este să se împotrivească — să încerce să-l respingă. Nu există absolut nici o modalitate să lupţi împotriva acestei reacţii, Nick... ai putea la fel de bine să încerci să-ţi legiferezi pulsul. Ce-ai putea să faci, presupunând încă o dată că vei găsi o provizie suficient de mare de medicamente care să-ţi permită asta, ar fi să administrezi o serie de supradoze mortale şi să transformi avionul într-un fel de Jonestown. Am putea astfel să trecem cu toţii prin falie, dar am fi morţi.

— Patruzeci de minute, spuse Nick. Iisuse! Eşti sigur? Eşti absolut sigur?

— Da, spuse Bob fără să clipească.

Brian se uită la forma romboidală strălucitoare de pe cer. Aşezase Cursa 29 pe o traiectorie circulară şi falia era pe punctul să dispară din nou. Avea să revină în scurt timp... dar nu se vor afla mai aproape de ea.

— Nu-mi vine să cred, spuse cu greutate Nick. Să trecem prin toate câte-am trecut... să decolăm cu succes și să străbatem tot drumul ăsta... să *găsim* efectiv blestemăția aia... și apoi să constatăm că nu putem trece prin ea ca să ne întoarcem în timpul nostru pentru că nu putem să *adormim?*

— Oricum, nu dispunem de patruzeci de minute, spuse calm Brian. Dacă am aștepta atât de mult, avionul ăsta s-ar prăbuși la 100 de kilometri est de aeroport.

— De bună-seamă că mai sunt și alte aerodromuri...

— Mai sunt, dar nici unul nu e atât de mare ca să poată primi un avion de dimensiunile ăstuia.

— Dacă am trece prin falie și apoi ne-am îndrepta din nou spre est?

— Vegas. Dar și Vegas va ieși din raza de accesibilitate în... Brian aruncă o privire la instrumente... mai puțin de opt minute. Cred că va trebui să rămână LAX. Voi avea nevoie de cel puțin treizeci și cinci de minute ca să ajung acolo. Asta presupune un calcul foarte riguros, chiar dacă ar curăța totul din calea noastră și ne-ar permite să intrăm în linie dreaptă. Asta ne lasă... Se uită din nou la cronometru... cel mult douăzeci de minute ca să vedem ce e de făcut și să trecem prin gaura aia.

Bob se uita gânditor la Nick.

— Cum rămâne cu tine? întrebă el.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Mă gândesc că ești soldat... dar nu cred că ești unul obișnuit. Poate că faci parte din SAS[23]?

Fața lui Nick se încordă.

— Și ce dacă aș face parte din SAS sau din ceva asemănător, amice?

---

[23] *Special Air Service*, trupele speciale britanice. (*N. t.*)

— Poate că tu ai putea să ne adormi, zise Bob. Nu vă învață pe voi, cei din Forțele Speciale, trucuri de genul ăsta?

Lui Brian îi veni brusc în minte prima confruntare dintre Nick și Craig Toomy. „Ai urmărit vreodată serialul Star Trek?", îl întrebase el pe Craig. „Minunat program american... Și dacă nu-ți tace fleanca de îndată, cretin nenorocit, o să-mi facă plăcere să-ți demonstrez strânsoarea adormitoare a domnului Spock."

— Ce părere ai, Nick? spuse el încet. Dacă vreodată a fost nevoie de celebra „strânsoare adormitoare a domnului Spock", momentul ăla este acum.

Nick se uită neîncrezător de la Bob la Brian și apoi din nou la Bob.

— Vă rog să nu mă faceți să râd, oameni buni — îmi provoacă dureri și mai mari în braț.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Bob.

— M-am înșelat complet în treaba sedativele, așa e? Ei bine, dați-mi voie să vă spun că amândoi aveți o impresie total greșită despre mine. Nu sunt James Bond. În lumea reală, n-a existat niciodată vreun James Bond. Presupun că aș fi în stare să te ucid cu o lovitură aplicată la beregată, Bob, dar mai probabil ar fi să te las doar paralizat pe viață. S-ar putea să nici nu reușesc să te aduc în stare de inconștiență. Și pe urmă, mai e și asta. Nick ridică brațul care se umfla rapid, strâmbându-se ușor. Mâna mea mai deșteaptă se întâmplă să fie atașată de brațul pe care tocmai mi l-am rupt din nou. Poate că aș reuși să mă apăr cu stânga — împotriva unui oponent neinstruit — dar genul de lucruri despre care vorbiți voi? Nu. Absolut exclus.

— Uitați cel mai important lucru dintre toate, spuse o voce nouă.

Cei trei se întoarseră. Laurel Stevenson, albă la față și cu o expresie răvășită, stătea în ușa cockpit-ului. Își încrucișase brațele la piept ca și cum i-ar fi fost frig, și-și ținea coatele în palme.

— Dacă toți vom fi adormiți, cine o să piloteze avionul? întrebă ea. Cine o să piloteze avionul până la LA?

Cei trei bărbați se uitau la ea cu gura căscată, amuțiți. În spatele lor, neobservată, imensa piatră semipreționsă care era falia temporală intră din nou în câmpul vizual.

— Pân-aici ne-a fost, spuse Nick cu glas scăzut. Vă dați seama? Suntem absolut terminați.

Râse ușor și se strâmbă când i se mișcă brațul rupt.

— Poate că nu, zise Albert.

El și Bethany apăruseră lângă Laurel; Albert își ținea mâna pe după mijlocul fetei. Din cauza transpirației, buclele i se lipiseră de frunte, dar ochii lui negri erau limpezi și plini de hotărâre. Erau concentrați asupra lui Brian.

— Eu cred că dumneata poți să ne adormi, zise el, și mai cred că poți să și aduci avionul la sol.

— Despre ce vorbești tu acolo? întrebă cu asprime Brian.

— Presiune, replică Albert. Vorbesc despre presiune.

24

În acel moment, lui Brian îi reveni în minte acel vis, și-i reveni cu o forță atât de puternică încât ai fi zis că-l retrăiește: Anne, cu mâna lipită pe crăpătura din corpul avionului, crăpătură deasupra căreia scria cu litere roșii: NUMAI STELE CĂZĂTOARE.

Presiune.

„Vezi, dragule? Totul s-a rezolvat."

— Ce vrea să spună, Brian? întrebă Nick. Îmi dau seama că băiatul știe ceva — citesc pe fața ta asta. Ce este?

Brian îl ignoră. Se uita fără să clipească la tânărul student la muzică de șaptesprezece ani, care era posibil să fi găsit o cale de ieșire din capcana în care erau prinși.

— Și cum facem după aia? întrebă el. Cum facem după ce trecem prin falie? Cum fac să mă trezesc ca să pot aduce avionul la sol?

— Vrea cineva să ne explice chestia asta? întrebă Laurel pe un ton rugător.

Se dusese lângă Nick, care o prinse cu brațul teafăr pe după mijloc.

— Albert îmi sugerează să folosesc asta — zise Brian și arătă cu degetul un reostat de pe tabloul de control, pe care scria PRESIUNE CABINĂ — ca să adorm pe toată lumea, inclusiv pe mine.

— Și poți să faci asta, amice? Chiar poți s-o faci?

— Da, zise Brian. Cunosc piloți — piloți de avioane închiriate — care *au făcut-o*, atunci când unii pasageri întreceau măsura cu băutura și începeau să facă tămbălău, punându-se în pericol fie pe ei înșiși, fie pe membrii echipajului. Să adormi un bețiv prin scăderea presiunii nu e așa de greu. Ca să vă adorm pe toți, nu trebuie decât să scad ceva mai mult nivelul presiunii... să zicem, la jumătate din presiunea la nivelul mării. E ca și cum ai urca la o înălțime de vreo 3 kilometri fără mască de oxigen. Bum! Treci imediat în lumea viselor.

— Dacă se poate face asta cu adevărat, de ce nu s-a folosit metoda împotriva teroriștilor? întrebă Bob.

— Pentru că *există* măști de oxigen, corect? interveni Albert.

— Da, confirmă Brian. Membrii echipajelor demonstrează folosirea lor la începutul oricărui zbor comercial — aplicați cupa aurie peste gură și nas și respirați normal, corect? Măștile cad automat când presiunea în cabină scade sub 0,8 atmosfere. Dacă un pilot ostatic ar încerca să adoarmă un terorist prin scăderea presiunii aerului, acel terorist n-ar avea decât să pună mâna pe o mască, să și-o pună la gură și să înceapă să tragă cu pistolul. La avioanele cu reacție mai mici, cum ar fi cele Lear, nu se mai întâmplă așa. Dacă presiunea din cabină scade, pasagerii trebuie să deschidă singuri compartimentele de deasupra capului.

Nick se uită la cronometru. Fereastra de timp de care dispuneau scăzuse deja la numai paisprezece minute.

— Cred c-ar trebuie să încetăm discuțiile și să trecem la fapte, spuse el. Timpul devine foarte scurt.

— Mai stai puțin, zise Brian și se uită din nou la Albert. Pot să readuc avionul pe direcția faliei, Albert, și să încep să scad presiunea în timp ce ne îndreptăm spre ea. Pot să controlez presiunea în cabină destul de exact și sunt aproape sigur că pot să adorm pe toată lumea înainte să trecem. Dar rămâne în picioare întrebarea pusă de Laurel: cine o să piloteze avionul dacă toți suntem adormiți?

Albert deschise gura; apoi o închise la loc și clătină din cap.

Atunci interveni Bob. Avea vocea aspră și lipsită de modulații, vocea unui judecător care pronunță o sentință.

— Cred că tu o să poți pilota avionul în drumul spre casă, Brian. Dar altcineva va trebui să moară pentru ca tu s-o poți face.

— Explică, spuse Nick cu vioiciune.

Ceea ce Bob şi făcu. Nu dură mult. Când termină, Rudy Warwick se alătură micului grup adunat în uşa cockpitului.

— O să meargă aşa, Brian? întrebă Nick.

— Da, răspunse absent Brian. Nici un motiv să nu meargă.

Se uită din nou la cronometru. Rămăseseră unsprezece minute. Unsprezece minute ca să treacă dincolo de falie. Aproape tot atât cât i-ar fi trebuit să alinieze avionul, să programeze pilotul automat şi să parcurgă cei 65 de kilometri până la falie.

— Dar cine-o s-o facă? O să trageţi la sorţi sau ce?

— Nu-i nevoie de aşa ceva, spuse Nick, pe un ton lejer, aproape nepăsător. O s-o fac eu.

— Nu! strigă Laurel. Ochii ei erau foarte mari şi foarte întunecaţi. De ce tu? De ce trebuie s-o faci tu?

— Gura! şuieră Bethany către ea. Dacă vrea el s-o facă, lasă-l s-o facă.

Albert se uită nefericit la Bethany, la Laurel şi din nou la Nick. O voce — nu foarte puternică — îi şoptea că *el* ar fi trebuit să se ofere voluntar, că asta era o treabă potrivită pentru un vajnic supravieţuitor de la Alamo precum Arizona Jew. Dar cea mai mare parte a lui era conştientă că iubea viaţa foarte mult... şi nu voia încă să-i pună capăt. Aşa că deschise gura şi o închise la loc, fără să vorbească.

— De ce tu? întrebă din nou Laurel, cu insistenţă. De ce să nu tragem la sorţi? De ce nu Bob? Sau Rudy? De ce nu eu?

Nick o luă de braţ.

— Vino cu mine o clipă, spuse el.

— Nick, nu mai avem timp, spuse Brian.

Încerca să-şi păstreze o voce egală, dar auzea cum disperarea — poate chiar panica — se strecoară în tonul ei.

— Ştiu. Poţi să începi ceea ce ai de făcut.

Nick o scoase pe Laurel afară pe uşă.

25

Ea se împotrivi o clipă, apoi merse cu el. Nick se opri în mica bucătărie de serviciu şi se întoarse cu faţa la ea. În acea clipă, cu chipul lui la nici zece centimetri de a ei, Laurel înţelese un adevăr groaznic: că el era bărbatul pe care nădăjduise să-l găsească la Boston. El se aflase în avion tot timpul. Această descoperire nu avea nimic romantic. Era înfiorătoare.

— Eu cred că între noi doi ar fi putut să fie ceva, spuse el. Crezi că aş putea avea dreptate în privinţa asta? Dacă aşa crezi, spune-mi — nu avem timp de ocolişuri. Absolut deloc.

— Da, spuse ea. Avea vocea aspră, neegală. Cred că ai dreptate.

— Dar nu ştim. N-avem cum să ştim. Totul se reduce la timp, nu-i aşa? Timp... şi somn... şi faptul că nu ştim. Dar eu trebuie să fiu acela, Laurel. Am încercat să-mi fac un bilanţ rezonabil, însă toate socotelile îmi ies pe minus. Asta e şansa mea să le echilibrez şi am de gând să profit de ea.

— Nu pricep ce vrei să...

— Nu... dar eu ştiu.

Vorbea repede, aproape mitraliindu-şi cuvintele. Acum întinse mâna, o prinse de antebraţ şi o trase şi mai aproape de el.

— Tu erai plecată într-un fel de aventură, nu-i așa, Laurel?

— Nu știu ce vr...

El o scutură energic.

— Ți-am spus — n-avem timp de ocolișuri! Erai plecată într-o aventură?

— ... da.

— Nick! strigă Brian din cockpit.

Nick se uită rapid în direcția aceea.

— Vin acum! strigă el, apoi se uită din nou la Laurel. O să te trimit într-o altă aventură. Asta cu condiția să scapi cu bine de aici și să fii de acord să te duci.

Ea se mulțumi să se uite la el; buzele îi tremurau. Habar n-avea ce să-i spună. Mintea i se învolbura neajutorată. O strângea de braț foarte tare, dar ea n-avea să-și dea seama de asta decât mai târziu, când va fi văzut vânătăile provocate de degetele lui; în clipa aceea, strânsoarea ochilor lui era mult mai puternică.

— Ascultă-mă. Ascultă-mă cu atenție.

Nick făcu o pauză, apoi vorbi neobișnuit de apăsat, măsurându-și cuvintele:

— Aveam de gând să abandonez. Mă hotărâsem.

— Ce să abandonezi? întrebă ea cu voce firavă, tremurătoare.

Nick clătină din cap cu nerăbdare.

— Nu contează. Ce contează e dacă mă crezi sau nu. Mă crezi?

— Da, spuse ea. Nu știu despre ce vorbești, dar cred că vorbești serios.

— Repede! avertiză Brian din cockpit. *Ne îndreptăm spre falie!*

Nick aruncă din nou o privire iute spre cockpit, cu privirea îngustată și scânteietoare.

— Vin imediat! strigă el.

Când se uită din nou la ea, Laurel își spuse că niciodată în viața ei nu fusese privită cu o intensitate atât de feroce și de concentrată.

— Tatăl meu locuiește în satul Fluting, la sud de Londra, spuse el. Întreabă de el la orice magazin de pe High Street. Domnul Hopewell. Cei mai vârstnici îi spun și acum „maistrul". Du-te la el și spune-i că m-am hotărât să abandonez. Va trebui să fii insistentă; are tendința să întoarcă spatele și să înjure zgomotos când îmi aude numele. Vechea poveste cu „n-am nici un fiu". Poți să fii insistentă?

— Da.

El încuviință din cap și zâmbi sumbru.

— Bun! Trebuie să repeți ce ți-am spus și să-i zici că m-ai crezut. Să-i spui că m-am străduit cât am putut să ispășesc pentru ziua aceea în spatele bisericii din Belfast.

— La Belfast.

— Exact. Și dacă nu poți să-l faci să asculte altfel, spune-i că *trebuie* să asculte. Pentru margarete. Ziua când am adus margaretele. Poți să îi minte și asta?

— Pentru că odată i-ai adus margarete.

Nick aproape că izbucni în râs... dar Laurel nu mai văzuse niciodată o față plină de atâta tristețe și amărăciune.

— Nu, nu lui i-am adus, dar merge și-așa. Asta e aventura ta. O s-o faci?

— Da... dar...

— Bine. Laurel, îți mulțumesc.

Îi puse mâna stângă pe ceafă, îi trase fața aproape de a lui și o sărută. Gura lui era rece, iar ea simți în respirația lui gustul fricii.

O clipă mai târziu, el dispăru.

26

— O să simțim că... știi, că ne înăbușim? întrebă Bethany. Că ne sufocăm?

— Nu, spuse Brian.

Se ridicase în picioare ca să vadă dacă Nick venea sau nu. Acum, când Nick apăruse, urmat de Laurel Stevenson care se clătina pe picioare, Brian se așeză din nou în scaunul lui.

— O să vă simțiți ușor amețiți... mintea o să vi se încețoșeze... și pe urmă, nimic. Se uită la Nick. Până când o să ne trezim cu toții.

— Exact! spuse cu voioșie Nick. Și, cine știe? Poate că și eu o să fiu tot aici. Soiul rău nu piere așa ușor, nu-i așa, Brian?

— Cred că orice e posibil, spuse Brian.

Împinse ușor maneta de control. Cerul se lumina din nou. Falia se afla chiar în fața lor.

— Ocupați-vă locurile, oameni buni. Nick, vino aici, lângă mine. O să-ți arăt ce să faci... și când să faci.

— O clipă, te rog, spuse Laurel.

Își recăpătase măcar în parte culoarea feței și stăpânirea de sine. Se ridică pe vârfuri și depuse un sărut pe buzele lui Nick.

— Mulțumesc, spuse Nick cu gravitate.

— Aveai de gând să abandonezi. Luaseși această hotărâre. Și, dacă nu vrea să asculte, trebuie să-i amintesc de ziua când ai adus margaretele. Am reținut corect?

El zâmbi larg.

— Literă cu literă, draga mea. Literă cu literă.

O cuprinse cu brațul stâng și o sărută din nou, îndelung și cu putere. Când îi dădu drumul, pe gura lui rămăsese întipărit un zâmbet blând, meditativ.

— Asta-mi trebuia ca să merg mai departe, spuse el. Exact ce-mi trebuia.

27

Trei minute mai târziu, Brian deschise intercomul.

— Încep acum să scad presiunea. Toată lumea să-şi verifice centura de siguranţă.

Toţi se conformară. Albert aştepta încordat să audă vreun sunet — şuieratul aerului care părăseşte incinta, poate —, dar nu se auzea decât huruitul constant, monoton al motoarelor cu reacţie. Se simţi mai treaz ca oricând.

— Albert? spuse Bethany cu o voce timidă şi speriată. Vrei să mă ţii în braţe, te rog?

— Da, răspunse Albert. Dacă şi tu o să mă ţii pe mine.

În spatele lor, Rudy Warwick îşi spunea din nou rugăciunile. În partea cealaltă a culoarului, Laurel Stevenson apucă braţele scaunului. Încă mai simţea pe gură urma caldă a buzelor lui Nick Hopewell. Ridicând capul, se uită la compartimentele pentru bagaje şi începu să respire rar şi adânc. Aştepta ca măştile să cadă... ceea ce se şi întâmplă după nouăzeci de secunde.

„Să-ţi aminteşti şi de ziua de la Belfast", îşi zise ea. „În spatele bisericii. Un act de ispăşire, aşa a spus. Un act..."

Chiar la mijlocul acelui gând, mintea i se întunecă.

28

— Ştii... ce ai de făcut? întrebă încă o dată Brian.

Vorbea cu o voce visătoare, răgușită. În fața lor, falia temporală se expanda din nou în geamurile cockpit-ului, întinzându-se pe tot cerul. Era acum luminată de zori, și o abundență de culori noi șerpuia, plutea și apoi se scurgea în profunzimile straniі ale faliei.

— Știu, răspunse Nick. Stătea în picioare alături de Brian și cuvintele îi erau înăbușite de masca de oxigen pe care o purta. Deasupra cupei de cauciuc, ochii lui erau calmi și limpezi. Nu te teme, Brian. Totul e în cea mai mare siguranță. Hai, du-te la culcare. Vise plăcute, și toate cele.

Brian începea să-și piardă cunoștința. Simțea cum se duce... și totuși mai zăbovi puțin, cu privirea țintuită pe imensa fisură în structura realității. Părea să-și mărească volumul spre geamurile cockpit-ului, extinzându-se către avion. „E atât de frumos", își zise el. „Doamne, e atât de frumos!"

Simți cum acea mână invizibilă apucă din nou avionul și-l trage înainte. De data asta, nu mai exista cale de întoarcere.

— Nick, spuse el.

A fost nevoie de un efort uriaș ca să vorbească; avea senzația că gura e la o sută de kilometri distanță de creier. Ridică mâna. I se părea că o vede foarte departe de el, la capătul unui braț lung din gumă de mestecat întinsă.

— Du-te la culcare, îi spuse Nick, luându-l de mână. Nu te împotrivi, decât dacă vrei să rămâi cu mine. Nu mai durează mult.

— Voiam doar să-ți spun... mulțumesc.

Nick zâmbi și-l strânse ușor de mână pe Brian.

— Cu plăcere, amice. A fost o cursă de ținut minte. Chiar dacă n-am avut parte de film și șampanie gratuită.

Brian se uită din nou la falie. Un fluviu de culori splendide se revărsa acum în ea. Acestea se mișcau în spirală... se amestecau... și păreau să formeze cuvinte în fața ochilor lui zăpăciți și mirați:

NUMAI STELE CĂZĂTOARE

— Asta... suntem noi? întrebă el curios, iar acum vocea lui părea să se audă din cine știe ce univers îndepărtate.

Întunericul îl înghiți.

29

Nick rămăsese acum singur; unica persoană trează de la bordul Cursei 29 era un om care cândva doborâse cu pistolul trei băieți, în spatele unei biserici din Belfast, trei băieți care aruncau cartofi vopsiți cenușiu-închis ca să semene cu niște grenade. De ce făcuseră un lucru ca ăsta? Să fi fost un act de curaj nebunesc? N-a aflat niciodată.

Nu-i era teamă, dar se simți cuprins de o singurătate intensă. Sentimentul nu era unul nou. Nu era pentru prima oară când rămânea singur, având în mâinile sale viețile altor oameni.

În față, falia se apropia. Își lăsă mâinile pe reostatul care controla presiunea din cabină.

„E splendidă", se gândi el. I se părea că acele culori care acum izvorau din falie erau antiteza a tot ceea ce trăiseră în ultimele câteva ore; avea în fața ochilor un creuzet pentru o nouă viață și o nouă mișcare.

„Şi de ce să nu fie atât de frumoasă? Ăsta e locul unde viaţa — poate că întreaga viaţă — începe. Locul în care viaţa este creată iarăşi şi iarăşi în fiecare secundă a fiecărei zile; originea creaţiei şi izvorul timpului. Dincolo de acest punct, langolierii nu au voie să treacă."

Culorile se perindară pe obrajii şi sprâncenele sale într-o revărsare de nuanţe: verdele de junglă era dat la o parte de oranjul de lavă; oranjul de lavă era înlocuit de albul-gălbui al soarelui tropical; soarelui îi lua locul albastrul-îngheţat al oceanelor nordice. Huruitul motoarelor cu reacţie se auzea depărtat, ca în surdină. Se uită în jos şi constată fără surprindere că silueta adormită a lui Brian Engle era mistuită de culoare, iar forma şi trăsăturile sale erau deformate de un permanent schimbător caleidoscop de strălucire. Devenise o fantomă fabuloasă.

La fel de puţin surprins a fost Nick să constate că propriile sale mâini şi braţe erau lipsite de culoare ca argila. „Nu Brian e fantoma, ci eu."

Falia se contura ameninţător.

Acum zgomotul motoarelor cu reacţie se pierduse cu totul într-un alt sunet; ai fi zis că Boeing-ul 767 gonește printr-un tunel aerodinamic umplut cu pene. Deodată, chiar în faţa avionului, o uriaşă nova de lumină explodă ca un joc de artificii ceresc; în ea, Nick Hopewell văzu culori pe care nici o minte omenească nu şi le-ar putea imagina. Acestea nu numai că au umplut falia temporală; i-au umplut mintea, nervii, muşchii şi chiar oasele într-o explozie scânteietoare.

„O, Doamne, cât e de FRUMOS!", strigă el, iar când Cursa 29 plonjă în falie, roti reostatul pentru presiune înapoi, la valoarea maximă.

O fracţiune de secundă mai târziu, plombele din dinţii lui Nick clămpăniră pe podeaua cockpit-ului. Se auzi

o mică bufnitură în momentul în care discul de teflon, pe care-l avusese în genunchi — un suvenir de la un conflict doar cu puțin mai onorabil decât cel din Irlanda de Nord — căzu și el. Asta a fost tot.

Nick Hopewell încetă să mai existe.

30

Primele lucruri pe care le conștientiză Brian fură faptul că avea cămașa udă și că durerea de cap îi revenise.

Se îndreptă încet în scaun, strâmbându-se din pricina fulgerului de durere din cap, și încercă să-și aducă aminte cine era, unde se afla și de ce simțea o nevoie atât de intensă și de urgentă de a se trezi cât mai repede. Ce făcuse el înainte, ce era așa important?

„Spărtura", îi șopti mintea lui. „E o spărtură în cabina principală. Și, dacă nu e astupată, o să aveți mari pr..."

Nu, nu era adevărat. Spărtura *fusese* astupată — sau, într-un fel misterios, se astupase singură — iar el aterizase pe Aeroportul LAX în siguranță. Pe urmă tipul cu blazer verde venise și...

„E înmormântarea lui Anne! Dumnezeule, m-a furat somnul!"

Ochii i se deschiseră brusc, dar nu se afla nici în vreo cameră de motel, nici în dormitorul pentru oaspeți din casa fratelui lui Anne, din Revere. Se uita printr-un geam de cockpit la un cer plin de stele.

Deodată își reaminti... totul.

Se ridică în picioare, parcă prea repede. Capul lui protestă printr-o stare de mahmureală grețoasă. Sângele îi curgea din nas și se împrăștie pe consola centrală de co-

mandă. Se uită în jos și văzu că piepții cămășii erau îmbibați de sânge. Ei da, se produsese o spărtură. În el.

„Bineînțeles", își zise. „Se întâmplă des asta în timpul depresurizării. Trebuia să-i previn pe pasageri... Apropo, oare câți pasageri mi-au mai rămas?"

Nu-și mai aducea aminte. Avea mintea încețoșată.

Se uită la indicatoarele de combustibil, văzu că situația lor se apropia repede de punctul critic și imediat verifică sistemul inerțial de navigație. Se aflau exact unde ar fi trebuit să fie, coborând rapid către LA, și exista riscul ca, dintr-o clipă-n alta, să rătăcească în spațiul aerian al altcuiva, în vreme ce acel altcineva mai era acolo.

Altcineva împărțise cu el spațiul *lui* aerian, cu puțin înainte să adoarmă... cine?

Scotoci în străfundurile memoriei și găsi. Nick, fireste. Nick Hopewell. Nick dispăruse. Se părea că, la urma urmei, nu fusese un soi așa de rău. Dar de bună seamă că-și îndeplinise misiunea, altfel Brian n-ar mai fi fost treaz în acest moment.

Trecu imediat la comunicațiile radio.

— Turnul de control LAX, aici American Pride Cursa...

Se opri. Ce cursă *erau* ei? Ceața din minte îl împiedica să-și aducă aminte.

— Douăzeci și nouă, nu-i așa? rosti din spatele lui o voce năucă, instabilă.

— Mulțumesc, Laurel, spuse Brian fără să se întoarcă. Acum du-te la locul tău și pune-ți centura. S-ar putea să fie nevoie să fac niște giumbușlucuri cu avionul ăsta. Apoi vorbi din nou în microfon: American Pride, Cursa 29, repet, douăzeci și nouă. *Mayday*, turnul de control, declar o situație de urgență aici. Vă rog să dați la o parte totul din fața mea, vin pe cap compas 85 și nu mai am combustibil. Aduceți o mașină de pompieri și...

— Oh, las-o baltă, spuse Laurel posomorâtă din spatele lui. Las-o baltă.

Brian se întoarse în acel moment, neluând în seamă fulgerul proaspăt de durere care-i săgetă capul și stropii noi de sânge din nas.

— Stai *jos*, fir-ar să fie! urlă el. Intrăm neanunțați într-un trafic intens. Dacă nu vrei să-ți rupi gâtul...

— Nu e nici un trafic intens acolo jos, spuse Laurel cu aceeași voce posomorâtă. Nici trafic intens, nici mașini de pompieri. Nick a murit degeaba, iar eu n-o să fiu în stare să-i duc mesajul la destinație. Uită-te și singur.

Brian se uită. Și, cu toate că se aflau acum deasupra suburbiilor îndepărtate ale Los Angeles-ului, nu văzu nimic în afară de întuneric.

Se părea că acolo jos nu era nimeni.

Absolut nimeni.

În spatele lui, Laurel Stevenson izbucni în suspine stridente și violente de groază și frustrare.

31

Un avion de pasageri lung, de culoare albă, zbura încet deasupra solului la 25 de kilometri de Aeroportul Internațional din Los Angeles. Pe coada lui stătea scris cu cifre mari, semețe, numărul 767. De-a lungul fuzelajului, cuvintele AMERICAN PRIDE erau scrise cu litere înclinate în spate, pentru a sugera viteza. De o parte și de alta a botului era imprimat un vultur mare, de culoare roșie, cu aripile presărate cu stele albastre. Asemenea avionului pe care-l decora, vulturul părea să se pregătească de aterizare.

Uriaşa pasăre metalică nu desenă nici o umbră pe re-ţeaua de străzi părăsite în timp ce trecea pe deasupra lor; mai era o oră până la venirea zorilor. Sub ea, nici o ma-şină nu se mişca, nici un stâlp de iluminat nu era aprins. Sub ea, totul era tăcut şi nemişcat. Înaintea sa, nu străluceau luminile nici unei piste de aterizare.

Burta aparatului se deschise. Şasiul se lăsă în jos şi se desfăşură. Trenul de aterizare se fixă în poziţie.

Cursa 29 American Pride se înscrise pe culoarul de zbor spre Los Angeles, înclinându-se uşor spre dreapta. Căpitanul Engle era acum în măsură să-şi corecteze cursul vizual, lucru pe care-l şi făcu. Trecură peste un grup de moteluri de aeroport şi pentru o clipă Brian putu să vadă monumentul care se ridica aproape de centrul complexului ce alcătuia terminalul, un grafios tripod cu picioarele curbate şi cu un restaurant în centru. Trecură peste o fâşie scurtă de iarbă uscată, după care pista de aterizare se desfăşură la zece metri sub avion.

De data asta, nu mai era timp să se poarte frumos cu avionul. Indicatoarele de combustibil indicau zero pe toată linia şi pasărea era pe cale să se transforme într-o căţea. Aduse avionul pe pistă brutal, ca pe o sanie plină cu cărămizi. Se produse un şoc care făcu să-i clănţăne dinţii, iar sângele începu din nou să-i curgă din nas. Harnaşamentul de la piept se blocă. Laurel, care şedea în scaunul copilotului, ţipă.

Apoi ridică flapsurile şi aplică reactoarele de decelerare la putere maximă. Avionul începu să încetinească. Aveau ceva mai mult de 160 de kilometri la oră când două dintre motoare se opriră şi luminile roşii care indicau OPRIRE MOTOARE începură să pâlpâie. Acţionă butonul intercomului.

— Ţineţi-vă bine! Aterizăm forţat! Ţineţi-vă bine!

Reactoarele doi și patru mai funcționară câteva momente, după care se opriră și ele. Cursa 29 gonea pe pista de aterizare într-o liniște înspăimântătoare, și doar flapsurile o mai încetineau. Brian privea neputincios cum asfaltul dispărea sub avion, iar rețeaua încălcită a pistelor de rulare se profila amenințător în fața lui. Și drept în fața lor se afla carcasa unui avion al Companiei Pacific Airways.

Boeing-ul 767 avea încă o viteză de cel puțin 105 kilometri la oră. Brian viră spre dreapta, lăsându-se pe maneta de pilotaj cu toată greutatea. Uriașul aparat de zbor reacționă cu încetineală, trecând pe lângă avionul parcat la o distanță de nici doi metri. Geamurile acestuia trecură fulgerător pe lângă ei ca un șir de ochi orbi.

Apoi, avionul 767 își continuă rulajul spre terminalul United, unde cel puțin o duzină de avioane erau parcate în prelungirea pistelor de aterizare ca niște prunci care așteptau să fie alăptați. Viteza Boeing-ului scăzuse între timp la circa 50 de kilometri pe oră.

— *Țineți-vă bine*, strigă Brian în intercom, uitând pe moment că aparatul pe care-l pilota era acum la fel de mort ca și celelalte, intercomul fiind inutilizabil.

— *Pregătiți-vă pentru coliziune! Pre...*

American Pride 29 se izbi de Poarta 29 a terminalului United Airlines cu aproximativ 46 de kilometri pe oră. Se auzi un dangăt puternic și răsunător, urmat de zgomote de metal contorsionat și de sticlă spartă. Inerția îl aruncă pe Brian în față, dar harnașamentul îl trase la loc, lipindu-l de scaun. Rămase așa pentru o clipă, încremenit și așteptând explozia... apoi își aminti că în rezervoare nu mai rămăsese nimic care să explodeze.

Închise toate comutatoarele de pe tabloul de comandă — tabloul nu mai era funcțional, dar puterea obiș-

nuinței își spunea cuvântul —, după care se întoarse să vadă ce făcea Laurel. Ea îl privea cu niște ochi apatici, lipsiți de vioiciune.

— Mai aproape de moarte decât acum n-aș vrea să mai trec vreodată, spuse el cu glas nesigur.

— Trebuia să lași avionul să se prăbușească. Tot ce-am încercat... Dinah... Nick... totul a fost în zadar. Aici e exact la fel. Exact la fel.

Brian își desfăcu harnașamentul și se ridică în picioare clătinându-se. Își scoase batista din buzunar și i-o dădu.

— Șterge-ți nasul. Îți curge sânge.

Ea luă batista și rămase cu privirea țintuită asupra ei, de parcă nu mai văzuse în viața ei o batistă.

Brian trecu pe lângă ea și păși cu greu înspre cabina principală. Rămase în ușă, numărându-i în gând pe ceilalți. Pasagerii lui — cei care mai rămăseseră — păreau să fie într-o stare bună. Bethany își ținea capul lipit de pieptul lui Albert și plângea cu sughițuri. Rudy Warwick își desfăcu centura de siguranță, se ridică în picioare, se izbi cu capul de compartimentul pentru bagaje și se așeză din nou. Se uita la Brian cu o privire năucă, de om care nu pricepe ce se întâmplă. Brian se pomeni întrebându-se dacă lui Rudy îi mai era foame. Presupuse că nu.

— Hai să coborâm din avion, spuse Brian.

Ridicându-și capul, Bethany întrebă pe un ton isteric:

— Când or să vină? Cât o să dureze de data asta până când or să vină? Îi aude cineva deja?

Un nou acces de durere săgetă capul lui Brian, care se clătină pe picioare, fiind aproape sigur că o să leșine.

Un braț ferm îl cuprinse pe după mijloc, făcându-l să se uite în jur, surprins. Era Laurel.

— Căpitanul Engle are dreptate, spuse ea calm. Hai să ne dăm jos din avion. Poate că nu-i așa de rău precum pare.

Bethany scoase un hohot de râs isteric.

— Cât de rău *poate* să arate? întrebă ea ritos. Cât de rău *poate* să...

— Ceva e diferit, spuse pe neașteptate Albert, care privea afară, pe geam. Ceva s-a schimbat. Nu pot să-mi dau seama ce e... dar nu e la fel. Se uită mai întâi la Bethany, apoi la Brian și la Laurel. Pur și simplu nu e la fel.

Brian se aplecă aproape de Bob Jenkins și privi pe geam. Nu prea vedea ce era diferit față de situația de pe aeroportul din Bangor — erau mai multe avioane, firește, dar erau la fel de părăsite, la fel de moarte — și totuși simțea că Albert s-ar putea să fi intuit ceva. Ceea ce *simțea* era mai puternic decât ceea ce vedea. O diferență fundamentală, pe care n-o putea identifica. Se legăna dincolo de limita accesibilității, așa cum se întâmplase cu denumirea parfumului fostei sale soții.

„L'Envoi se numește, dragule. Asta e parfumul pe care l-am folosit mereu, nu mai ții minte?"

Nu mai ții minte?

— Haide, spuse el. De data asta folosim ieșirea prin cockpit.

32

Brian deschise chepengul care se afla chiar sub ieșindul panoului de comandă și încercă să-și amintească de ce nu-l întrebuințase la coborârea pasagerilor pe aeroportul din Bangor. Era mult mai simplu de folosit decât rampa gonflabilă de coborâre. Dar nu părea să existe o

explicație. Pur și simplu nu se gândise la ea, probabil fiindcă fusese antrenat ca, în situații de urgență, să se gândească mai înainte de toate la rampa de salvare.

Sări în jos în partea din față a calei, se aplecă pe sub un mănunchi de cabluri electrice și deblocă trapa din podeaua Boeing-ului. Albert veni după el și o ajută și pe Bethany să coboare. Brian o ajută pe Laurel, după care el și Albert îl ajutară pe Rudy, care se mișca de parcă între timp oasele i se făcuseră de sticlă. Rudy își ținea strâns într-o mână rozariul. Spațiul de sub cockpit era acum foarte înghesuit, iar Bob Jenkins aștepta deasupra, sprijinindu-se în mâini și uitându-se la ei prin chepengul deschis.

Brian trase scara din clemele de prindere, o așeză în poziție și apoi, unul câte unul, coborâră pe pistă, mai întâi, Brian, iar Bob, ultimul.

Când atinse solul cu tălpile, Brian simți un imbold nebunesc să-și ducă mâna la piept și să strige: „Revendic acest ținut al laptelui stricat și al mierii acre pentru supraviețuitorii Cursei 29... cel puțin până la sosirea langolierilor!"

Dar nu spuse nimic. Rămase pe loc împreună cu ceilalți, sub botul masiv al avionului, simțind o briză ușoară pe obraji și uitându-se în jur. În depărtare se auzea un sunet. Nu semăna cu crănțănitul și clefăitul de care deveniseră treptat conștienți în Bangor — nimic de genul ăsta —, dar nici nu putea să spună precis *cu ce* semăna.

— Ce-i asta? întrebă Bethany. Ce-i cu zumzetul ăsta? Parcă ar fi un fenomen electric.

— Nu, nu e, spuse Bob gânditor. Seamănă cu...

Clătină din cap.

— Nu seamănă cu nimic din ce-am mai auzit până acum, spuse Brian, dar nu era sigur dacă ceea ce spusese era adevărat.

Din nou era obsedat de senzația că ceva ce cunoștea sau ar fi trebuit să știe plutea imediat dincolo de capacitatea sa de înțelegere.

— Ei sunt, nu-i așa? întrebă Bethany pe jumătate isterică. Ei sunt, se apropie. Sunt langolierii de care ne-a povestit Dinah.

— Nu cred. Sunetul nu e deloc același.

Dar simți cu toate astea cum teama i se cuibărește în stomac.

— Și-acum, ce facem? întrebă Rudy cu o voce stridentă ca un cârâit de cioară. O luăm iar de la capăt?

— Ei bine, cel puțin ca început, n-avem nevoie de banda transportoare, anunță Brian. Ușa de serviciu a pistei e deschisă.

Ieși de sub botul avionului și arătă cu mâna. Forța sosirii lor intempestive la Poarta 29 răsturnase scara rulantă din dreptul ușii, dar nu era deloc greu s-o readucă în poziție.

— Să mergem.

Se îndreptară spre scară.

— Albert? spuse Brian. Ajută-mă să mut sc...

— Stați, spuse Bob.

Brian întoarse capul și-l văzu pe Bob uitându-se în jur cu o mirare precaută. Iar expresia din ochii lui care, până adineauri, erau năuci... să fie speranță?

— Ce? Ce e, Bob? Ce vezi?

— Doar un alt aeroport părăsit. E vorba de ceea ce *simt*.

Duse o mână la obraz... apoi o întinse cu simplitate în aer, ca atunci când încerci să faci semn unei mașini să oprească.

Brian vru să-l întrebe ce voise să spună, dar își dădu seama că știa. Nu observase chiar el, pe când stăteau sub avion? Observase și nu luase în seamă?

Se simțea o briză care-i bătea în față. Nu era cine știe ce, doar o adiere, dar *era* o briză. *Aerul se mișca.*

— Sfinte Sisoe! spuse Albert.

Își vârî un deget în gură, îl umezi, apoi îl ținu ridicat. Un zâmbet neîncrezător îi apăru pe față.

— Iar asta nu e tot, interveni Laurel. Ascultați!

Alergă din locul unde se aflau spre aripa Boeing-ului. Apoi se întoarse repede lângă ceilalți, cu părul unduindu-i în spate. Pantofii cu tocuri din picioarele ei țăcăneau energic pe beton.

— Ați auzit? îi întrebă ea. Ați *auzit?*

Auziseră. Sunetele nu se mai auzeau plat, înăbușit. Acum, doar ascultând-o pe Laurel vorbind, Brian își dădu seama că în Bangor toți se auzeau ca și cum ar fi glăsuit având capetele vârâte în niște clopote turnate dintr-un metal greu — alamă sau poate chiar plumb.

Bethany ridică mâinile și bătu rapid din palme ritmul vechii piese instrumentale a trupei Routers, „Let's Go". Fiecare bătaie din palme se auzi curat și clar ca pocnetul unui pistol cu aer comprimat. Un zâmbet larg de încântare îi lumină fața.

— Da' ce cont... dădu Rudy să spună.

— *Avionul!* strigă Albert cu o voce ascuțită și zglobie și, preț de o clipă, Brian își aminti în mod absurd de tipul mărunțel din vechiul program TV, *Fantasy Island*. Amintirea aproape că-l făcu să râdă în hohote. Știu ce e diferit! Uitați-vă la avion! *Acum e la fel ca toate celelalte!*

Toți se întoarseră ca să se uite. Un lung moment, nimeni nu spuse nimic; probabil că nici unul nu era în stare să vorbească. Avionul Delta 727 care stătuse alături de Boeing-ul Companiei American Pride în Bangor arăta mat și spălăcit, întru câtva mai puțin real decât modelul 767. Acum însă toate avioanele — Cursa 29 și avioanele

Companiei United aliniate de-a lungul rampelor telescopice extinse din spatele său — arătau la fel de sclipitoare, la fel de noi. Chiar și pe întuneric, vopseaua și mărcile de firmă păreau să strălucească.

— Ce-nseamnă asta? îl întrebă Rudy pe Bob. Ce înseamnă asta? Dacă lucrurile s-au întors cu adevărat la normal, unde e electricitatea? Unde sunt *oamenii*?

— Și ce-i cu zgomotul ăla? interveni Albert.

Sunetul era deja mai aproape, deja mai clar. Era un zumzet, așa cum spusese Bethany, dar nu avea nimic electric în el. Suna ca vântul care suflă transversal pe deschiderea unei țevi sau ca un cor neomenesc care pronunța la unison aceeași vocală: *aaaaaaa*...

Bob clătină din cap.

— Nu știu, spuse el, întorcându-se într-o parte. Hai să punem scara la locul ei și să intrăm.

Laurel îl apucă de umăr.

— Tu știi ceva! spuse ea cu o voce încordată. Îmi dau seama că știi. Ce-ar fi să ne împărtășești și nouă despre ce e vorba?

El șovăi o clipă înainte să clatine din cap.

— Nu sunt pregătit să vorbesc în acest moment, Laurel. Vreau să merg înăuntru și să mă uit în jur mai întâi.

Ceilalți au trebuit să se mulțumească și cu atât. Brian și Albert împinseră scara la locul ei. Unul dintre stâlpii de susținere se curbase ușor și Brian îl ținu cu mâna când ceilalți urcară unul câte unul. El urcă ultimul, pășind pe trepte pe partea opusă stâlpului care se îndoise. După ce urcară cu toții, porniră de-a lungul rampei telescopice și pătrunseră împreună în terminal.

Ajunseră într-o încăpere rotundă și spațioasă, cu porți de îmbarcare distribuite la anumite intervale de-a lun-

gul zidului curbat. Rândurile de scaune stăteau fantomatice și părăsite, luminile fluorescente din tavan erau niște pătrate întunecate, dar aici lui Albert i se părea că aproape *simte* mirosul altor oameni... ca și cum ar fi ieșit cu toții deodată cu doar câteva secunde înainte ca supraviețuitorii Cursei 29 să coboare de pe rampă.

De afară, murmurul coral continua să se intensifice, apropiindu-se ca un val lent și invizibil: *aaaaaaaaaaaa.*

— Veniți cu mine, spuse Bob Jenkins, preluând fără efort conducerea grupului. Repede, vă rog.

Se îndreptă către holul principal, iar ceilalți se aliniră în spatele lui, Albert și Bethany mergând împreună cu brațele petrecute fiecare pe după mijlocul celuilalt.

De îndată ce părăsiră suprafața acoperită cu mochetă a holului de îmbarcare al Companiei United și ajunseră în holul principal, tocurile pantofilor începură să țăcăne și să răsune de parcă ar fi fost două duzini de persoane, nu doar șase. Trecură pe lângă afișele de reclamă neluminate de pe pereți: Urmăriți CNN, Fumați Marlboro, Conduceți Hertz, Citiți *Newsweek*, Vizitați Disneyland.

Iar sunetul acela, acel murmur coral, gutural continua să crească. Afară, Laurel fusese convinsă că sunetul se apropia dinspre vest. Acum părea să fie chiar acolo, cu ei, ca și cum cântăreții — dacă *erau* cântăreți — sosiseră deja. Sunetul nu o înspăimânta, la drept vorbind, dar îi provoca furnicături pe brațe și pe spate.

Ajunseră la un restaurant cu autoservire, iar Bob îi conduse înăuntru. Fără să se oprească, se duse după tejghea și luă un produs de patiserie ambalat dintr-o grămadă aflată pe o masă. Încercă să rupă plasticul cu dinții, dar își aminti că dinții îi rămăseseră în avion. Scoase un mic sunet de dezgust și-i aruncă sandvișul peste tejghea lui Albert.

— Desfă-l tu, zise el. Avea ochii aprinși acum. Repede, Albert! Repede!

— Repede, Watson, jocul e în plină desfășurare, replică Albert, râzând cu un nebun.

Rupse celofanul și se uită la Bob, care încuviință din cap. Scoase prăjitura și mușcă din ea. Pe laturi se prelinseră frișca și gemul de zmeură. Albert zâmbi larg.

— E delicios! spuse el pe înfundate, împrăștiind firimituri în timp ce vorbea. *Delicios!*

Îi întinse prăjitura lui Bethany, care luă o mușcătură și mai mare.

Laurel simțea mirosul umpluturii de zmeură și stomacul începu să dea semne de neliniște, ceea ce o făcu să râdă. Dintr-o dată o cuprinse o amețeală plăcută, de parcă ar fi fost drogată. Senzația de minte încețoșată provocată de experiența depresurizării dispăruse cu totul; își simțea capul răcorit, ca o încăpere de la etaj în care, într-o după-amiază fierbinte și îngrozitor de înăbușitoare, tocmai a suflat o briză proaspătă de mare. Se gândi la Nick, care nu era acolo, dar murise pentru ca toți ceilalți să poată fi acolo, și se liniști spunându-și că Nick nu s-ar fi supărat pentru că ea se simțea în felul ăsta.

Sunetul coral continua să se amplifice, un sunet fără nici un fel de direcție, un suspin melodios, fără sursă, care exista peste tot în jurul lor:

— *AAAAAAAAAAAAA*...

Bob Jenkins alergă din nou în spatele tejghelei, tăind colțul pe lângă casa de marcat atât de strâns încât nu lipsi mult să cadă cu picioarele în sus, fiind nevoit să se prindă de cărucior cu condimente ca să-și mențină echilibrul. Rămase în picioare, dar cărucior din oțel inoxidabil se răsturnă cu un zdrăngănit minunat, răsu-

nător, împrăştiind în toate părţile tăcămurile şi pacheţelele cu muştar, ketchup şi mirodenii.

— Repede! strigă el. Nu putem să stăm aici! O să se-ntâmple curând — dintr-o clipă-n alta, cred — şi nu putem să fim aici în acel moment. Nu cred că suntem în siguranţă aici.

— De ce nu sun... începu Bethany, dar deodată Albert îi puse braţul pe umeri şi o împinse pe urmele lui Bob, călăuza nebună, care se şi repezise spre uşa restaurantului.

Apoi se îndreptă în mare grabă spre holul de îmbarcare al Companiei United, urmat de restul grupului. Acum răpăitul răsunător al paşilor aproape că se pierdea în murmurul atotputernic care umplea terminalul părăsit, reverberându-se în numeroasele intrânduri ale coridoarelor.

Brian auzea cum acea notă colosală şi unică începea să se destrame. Nu se sfărâma, nici măcar nu se schimba cu adevărat, ci se *concentra*, aşa cum sunetul langolierilor se concentrase pe măsură ce se apropiaseră de Bangor.

În timp ce intrau din nou în holul de îmbarcare, văzu cum o lumină eterică începea să alunece peste scaunele goale, peste monitoarele TV care afişau sosirile şi plecările, precum şi peste birourile de îmbarcare. Roşu urma după albastru; după roşu urma galben; verdele venea după galben. O stare nedefinită de aşteptare complexă şi exotică părea să umple aerul. Un fior îl străbătu din creştet până-n tălpi; simţi cum tot părul de pe corp se agită şi dă să rămână ridicat. O siguranţă clară îl umplu ca o rază a soarelui de dimineaţă: *E pe cale să se întâmple ceva — un lucru măreţ şi uluitor.*

— Aici! strigă Bob.

Îi conduse spre zidul de lângă rampa de acces prin care intraseră. Aceasta era o zonă rezervată numai pasagerilor, protejată de o frânghie din catifea roșie. Bob sări peste ea cu ușurința unui atlet, cum probabil că fusese în liceu.

— Să stăm lipiți de zid!

— Lipiți-vă de zid, nemernicilor! țipă Albert, scuturat subit de un spasm de râs imposibil de stăpânit.

El și ceilalți membri ai grupului i se alăturară lui Bob, lipindu-și spinările de zid, ca suspecții adunați pentru recunoaștere la secția de poliție. În holul circular părăsit, care acum se întindea în fața lor, culorile se înviorară pentru o clipă... după care începură să se stingă. Cu toate acestea, sunetul continuă să crească în profunzime și să devină mai real. Lui Brian i se păru că acum se puteau deslușí voci în acel sunet, chiar pași, ba până și cățiva bebeluși gălăgioși.

— Nu știu ce e, dar e *minunat!* strigă Laurel, care pe jumătate râdea, pe jumătate plângea. Îmi place la nebunie!

— Sper că aici suntem în siguranță, spuse Bob, nevoit să-și ridice vocea ca să se facă auzit. Cred că vom fi. Ne aflăm în afara zonelor cu circulație maximă.

— Ce-o să se întâmple? întrebă Brian. Ce știi?

— Când am trecut prin falia temporală în drumul nostru spre est, am călătorit înapoi în timp! strigă Bob. Am ajuns în *trecut!* Poate că diferența nu era mai mare de cincisprezece minute... mai ții minte că ți-am spus asta?

Brian încuviință din cap și fața lui Albert se lumină brusc.

— *De data asta, ne-a adus în viitor!* strigă Albert. Despre asta era vorba, nu? *De data asta, falia ne-a adus în viitor!*

— Da, așa cred! țipă Bob drept răspuns, rânjind neajutorat. Și în loc să ajungem într-o lume moartă — o lume care și-a văzut de drum fără noi — *am sosit într-o lume pe cale să se nască!* O lume proaspătă și nouă ca un trandafir pe punctul de a se deschide! *Asta* se întâmplă acum, cred. *Asta* e ceea ce auzim și ceea ce simțim... ce ne-a umplut de acea fericire minunată și neputincioasă. Cred că suntem pe cale să vedem și să trăim ceea ce nici o altă ființă omenească n-a mai văzut vreodată. Am văzut moartea lumii; acum cred că o vom vedea născându-se. Cred că prezentul e pe cale să ne prindă din urmă.

Așa cum culorile se stinseseră după ce atinseseră un apogeu de strălucire, acum și calitatea profundă și vibrantă a sunetului se pierdu dintr-o dată. În același timp, vocile care făcuseră parte din el deveniră mai puternice și mai limpezi. Laurel își dădu seama că poate să deslușească și cuvinte, ba chiar și sintagme întregi.

„... trebuie s-o sun înainte să ia o hotărâre..."

„... zău că nu cred că această opțiune e viabilă..."

„... acasă și să ne uscăm dac-om putea să transmitem chestia asta companiei-mamă..."

Ultima frază trecu direct prin fața lor prin pustiul de dincolo de frânghia din catifea.

Brian Engle simți cum crește în el o stare de extaz, inundându-l cu o fierbințeală de uimire și de fericire. O apucă de mână pe Laurel și îi zâmbi larg în momentul în care și ea îi strânse mâna cu violență. Alături, Albert o luă pe neașteptate în brațe pe Bethany, care începu să-l sărute pe toată fața, râzând în același timp. Bob și Rudy își zâmbeau unul altuia încântați, ca doi prieteni vechi, ce nu se mai văzuseră de mult și acum se întâlniseră întâmplător într-un loc dintre cele mai izolate și mai absurde din lumea largă.

Deasupra, pătratele fluorescente din tavan începură să se aprindă. Aprinderea avu loc secvențial, pornind din centrul încăperii într-un cerc din ce în ce mai mare de lumină care se revărsa asupra holului principal, gonind umbrele nopții ca pe o turmă de oi negre.

Mirosurile se năpustiră brusc asupra lui Brian: transpirație, parfum, aftershave, colonie, fum de țigară, piele, săpun, solvenți industriali.

Încă o clipă cercul larg al holului de îmbarcare rămase părăsit, un loc bântuit de vocile și de pașii celor încă ne-vii. Iar Brian își zise: „Am să văd cu ochii mei; am să văd Prezentul în mișcare agățându-se de acest viitor staționar și trăgându-l după el, așa cum cârligele de pe trenurile-expres în mișcare agățau sacii de corespondență atârnați de stâlpii Serviciului Poștal de lângă liniile ferate din orășelele adormite din sud și din vest. O să văd cum timpul se deschide ca un trandafir într-o dimineață de vară."

— Țineți-vă bine, murmură Bob. S-ar putea să simțiți o zdruncinătură.

Abia dacă trecu o secundă și Brian simți o bufnitură — nu numai în picioare, ci în întreg corpul. În aceeași clipă, avu senzația că o mână invizibilă îl împinge cu putere, drept în mijlocul spatelui. Se legănă în față și simți cum Laurel se leagănă o dată cu el. Albert trebui să-l țină pe Rudy să nu cadă. Acestuia părea să nu-i pese, căci un zâmbet uriaș, nătâng, i se întipărise pe față.

— Uite! spuse Laurel cu un icnet. O, Brian... uită-te!

Brian se uită... și simți cum i se taie respirația.

Holul de îmbarcare era plin de fantome.

Siluete eterice, transparente străbăteau încoace și-ncolo marea zonă centrală: bărbați în costume sobre, purtând serviete diplomat, femei în rochii de călătorie ele-

gante, adolescenți în blugi și tricouri imprimate cu logo-uri ale unor trupe de rock. Văzu un tată-fantomă trăgând după el doi copii-fantomă, iar prin ei putu să vadă alte fantome așezate în fotolii, citind exemplare transparente din *Cosmopolitan*, *Esquire* și *US News & World Report*. Apoi culoarea se cufundă în forme printr-un șir de fulgerări ca de cometă, solidificându-le, iar vocile răsunătoare se contopiră în larma stereofonică și cât se poate de prozaică a unor voci omenești adevărate.

„Stele căzătoare", se gândi Brian cu uimire. „Numai stele căzătoare."

Cei doi copii au fost singurii care întâmplător se uitau direct la supraviețuitorii Cursei 29 când a avut loc transformarea; copiii au fost singurii care i-au văzut pe cei patru bărbați și cele două femei apărând într-un loc în care cu doar o secundă înainte nu fusese decât zidul.

— Tati! exclamă băiețelul, trăgând de mâna dreaptă a tatălui său.

— Tată! spuse și fetița pe un ton imperios, trăgându-l de mâna stângă.

— Ce e? întrebă el, aruncând o privire nerăbdătoare. O caut pe mama voastră!

— Oameni noi! spuse fetița arătând cu degetul la Brian și la cvintetul său de pasageri murdari. Uită-te la oamenii ăia noi!

Bărbatul se uită preț de o clipă la Brian și la ceilalți, iar gura i se strânse într-o expresie de neliniște. Din cauza sângelui, presupuse Brian. El, Laurel și Bethany suferiseră cu toții hemoragii nazale. Bărbatul îi strânse pe copii mai tare de mâini și începu să-i tragă după el grăbit.

— Mda, extraordinar. Acum ajutați-mă s-o caut pe mama voastră. Ce situație tâmpită!

— Dar nu erau acolo *înainte!* protestă băiețelul. Au...

Apoi dispărură în mulțimea grăbită.

Brian ridică privirea la monitoare și constată că era ora 4.17 dimineața.

„Sunt prea mulți oameni aici", își zise el, „și sunt sigur că știu de ce."

Ca pentru a-i confirma gândurile, din difuzorul din tavan se auzi: *„Toate zborurile în direcție estică de pe Aeroportul Internațional Los Angeles continuă să fie amânate din cauza unor condiții atmosferice neobișnuite deasupra Deșertului Mojave. Ne pare rău pentru această situație neplăcută, dar facem apel la răbdarea și înțelegerea dumneavoastră pe perioada în care această măsură de siguranță rămâne în vigoare. Repetăm: toate zborurile în direcție estică..."*

„Condiții atmosferice neobișnuite", își zise Brian. „Ei, da. Cele mai neobișnuite și mai ciudate condiții atmosferice care-au existat vreodată."

Laurel se întoarse către Brian și se uită în ochii lui. Lacrimile-i șiroiau pe obraji și nu făcu nici un efort ca să le șteargă.

— Ai auzit-o? Ai auzit ce zicea fetița aia?

— Da.

— Asta suntem noi, Brian? Oamenii noi? Tu crezi că asta suntem?

— Nu știu, zise el, dar cam asta e senzația.

— Asta a fost minunat, spuse Albert. Doamne, asta a fost cel mai frumos lucru.

— *E super mișto!* strigă fericită Bethany și începu să bată din nou din palme în ritmul piesei „Let's Go".

— Și-acum, ce facem, Brian? întrebă Bob. Ai vreo idee?

Brian se uită în jur la holul de îmbarcare supraaglomerat și spuse:

— Cred că vreau să ies afară. Să respir aerul proaspăt. Și să privesc cerul.

— N-ar trebui să informăm autoritățile despre ce...

— O să le informăm, spuse Brian. Dar mai întâi, cerul.

— Și poate găsim și ceva de mâncare pe drum? întrebă plin de speranță Rudy.

Brian râse.

— De ce nu?

— Mi s-a oprit ceasul, spuse Bethany.

Brian se uită în jos la mână și constată că și ceasul lui se oprise. Toate ceasurile lor de mână se opriseră.

Brian și-l desfăcu și-l aruncă indiferent pe podea, după care o luă pe Laurel de mijloc.

— Hai s-o ștergem de-aici, spuse el. Doar dacă nu cumva unul dintre voi vrea să aștepte cursa următoare spre est?

— Nu astăzi, zise Laurel, dar în curând. Până-n Anglia. Acolo e un om pe care trebuie să-l văd în...

Pentru o clipă îngrozitoare, nu-și putu aminti numele... dar apoi își reveni.

— Fluting, spuse ea. Întreabă pe oricine de pe High Street. Cei mai vârstnici îi spun și acum „maistrul".

— Ce tot vorbești acolo? întrebă Albert.

— Margarete, spuse ea și râse. Cred că vorbesc despre margarete. Hai... să mergem.

Bob zâmbi larg, lăsând să se vadă niște gingii rozalii, ca de bebeluș.

— În ceea ce mă privește, cred că data viitoare când o să mă duc la Boston, o să iau trenul.

Laurel împinse cu vârful pantofului ceasul lui Brian și-l întrebă:

— Ești sigur că nu-l mai vrei? Pare un ceas scump.

Brian zâmbi, clătină din cap și o sărută pe frunte. Mirosul părului ei era uluitor de dulce. Se simțea mai mult decât bine; se simțea renăscut, fiecare părticică din el fiind nouă, proaspătă, neîntinată de contactul cu lumea înconjurătoare. De fapt, simțea că dacă și-ar întinde brațele, ar fi în stare să zboare fără ajutorul unor motoare.

— Câtuși de puțin, spuse el. Știu cât e ora.

— Serios? Și cam ce oră ar fi?

— E *acum* și jumătate.

Albert îl bătu prietenește pe spate.

Apoi părăsiră împreună holul de îmbarcare, croindu-și drum printre grupurile răzlețe de pasageri nemulțumiți de întârziere. Mulți se uitau intrigați în urma lor și nu numai din pricină că unii dintre ei suferiseră de curând hemoragii nazale sau pentru că treceau râzând printre atâția oameni încruntați și incomodați de situația creată.

Se uitau pentru că cei șase oameni păreau cumva *mai senini* decât oricare altul aflat în holul aglomerat.

Mai adevărați.

Mai *acolo*.

„Numai stele căzătoare", își zise Brian, amintindu-și deodată că un pasager se mai afla încă în avion — bărbatul cu barba neagră. „Eh, asta-i o mahmureală pe care nenișorul ăla n-o so uite *niciodată*", își zise Brian zâmbind. O luă pe Laurel în brațe și începu să alerge. Ea râse și-l îmbrățișă.

Cei șase alergară împreună de-a lungul holului principal către scările rulante și către întreaga lume de afară.

FEREASTRA SECRETĂ

Se dedică lui Chuck Verrill

Două după miezul nopții

NOTĂ DESPRE „FEREASTRA SECRETĂ"

Mă număr printre oamenii care cred că viața e o înșiruire de cicluri — roți în interiorul roților, unele angrenându-se cu altele, altele rotindu-se de capul lor, dar toate îndeplinind o funcție finită, repetitivă. Îmi place această imagine abstractă a vieții închipuite ca o mașinărie eficientă, probabil fiindcă viața adevărată, văzută de aproape și din perspectivă personală, pare atât de încâlcită și de stranie. E bine ca, din când în când, să te poți da un pas înapoi și să spui: „În definitiv, acolo e un *pattern!* Nu prea înțeleg ce înseamnă, dar pe bune că-l văd!"

Toate aceste roți își încheie ciclurile cam în același timp, iar când se întâmplă asta — după părerea mea, cam la douăzeci de ani o dată — trecem printr-o perioadă când punem capăt lucrurilor. Psihologii au preluat

chiar un termen parlamentar pentru a descrie acest fenomen, denumindu-l *încheiere a dezbaterilor*[24].

Am acum patruzeci și doi de ani și, când privesc în urmă la ultimii patru ani din viața mea, pot să văd tot felul de asemenea încheieri ale dezbaterilor. E la fel de evident în opera mea, ca și în oricare alt aspect ale vieții mele. În *It*[25], am alocat un spațiu scandalos de mare ca să termin de vorbit despre copii și despre percepțiile largi care le luminează viețile interioare. La anul, intenționez să public ultimul roman din seria Castle Rock, *Needful Things* (ultima povestire din ciclul de față, „Câinele din fotografie", constituie un prolog la romanul amintit). Iar acel roman va fi, cred, ultima poveste despre scriitori și meseria de a scrie, precum și despre acel straniu *no man's land* care există între real și imaginar. Cred că o bună parte dintre cititorii mei fideli, care mi-au suportat cu răbdare fascinația legată de acest subiect, se vor bucura să audă asta.

Acum câțiva ani am publicat un roman intitulat *Misery*, care a încercat, măcar în parte, să ilustreze felul covârșitor în care ficțiunea poate pune stăpânire pe cititor. Anul trecut am publicat cartea *The Dark Half*, în care am încercat să explorez fenomenul contrar: felul covârșitor în care ficțiunea poate pune stăpânire pe scriitor. În timp ce acea carte se afla încă într-o fază intermediară, am început să mă gândesc că s-ar putea să existe o cale de a relata ambele povești în același timp, abordând anumite elemente din conflictul romanului *The Dark Half* din-

[24] În original, *cloture*, care înseamnă în lb. engleză încheierea sau limitarea dezbaterilor din cadrul unui corp legislativ, mai ales prin supunerea la vot. (*N. t.*)

[25] Roman publicat în lb. română la Ed. Nemira sub titlul *Orașul bântuit* (*N. t.*)

tr-un unghi complet diferit. Scrisul mi se pare un act tainic — la fel de tainic ca visarea — iar acela a fost unul dintre aspectele acestui meşteşug straniu şi periculos la care nu m-am gândit niciodată prea mult.

Ştiam că uneori scriitorii şi-au revizuit vechile opere — John Fowles a procedat astfel cu *Magicianul* şi chiar eu am făcut la fel cu *The Stand* —, dar nu la o revizuire mă gândeam eu. Ce voiam era să iau elemente familiare şi să le combin într-o manieră cu totul nouă. Lucrul ăsta încercasem să-l mai fac cel puţin o dată, restructurând şi actualizând elementele de bază din *Dracula* al lui Bram Stoker pentru a crea *'Salem's Lot*, aşa că eram destul de obişnuit cu ideea.

Într-o zi de pe la sfârşitul toamnei lui 1987, pe când aceste lucruri îmi frământau mintea, m-am oprit în spălătoria casei noastre ca să arunc o cămaşă murdară în maşina de spălat. Spălătoria noastră e o firidă mică şi îngustă aflată la etaj. Am aruncat cămaşa şi apoi m-am îndreptat spre una dintre cele două ferestre ale încăperii. Din simplă curiozitate, nu de altceva. Locuiam în acea casă de doisprezece ani, dar niciodată nu mă uitasem atent afară pe fereastra aceea. Motivul e cât se poate de simplu. Fiind situată la nivelul podelei, în mare parte ascunsă în spatele uscătorului, pe jumătate blocată de coşuri cu lucruri, prin această fereastră e destul de greu să te uiţi.

M-am strecurat totuşi cum am putut şi m-am uitat. Fereastra e chiar deasupra unei nişe pavate cu cărămidă între casă şi veranda ataşată. E o arie pe care o văd cam în fiecare zi... dar, de data asta, *unghiul* era nou. Soţia mea pusese acolo vreo şase ghivece cu flori, pentru ca plantele să poată profita puţin de soarele începutului de noiembrie, presupun, iar rezultatul era o grădiniţă în-

cântătoare pe care numai eu o puteam vedea. Fraza care mi-a venit în minte a fost, firește, titlul acestei povestiri. Mi s-a părut o metaforă cât se poate de potrivită pentru ceea ce scriitorii — mai ales cei care scriu proză fantastică — fac cu zilele și nopțile lor. Să te așezi în fața mașinii de scris sau să iei un creion constituie un act fizic; analogul spiritual al acestuia este să privești afară pe o fereastră aproape uitată... o fereastră care oferă o priveliște obișnuită dintr-un unghi cu totul diferit... un unghi care transformă obișnuitul în extraordinar. Misiunea scriitorului este să privească pe acea fereastră și să relateze ceea ce vede.

Dar uneori fereastra se sparge. Cred că asta, mai mult ca orice, e preocuparea principală a acestei povestiri: ce se întâmplă cu observatorul care stă și privește cu ochii larg deschiși când fereastra dintre realitate și irealitate se sparge și cioburile de sticlă încep să zboare?

1

— Mi-ai furat povestea, spuse omul aflat în prag. Mi-ai furat povestea și ceva trebuie făcut în privința asta. Ce e corect e corect și ce e drept e drept, așa că trebuie făcut ceva.

Morton Rainey, care abia se trezise din somn și continua să se simtă doar pe la jumătatea drumului către lumea reală, habar n-avea ce să spună. Asta nu se întâmpla niciodată când lucra, bolnav sau sănătos, treaz sau pe jumătate adormit; era scriitor și foarte rar îi lipsea inspirația când era nevoie să pună în gura vreunui personaj o replică usturătoare. Rainey deschise gura, nu găsi nici o replică usturătoare (de fapt, nici măcar una mai șchioapă) și o închise la loc.

Își zise: „Omul ăsta nu arată întru totul real. Seamănă cu un personaj desprins dintr-un roman de William Faulkner."

Asta nu ajuta cu nimic la rezolvarea situației, dar era un adevăr incontestabil. Bărbatul care sunase la ușa lui Rainey aici, în pustietatea asta din vestul statului Maine, avea cam patruzeci și cinci de ani. Era foarte slab. Avea o față calmă, senină, dar cioplită cu riduri adânci. Acestea îi brăzdau orizontal fruntea înaltă în valuri regulate, coborau vertical de la colțurile gurii cu buze subțiri până la baza maxilarului și radiau spre exterior, de la colțurile ochilor, în mănunchiuri minuscule. Ochii erau de un albastru-luminos, neumbrit. Rainey nu-și dădea seama ce culoare avea părul individului, care purta o pălărie mare neagră, cu o calotă rotundă, plantată drept pe cap. Partea de jos a borului îi atingea vârfurile urechilor. Arăta ca pălăriile purtate de quakeri. N-avea nici perciuni, așa că, din câte putea să vadă Morton Rainey, putea fi la fel de chel ca Telly Savalas sub pălăria aia de fetru cu calota rotundă.

Purta o cămașă albastră de lucru. Era încheiată la toți nasturii, până la pielea înroșită de brici a gâtului, deși nu purta cravată. Poalele cămășii erau vârâte într-o pereche de blugi care păreau cu o măsură prea mari pentru persoana care îi purta. La partea de jos, blugii se terminau cu manșete care se așezau frumos pe o pereche de bocanci de culoare galben-șters, dintr-aceia făcuți pentru a merge printr-o brazdă de pământ arat cam la un metru în spatele unui măgar.

— Ei bine? întrebă el văzând că Rainey continua să nu spună nimic.

— Nu te cunosc, spuse în sfârșit Rainey.

Era primul lucru pe care-l spunea de când se sculase de pe canapea și venise să vadă cine sunase și i se părea că spusese un lucru de o stupizenie sublimă.

— *Asta* știu, spuse necunoscutul. *Asta* nu contează. Eu te cunosc, domnule Rainey. *Asta* contează. După care repetă: Mi-ai furat povestea.

Întinse mâna și Rainey observă pentru prima oară că ținea ceva în ea. Era un teanc de foi de hârtie. Dar nu era un teanc oarecare de hârtii; era un manuscris. Se gândi că după ce ai lucrat în branșa asta un timp, recunoști de fiecare dată cum arată un manuscris. Mai ales unul nesolicitat.

Și, cu întârziere, își zise: „Să zici mersi că n-a fost un pistol, Morton, băiatule. Ai fi ajuns în iad înainte să afli că ești mort."

Apoi, cu și mai mare întârziere, își dădu seama că avea probabil de-a face cu unul dintre Oamenii Nebuni. Era ceva de multă vreme depășit, firește; deși ultimele sale trei cărți fuseseră best-seller-uri, era prima vizită din partea unui membru al acelui trib legendar. Simți un amestec de teamă și amărăciune, iar gândurile sale se concentrară asupra unui singur punct: cum să se descotorosească de individ cât mai repede și cu cât mai puține neplăceri.

— Nu citesc manuscrise..., începu el.

— P-ăsta l-ai citit deja, spuse pe un ton egal bărbatul cu față de dijmaș obișnuit cu truda câmpului. L-ai furat.

Vorbea ca și cum ar fi enunțat un adevăr simplu. Ca unul care constată că soarele e sus pe cer și că e o zi plăcută de toamnă.

După toate aparențele, în această după-amiază toate gândurile lui Mort erau întârziate; acum își dădea seama pentru prima oară cât de singur era aici. Venise la casa din Tashmore Glen la începutul lui octombrie, după două luni nenorocite petrecute la New York; divorțul lui se încheiase abia săptămâna trecută.

Casa era mare, dar era o locuință de vacanță, iar Tashmore Glen era un orășel de vacanță. De-a lungul drumului acestuia, care ocolea golful nordic al lacului Tashmore, se aflau poate vreo douăzeci de cabane, iar în iulie sau august majoritatea sau chiar toate erau locuite... dar acum nu era iulie sau august. Era sfârșitul lui octombrie. Sunetul unei împușcături, își dădu el seama, s-ar fi împrăștiat în aer neauzit. Iar dacă ar fi fost auzit, cei în cauză ar fi presupus că era vorba de cineva care vânează prepelițe sau fazani — tocmai era sezonul.

— Pot să te asigur...

— *Știu că poți*, spuse tipul cu pălărie neagră cu aceeași răbdare nepământeană. *Știu* asta.

În spatele lui, se vedea mașina cu care venise. Era un vechi *station-wagon*, care arăta de parcă străbătuse un număr foarte mare de kilometri, și foarte puține pe drumuri bune. Se vedea că plăcuța de înregistrare nu era din statul Maine, dar Mort nu putea să deslușească din ce stat era; știa de câtăva vreme că trebuie să se ducă la oftalmolog ca să-și schimbe ochelarii, chiar își planificase să facă această treabă pe la începutul verii care tocmai trecuse, dar pe urmă Henry Young l-a sunat într-o zi din aprilie, ca să-l întrebe cine era tipul cu care o văzuse pe Amy la mall — vreo rudă, poate? — și așa începuseră suspiciunile care culminaseră cu acel divorț straniu de rapid și de liniștit, acea furtună de mizerii care îi acaparase tot timpul și energia în ultimele câteva luni. În această perioadă, era bine dacă-și amintea să-și schimbe chiloții, darămite să se ocupe de chestii ezoterice precum o consultație la oftalmolog.

— Dacă vrei să discuți cu cineva despre vreo nedreptate care simți că ți s-a făcut, începu Mort cu nesiguranță, detestând tonul pompos și limbajul de lemn pe care-l

folosea, dar neștiind ce altceva să spună, poți să vorbești cu ag...

— Asta e între tine și mine, spuse cu răbdare bărbatul din prag.

Bump, motanul lui Mort, care stătuse ghemuit pe compartimentul construit jos într-un perete al casei — trebuia să-ți ții gunoiul într-o incintă închisă, altfel ratonii veneau noaptea și ți-l împrăștiau ca naiba peste tot — își părăsise culcușul și acum își croia drum în casă unduindu-se printre picioarele străinului. Ochii albaștri ai necunoscutului nu se dezlipiră de fața lui Rainey.

— Nu avem nevoie de intermediari, domnule Rainey. E o afacere care ne privește strict pe noi doi.

— Nu-mi place să fiu acuzat de plagiat, dacă asta încerci să faci, zise Mort.

În același timp, o parte a minții sale îl avertiza că trebuie să fii foarte precaut când ai de-a face cu membri ai tribului Oamenilor Nebuni. Să-i cânte în strună, atunci? Da. Dar omul ăsta nu părea să fie înarmat, iar Mort îl depășea în greutate cu cel puțin douăzeci de kilograme. „Și, după cum arată, sunt și mai tânăr cu vreo cinci–zece ani", își zise el. Citise că un Om Nebun autentic poate să aibă o forță anormală, dar al naibii să fie dacă avea de gând să stea acolo și să-l lase pe acest tip pe care nu-l văzuse în viața lui să continue să spună că el, Morton Rainey, îi furase povestea. Cel puțin să-l contrazică într-un fel.

— Nu te condamn că nu-ți place, spuse bărbatul cu pălărie neagră. Vorbea la fel de răbdător și de senin. Mort se gândi că vorbea ca un terapeut care are în grijă niște copilași ușor retardați. Dar ai făcut-o. Mi-ai furat povestea.

— Am să te rog să pleci, spuse Mort. Între timp, se trezise de-a binelea și nu se mai simțea atât de buimac

și atât de dezavantajat. Nu am ce să discut cu dumneata.

— Da, o să plec, spuse individul. O să vorbim mai târziu.

Îi întinse teancul de foi și Mort se pomeni chiar că întinde mâna să-l ia. Își retrase mâna lângă corp cu puțin înainte ca musafirul lui neinvitat și nedorit să-i poată preda manuscrisul, ca un portărel care, în sfârșit, predă cetățeanului care se ascunde de luni de zile.

— N-am să iau chestia aia, spuse Mort, și o parte din el se minuna de calitatea de animal îndatoritor pe care o au oamenii: când cineva întinde ceva către tine, prima pornire instinctivă e să-l primești.

Indiferent dacă e vorba de un cec pentru o mie de dolari sau de un baton de dinamită cu un fitil aprins, prima pornire e să-l primești.

— Nu te-ajută cu nimic să te joci cu mine, domnule Rainey, spuse molcom bărbatul. Treaba asta *trebuie* lămurită.

— În ceea ce mă privește, e lămurită, spuse Mort și închise ușa în nasul omului cu fața ridată, uzată și cumva fără vârstă.

Simțise doar un moment sau două de teamă, iar acelea veniseră când își dăduse seama pentru prima oară, într-o manieră confuză și încețoșată de somn, ce anume susținea omul acela. Apoi teama a fost înghițită de mânie — mânie pentru că fusese deranjat în timpul somnului de după-amiază și, mai ales, pentru că își dăduse seama că fusese deranjat de un reprezentant al Oamenilor Nebuni.

După ce închise ușa, teama reveni. Cu buzele strâns lipite, aștepta să audă bătăile în ușă ale celuilalt. Iar când asta nu se întâmplă, fu convins că individul stătea aco-

lo, nemișcat ca o stâncă și la fel de răbdător, așteptând ca el să deschidă din nou ușa... ceea ce va fi nevoit să facă, mai devreme sau mai târziu.

Apoi auzi o bufnitură joasă, urmată de un șir de pași ușori care traversau veranda din scânduri. Mort se duse în dormitorul principal, care dădea spre aleea din fața casei. Dormitorul avea două ferestre, una cu vedere spre alee și coasta de deal din spatele ei, cealaltă oferind o priveliște către panta care se pierdea în albastrul plăcut al lacului Tashmore. Ambele geamuri erau reflectorizante, ceea ce însemna că el putea să se uite afară, dar cel care ar fi încercat să privească înăuntru nu și-ar fi văzut decât propria imagine deformată, asta dacă nu-și lipea nasul de sticlă și-și proteja ochii de lumina reflectată.

Îl văzu pe bărbatul cu cămașă albastră și blugi cu manșete întorcându-se la mașina lui ponosită. Din acest unghi, reuși să deslușească în ce stat fusese emisă plăcuța de înmatriculare — Mississippi. Când omul deschise ușa din stânga mașinii, Mort își zise: „Fir-ar să fie! Pistolul e în mașină. Nu l-a luat cu el pentru că a crezut că poate să cadă la învoială cu mine... indiferent la ce fel de *învoială* s-o fi gândit. Dar acum o să și-l ia și-o să se întoarcă. Probabil că e în torpedo sau sub scaun..."

Dar omul s-a urcat la volan, oprindu-se doar cât să-și scoată pălăria și s-o arunce pe scaunul din dreapta. În timp ce trântea ușa și pornea motorul, Mort gândi: „Ceva s-a schimbat la el între timp." Dar abia după ce musafirul nepoftit făcu cale întoarsă pe alee și dispăru în spatele perdelei groase de tufișuri pe care Mort uita întruna să le tundă, își dădu seama despre ce era vorba.

Când bărbatul se urcase în mașină, nu mai avea manuscrisul la el.

2

Era pe veranda din spate. O piatră pusă deasupra teancului împiedica briza ușoară să împrăștie paginile în toată curtea. Mica bufnitură pe care o auzise se produsese când individul așezase piatra pe manuscris.

Mort rămase în pragul ușii, cu mâinile în buzunarele pantalonilor kaki, uitându-se la teanc. Știa că nebunia nu era contagioasă (decât poate în cazurile de expunere prelungită, presupunea el), dar tot nu voia să pună mâna pe blestemăția aia. Bănuia că, până la urmă, va fi nevoit să-l ia. Nu știa cât o să mai stea pe acolo — o zi, o săptămână, o lună sau un an, în acel moment orice părea posibil —, dar nu putea să lase pur și simplu chestia aia acolo. Un motiv era că Greg Carstairs, omul care avea grijă de casă, trebuia să vină pe la începutul după-amiezii ca să-i spună cam cât ar costa refacerea acoperișului de șindrilă al casei, iar Greg avea să se întrebe ce era cu foile alea acolo. Mai rău, probabil că va presupune că manuscrisul e al lui Mort, ceea ce va atrage după sine mai multe explicații decât merita drăcovenia cu pricina.

Rămase acolo până când sunetul motorului de mașină se contopi în murmurul încet și molcom al după-amiezii, apoi ieși pe verandă, călcând grijuliu cu tălpile goale (veranda ar fi trebuit vopsită de cel puțin un an, iar lemnul uscat era rugos, nefiind excluse nici așchiile) și aruncă piatra în șanțul năpădit de ienupăr din stânga. Ridică teancul subțire de foi și se uită la el. Deasupra era pagina de titlu, pe care scria:

FEREASTRA SECRETĂ
de John Shooter

Mort simți o ușurare vremelnică, împotriva voinței sale. Nu auzise niciodată de John Shooter și niciodată nu citise sau scrisese o povestire intitulată „Fereastra secretă".

Aruncă din mers manuscrisul în coșul de gunoi din bucătărie, se întoarse la canapeaua din living-room, se întinse și adormi în cinci minute.

O visă pe Amy. În aceste zile dormise foarte mult și o visase de nenumărate ori pe Amy și deja nu mai era așa de surprins când se trezea din cauza propriilor strigăte răgușite. Își închipuia c-o să-i treacă.

3

A doua zi de dimineață stătea în fața procesorului de text din mica firidă din living pe care-o folosise mereu ca birou de lucru când veneau aici. Aparatul era pornit, dar Mort se uita pe fereastră afară, la lac. Două bărci cu motor ieșiseră în larg și tăiau brazde albe late pe suprafața albastră a apei. La început crezuse că erau pescari, dar aceștia nu încetiniseră nici o clipă — doar își tăiau unul altuia calea în traiectorii șerpuitoare largi. Copii, își zise el. Doar niște copii care se joacă.

Nu făceau nimic prea interesant, dar, pe de altă parte, nici el nu făcea. Nu scrisese nimic cât de cât valoros de când o părăsise pe Amy. Șezuse zilnic în fața procesorului de la nouă la unsprezece, așa cum făcuse în fiecare zi din ultimii trei ani (și timp de cam o mie de ani înainte petrecuse acele două ore în fața unei vechi mașini de scris Royal), dar la cât reușea să realizeze cu el, la fel de bine putea să-l schimbe cu o barcă

cu motor şi să se hârjonească împreună cu băieţii pe lac.

Astăzi, la finele trudei sale de două ore, scrisese următoarele rânduri de proză nemuritoare:

La patru zile după ce George se convinsese, spre propria lui satisfacţie, că soţia îl înşală, o abordă zicându-i:

– Trebuie să stăm de vorbă, Abby.

Nu era bine.

Semăna prea mult cu viaţa reală ca să fie bine.

Nicicând nu se dovedise prea priceput când venea vorba de viaţa reală. Poate că asta era o parte a problemei.

Opri procesorul, dându-şi seama la o secundă după ce apăsase pe buton că uitase să salveze documentul. Ei bine, atâta pagubă! Poate că la mijloc se aflase criticul din subconştientul său, care-i spunea astfel că documentul nu merita să fie salvat.

Doamna Gavin terminase la etaj, după toate aparenţele; zumzetul monoton al aspiratorului Electrolux încetase, în sfârşit. Venea în fiecare marţi să facă curat şi rămăsese şocată, într-o stare de muţenie deloc caracteristică, atunci când Mort îi spusese în urmă cu două săptămâni că se despărţise de Amy. Bănuia că o îndrăgise pe Amy mult mai mult decât pe el. Dar continuase să vină şi Mort îşi zise că era bine şi aşa.

Se ridică şi ieşi în living tocmai când doamna Gavin cobora scara principală. Ţinea în mână furtunul aspiratorului şi trăgea după ea micul aparat tubular. Acesta scotea câte-o bufnitură la fiecare treaptă coborâtă şi semăna cu un căţeluş mecanic. „Dacă eu aş încerca să trag

aspiratorul pe scări în felul ăsta, m-ar lovi la gleznе și pe urmă s-ar rostogoli până jos", își zise Mort. „Cum naiba o fi reușind să-l facă să coboare așa?"

— Sărut' mâna, doamna G., spuse el și traversă livingul spre ușa bucătăriei.

Voia să bea o Coca. Când scria prostii, întotdeauna i se făcea sete.

— Bună ziua, domnu' Rainey.

Încercase s-o convingă să-i spună pe numele mic, Mort, dar ea refuzase. Nu acceptase nici să-i spună Morton. Doamna Gavin era o femeie cu principii, dar acele principii n-o împiedicaseră niciodată să-i spună nevestei sale Amy.

„Poate c-ar fi bine să-i spun că am prins-o pe Amy în pat cu un alt bărbat la unul dintre cele mai luxoase moteluri din Derry", își zise Mort în timp împingea ușa batantă. „Poate că așa ar începe să-i zică din nou doamna Rainey, măcar."

Ăsta era un gând urât și josnic, izvorât din genul de gândire pe care o bănuia a fi cauza problemelor sale legate de scris, dar nu părea să fie în stare să facă ceva în privința asta. Poate că și asta o să treacă... la fel ca visele. Din cine știe ce motiv, ideea îl făcu să se gândească la un abțibild pe care-l văzuse cândva pe spatele unui foarte bătrân Volkswagen „broscuță". Pe acel abțibild scria: CONSTIPAT — NU POT IEȘI.

În timp ce ușa bucătăriei se închidea, doamna Gavin strigă:

— Vedeți c-am găsit o poveste de-a dumneavoastră la gunoi, domnu' Rainey. M-am gândit că poate vă trebuie, așa c-am pus-o pe tejghea.

— Bine, spuse el, fără să aibă habar despre ce vorbea femeia.

Nu avea obiceiul să arunce manuscrisele proaste sau fragmentele nereușite în coșul de gunoi din bucătărie. Când producea un rebut — și în ultima vreme își depășise cota normală — îl trimitea direct în raiul datelor informatice sau în coșul de hârtii aflat în dreapta procesorului de text.

Nici o clipă nu s-a gândit la bărbatul cu fața ridată și pălărie rotundă și neagră de quaker.

Deschise ușa frigiderului, dădu la o parte două recipiente din plastic pline cu niște resturi de mâncare incerte, descoperi o sticlă de Pepsi și o desfăcu în timp ce închidea la loc frigiderul cu o mișcare din șold. Ducându-se să arunce dopul la gunoi, zări manuscrisul — pagina de titlu se pătase cu ceva care semăna cu sucul de portocale, dar altfel nu pătise nimic — așezat pe tejghea, lângă aparatul de prăjit pâine Silex. *Atunci* își aminti. John Shooter, exact. Membru fondator al organizației Oamenii Nebuni, Filiala Mississippi.

Luă o gură de Pepsi, apoi ridică manuscrisul de pe tejghea. Mută pagina de titlu la coadă și iată ce citi pe prima pagină:

John Shooter
General Delivery
Dellacourt, Mississippi

30 de pagini
Aproximativ 7 500 de cuvinte
Cesionare drepturi serializare, America de Nord

FEREASTRA SECRETĂ
de John Shooter

Manuscrisul fusese dactilografiat pe o hârtie de calitate bună, dar mașina trebuie să se fi aflat într-o stare jal-

nică — un model vechi, de birou, după aparențe, și nu foarte bine întreținut. Majoritatea literelor erau „mâncate" ca dinții prăpădiți ai unui bătrân.

Citi prima frază, apoi pe a doua, apoi pe a treia și, pret de câteva clipe, încetă să mai gândească limpede.

Todd Downey credea că nu era mare lucru de capul unei femei capabile să-ți fure dragostea atunci când dragostea era singurul lucru pe care-l mai aveai. Prin urmare, hotărî s-o omoare. Avea s-o facă în colțul adânc care se forma în locul unde casa și șopronul se întâlneau într-un unghi foarte ascuțit... adică în locul unde soția lui își ținea mica grădină.

— Fir-ar să fie! spuse Mort și puse manuscrisul la loc. Lovi cu brațul sticla de Pepsi, care se răsturnă sfârâind și lichidul înspumat curse pe tejghea, începând să se prelingă pe ușile dulapului. Dar-ar dracii! strigă el.

Doamna Gavin veni în mare grabă, evaluă situația și spuse:

— Ei, las' că nu s-a-ntâmplat nimic. După cum ați țipat, am crezut că v-ați tăiat gâtul. Vreți să vă dați un pic la o parte, domnu' Rainey?

El se dădu la o parte și, mai înainte de toate, doamna Gavin luă manuscrisul de pe tejghea și i-l puse în mâini. Încă nu pățise nimic; lichidul cursese în altă parte. Când va fusese o persoană cu un simț al umorului destul de dezvoltat — sau cel puțin așa crezuse dintotdeauna —, dar în timp ce se uita la teancul de hârtii din mâinile sale, nu-i veni în minte decât o remarcă de o ironie amară: „E ca pisica din poezioarele de grădiniță. Aia care vine mereu înapoi."

— Dacă v-ați pus în gând să distrugeți chestia aia, spuse doamna Gavin arătând din cap spre manuscris în timp ce scotea o cârpă de vase de sub chiuvetă, sunteți pe calea cea bună.

— Nu e al meu, spuse el.

Dar era o situație ciudată, nu-i așa? Ieri, când aproape că-ntinsese mâna să ia manuscrisul de la individul care i-l adusese, se gândise la cât de îndatoritori pot să fie oamenii. După toate aparențele, imboldul de a fi îndatoritor se întindea în toate direcțiile, fiindcă primul lucru pe care-l simțise atunci când citise acele trei fraze fusese vinovăția... și nu era asta exact ceea ce Shooter (dacă așa îl chema cu adevărat) dorea ca el să simtă? Bineînțeles că da. „Mi-ai furat povestea", spusese el, iar hoții trebuie să se simtă vinovați.

— Scuzați, domnu' Rainey, spuse doamna Gavin ținând ridicată cârpa.

El se dădu într-o parte pentru ca femeia să poată ajunge la lichidul vărsat.

— Nu e al meu, repetă el... chiar cu insistență.

— O, spuse ea ștergând lichidul de pe tejghea și apoi ducându-se la chiuvetă pentru a stoarce cârpa. Eu așa am crezut.

— Aici scrie John Shooter, spuse el punând la loc pagina de titlu și îndreptând-o spre ea. Vedeți?

Doamna Gavin își îngădui să arunce spre pagină cea mai scurtă privire pe care i-o permitea politețea după care începu să șteargă ușile dulapului.

— Am crezut că-i un din ăla, cum îi zice... Pseudonume. Sau nim. Sau, mă rog, nu știu cum se spune.

— Nu folosesc așa ceva, spuse el. N-am folosit niciodată.

De data asta, îi aruncă lui o privire scurtă — cu o expresie de șiretenie rurală, ușor amuzată, înainte de a se lăsa pe genunchi ca să șteargă mica băltoacă de Pepsi de pe podea.

— Da' nici nu cre' că mi-ați zice dac-ați folosi, spuse ea.

— Îmi pare rău c-am vărsat chestia aia, spuse el îndreptându-se spre ușă.

— Nu-i nimic, de asta sunt aici, răspunse ea fără să mai ridice privirea.

Mort pricepu aluzia și ieși din încăpere.

Rămase un moment în living, uitându-se la aspiratorul lăsat în mijlocul covorului. Îl auzi în gând pe bărbatul cu fața plină de riduri spunând răbdător: „Asta este între tine și mine. Nu avem nevoie de intermediari, domnule Rainey. E o afacere care ne privește strict pe noi doi."

Morton se gândi la fața aceea, rememorând-o cu mintea sa antrenată să memoreze fețe și acțiuni, și-și zise: „N-a fost doar o aberație de moment, sau o modalitate bizară de a face cunoștință cu un autor pe care s-ar putea să-l considere sau nu celebru. O să se întoarcă."

Brusc se îndreptă spre biroul lui de lucru, rulând manuscrisul din mers.

4

Pe trei dintre cei patru pereți ai biroului se aflau rafturi cu cărți, iar unul dintre acestea fusese rezervat pentru diferitele ediții, indigene sau străine, ale operelor sale. Cu totul, publicase șase cărți: cinci romane și o cu-

legere de povestiri. Cartea de proză scurtă și primele două romane fuseseră bine primite de rudele apropiate și de câțiva prieteni. Al treilea roman, *Băiatul flașnetarului*, devenise imediat un best-seller. Primele cărți au fost reeditate după ce a devenit un scriitor de succes și s-au vândut destul de bine, dar n-au fost niciodată la fel de populare ca următoarele.

Culegerea de proză scurtă purta titlul *Toată lumea părăște*, și majoritatea povestirilor fuseseră publicate inițial în reviste pentru bărbați, printre fotografii cu femei machiate din belșug și cât se poate de dezbrăcate. Totuși una dintre ele văzuse lumina tiparului în *Ellery Queen's Mystery Magazine*. Se numea „Vremea însămânțării", și chiar la aceasta se dusese el acum.

„Nu e mare lucru de capul unei femei care îți fură dragostea când nu ți-a mai rămas decât dragostea — cel puțin asta era părerea lui Tommy Havelock. S-a decis s-o ucidă. Știa chiar și locul în care-o s-o facă, locul exact: micul petic de grădină pe care-l îngrijea în unghiul ascuțit format între casă și șopron."

Mort se așează și începu să parcurgă fără grabă cele două povestiri, citind când dintr-una, când din cealaltă. A ajuns pe la jumătate, înțelesese deja că nu era nevoie să citească mai departe. În unele locuri, formulările erau diferite; în multe altele, erau identice, cuvânt cu cuvânt. Lăsând deoparte frazarea, erau *exact* la fel. În amândouă, un bărbat își ucide nevasta. În amândouă, soția era o nemernică rece, fără suflet, căreia nu-i păsa decât de grădina și de conservele ei. În amândouă, ucigașul își îngroapă victima în grădină, pe care apoi o îngrijește, obținând o recoltă de-a dreptul spectaculoasă. În versiunea

lui Morton Rainey, era vorba de fasole. În cea a lui Shooter, recolta era de porumb. În ambele versiuni, în cele din urmă ucigașul înnebunește și e descoperit de polițiе consumând cantități uriașe din planta în cauză și jurând că o să scape de ea, că până la urmă o să scape de nevasta ticăloasă.

Mort nu se considerase niciodată un scriitor talentat de povestiri horror — și în „Vremea însămânțării" nu erau elemente de supranatural — dar, cu toate acestea, era o lucrare care îți dădea fiori. Când o terminase de citit, Amy îi spusese, înfiorată: „Mi se pare reușită, dar mintea omului ăluia... Doamne, Mort, ce cuib de viermi!"

Asta rezumase destul de bine și propriile-i simțăminte. Nu și-ar fi dorit să călătorească prea des în ambianța din „Vremea însămânțării", care nu era nici pe departe o nouă „Inimă povestitoare"[26], dar credea că reușise binișor să zugrăvească prăbușirea nervoasă cu porniri asasine a lui Tom Havelock. Redactorul de la *EQ* fusese de acord, la fel și cititorii — povestirea generase o corespondență favorabilă. Redactorul îi solicitase și altele de acest gen, dar Mort n-a mai scris niciodată vreo istorisire care să semene măcar pe departe cu „Vremea însămânțării".

„— Știu că pot s-o fac, zise Tod Downey, luându-și încă o porție de porumb din castronul aburind. Sunt sigur că, cu timpul, ea va dispărea cu totul."

Așa se încheia proza lui Shooter.

[26] *Tell-Tale Heart*, povestire de Edgar Allan Poe. (*N. t.*)

„— Sunt convins că pot să rezolv chestia asta, le spuse Tom Havelock, și-și mai luă o porție de fasole din castronul plin ochi, din care ieșeau aburi. Sunt sigur că, în timp, moartea ei va fi un mister până și pentru mine."

Așa se încheia proza lui Mort Rainey.

Mort închise exemplarul din *Toată lumea pârâște* și îl puse la loc cu grijă în raftul cu ediții princeps.

Se așeză și începu să scotocească fără grabă, meticulos, prin sertarele biroului. Era o piesă de mobilier masiv, atât de voluminos încât oamenii de la mobilă fuseseră nevoiți să-l desfacă în bucăți ca să-l poată aduce în cămăruță. Avea și o mulțime de sertare. Biroul era domeniul lui exclusiv; nici Amy, nici doamna G. nu puseseră vreodată mâna pe el, iar sertarele erau înțesate de un talmeș-balmeș acumulat în zece ani. Trecuseră patru ani de când Mort se lăsase de fumat, iar dacă în casă mai rămăsese vreo țigară, aici trebuia să fie. Iar dacă găsea vreuna, avea să fumeze. Chiar în clipa asta, era înnebunit să tragă o țigară. Dacă nu găsea nici una, nu era nici o problemă; simpla trecere în revistă a acestor fleacuri și vechituri avea un efect calmant. Scrisori vechi pe care le pusese deoparte ca să le răspundă și n-o făcuse niciodată, ceea ce altădată părea atât de important acum părea ceva antic, chiar misterios; cărți poștale pe care le cumpărase, dar nu le trimisese niciodată; fragmente de manuscris în diferite etape de definitivare; o pungă pe jumătate plină de Doritos foarte vechi; plicuri; agrafe de hârtie; cecuri anulate. Putea să simtă aici straturi aproape geologice — straturi ale unei vieți văratice încremenite în acel loc. Și *era* calmant. Termină cu un sertar și trecu la următorul, gândindu-se tot timpul la John Sho-

oter şi la cum îl făcuse să se simtă povestea lui John Shooter — povestea *lui*, fir-ar să fie!

Cel mai evident lucru era, firește, faptul că-l făcuse să simtă nevoia să fumeze. Nu era prima oară când simțise acest lucru în ultimii patru ani; erau momente când doar dacă vedea pe cineva fumând la volanul mașinii oprite lângă el, la semafor, îi provoca o nevoie momentană şi acută de tutun. Dar acolo, cuvântul-cheie era, desigur, „momentan". Acele senzații treceau repede, ca niște averse de ploaie năprasnice — la cinci minute după ce perdeaua argintie orbitoare a ploii se prăvălea din cer, soarele strălucea din nou. Nu simțise niciodată nevoia să se ducă la primul magazin deschis din drum ca să-şi cumpere țigări... sau să scotocească prin torpedo după vreo țigară rătăcită, aşa cum scotocea acum prin sertare.

Se simțea *vinovat*, iar asta era absurd. De-a dreptul enervant. Nu-i furase povestea lui John Shooter, iar acesta știa că nu i-o furase — dacă se putea vorbi de furt (şi trebuie să fi fost, căci lui Mort îi era imposibil să creadă că două povestiri pot să semene atât de mult fără ca unul dintre scriitori s-o fi cunoscut pe cealaltă anterior), atunci *Shooter* fusese cel care o furase de la *el*.

Bineînțeles.

Era simplu ca nasul de pe fața lui... sau ca pălăria neagră rotundă de pe capul lui John Shooter.

Şi totuşi se simțea tulburat, neliniştit, vinovat... se simțea dezorientat într-o manieră pentru care probabil nu existau cuvinte. Şi de ce? Ei bine... pentru că...

În acel moment, Mort ridică o copie xerox a manuscrisului la *Băiatul flaşnetarului* şi sub el zări un pachet de L&M. Se mai fabricau țigările astea? Nu ştia. Pachetul era vechi, mototolit, dar în mod cert nu era gol. Îl scoase din sertar şi se uită la el. Se gândi că trebuie să fi

cumpărat acest pachet în 1985, conform științei neoficiale a stratificării care s-ar putea numi — în lipsa unui termen mai inspirat — sertarologie.

Se uită înăuntrul pachetului. Acolo văzu trei „cuie de coșciug", aliniate.

„Călători în timp dintr-o altă epocă", își zise Mort.

Prinse o țigară între buze și se duse în bucătărie ca să ia un chibrit din cutia de lângă aragaz.

„Călători în timp dintr-o altă epocă, străbătând anii, răbdători călători cilindrici, având misiunea de a aștepta, de a persevera, de a sta la pândă până când sosește momentul potrivit ca să mă readucă pe drumul spre cancer. Și se pare că momentul acela a sosit în sfârșit."

— Cred c-o să aibă un gust de tot rahatul, spuse el tare în casa pustie (doamna Gavin plecase de mult acasă), și duse chibritul aprins la capătul țigării. Totuși gustul nu era de tot rahatul. Ba chiar era destul de bun. Se întoarse la biroul lui, pufăind de zor și simțindu-se cuprins de o amețeală plăcută. „Ah, îngrozitoarea și răbdătoarea persistență a dependenței", își zise el. Ce spusese Hemingway? Nu în acest august, nici în acest septembrie — anul ăsta trebuie să faci ceea ce-ți place. Dar timpul se întoarce mereu. Întotdeauna se întâmplă așa. Mai devreme sau mai târziu ajungi să bagi din nou ceva în gura aia mare, proastă și bătrână. O băutură, o țigară, poate țeava unei puști. Nu în acest august, nici în acest septembrie...

... din păcate, acum era octombrie.

Mai devreme, în timpul căutărilor sale, găsise o sticlă veche pe jumătate plină de Planter's Peanuts. Se îndoia că alunele mai erau bune de mâncat, dar capacul sticlei ar fi fost numai bun pentru o scrumieră. Se așeză la birou, se uită la lac (ca și doamna G., bărcile ieșite în larg mai devreme dispăruseră), se delectă cu vechiul lui obicei dău-

nător și constată că era în stare să se gândească cu mai multă stăpânire de sine la John Shooter și la povestea lui.

Individul făcea parte, fără doar și poate, dintre Oamenii Nebuni; asta era acum limpede ca lumina zilei și nu mai era nevoie de nici o dovadă. Cât despre cum îl făcuse să se simtă descoperirea faptului că similitudinile chiar existau...

Ei bine, o poveste e un lucru, un lucru *real* — poți să o consideri și așa ceva, mai ales dacă te-a plătit cineva pentru ea — dar într-un alt sens, mai important, nu era căutși de puțin un lucru. Nu e ca o vază, ca un scaun sau ca un automobil. E scrisă într-adevăr cu cerneală pe hârtie, dar nu e vorba nici de cerneală, nici de hârtie. Uneori, oamenii îl întrebau de unde îi veneau ideile și, cu toate că lua în derădere întrebarea, întotdeauna îl făcea să se simtă vag rușinat, vag prefăcut. Oamenii păreau să aibă impresia că undeva exista un fel de Depozit Central de Idei (așa cum se crede că ar exista undeva un cimitir al elefanților, iar în altă parte un legendar oraș al aurului), iar el avea de bună seamă o hartă secretă care-i îngăduia să se ducă acolo și să se întoarcă, dar Mort știa cum stăteau lucrurile de fapt. Își putea aminti *unde se aflase* când îi veniseră în minte anumite idei și știa că adeseori ideea era consecința faptului că sesizase sau intuise cine știe ce legătură neobișnuită între obiecte, evenimente sau oameni, care nu păruseră până atunci să aibă nici cea mai mică legătură unele cu altele, dar asta era tot ce putea să facă el. Cât despre motivul pentru care sesiza acele legături sau voia să creeze povestiri pe baza lor după ce le sesiza... în privința asta n-avea nici cea mai vagă idee.

Dacă John Shooter ar fi venit la ușa lui și i-ar fi spus „Mi-ai furat mașina" în loc de „Mi-ai furat povestea", Mort i-ar fi zdrobit afirmația pe loc și în mod decisiv. Ar

fi făcut-o cu uşurinţă chiar dacă cele două maşini ar fi fost de aceeaşi marcă, acelaşi model şi aceeaşi culoare, şi fabricate în acelaşi an. I-ar fi arătat tipului cu pălărie neagră talonul de înmatriculare a automobilului, l-ar fi invitat să compare numărul de pe abţibildul roz cu cel de pe stâlpul portierei şi l-ar fi trimis la plimbare.

Dar când ai o idee de povestire, nimeni nu-ţi dă o factură de vânzare. Nu puteai să-i determini proveniența. La ce-ar folosi? Nimeni nu-ţi dă o factură când primeşti ceva pe gratis. Poţi să-i taxezi pe cei care ar dori să cumpere acel lucru de la tine — o, da, cât cuprinde şi ceva pe deasupra, dacă ai posibilitatea, ca să te răzbuni pentru toate situaţiile în care nemernicii te-au tras pe sfoară — reviste, ziare, edituri şi studiouri de film. Dar articolul respectiv ajunge la tine gratuit, curat şi fără obligaţii. Asta era, conchise el. De-aia se simţea vinovat cu toate că ştia că nu plagiase povestirea fermierului John Shooter. Se simţea vinovat pentru că scrierea poveştilor îi crease întotdeauna senzaţia că fură nişte şi probabil că întotdeauna va fi la fel. Se întâmplase doar ca John Shooter să fie prima persoană care să apară la uşa lui şi să-l acuze tare şi răspicat. Se gândi că, în subconştient, aşteptase de ani de zile o chestie ca asta.

Mort stinse ţigara şi se hotărî să tragă un pui de somn. Apoi îşi zise că asta era o idee proastă. Ar fi fost mai bine, mai sănătos atât pentru spirit, cât şi pentru fizic, să mănânce ceva, să citească vreo jumătate de oră şi apoi să iasă la o plimbare frumoasă pe malul lacului. Dormea prea mult, iar excesul de somn era un simptom al depresiei. La jumătatea drumului spre bucătărie, se abătu către lunga canapea de lângă peretele cu fereastră al livingului. „La naiba cu toate", îşi zise el aşezându-şi o pernă sub ceafă şi alta sub cap. „Sunt deprimat."

Ultimul lui gând înainte de a ațipi a fost o repetare: „Încă n-a terminat cu mine. O, nu, în nici un caz. E un tip perseverent."

5

Visă că se rătăcise într-un lan întins de porumb. Trecea poticnindu-se de la un rând la altul, iar razele soarelui scânteiau pe ceasurile pe care le purta — câte șase pe fiecare antebraț, fiecare fiind reglat la o oră diferită.

„Vă rog, ajutați-mă!", striga el. „Nu e nimeni să mă ajute? M-am rătăcit și mi-e frică!"

În fața lui, tulpinile de porumb de pe ambele părți ale rândului se clătinară fosnind. Amy ieși dintr-o parte. John Shooter apăru din cealaltă parte. Amândoi aveau în mână câte un cuțit.

„Sunt convins că pot să rezolv chestia asta", spuse Shooter în timp ce se apropiau de el cu cuțitele ridicate. „Sunt sigur că, în timp, moartea ta va fi un mister până și pentru noi."

Mort se întoarse și dădu să fugă, dar o mână — a lui Amy, era sigur — îl înșfăcă de curea și-l trase înapoi. Iar apoi cuțitele, scânteind în soarele fierbinte din această imensă grădină secretă...

6

Telefonul îl trezi după o oră și un sfert. Se chinui să se scuture de un vis groaznic — cineva îl urmărise, atât

își mai putea aminti cu claritate — și să se ridice în capul oaselor pe canapea. Îi era teribil de cald; fiecare părticică a trupului său părea să șiroiască de transpirație. În timp ce dormise, soarele se furișase în această parte a casei și își trimisese asupra lui razele fierbinți prin fereastra mare cât peretele, cine știe de câtă vreme.

Mort se mișcă încet spre măsuța de telefon din holul de la intrare, târându-se cu greutate ca un om îmbrăcat în costum de scafandru care merge pe fundul unui râu împotriva curentului, capul palpitându-i lent și simțind în gură un gust ca de rahat uscat de șobolan mort. La fiecare pas pe care-l făcea înainte, intrarea în hol părea să se retragă câte un pas și lui Mort îi trecu prin minte că iadul semăna, probabil, cu felul în care te simțeai după un somn prelungit și greu într-o după-amiază fierbinte. Partea cea mai rea nu era de natură fizică. Cea mai rea era acea senzație înspăimântătoare, derutantă că te afli cumva în afara ființei tale — doar un observator care privește printr-o cameră TV dublă, cu lentile încețoșate.

Ridică receptorul crezând că era Shooter.

„Mda, el trebuie să fie, fără-ndoială — singura persoană din toată lumea asta largă cu care n-ar trebui să vorbesc când am garda coborâtă și jumătate din minte desprinsă de cealaltă jumătate. Sigur că el e — cine altul?"

— Alo?

Nu era Shooter, dar în timp ce asculta vocea de la celălalt capăt al firului răspunzându-i la „alo", descoperi că mai exista cel puțin încă o persoană cu care n-ar fi trebuit să vorbească atunci când se afla într-o stare de vulnerabilitate fizică.

— Bună, Mort, spuse Amy. Ce faci, ești bine?

7

Mai târziu, în cursul acelei după-amieze, Mort își puse pe el cămașa extralargă din flanel roșu, pe care o folosea pe post de haină la începutul toamnei și făcu plimbarea pe care ar fi trebuit s-o facă mai devreme. Motanul Bump îl urmări până când se convinse că are gânduri serioase, apoi se întoarse acasă.

Pășea încet și cu luare-aminte prin acea după-amiază splendidă ce părea să fie alcătuită numai din cer albastru, frunze ruginii și aer auriu. Mergea cu mâinile vârâte în buzunare, încercând să se lase calmat de liniștea emanată de lac, așa cum se întâmplase mereu înainte — bănuia că ăsta fusese motivul pentru care venise aici în loc să rămână la New York, așa cum se așteptase Amy, cât timp durase divorțul. Venise aici pentru că era un loc magic, mai ales toamna, și simțise, când ajunsese aici, că dacă exista pe planetă vreun tembel care să aibă nevoie de puțină magie, el era acea persoană. Iar dacă acea veche magie nu-l putea ajuta acum, când scrisul se dovedise atât de neinspirat, nu era sigur ce putea să facă.

Până la urmă, se dovedi că-și făcuse griji de pomană. După o vreme, liniștea și atmosfera stranie de suspendare care dintotdeauna părea să pună stăpânire pe lacul Tashmore o dată cu venirea toamnei și după plecarea oamenilor care-și petreceau verile aici începură să acționeze asupra lui, relaxându-l ca niște mâini care l-ar fi masat cu blândețe. Dar acum avea ceva în plus la care să se gândească, în afară de John Shooter; trebuia să se gândească și la Amy.

— Firește că sunt bine, răspunsese el, rostind cuvintele cu atenția unui individ beat care încearcă să-i convingă pe cei din jur că e treaz.

În realitate, era în continuare atât de confuz încât chiar *se simțea* un pic beat. Formele cuvintelor păreau prea mari pentru gura sa, ca niște pietre moi, friabile, și continuase cu mare băgare de seamă, strecurându-se pe bâjbâite printre formalitățile și cuvintele amabile de la începutul conversației telefonice, ca și cum ar fi fost prima oară când vorbea cu ea.

— Dar *tu* ce mai faci?

— A, bine, sunt bine, spuse ea și apoi scoase acel mic râs care de regulă însemna fie că flirta, fie că era agitată ca naiba, iar Mort se îndoia că Amy flirta cu el în acel moment. Înțelegerea faptului că și ea era agitată îl făcu să se simtă mai în largul lui.

— Mă gândeam numai că tu ești singur acolo, și aproape orice s-ar putea **întâmpla** și nimeni n-ar ști nimic...

Se întrerupse brusc.

— Nu sunt chiar singur, spuse el cu blândețe. Doamna Gavin a fost aici azi, iar Greg Carstairs e mai mereu prin preajmă.

— O, am uitat de reparațiile la acoperiș, spuse Amy și, preț de o clipă, se minună de cât de firesc vorbeau, cât de firesc și de nedivorțați.

„Cine-ar sta să ne asculte", își zise Mort, „n-ar bănui nici o clipă că în patul meu sta tolănit un nemernic de agent imobiliar... sau, mă rog, în ceea ce era pe vremuri patul meu."

Aștepta să-l cuprindă din nou mânia — mânia de om rănit, gelos și înșelat —, dar numai o fantomă se agită acolo unde sălășluiseră acele simțăminte vii, chiar dacă neplăcute.

— Ei bine, *Greg* n-a uitat, o asigură el. A venit aici ieri și a mers de-a bușilea pe tot acoperișul timp de o oră și jumătate.

— Cât de grav este?

Îi spuse și continuară să discute despre acoperiș în următoarele cinci minute, în vreme ce Mort se trezea cu încetineală. Vorbirăa despre acoperișul ăla vechi ca și cum lucrurile ar fi rămas neschimbate, ca și cum urmau să-și petreacă vara următoare sub șindrila nouă din lemn de cedru, exact la fel cum își petrecuseră ultimele nouă veri sub șindrila veche din lemn de cedru. Mort își zise: „Dă-mi un acoperiș, dă-mi niște șindrile și sunt în stare să vorbesc cu nemernica asta o veșnicie."

În timp ce se asculta susținându-și partea de conversație, se simți cuprins de o senzație de irealitate din ce în ce mai profundă. Avea impresia că revine la starea de zombi nici treaz, nici adormit, în care răspunsese la telefon, și în cele din urmă n-a mai putut s-o suporte. Dacă asta era un fel de concurs în urma căruia să se vadă cine rezistă mai mult în a se preface că ultimele șase luni nu s-au întâmplat, atunci el era dispus să se recunoască învins. Mai mult decât dispus.

Ea îl întreba de unde avea să facă rost Greg de șindrilă din lemn de cedru și dacă urma să folosească o echipă de muncitori din oraș, când Mort o întrerupse:

— De ce ai sunat, Amy?

Urmă un moment de liniște în care el simți că ea încearcă pe rând niște răspunsuri, pe care le respinge, așa cum o femeie probează pălăriile, iar asta reuși să-i stârnească din nou mânia. Era unul dintre lucrurile — de fapt, unul dintre puținele lucruri — despre care putea să spună cu sinceritate că le detesta la ea. Această duplicitate total inconștientă.

— Păi, ți-am spus de ce, zise ea în cele din urmă. Ca să văd dacă ești bine.

Părea din nou tulburată și nesigură de ea, iar asta însemna de regulă că spunea adevărul. Când mințea, Amy vorbea întotdeauna cu ușurința cu care ți-ar fi spus că pământul era rotund.

— Am avut una dintre presimțirile mele — știu că nu crezi în ele, dar mă gândesc că tu știi că le am și că eu cred în ele... nu-i așa, Mort?

Nu se simțea nici una dintre atitudinile ei artificiale sau de mânie defensivă, ăsta era adevărul: tonul ei era aproape rugător.

— Mda, știu asta.

— Ei bine, am avut o astfel de presimțire. Îmi făceam un sandviș pentru prânz și am simțit că tu... că s-ar putea să nu-ți fie bine. Am așteptat un timp, crezând că o să dispară, dar n-a dispărut. Așa că până la urmă am sunat. Tu ești bine, nu-i așa?

— Da, spuse el.

— Și nu s-a-ntâmplat nimic?

— Ei, ceva s-a întâmplat totuși, zise el după doar o clipă de frământare interioară.

Se gândi că era posibil, poate chiar probabil, ca John Shooter (*dacă într-adevăr așa îl cheamă*, insistă mintea lui să adauge) să fi încercat să-l contacteze în Derry, înainte să vină aici. În definitiv, Derry era locul în care se afla de obicei în această perioadă a anului. Poate chiar Amy îl trimisese aici.

— *Știam* eu, spuse ea. Te-ai tăiat cu blestemăția aia de ferăstrău? Sau...

— Nimic care să necesite spitalizare, spuse el zâmbind ușor. Doar o chestie neplăcută. Îți spune ceva numele John Shooter, Amy?

— Nu, de ce?

Lăsă să-i scape un mic oftat de iritare printre dinții strânși, ca un șuierat. Amy era o femeie inteligentă, dar întotdeauna a avut un fel de scurtcircuit între creier și gură. Își aminti că la un moment dat se gândea că ea ar trebui să poarte un tricou pe care să scrie: VORBEȘTE ACUM, GÂNDEȘTE MAI TÂRZIU.

— Nu spune „nu" așa, pe nerăsuflate. Ia-ți un răgaz de câteva secunde și gândește-te bine. Tipul e destul de înalt, cam un metru optzeci, și cred că are în jur de patruzeci și cinci de ani. După față, ai zice că e mai bătrân, dar *se mișcă* precum un bărbat la patruzeci și ceva de ani. Are o față cam ca de om de la țară. Multă culoare, o mulțime de riduri de expresie. Când l-am văzut, mi s-a părut că arată ca un personaj din Faulk...

— Ce-i cu toată povestea asta, Mort?

În acel moment, retrăi tot ceea ce simțise în trecut; acum reușea să înțeleagă de ce, oricât de rănit și de confuz fusese, își reprimase imboldurile pe care le simțise — mai ales noaptea — de a o întreba dacă n-ar putea măcar *să încerce* să-și reconcilieze neînțelegerile. Știa că, probabil, dacă ar fi rugat-o îndeajuns de insistent, ea ar fi acceptat până la urmă. Dar faptele erau fapte și căsnicia lor avusese multe alte neajunsuri în afară de agentul imobiliar al lui Amy. Tonul sfredelitor al vocii ei începea să se manifeste acum... ăsta fiind un alt simptom care le ucisese relația. *Ce-ai mai făcut acum?* întreba... ba nu, cerea imperios un răspuns tonul din spatele cuvintelor ei. *În ce încurcătură te-ai mai băgat de data asta? Explică-te!*

Închise ochii și răsufla cu un șuierat printre dinți înainte să-i răspundă. Apoi îi povesti despre John Shooter, despre manuscrisul acestuia și despre propria sa povestire. Amy își amintea cu claritate de „Vremea însămânțării", dar n-auzise niciodată de acel John Shooter — nu

era genul de nume pe care să-l uiți, îi spuse ea, iar Mort era înclinat să-i dea dreptate. Și cu certitudine nu-l văzuse niciodată.

— Ești sigură? insistă Mort.

— Da, sunt sigură, spuse Amy. Părea vag iritată de întrebările insistente ale lui Mort. N-am văzut pe nimeni care să semene cu cel descris de tine de când ai plecat. Și, înainte să-mi spui din nou să nu mai zic „nu" pe nerăsuflate, dă-mi voie să te asigur că îmi amintesc foarte clar aproape tot ce s-a întâmplat de atunci.

Se opri, iar Mort își dădu seama că ea făcea eforturi să vorbească acum, foarte posibil cu durere adevărată în suflet. Părticica aceea răutăcioasă din el jubila. Dar cea mai mare parte din el, nu; cea mai mare parte din el era scârbită să constate că până și o mică parte a lui era mulțumită de cele ce se întâmplau. Totuși asta nu avu nici un efect asupra părții care jubila. Poate că individul acela micuț era pus în inferioritate, dar în același timp părea imun la tentativele lui Mort — mai marele Mort — de a-l reduce la tăcere.

— Poate l-a văzut Ted, spuse el.

Ted Milner era agentul imobiliar. Încă i se părea greu de crezut că ea îl părăsise pentru un agent imobiliar, și presupunea că asta era o parte a problemei, o parte a vanității care îngăduise ca lucrurile să evolueze până în acest punct. Cu siguranță că nu avea să pretindă, mai ales față de el însuși, că fusese nevinovat ca un mieluțel, nu?

— Asta a vrut să fie o glumă? zise Amy cu un ton care exprima în același timp mânie, rușine, tristețe și sfidare.

— Nu, spuse el, începând să se simtă din nou obosit.

— Ted nu-i aici, spuse ea. Ted vine foarte rar pe aici. Eu... eu mă duc la el acasă.

„Mulțumesc că-mi destăinui chestia asta, Amy" — era cât pe ce să-i spună, dar se abținu. Ar fi fost frumos să încheie măcar o conversație fără un schimb de acuzații. Așa că nu-i mulțumi pentru mărturisire și nici nu spuse că situația asta o să se schimbe și, mai presus de toate, n-o întrebă ce naiba se-ntâmplă cu tine, Amy?

Și asta mai ales pentru că, după aceea, ea l-ar fi putut întreba același lucru.

8

Ea îi sugerase să-l sune pe Dave Newsome, polițistul din Tashmore — la urma urmei, individul putea să fie periculos. Mort i-a răspuns că nu credea să fie necesar, cel puțin deocamdată, dar dacă „John Shooter" îl vizita din nou, probabil că avea să-i dea un telefon lui Dave. După alte câteva amabilități pompoase, conversația s-a încheiat. Își dădea seama că încă o mai ustura aluzia lui la faptul că în acel moment Ted ar putea să șadă în fotoliul lui Mortybear și să doarmă în patul lui Mortybear, dar, sincer, nu știa cum ar fi putut evita să amintească de Ted Milner, mai devreme sau mai târziu. În definitiv, individul devenise parte din viața lui Amy. Iar *ea* îl sunase pe *el*, ăsta era adevărul. Avusese una dintre presimțirile ei ciudate și *il* sunase.

Mort ajunse la locul unde poteca de pe malul lacului se bifurca, ramificația din dreapta urcând malul abrupt înapoi până la Lake Drive. O luă pe acea cărare, mergând agale și savurând coloritul toamnei. Când trecu de ultima cotitură a cărării și ajunse în preajma panglicii înguste de asfalt, într-un fel nu fu surprins să vadă *sta-*

tion-wagon-ul albastru-prăfuit cu număr de Mississippi, parcat acolo ca un câine bătut adesea, legat de un copac, și nici silueta lui John Shooter, care stătea rezemat de aripa din dreapta a mașinii cu brațele încrucișate la piept.

Mort așteptă ca inima să-și accelereze pulsul și ca trupul să-i fie invadat de adrenalină, dar inima continuă să-i bată normal, iar glandele își văzură în continuare de treburile lor — care, cel puțin deocamdată, păreau să rămână liniștite.

Soarele, care dispăruse după un nor, își făcu din nou apariția și culorile de toamnă, care deja fuseseră strălucitoare, păreau acum incendiare. Își văzu umbra reapărând, neagră, prelungă și clar definită. Pălăria neagră a lui Shooter părea și mai neagră, cămașa albastră, și mai albastră, iar aerul era așa de curat încât individul era parcă decupat dintr-o mostră de realitate ce părea mai luminoasă și mai plină de viață decât cea pe care Mort o cunoștea drept regulă. Și acum înțelese că greșise în privința motivelor care-l determinaseră să nu-l sune pe Dave Newsome; greșise sau își exersase puțin capacitatea de amăgire — asupra lui însuși și asupra lui Amy. Adevărul era că voia să rezolve singur această problemă. „Poate doar ca să-mi demonstrez că există lucruri pe care mai pot să le rezolv și singur", își zise și începu să urce panta spre locul unde John Shooter îl aștepta rezemat de mașină.

9

Plimbarea lui pe malul lacului fusese lungă și lentă, iar telefonul primit de la Amy nu fusese singurul

lucru la care se gândise în timp ce sărea sau ocolea câte un copac prăbuşit sau se oprea ca să arunce câte o piatră plată razant pe suprafaţa apei (când era copil, reuşea uneori să arunce câte o piatră netedă şi aplatizată în aşa fel încât să ţopăie pe apă şi de nouă ori, dar azi nu reuşise să obţină decât maximum patru „păinici"). Se gândise şi la cum o să decurgă întrevederea cu Shooter, dacă şi când Shooter i-ar fi ieşit din nou în cale.

E drept că simţise o vinovăţie trecătoare — sau poate că nu chiar aşa de trecătoare — atunci când văzuse cât de asemănătoare erau cele două povestiri, dar momentul acela îl depăşise. Rămăsese doar vina generalizată pe care bănuia că toţi scriitorii de ficţiune o simt din când în când. În ce-l privea pe Shooter, singurele simţăminte care-l încercau erau de iritare, mânie... şi un soi de uşurare. Era plin de o furie difuză, asta îi era starea de câteva luni. Era bine că, în sfârşit, găsise un măgăruş de care să ataşeze această „coadă" putredă şi împuţită.

Mort auzise vechea zicală conform căreia, dacă patru sute de maimuţe ar bătea la întâmplare la patru sute de maşini de scris timp de patru milioane de ani, una dintre ele ar produce până la urmă operele complete ale lui Shakespeare. Nu credea în ea. Chiar de-ar fi fost adevărat, John Shooter nu era o maimuţă şi nici nu era atât de bătrân, indiferent câte riduri avea pe faţă.

Aşa că Shooter i-a copiat povestirea. De ce alesese „Vremea însămânţării" depăşea capacitatea lui Mort Rainey de a face presupuneri, dar ştia că asta se întâmplase fiindcă exclusese posibilitatea unei coincidenţe şi ştia foarte bine că, deşi se putea să fi furat povestea, la fel ca pe toate celelalte, din Marea Bancă de

Idei a Universului, era cât se poate de sigur că nu o furase de la domnul John Shooter din Marele Stat Mississippi.

De unde, atunci, o copiase Shooter? După părerea lui Mort, asta era cea mai importantă întrebare. Şansa lui de a-l demasca pe Shooter ca şarlatan putea să se ascundă în răspunsul la ea.

Existau doar două răspunsuri posibile, dat fiind că „Vremea însămânţării" nu fusese publicată decât de două ori — mai întâi în *Ellery Queen's Mystery Magazine* şi pe urmă în culegerea sa *Toată lumea pârâşte*. Datele de publicare pentru povestirile dintr-o culegere sunt de obicei menţionate pe pagina de copyright de la începutul cărţii, obicei respectat şi în *Toată lumea pârâşte*. Căutase menţiunea pentru „Vremea însămânţării" şi găsise că iniţial fusese publicată în numărul din iunie 1980 al revistei *EQMM*. Culegerea *Toată lumea pârâşte* fusese editată de St Martin Press în 1983. Ulterior apăruseră câteva reeditări — toate, în afară de una, în format de buzunar —, dar asta nu avea importanţă. Nu trebuia să opereze decât cu aceste două date, 1980 şi 1983... şi cu propria convingere plină de speranţă că, în afară de agenţi şi de juriştii editurilor, nimeni nu dădea prea multă atenţie acelor rânduri scrise mărunt pe pagina de copyright.

Cu speranţa că lucrul acesta se va dovedi adevărat şi pentru John Shooter, cu speranţa că Shooter va presupune pur şi simplu — asemenea majorităţii cititorilor — că o poveste pe care a citit-o pentru prima oară într-o culegere n-a avut şi o existenţă anterioară, Mort se apropie de individ şi în cele din urmă se opri în faţa lui la marginea drumului.

10

— Cred că între timp ai avut când să-mi citeşti poves-
tea, spuse Shooter, pe un ton indiferent, de parcă ar fi co-
mentat starea vremii.

— Am citit-o.

Shooter încuviinţă din cap cu gravitate.

— Îmi închipui că ţi-a părut cunoscută.

— Cu siguranţă, admise Mort şi apoi, cu o indiferen-
ţă studiată: Când zici c-ai scris-o?

— Mă gândeam c-o să mă-ntrebi, spuse Shooter.

Pe buze îi răsări un mic zâmbet tainic, dar nu mai spuse nimic. Rămase cu braţele încrucişate la piept, cu mâinile lipite de subsuori. Arăta ca un om care ar fi fost cât se poate de mulţumit să rămână în acel loc pe vecie sau măcar până când soarele dispărea sub linia orizontului şi înceta să-i mai încălzească faţa.

— Păi da, spuse Mort, pe acelaşi ton indiferent. Trebuie să te-ntreb, să ştii. Când doi oameni se prezintă cu aceeaşi poveste, e grav.

— Grav, admise Shooter pe un ton profund meditativ.

— Şi singura posibilitate de a lămuri o chestie ca asta, continuă Mort, adică de a decide cine a copiat de la cine, este să afli cine a scris mai întâi cuvintele.

Ţintui ochii albaştri-spălăciţi ai lui Shooter cu propria sa privire tăioasă şi fermă. Undeva prin apropiere un pitigoi negru ciripi plin de importanţă într-un pâlc de arbori, apoi tăcu.

— Nu eşti şi tu de aceeaşi părere?

— Io zic că da, admise Shooter. Tocmai d-aia am bătut atâta cale pân-aci, din Mississippi.

Mort auzi uruitul unui vehicul care se apropia. Amândoi se întoarseră în direcția aceea și văzură autoturismul de teren Scout al lui Tom Greenleaf venind de pe dealul din apropiere, trăgând în urma sa un mic ciclon de frunze uscate. Tom, un bărbat zdravăn și sănătos de șaptezeci și ceva de ani, născut și crescut în Tashmore, era paznic și îngrijitor pentru toate locurile de pe malul acesta al lacului pe care Greg Carstairs nu le mai putea dovedi. În trecere, Tom ridică mâna în chip de salut. Mort făcu și el cu mâna. Shooter își mișcă mâna de la subsuoară și îndreptă un deget spre Tom cu un gest prietenos care vorbea într-un fel nedeslușit despre foarte mulți ani petrecuți la țară, despre nenumăratele și aproape uitatele prilejuri în care îi salutase cu exact același gest relaxat pe șoferii aflați în trecere în camioane, tractoare, mașini de întors și de balotat fânul. Apoi, după ce mașina lui Tom dispăru din vedere, își aduse mâna la loc, astfel încât brațele-i stăteau din nou încrucișate. În timp ce frunzele răscolite se reașezau pe asfalt, își îndreptă încă o dată privirea răbdătoare, neclintită, aproape eternă asupra feței lui Mort Rainey.

— Despre ce vorbeam? întrebă el aproape cu blândețe.

— Încercam să stabilim proveniența, spuse Mort. Asta înseamnă...

— Știu ce înseamnă, spuse Shooter, binevoind să-l învrednicească pe Mort cu o privire care era în același timp calmă și ușor disprețuitoare. Știu că port niște haine de țăran, și am o mașină de țăran, și provin dintr-o veche familie de țărani, și poate că asta mă face să fiu eu însumi un țăran, dar nu e obligatoriu să fiu un țăran *prost*.

— Nu, admise Mort. Nu mi se pare c-ar fi obligatoriu. Dar nici dacă ești deștept nu înseamnă că obligato-

riu eşti şi cinstit. De fapt, cred că mai des se întâmplă să fie pe dos.

— Chiar de n-aş fi ştiut-o, puteam să-mi dau seama oricum ce fel de om eşti, răspunse sec Shooter, iar Mort simţi cum roşeşte.

Nu-i plăcea să fie luat peste picior şi rareori se întâmpla să fie ironizat, dar Shooter tocmai o făcuse cu uşurinţa cu care un vânător experimentat ar fi doborât un disc din argilă la un concurs de tir.

Speranţele sale de a-l prinde cu cioara vopsită pe Shooter scăzură considerabil. Nu chiar la zero, dar pe-aproape. Deştept şi ironic nu însemnau acelaşi lucru, dar acum bănuia că Shooter putea fi şi una, şi alta. Totuşi nu avea nici o noimă să prelungească întrevederea. Nu avea nici un chef să zăbovească în preajma acestui individ mai mult decât era nevoie. Într-un fel straniu, aşteptase cu nerăbdare această confruntare, din momentul în care devenise sigur că era inevitabilă încă o confruntare — poate numai pentru că astfel se producea o ruptură într-o rutină care deja devenise plictisitoare şi neplăcută. Acum, dorea să se sfârşească. Nu mai era sigur că John Shooter era nebun — nu complet, oricum —, dar credea că tipul putea fi periculos. Era atât de implacabil, fir-ar să fie! Decise să scoată asul din mânecă şi să pună capăt poveştii.

— Când ai scris povestirea, domnule Shooter?

— Poate că nu mă cheamă Shooter, spuse bărbatul, părând vag amuzat. Poate că e doar un pseudonim.

— Înţeleg. Şi care-i numele adevărat?

— Da' n-am zis că nu e; am spus doar „poate". În orice caz, asta nu are legătură cu afacerea noastră.

Vorbea cu seninătate, părând mai interesat de un nor care străbătea cu încetineală bolta albastră, îndreptându-se către soarele ce se mişca spre apus.

— OK, spuse Mort, dar momentul când ai scris povestea aia are.

— Am scris-o acum șapte ani, spuse el, continuând să studieze norul, care atinsese între timp marginea soarelui și căpătase o tivitură aurie. În 1982.

„Bingo!", zise Mort în gând. „O fi sau n-o fi un nemernic viclean, dar a căzut direct în capcană. A luat povestirea din culegere, e clar. Și, văzând că *Toată lumea părăște* a fost publicată în 1983, s-a gândit că orice dată anterioară ar fi potrivită. Trebuia să citești pagina de copyright, nenică."

Așteptă să-l cuprindă simțământul de triumf, dar nici vorbă de așa ceva. Doar o vagă ușurare dată de gândul că zbanghiul ăsta putea fi trimis frumușel la plimbare fără prea multă agitație. Totuși era curios; era blestemul tagmei din care făcea parte. De exemplu, de ce tocmai această poveste, care nu se încadra deloc în stilul său obișnuit, fiind de-a dreptul atipică? Și dacă tot avea de gând să-l acuze de plagiat, de ce să se oprească la o povestire obscură, când ar fi putut să încropească același gen de manuscris aproape identic cu un best-seller, precum *Băiatul flașnetarului? Aia* ar fi fost într-adevăr o chestie picantă; asta era aproape o glumă.

„Cred că i s-a părut că ar fi trebuit să muncească prea mult ca să copieze un roman", își zise Mort.

— De ce ai așteptat atât de mult? întrebă el. Vreau să spun că au trecut deja șase ani de când mi-a apărut culegerea de povestiri, în 1983. Acum intrăm în al șaptelea an.

— Pentru că n-am știut, spuse Shooter. Își desprinse privirea de pe nor și începu din nou să-l cerceteze pe Mort cu acea privire jenantă, vag disprețuitoare. Voi, știa, am impresia că vă închipuiți că toată lumea din Ame-

rică, dacă nu chiar toată lumea din toate țările în care vă sunt publicate cărțile, citește tot ce ați scris.

— Nu cred că-mi fac asemenea iluzii, spuse Mort și de data asta venise rândul lui să o spună tăios.

— Ceea ce nu-i adevărat, continuă Shooter, ignorând ceea ce spusese Mort cu aceeași seninătate înfricoșătoare și cu aceeași concentrare neabătută. Nu e câtuși de puțin adevărat. N-am văzut povestirea aia până la mijlocul lui iunie, anul ăsta.

Mort se gândi să spună: „Ei, să vezi drăcie, Johnny băiatule, nici eu n-am văzut-o pe nevastă-mea în pat cu un alt bărbat până la mijlocul lui mai!" Oare ar fi reușit să-l scoată dintr-ale lui pe Shooter dacă ar fi rostit cu glas tare o chestie ca asta?

Se uită la fața individului și ajunse la concluzia că nu. Seninătatea dispăruse din ochii aceia spălăciți așa cum ceața se risipește de pe dealuri într-o zi care se anunță a fi toridă. Acum Shooter arăta ca un preot fundamentalist pe cale să împrăștie o porție generoasă de flăcări și pucioasă asupra capetelor plecate și tremurânde ale turmei sale de credincioși, și pentru prima oară Mort Rainey se simți cu adevărat și personal înspăimântat de individ. Și totuși și el continua să fie mânios. Gândul pe care-l avusese spre finalul primei sale întrevederi cu „John Shooter" îi revenise în minte: speriat sau nu, al naibii să fie dacă o să stea să asculte pasiv acuzațiile de furt ale acestui om — mai ales acum după ce falsitatea acuzațiilor fusese dezvăluită chiar de către acesta.

— Dă-mi voie să ghicesc, spuse Mort. Faci parte dintre acei oameni prea pretențioși în privința lecturilor ca să-și piardă timpul cu prostiile pe care le scriu eu. Tu te păstrezi pentru autori precum Marcel Proust și Thomas Hardy, așa e? Noaptea, după ce-ai terminat

de muls vacile, îți place să aprinzi unul din felinarele alea sănătoase de țară, să-l așezi pe masa din bucătărie — care e, bineînțeles, acoperită cu o agreabilă față de masă în carouri albe și roșii — și să te destinzi cu câteva pagini din *În căutarea timpului pierdut* sau din *Tess*. Și poate că în week-end îți vine cheful să te destrăbălezi niței și citești ceva din Erskine Caldwell sau Annie Dillard. De fapt, unul dintre prietenii tăi te-a anunțat că ți-am copiat povestea pe care-ai scris-o cu trudă. Este că așa s-a întâmplat, domnule Shooter... sau cum te-o fi chemând?

Vocea lui căpătase accente tăioase și constată cu surprindere că era cât pe ce să se înfurie de-a binelea. Dar, descoperi el, surprinderea nu era *totală*.

— Nu. Eu n-am nici un prieten. Shooter vorbea cu tonul sec al unuia care declară niște fapte. N-am prieteni, n-am rude, nici nevastă. Am un locșor la vreo 32 de kilometri de Perkinsburg, și chiar am o față de masă în carouri pe masa din bucătărie — dacă tot ai pomenit de ea —, dar avem curent electric în orășelul nostru. Nu folosesc felinarele cu gaz decât atunci când e furtună și se oprește lumina.

— Bravo ție, spuse Mort.

Shooter ignoră sarcasmul.

— Am locul ăla de la taică-meu și am mai făcut niște îmbunătățiri cu bani moșteniți de la bunica. Am într-adevăr o cireadă de vaci de lapte, vreo douăzeci de capete, ai avut și aici dreptate, iar seara scriu povestiri. Presupun că ai un computer din ăla modern, cu ecran, dar eu mă descurc binișor cu o mașină de scris veche.

Rămase tăcut și, preț de o clipă, amândoi ascultară foșnetul aspru al frunzelor răscolite de vântul ușor de după-amiază târzie care se stârnise.

— Cât despre faptul că povestea ta e la fel cu a mea, am descoperit asta singur-singurel. Știi, mă gândeam să vând ferma. Îmi făceam socoteala că, dacă aș avea mai mulți bani, aș putea să scriu în timpul zilei, când am mintea odihnită, nu numai după căderea nopții. Agentul din Perkinsburg a vrut să mă duc să mă întâlnesc cu un tip din Jackson, care are o mulțime de ferme de lapte în Miss'ippi. Nu-mi place să merg cu mașina mai mult de 15–25 de kilometri o dată — m-apucă durerea de cap, mai ales dacă trebuie să mai merg și prin oraș, fiindcă acolo îi lasă pe toți nebunii să umble pe străzi —, așa că am luat autobuzul. Mă pregăteam să plec și deodată mi-am amintit că nu-mi luasem nimic de citit. *Urăsc* să am de mers mult cu autobuzul fără să am la mine ceva de citit.

Mort se pomeni că încuviințează din cap, fără voia lui. Și lui îi displăcea să călătorească — cu autobuzul, cu trenul, cu avionul sau cu mașina — fără ceva de citit, ceva mai consistent decât un ziar.

— În Perkinsburg nu există stație de autobuz — Greyhound[27]-ul doar se oprește la drugstore-ul Rexall vreme de vreo cinci minute, după care, pe-aici ți-e drumul. Trăsesem deja ușa autobuzului și începusem să urc treptele când mi-am dat seama că aveam mâinile goale. L-am întrebat pe șofer dacă vrea să mă aștepte și mi-a zis că al naibii să fie dacă mai stă vreun pic, că și-așa era în întârziere și că urma să plece peste trei minute, după ceasul lui de buzunar. Dacă mă-ntorceam până atunci, foarte bine, iar dacă nu, puteam să-l pup în fund când ne-am fi întâlnit din nou.

[27] Celebră companie americană de transport pentru persoane. (*N. t.*)

„Vorbește ca un povestitor", își zise Morton. „Să fiu al naibii dacă nu." Încercă să-și șteargă din minte acest gând — căci nu părea o direcție prea bună de gândire —, dar nu prea reuși.

— Ei bine, am dat fuga în drugstore. În magazinul ăla din Perskinsburg se găsește unul dintre suporturile alea demodate din sârmă, pe care poți să le întorci ca să ajungi ușor la cartea pe care o vrei, exact ca ăla din magazinul general din apropiere de casa ta.

— Bowies's?

Shooter încuviință din cap.

— Da, despre ăla vorbesc. În tot cazul, am luat la întâmplare prima carte care s-a nimerit. Din ce-am apucat să văd din copertă, putea să fie și o ediție ieftină a Bibliei. Dar nu era. Era cartea ta de povestiri. *Toată lumea părăște*. Și, din câte știu, *chiar erau* povestirile tale. Toate, în afară de asta.

„Trebuie să-l oprești imediat. Încearcă să-și ia avânt, așa că trebuie numaidecât să-i tai aripile."

Dar descoperi că nu voia s-o facă. Poate că Shooter era scriitor. Îndeplinea ambele criterii principale: relata o poveste pe care voiai s-o asculți până la capăt, chiar dacă bănuiai cum are să se termine, și era plin de șmecherii ca veceu' de hârtii.

În loc să spună ceea ce ar fi trebuit să spună — și anume că, chiar dacă făceai un efort uriaș de imaginație și ajungeai la concluzia că Shooter spunea adevărul, el, Mort, îl întrecuse cu doi ani în scrierea acelei povestiri mizerabile — se auzi vorbind:

— Deci ai citit „Vremea însămânțării" în autobuz în timp ce te duceai la Jackson ca să-ți vinzi ferma, în iunie, anul trecut.

— Nu, de fapt am citit-o la întoarcere. Am vândut ferma și m-am întors tot cu un Greyhound, având în buzunar un cec de 60 000 de dolari. Citisem primele șase povestiri la dus. Nu mi s-a părut c-ar fi niște mari chestii, dar mi-au ținut de urât.

— Mulțumesc.

Shooter îl cercetă scurt.

— Nu ți-am făcut nici un compliment.

— De parcă n-aș ști.

Shooter cugetă la replica lui preț de o clipă, apoi sălta din umeri.

— În tot cazul, am mai citit două la întoarcere... și pe urmă pe aia. Povestirea mea.

Se uită la nor, care acum se preschimbase într-o masă diafană de aur scânteietor, apoi, din nou la Morton. Avea fața la fel de imperturbabilă, dar Mort înțelese deodată că se înșelase amarnic când crezuse că acest om ar poseda măcar o fărâmă de pace lăuntrică sau de seninătate. De fapt, luase drept acele calități mantia de fier a stăpânirii de sine cu care Shooter se învești mântase ca să se abțină să nu-l ucidă pe Morton Rainey cu mâinile goale. Fața era calmă, dar în ochii lui scânteia văpaia celei mai profunde și mai sălbatice furii pe care Mort o văzuse vreodată. Înțelese că făcuse o mare prostie când urcase poteca dinspre lac ca să ajungă la ceea ce putea să se transforme în propria sa moarte provocată de mâinile acestui individ. Avea în față un tip îndeajuns de nebun — în ambele sensuri ale acestui cuvânt — ca să săvârșească o crimă.

— Sunt surprins că nimeni nu ți-a atras atenția asupra acestei povestiri până acum — nu seamănă cu celelalte, absolut deloc.

Vocea lui Shooter rămăsese calmă, dar Mort o recepta acum ca pe vocea unui om care face uriaşe eforturi să se abţină să nu se repeadă să-l ciomăgească, poate chiar să-l sugrume; vocea unui om care ştie că tot imboldul de care avea nevoie ca să treacă graniţa dintre discuţie şi crimă era să-şi audă propriul glas începând să urce în spirală către registrele de mânie amăgită; vocea unui om care ştie cu cât uşurinţă se poate transforma într-o fiară însetată de sânge.

Mort se simţi dintr-o dată ca un om aflat într-o cameră întunecată împânzită de fire-capcană subţiri, fiecare fiind legat la pachete de explozibil. Era greu de crezut că, în urmă cu doar câteva clipe, se simţise stăpân pe situaţie. Problemele lui — Amy, incapacitatea sa de a scrie — păreau acum nişte siluete lipsite de importanţă într-un peisaj neimportant. Într-un fel, încetaseră să mai fie probleme. În acel moment nu avea decât o singură problemă, şi anume să rămână în viaţă atât cât să se întoarcă măcar acasă, darămite să mai apuce să vadă şi apusul de soare.

Deschise gura, apoi o închise la loc. Nu îndrăznea să spună nimic, nu acum. Camera era plină de fire-capcană.

— Sunt *foarte* surprins, repetă Shooter cu acea voce grea şi egală, care acum lăsa impresia unei hidoase parodii a calmului.

Mort se auzi spunând:

— Nevastă-mea. Nu i-a plăcut. A zis că nu seamănă cu nimic din ce-am scris până atunci.

— Cum ai pus mâna pe ea? întrebă Shooter vorbind rar şi pe un ton fioros. Ăsta e un lucru pe care chiar vreau să-l aflu. Cum dracu' a ajuns un căcănar de scârţa-scârţa pe hârtie, plin de bani ca tine, într-un orăşel de trei lulele din Mississippi ca să-mi fure nenorocita aia de

poveste? Aș mai vrea să știu și de ce, doar dacă nu cumva le-oi fi furat și pe celelalte, dar deocamdată aș fi mulțumit să știu numai cum ai făcut-o.

Nedreptatea monstruoasă a acestei afirmații îi stârni lui Mort din nou mânia, ca o sete neostoită. O clipă uită că se afla aici, pe Lake Drive, singur cu acest nebun din Mississippi.

— Las-o baltă, spuse el cu asprime.

— S-o las baltă? întrebă Shooter uitându-se la Mort cu un soi de uimire nătângă. S-o las baltă? Ce dracu' vrei să spui cu asta?

— Ai spus că ai scris povestea în 1982, zise Mort. Eu cred că am scris-o pe-a mea pe la sfârșitul lui 1979. Nu-mi amintesc data exactă, dar știu că a fost publicată pentru prima oară în iunie 1980. Într-o revistă. Ți-am luat-o înainte cu doi ani, domnule Shooter sau cum te-o fi chemând. Dacă vreunul dintre noi are motiv să se plângă de plagiat, ăla-s eu.

Mort nu-l văzu pe om mișcându-se. La un moment dat, stăteau amândoi lângă mașina lui Shooter, uitându-se unul la celălalt; în clipa următoare, se pomeni împins în portiera mașinii, cu mâinile lui Shooter încleștate pe antebrațele sale și cu fața acestuia aproape lipită de a sa, frunțile lor atingându-se. Între cele două poziții, n-a simțit decât foarte neclar cum a fost mai întâi înșfăcat și apoi răsucit.

— Minți! spuse Shooter și în respirația sa se simți o adiere uscată de scorțișoară.

— Pe dracu', mint! zise Mort și năpusti înainte, împotrivindu-se greutății individului, care-l presa de portieră.

Shooter era puternic, aproape cu siguranță mai puternic ca Morton Rainey, dar Mort era mai tânăr, mai so-

lid și putea să se împingă în mașina oponentului său. Reușii să scape din strânsoarea lui Shooter, care se pomeni împins în spate și se împletici doi sau trei pași.

„Acum o să mă atace", se gândi Mort. Deși nu se mai bătuse din clasa a patra, când se încăierase cu un băiat în curtea școlii, era uluit să constate că avea mintea limpede și calmă. „O să ne caftim din pricina tâmpeniei ăleia de povestiri. Foarte bine. Și-așa n-aveam altceva de făcut azi."

Dar încăierarea nu avu loc. Shooter își ridică mâinile, se uită la ele, observă că avea pumnii strânși... și îi forță să se desfacă. Mort observă cât efort a fost nevoit să depună omul ca să-și reimpună mantia stăpânirii de sine și căzu într-un soi de admirație. Shooter își duse palma la gură și-și șterse buzele cu ea, cu gesturi foarte lente și atent studiate.

— Dovedește-o, spuse el.

— Nici o problemă. Vino la mine acasă. O să-ți arăt mențiunea de pe pagina de copyright a cărții.

— Nu, spuse Shooter. Nu mă-nteresează *cartea*, nu mă-nteresează câtuși de puțin *cartea*. Tu să-mi arăți *povestirea*. Să-mi arăți revista în care apare povestirea, ca s-o citesc cu ochii mei.

— N-am revista aici.

Tocmai se pregătea să mai spună ceva, dar Shooter își îndreptă privirea spre cer și scoase un singur hohot de râs. Sunetul se auzi la fel de sec ca o secure care despică niște surcele.

— Nu, spuse el. În ochi continua să-i joace văpaia furiei, dar părea să-și fi recăpătat stăpânirea de sine. Nu, cred și io că n-o ai.

— Ascultă-mă, spuse Mort. În condiții normale, ăsta e doar un loc unde eu și soția mea venim vara. Am aici exemplare din cărțile mele și câteva ediții străine, dar am

publicat și-ntr-o mulțime de reviste — articole, eseuri și povestiri. Revistele alea sunt în locuința în care stăm tot timpul anului. Cea din Derry.

— Atunci, de ce nu ești acolo, acum? întrebă Shooter.

În ochii săi, Mort citi atât neîncrederea cât și o satisfacție exasperantă — era limpede că Shooter se așteptase ca el să încerce să se fofileze, ca să iasă din situația aceea, iar în mintea lui Shooter, exact asta făcea Mort. Sau încerca să facă.

— Sunt aici pentru că... Se opri. De unde-ai știut că sunt aici?

— Păi m-am uitat pe spatele cărții pe care am cumpărat-o, spuse Shooter și lui Mort îi veni să-și dea cu palma în frunte de frustrare și pentru că dintr-o dată se luminase.

Bineînțeles — pe spatele ambelor ediții ale cărții *Toată lumea părăște*, de lux și de buzunar, se afla o poză de-a lui. Amy i-o făcuse și era foarte reușită. El se afla în prim-plan, iar casa se vedea în spate, pe fundalul lacului Tashmore. Dedesubt scria simplu: *Morton Rainey la locuința sa din vestul statului Maine*. Așa că Shooter venise în vestul statului Maine și probabil că nu fusese nevoit să viziteze barurile și/sau drugstore-urile din prea multe orășele până să găsească pe vreunul care să zică: „Mort Rainey? Cum să nu! Are o casă lângă Tashmore. De fapt, suntem prieteni buni."

Ei bine, în orice caz, asta lămurea întrebarea.

— Sunt aici pentru că eu și soția mea am divorțat, spuse el. Tocmai s-a încheiat. Ea a rămas în Derry. În orice alt an, casa de aici ar fi fost nelocuită.

— Îhî, spuse Shooter.

Tonul vocii lui îl înfurie din nou pe Mort. „Minți", spunea acel ton, „dar în cazul ăsta nu contează prea

mult. Pentru că am știut că o să minți. În definitiv, minciuna e ocupația ta principală, nu?"

— Ei bine, te-aș fi găsit oricum, ori aici, ori acolo.

— Te cred, spuse Mort. Cu toate acestea, te înșeli. Sau vrei să mă înșeli. Îți fac hatârul să cred că e doar o eroare, fiindcă *pari* îndeajuns de sincer...

Oh, Dumnezeule, cât era de adevărat.

— ... dar eu am publicat povestirea aceea cu doi ani mai devreme decât zici tu că ai scris-o.

Văzu din nou acea licărire de nebunie în ochii lui Shooter, care dispăru apoi. Nu potolită, ci doar ținută în lesă, așa cum ții în lesă un câine rău.

— Și zici că revista asta e la cealaltă casă a ta?

— Da.

— Iar în revistă e publicată povestea ta.

— Da.

— Iar data acelei reviste e iunie 1980.

— Da.

La început, tot acest interogatoriu laborios (fiecare întrebare era precedată de o pauză lungă, contemplativă) îi crease o stare de nerăbdare, dar acum simțea un pic de speranță; era ca și cum omul încerca să asimileze adevărul rostit de Mort... un adevăr, își zise Mort, pe care o parte din „John Shooter" trebuie să-l fi știut tot timpul, pentru că asemănarea aproape desăvârșită dintre cele două povestiri *nu era* o coincidență. Credea încă ferm acest lucru, dar ajunsese la ideea că era posibil ca Shooter să nu-și amintească în mod conștient că săvârșise un plagiat. Pentru că individul era fără doar și poate nebun.

Nu-i mai era la fel de teamă ca atunci când văzuse pentru prima oară ura și furia jucând în ochii lui Shooter, ca reflexia unui șopron cuprins de un incendiu devastator. Când îl îmbrâncise, omul se clătinase și se îm-

pleticise în spate, iar Mort era de părere că, dacă s-ar fi ajuns la luptă, ar fi fost în stare să-i țină piept... sau poate chiar să-l pună la pământ.

Totuși era mai bine dacă nu se ajungea la așa ceva. În chip ciudat, începuse să-l compătimească pe Shooter.

Care, între timp, își continua impasibil șirul întrebărilor.

— Și cealaltă casă — aia în care stă soția ta acum — se află tot în Maine?

— Da.

— Nevastă-ta e acolo?

— Da.

De data asta urmă o pauză mult mai mare. Într-un fel straniu, Shooter îi amintea lui Mort un computer care procesează o cantitate mare de informații. În cele din urmă, acesta zise:

— Îți dau trei zile.

— Foarte generos din partea ta, spuse Mort.

Buza de sus a lui Shooter se trase înapoi de peste niște dinți care erau prea uniformi ca să fie altceva decât o proteză comandată prin poștă.

— Să nu-ncerci să mă iei peste picior, fiule, spuse el. Mă străduiesc cât pot să-mi țin cumpătul și chiar reușesc asta, dar...

— Tu! strigă Mort la el. Dar *cu mine*, cum rămâne? E incredibil! Apari ca din pământ și mă acuzi de cel mai grav lucru de care poate fi acuzat un scriitor, iar când îți spun că am dovada că ori te înșeli, ori minți de îngheață apele, începi să te feliciți pentru faptul că-ți ții cumpătul! *Incredibil!*

Shooter mijì ochii și-l privi cu viclenie.

— Dovada? spuse el. Nu văd nici o dovadă. Te aud vorbind, dar *vorbele nu-s* o dovadă.

— Dar ți-am spus! strigă Mort. Se simțea neajutorat, ca un om care încearcă să boxeze cu o pânză de păianjen. Ți-am *explicat* cum stau lucrurile!

Shooter se uită la Mort un lung moment, apoi se întoarse și vârî mâna prin geamul deschis al mașinii.

— Ce faci acolo? îl întrebă Mort cu vocea încordată.

Acum simțea cum adrenalina îi inundă corpul, pregătindu-l pentru luptă sau pentru fugă... probabil pentru varianta a doua, dacă Shooter ar fi scos la iveală pistolul ăla mare pe care Mort îl și văzuse cu ochii imaginației.

— Nu te-agita, îmi iau doar țigările, spuse Shooter.

Când scoase mâna din mașină, ținea în ea un pachet roșu de Pall Mall, pe care-l luase din torpedo.

— Vrei și tu una?

— Le am pe-ale mele, răspunse Mort destul de îmbufnat și-și scoase pachetul vechi de L & M din buzunarul de sub cămașa groasă din flanel roșu.

Își aprinseră câte o țigară, fiecare cu chibritul propriu.

— Dac-o ții tot așa, o să ne luăm la bătaie, spuse Shooter în cele din urmă. Și nu vreau asta.

— Păi, la naiba, nici eu nu vreau.

— O parte din tine vrea, îl contrazise Shooter. Continuă să-l studieze pe Mort pe sub pleoapele lăsate, cu acea expresie de șiretenie țărănească. O parte din tine chiar asta vrea. Dar nu cred că doar eu sau povestea mea te fac să vrei să te bați. Cine știe ce altă albină ai sub pătură care te-a scos din țâțâni, iar chestia *aia* o face pe *asta* mai dificilă. O parte din tine vrea să se bată, dar ce nu înțelegi este că, dacă începem să ne batem, n-o să se termine până când nu moare unul dintre noi.

Mort căută un semn care să-i sugereze că Shooter exagera de dragul efectului, dar nu văzu nici unul. Simți dintr-o dată un fior pe șira spinării.

— Așa că o să-ți dau trei zile. Poți s-o suni pe fosta nevastă și să-i zici să-ți trimită revista cu povestea ta, dacă există o asemenea revistă. Iar eu o să mă-ntorc. Nu există nici o revistă, firește. Cred că amândoi știm asta. Dar îmi faci impresia unui om care are nevoie de o lungă perioadă de gândire profundă.

Se uită la Morton cu o expresie deconcertantă de milă severă.

— N-ai crezut c-o să te prindă vreodată cineva, este? întrebă el. Pe bune că n-ai crezut.

— Dac-o să-ți arăt revista, o să pleci? întrebă Mort. Vorbea mai mult cu el însuși decât cu Shooter. Cred că ceea ce aș vrea să știu cu adevărat este dacă merită sau nu să fac acest efort.

Brusc, Shooter deschise portiera și se așeză la volanul mașinii. Lui Mort i se păru ușor înfiorătoare ușurința cu care era în stare să se miște individul.

— Trei zile. Folosește-le cum poftești, domnu' Rainey.

Porni motorul, care scotea un șuierat ușor, caracteristic pentru supapele care trebuie rectificate, iar mirosul fumului de petrol ieșit prin țeava de eșapament veche poluă aerul după-amiezii târzii.

— Ce-i corect e corect, ce-i drept e drept. Primul lucru a fost să te aduc în locul în care vezi și singur că te-am adus și din care să nu te mai poți fofila așa cum probabil că te-ai fofilat din toate încurcăturile pe care le-ai provocat toată viața. Ăsta a fost primul lucru.

Se uită la Mort cu o privire lipsită de expresie, prin geamul portierei.

— Al doilea lucru, spuse el, e adevăratul motiv pentru care am venit.

— Și care-i ăla? se auzi Mort spunând.

Era ciudat și enervant de-a dreptul, dar simțea cum sentimentul acela de vinovăție se abate neîndurător asupra lui, ca și cum chiar făcuse lucrul de care-l acuza acest descreierat rustic.

— O să vorbim despre asta, spuse Shooter și puse în mișcare mașina străveche. Între timp, gândește-te la ce e corect și la ce e cinstit.

— Nu ești întreg la minte! strigă Mort, dar mașina lui Shooter rula deja pe Lake Drive spre punctul de confluență cu Route 23.

O urmări cu privirea până când dispăru din câmpul vizual, după care se întoarse acasă mergând agale. Pe măsură ce se apropia, își simțea mintea tot mai golită. Furia și teama dispăruseră. Se simțea doar înfrigurat, obosit și tânjind după o căsnicie care nu mai era și care începea să i se pară că nu existase niciodată.

11

Telefonul începu să sune când se afla la jumătatea aleii care urca abrupt de la Lake Drive până la casă. Mort o porni la fugă, știind că n-o să ajungă la timp, dar continuând să alerge și dojenindu-se pentru această reacție prostească. Apropo de câinii lui Pavlov!

Deschisese ușa din plasă pentru țânțari și tocmai se opintea să deschidă ușa interioară când telefonul tăcu. Intră, închise ușa și se uită la telefonul așezat pe un birouaș antic pe care Amy îl cumpărase la un târg de vechituri din Mechanic Falls. În acele momente, își putea imagina cu ușurință că telefonul se uita la el cu nerăbdare mecanică studiată: „Nu mă-ntreba, șefu'... Nu eu

fac știrile! Eu doar le relatez." Se gândi că ar trebui să-și cumpere un aparat din alea noi, care înregistrează mesajele... sau poate că nu. Gândindu-se mai bine, își dădu seama că telefonul nu se număra printre jucăriile sale favorite. Cine voia cu adevărat să te audă până la urmă suna din nou.

Își pregăti un sandviș și un castron cu supă și pe urmă descoperi că nu avea chef de ele. Se simțea singur, nefericit și ușor molipsit de nebunia lui Shooter. Nu-l surprinse prea tare să constate că suma acestor simțăminte era somnolența. Începu să arunce priviri pline de dor spre canapea.

„Bine", îi șopti o voce interioară. „Ține minte totuși că poți să fugi, dar n-ai cum să te-ascunzi. Tămpenia asta n-o să dispară când o să te trezești."

Asta era foarte adevărat, își zise el, dar, până una alta, totul avea să dispară, ceea ce ar fi fost o binecuvântare. Singurul lucru pe care-l poți spune fără ezitare despre soluțiile pe termen scurt e că sunt mai bune decât nimic. Decise că o să sune acasă (mintea lui stăruia să considere casa din Derry drept „acasă", și avea bănuiala că lucrul acesta va rămâne multă vreme neschimbat), o s-o roage pe Amy să caute numărul din *EQMM* în care-i apăruse „Vremea însămânțării" și apoi să-l trimită prin poșta rapidă. După aceea o să se întindă pe canapea vreo două ore. Se va trezi în jurul orei șapte, se va duce în biroul lui de lucru cu forțe proaspete, ca să mai scrie niște prostii.

„Iar dac-o să păstrezi atitudinea asta, chiar că numai prostii o să scrii", îi reproșă vocea lăuntrică.

— Du-te dracu', îi replică Mort — unul dintre puținele avantaje ale traiului de unul singur, din câte putuse să-și dea seama, era că puteai să vorbești cu tine însuți

cu glas tare fără să ai pe cineva prin preajmă care să se întrebe dac-ai înnebunit.

Ridică receptorul și formă numărul din Derry. Ascultă obișnuitele clicuri care însoțeau stabilirea conexiunilor interurbane și apoi cel mai iritant dintre toate sunetele telefonice: semnalul de ocupat. Amy vorbea la telefon cu cineva și, când Amy se punea pe vorbit, conversația putea să dureze ore în șir. Poate chiar zile.

— Of, băga-mi-aș, nemaipomenit! strigă Mort și trânti receptorul în furcă atât de tare încât făcu să clincăne clopotul soneriei.

Ei, ia să-mi spui acum, omulețule, ce faci?

Își zise că ar putea s-o sune pe Isabelle Fortin, care locuia peste drum de ei, dar dintr-o dată i se păru un efort mult prea mare și, pe deasupra, și o bătaie de cap în plus. Isabelle era deja atât de implicată în despărțirea lor încât mai lipsea să-i filmeze în dormitor. Pe de altă parte, era deja trecut de cinci — iar revista nu avea cum să pornească de-a lungul traseului poștal dintre Derry și Tashmore decât a doua zi de dimineață, indiferent la ce oră era pusă la poștă în cursul acelei zile. O să încerce s-o sune mai târziu pe Amy, iar dacă linia telefonică era tot ocupată (sau dacă Amy încă nu va fi terminat aceeași convorbire), o va suna totuși pe Isabelle. Pe moment, cântecul de sirenă al canapelei din living-room era prea puternic ca să i se poată împotrivi.

Mort scoase telefonul din priză — oricine o fi încercat să-l sune pe când venea pe alee va trebui să mai aștepte puțin, vă rog și mulțumesc — și se duse în living.

Își aranjă pernele în pozițiile familiare, una sub cap și cealaltă sub ceafă, și se uită pe fereastră la lac, unde soarele apunea la capătul unei lungi și spectaculoase traiectorii aurii. „Niciodată în viață nu m-am simțit atât de singur și

de îngrozitor", își zise el cu oarecare uimire. Apoi pleoapele i se închiseră peste ochii injectați, iar Mort Rainey, care încă nu descoperise ce este cu adevărat groaza, adormi.

12

Visă că se afla într-o clasă, la școală.

Era o clasă familiară, deși n-ar fi putut să spună exact de ce. Era în aceeași clasă cu John Shooter. Shooter ținea la subsuoară o pungă de băcănie. Luă o portocală din pungă și începu s-o arunce în sus, apoi o prindea, și iar o arunca în sus, cu gesturi premeditate. Se uita în direcția lui Mort, dar nu *la* Mort; privirea lui părea fixată pe ceva aflat dincolo de umărul lui Mort. Acesta se întoarse și văzu un perete din blocuri de zgură, o tablă neagră și o ușă care avea panoul de sus din sticlă mată. După o clipă, reuși să deslușească inscripția scrisă pe partea cealaltă a geamului:

BINE AȚI VENIT LA ȘCOALA VIEȚII DURE.

Scrisul de pe tablă era mai ușor de citit:

VREMEA ÎNSĂMÂNȚĂRII
Povestire de Morton Rainey.

Deodată ceva trecu șuierând peste umărul lui Mort, ratând „la mustață" capul. Portocala. În timp ce Mort se trăgea speriat înapoi, portocala se lovi de tablă, se desfăcu scoțând un sunet de fruct putred zdrobit, împrăștiind sânge peste ceea ce scria acolo.

Se întoarse către Shooter și strigă la el cu o voce nesigură, dojenitoare:

— Încetează!

Shooter bagă din nou mâna în pungă.

— Da' ce-ai pățit? întrebă el cu o voce calmă și severă. Nu mai recunoști portocalele roșii atunci când le vezi? Ce fel de scriitor ești tu?

Aruncă încă o portocală, care împrăștie lichidul stacojiu peste numele lui Mort și începu să se prelingă încet pe perete.

— Ajunge! țipă Mort, dar Shooter vârî din nou mâna lent, implacabil, în pungă.

Degetele lui lungi și bătătorite se înfipseră în coaja portocalei pe care o scosese; prin porii portocalei, sângele începu să iasă la iveală ca niște picături de sudoare.

— Ajunge! Ajunge! Te rog! Încetează! Recunosc, recunosc orice, recunosc totul, dacă te oprești! Orice, dacă te oprești! Dacă te...

13

...oprești, dacă te oprești...

Se prăbușea.

Mort se prinse de marginea canapelei la țanc ca să evite o călătorie scurtă și probabil dureroasă până la podeaua living-ului. Se rostogoli spre speteaza canapelei și rămase o clipă nemișcat, strângând pernele cu mâinile, tremurând și încercând să se agațe de cozile zdrențuite ale visului.

Ceva despre o clasă, niște portocale cu sânge și școala vieții dure. Chiar asta se întâmpla, iar restul deja dis-

păruse. Fusese ceva real, indiferent ce-o fi fost. Mult prea real.

În sfârșit deschise ochii, dar nu prea mai avea ce să vadă; soarele apusese de mult. Se simțea îngrozitor de țeapăn, mai ales la baza gâtului, și bănuia că dormise cel puțin patru ore, poate chiar cinci. Merse pe pipăite către întrerupătorul de lumină din living, reușind de data asta să evite măsuța de cafea octogonală cu tăblie de sticlă (avea senzația că măsuța aia era semisimțitoare, fiindcă după căderea întunericului își schimba ușor poziția ca să-i zdrelească mai bine picioarele) și apoi se duse în holul de la intrare ca să mai încerce o dată s-o prindă la telefon pe Amy. În drum, se uită la ceasul de la mână. Era zece și un sfert. Dormise mai mult de cinci ore... și nu era prima dată. Și, judecând după experiența din trecut, nici măcar n-o să plătească pentru asta zvârcolindu-se în pat toată noaptea, ci o să adoarmă de îndată ce o să pună capul pe perna din dormitor.

Ridică receptorul și trecu printr-un moment de nedumerire când îl duse la ureche și nu auzi decât o liniște desăvârșită. Apoi își aminti că scosese din priză blestemăția de aparat. Trase firul printre degete până ajunse la ștecăr, îl întoarse ca să-l bage în priză... și se opri. De acolo putea să se uite afară prin mica fereastră din stânga ușii. Asta îi oferea un unghi vizual spre veranda din spate, unde misteriosul și neplăcutul domn Shooter își lăsase ieri manuscrisul sub o piatră. Tot de acolo se vedea și ghereta pentru gunoi și era ceva pe ea — de fapt, erau două „ceva"-uri. Ceva alb și ceva negru. Chestia neagră arăta înfiorător; preț de o secundă, înspăimântat, Mort crezu că un păianjen gigant stătea ghemuit acolo.

Lăsă cablul telefonului și aprinse în grabă lumina pe verandă. Urmă un interval de timp — nu știa cât de lung

şi nici nu voia să ştie — în care nu mai fu în stare să se mişte.

Chestia albă era o foaie de hârtie — o foaie de scris cât se poate de obişnuită. Deşi ghereta de gunoi era la cel puţin patru metri şi jumătate de locul în care se afla Mort, cele câteva cuvinte scrise pe ea cu litere mari puteau fi citite cu uşurinţă. Se gândi că Shooter folosise fie un creion cu mină foarte moale, fie un cărbune de desen. NU UITA, AI 3 ZILE, îl anunţa mesajul. NU GLUMESC.

Chestia neagră era Bump. După toate aparenţele, Shooter îi frânsese motanului gâtul înainte să-l agaţe de acoperişul gheretei cu o şurubelniţă din trusa de scule a lui Mort.

14

Nu-şi dădu seama când reuşise să scape de paralizia care-l ţintuise locului. La un moment dat, stătea încremenit în hol, lângă măsuţa de telefon, uitându-se afară la bătrânul Bump, căruia părea că-i crescuse un mâner de şurubelniţă în mijlocul pieptului, unde avea un petic de blănită albă — lui Amy îi plăcea să spună că aia era baveta lui Bump. Iar în clipa următoare, iată-l ieşit pe verandă, doar într-o cămaşă subţire, suportând muşcăturile aerului rece al nopţii şi încercând să se uite în şase direcţii deodată.

Îşi impuse să se potolească. Shooter plecase, fireşte. De-aia şi lăsase acel bilet. Şi nici nu părea genul de dement căruia să-i facă plăcere să vadă cu ochii lui teama şi groaza evidente ale lui Mort. Era un dement, într-adevăr, dar unul care căzuse dintr-un alt copac. Se folosise

de Bump, îl folosise asupra lui Mort așa cum un fermier s-ar folosi de o rangă ca să se descotoroseasă de o piatră îndărătnică în ținutul său uitat de lume. Nu era nimic personal în asta, ci doar o treabă care trebuia făcută.

Apoi se gândi la cum arătaseră ochii lui Shooter în după-amiaza aceea și se cutremură violent. Nu, era ceva personal, fără doar și poate. Era personal, în toate sensurile.

— Așta crede că am făcut-o, șopti Mort spre noaptea răcoroasă, iar cuvintele se auziră fragmentat, parcă mușcate de dinții care-i clănțăneau. Ticălosul așta nebun chiar crede că am făcut-o.

Se apropie de gheretă și simți cum stomacul i se dă peste cap ca un câine care execută un număr de circ. Fruntea i se umpluse de o sudoare rece și nu mai era așa de sigur că putea să ducă la bun sfârșit ceea ce avea de făcut. Capul lui Bump era înclinat mult într-o parte, ceea ce-i dădea o înfățișare grotescă, întrebătoare. Dinții lui mici, curați și ascuțiți ca niște ace erau dezveliți. Curse-se puțin sânge în jurul șurubelniței în punctul unde aceasta fusese înfiptă în

(bavetă)

gulerul alb, dar nu foarte mult. Bump fusese un motan prietenos, care n-ar fi fugit dacă Shooter s-ar fi apropiat de el. Și asta probabil că făcuse Shooter, își zise Mort ștergându-și sudoarea bolnăvicioasă de pe frunte. Luase pisica în brațe, îi frânsese gâtul cu degetele ca pe o surcea și apoi o agățase de acoperișul înclinat al gheretei, și asta în timp ce Mort Rainey dormea, dacă nu somnul celor drepți, atunci somnul celor nepăsători.

Mort mototoli foaia de hârtie, o înfundă în buzunarul de la spate și apoi puse mâna pe pieptul lui Bump. Cadavrul, care nu se rigidizase și nici nu se răcise com-

plet, se mișcă la atingerea sa. Stomacul lui Mort se rostogoli din nou, dar își forță cealaltă mână să prindă mânerul galben al șurubelniței și să tragă de el.

Aruncă șurubelnița pe verandă și-l ținu pe bietul Bump în mâna dreaptă ca pe o zdreanță. Acum stomacul său era în cădere liberă, rostogolindu-se la nesfârșit. Ridică unul dintre cele două capace ale gheretei și îl prinse cu cârligul care nu lăsa capacul masiv să cadă pe brațele sau capul celui venit să arunce gunoiul. Înăuntru erau aliniate trei tomberoane. Mort săltă capacul celui din centru și depuse cu blândețe corpul lui Bump acolo. Acesta se așternu deasupra unei pungi Hefty de culoare măslinie ca o eșarfă din blană.

Deodată se înfurie pe Shooter. Dacă omul ar fi apărut pe alee în clipa aceea, Mort l-ar fi atacat fără să mai stea pe gânduri — l-ar fi trântit la pământ și l-ar fi sugrumat dacă ar fi putut.

„Ușurel — te poți molipsi ușor."

Poate că așa era. Și poate că nu-i păsa. Nu era doar faptul că Shooter îi omorâse singurul tovarăș în această casă de lângă lac, în acel octombrie singuratic; mai grav era că o făcuse în timp ce Mort dormea, și într-un asemenea hal încât bătrânul Bump devenise un motiv de repulsie, ceva din pricina căruia îți era greu să nu vomiți.

Cel mai dureros era că fusese obligat să-și arunce motanul cel drag în tomberon ca pe un gunoi inutil.

„Las' c-o să-l îngrop mâine. Chiar acolo, în peticul ăla de pământ moale, din stânga casei. De unde se vede lacul."

Da, dar în noaptea aceea Bump avea să zacă într-o stare nedemnă, peste o pungă Hefty, în ghereta de gunoi, pentru că un om — un nemernic descreierat — putea să se afle afară, iar acel om îi purta dușmănie din pri-

cina unei povestiri la care Mort Rainey nici măcar nu se *gândise* în ultimii cinci ani. Omul era nebun şi, prin urmare, lui Mort îi era teamă să-l îngroape pe Bump în noaptea asta întrucât, cu sau fără bilet, Shooter putea să se ascundă pe afară.

„Îmi vine să-l omor. Şi dacă nemernicul ăsta nebun mă mai calcă pe bătături, s-ar putea chiar să mă aducă în stare s-o fac."

Se duse în casă, trânti uşa şi o încuie. Apoi umblă cu băgare de seamă prin casă, încuind toate uşile şi ferestrele. Când termină, se întoarse la fereastra de lângă uşa verandei şi privi gânditor afară, în întuneric. Putea să vadă şurubelniţa pe duşumeaua verandei şi gaura rotundă şi neagră pe care o făcuse Shooter când înfipsese unealta în capacul din dreapta al gheretei.

Ca din senin îşi aminti că fusese pe cale să încerce s-o sune din nou pe Amy.

Băgă ştecherul în priza din perete. Formă numărul repede, degetele lui fiind obişnuite cu succesiunea tastelor, şi se întrebă dacă o să-i spună lui Amy despre Bump.

După clicurile preliminare, urmă o pauză neobişnuit de lungă. Tocmai se pregătea să închidă când se auzi un clic final — atât de tare încât se auzi aproape ca un bufnet — urmat de o voce de robot care-l anunţa că numărul format era deranjat.

— Minunat, bombăni el. Ce naiba făcuşi, Amy? L-ai folosit până s-a stricat?

Apăsă butonul de deconectare, gândindu-se că, până la urmă, va fi nevoit s-o sune pe Isabelle Fortin, şi în timp ce-şi scotocea memoria după numărul acesteia, telefonul sună în mâinile sale.

Până când să se întâmple asta, nu-şi dăduse seama cât de întinşi îi erau nervii. Scoase un ţipăt strident şi se

dădu înapoi, scăpând telefonul pe podea și aproape împiedicându-se de blestemata de băncuță pe care Amy o cumpărase și o așezase lângă măsuța de telefon, o băncuță pe care absolut nimeni, nici măcar Amy, n-o folosea.

Întinse mâna și, apucând raftul de cărți, reuși să rămână în picioare. Apoi ridică receptorul și spuse:

— Alo? Tu ești, Shooter?

Pentru că în clipa aceea, când se părea că întreaga lume se răsturna încet, dar sigur cu susul în jos, nu-și putea închipui cine ar fi putut să fie.

— Mort?

Era Amy și aproape că țipa. Cunoștea tonul acela foarte bine din ultimii doi ani ai căsniciei lor. Era provocat ori de frustrare, ori de furie, mai probabilă fiind ultima din cele două.

— Mort, tu ești? Tu ești, pentru numele lui Dumnezeu? Mort?

— Da, eu sunt, spuse el, simțindu-se dintr-o dată istovit.

— Unde naiba ai fost? Încerc să te sun *de trei ore!*

— Am dormit, spuse el.

— Ai scos telefonul din priză. Vorbea cu tonul obosit, dar acuzator al unuia care mai trecuse prin momente din astea. Ei bine, de data asta ai ales un moment nemaipomenit s-o faci, amice.

— Am încercat să te sun în jur de cinci...

— Eram la Ted.

— Păi, *cineva* era acolo, spuse el. Poate...

— Cum adică, cineva era acolo? întrebă ea cu o iuțeală fulgerătoare. Cine era acolo?

— De unde naiba să știu, Amy? Tu locuiești în Derry, ai uitat? Tu, la Derry, eu, la Tashmore. Tot ce știu e că li-

nia era ocupată când am încercat să te sun. Dacă tu erai la Ted, atunci probabil că Isabelle...

— Eu sunt *tot* la Ted, spuse ea, iar acum vocea ei era straniu de lipsită de vigoare. Cred c-o să stau la Ted o vreme, indiferent că-ți place sau nu. Cineva ne-a dat foc la casă, Mort. A ars până la temelie.

Și deodată Amy începu să plângă.

15

Devenise atât de obsedat de John Shooter încât imediat îi trecu prin minte, în timp ce stătea cu telefonul lipit de ureche în holul singurei case Rainey rămase în picioare, că Shooter îi incendiase casa. Motivul? Păi, bineînțeles, domnule polițist. A dat foc la casă, o clădire victoriană restaurată în valoare de vreo 800 000 de dolari, ca să scape de o revistă. Mai exact, *Ellery Queen's Mystery Magazine*, numărul din iunie 1980.

Dar se putea să fie Shooter? Bineînțeles că nu. Distanța dintre Derry și Tashmore era de peste 160 de kilometri, iar trupul lui Bump încă nu se răcise și nu înțepenise, după cum și sângele din jurul tijei șurubelniței era lipicios, dar nu se uscase încă.

„Dacă s-ar fi grăbit..."

„Ce-ar fi s-o lași baltă? Încă puțin și-o să-l învinuiești pe Shooter și pentru divorț și-o să crezi că ai dormit șaisprezece ore din douăzeci și patru fiindcă Shooter ți-a pus Fenobarbital în mâncare. Și pe urmă? O să începi să trimiți scrisori la ziare susținând că baronul cocainei din America e un domn din Cuca Măcăii, Mississippi, pe numele lui, John Shooter. Că el l-a ucis pe Jimmy Hoffa și

că tot el a fost și al doilea pistolar care a tras în Kennedy de pe movila acoperită cu iarbă în noiembrie 1963. Înțeleg, omul e nebun... dar chiar crezi că a mers cu mașina 160 de kilometri și ți-a distrus blestemata aia de casă numai ca să scape de *o revistă*? Mai ales când cu siguranță că mai există exemplare din revista aia în toată America? Fii serios.

Și totuși... dacă s-ar fi grăbit..."

Nu. Era ridicol. Și atunci își dădu seama subit că nu va putea să-i prezinte individului nenorocita de dovadă, nu-i așa? Doar dacă...

Biroul se afla în spatele casei; fusese construit prin transformarea a ceea ce înainte fusese șopronul pentru trăsură.

— Amy, spuse el.

— E *îngrozitor!* spunea ea printre sughițuri. Eram la Ted când a sunat Isabelle... mi-a zis că erau acolo pe puțin cincisprezece mașini de pompieri... furtunuri cu apă... o mulțime de oameni... curioși... *gură-cască*... știi cum mă enervam când oamenii veneau să caște gura la casa noastră, chiar și atunci când nu era cuprinsă de flăcări...

Fu nevoit să-și muște cu putere părțile interioare ale obrajilor ca să-și înăbușe un hohot de râs dezlănțuit. Să rădă acum ar fi fost cel mai rău lucru, cel mai crud lucru pe care putea să-l facă, pentru că știa într-adevăr. Succesul în meseria pe care și-o alesese, după ani de chinuri și străduanii, fusese pentru el o chestie măreață și care-l făcuse să se simtă împlinit; uneori se simțea ca unul care-și croise drumul printr-o junglă primejdioasă în care cei mai mulți dintre cei ce se aventurează pier și, procedând astfel, câștigase o răsplată fabuloasă. Amy se bucurase pentru el, cel puțin la început, dar pentru ea succ-

cesul lui avusese un aspect negativ: pierderea identității ei nu numai ca persoană privată, dar și ca persoană *separată*.

— Da, spuse el cât mai blând cu putință, continuând să-și muște obrajii ca să alunge râsul care amenința să-l cuprindă. Dacă ar fi râs, ar fi râs de felul nefericit în care-și formulase frazele, dar ea n-ar fi înțeles. Se întâmplase de multe ori în anii petrecuți împreună să-i interpreteze greșit râsul. Da, dragă, știu. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Cineva ne-a dat foc la *casă!* țipă ea patetic. Asta *s-a întâmplat!*

— Totul a fost distrus?

— Da. Așa a zis șeful pompierilor. O auzea cum sughite, cum încearcă să-și recapete controlul, după care izbucni din nou în plâns. A ars pâ...până-n te...temelie!

— Și biroul meu?

— De-aco...colo a... a-nce...ceput, se smiorcăi ea. Cel puțin așa a zis șeful pompierilor că li se pare. Și se potrivește cu ce-a văzut Patty.

— Patty Champion?

Soții Champion locuiau în casa care se învecina la dreapta cu casa Rainey; cele două proprietăți erau separate printr-un brâu de arbori de tisă, care, cu trecerea anilor, crescuseră de-a valma.

— Da. Stai o secundă, Mort, spuse ea și-și suflă nasul cu un zgomot puternic, ca de trâmbiță, iar când reveni la telefon, părea mai liniștită. Patty își scosese câinele la plimbare, așa le-a spus pompierilor. Asta era la scurt timp după ce se întunecase. A trecut pe lângă casa noastră și a văzut o mașină parcată sub portic. Apoi a auzit o explozie înăuntru și a văzut flăcări în fereastra mare a biroului tău.

— A văzut ce mașină era acolo? întrebă Mort.

Avea o senzație de greață în capul pieptului. Pe măsură ce începea să înțeleagă semnificația celor auzite, afacerea John Shooter își micșora dimensiunile și importanța. Nu era vorba doar de numărul din iunie 1980 al revistei *EQMM*; era vorba de aproape *toate* manuscrisele sale, atât cele care fuseseră publicate cât și cele incomplete, majoritatea edițiilor princeps, a edițiilor apărute în străinătate, precum și exemplarele din revistele în care-i apăruseră povestiri.

A, dar ăsta era doar începutul. Își pierduseră toate cărțile, cam vreo 4 000 de volume. Toate hainele lui Amy trebuie să fi ars, dacă dezastrul era așa de mare precum spusese ea că ar fi, iar mobilierul vechi pe care-l adunase ea — uneori, cu ajutorul lui, dar mai ales singură — trebuie să fi fost acum cenușă și zgură. Bijuteriile și actele lor personale — polițele de asigurări și așa mai departe — probabil că nu pățiseră nimic (seiful ascuns în spatele șifonierului de la etaj era făcut să reziste la incendii), dar covoarele turcești se prefăcuseră în cenușă, peste o mie de casete video se transformaseră în grămezi de plastic topit, aparatura audio-video... hainele lui... fotografiile lor, câteva mii...

Dumnezeule mare, și primul lucru la care se gândise fusese nenorocita aia de *revistă*.

— Nu, spunea Amy răspunzând la întrebarea de care aproape că uitase când își dăduse seama de proporțiile catastrofale ale pierderilor, n-a putut să spună ce mașină era. A zis că a crezut că cineva trebuie să fi folosit un cocteil Molotov sau ceva de genul ăsta. Din cauza felului în care au apărut flăcările la fereastră imediat după sunetul de geam spart. A mai spus că a dat să se apropie pe alee și atunci ușa bucătăriei s-a

deschis și un bărbat a ieșit în fugă. Bruno a început să latre la el, dar Patty s-a speriat și l-a tras înapoi, deși zicea că n-a lipsit mult să-i rupă lesa din mână. Apoi bărbatul s-a urcat în mașină și a pornit motorul. A aprins farurile și Patty a zis că aproape au orbit-o. Și-a ridicat brațul ca să-și protejeze ochii și atunci mașina a țâșnit în mare viteză de sub portic... așa a povestit ea... și s-a lipit cu spatele de gardul nostru din față și l-a tras pe Bruno cât de tare a putut, altfel omul ăla l-ar fi lovit. Apoi mașina a ajuns la capătul aleii și a cotit foarte repede pe stradă.

— Și n-a văzut nici o clipă ce fel de mașină era?

— Nu. La început a fost întuneric, iar apoi, când au aprut flăcările la fereastra biroului tău, farurile mașinii au năucit-o. S-a întors la ea acasă și a chemat pompierii. Isabelle zice că au venit repede, dar știi cât de veche e... era casa noastră... și... cât de repede arde lemnul uscat... mai ales dacă folosești benzină...

Da, știa. Veche, uscată, plină de lemn, casa aceea fusese visul erotic al oricărui piroman. Dar cine? Dacă nu Shooter, atunci *cine?* Această teribilă veste, venită la capătul unei zile pline de evenimente ca un desert scârbos la finalul unei mese dezgustătoare, aproape că-i paralizase capacitatea de a gândi.

— A zis că a fost probabil benzină... șeful pompierilor, vreau să spun... el a ajuns acolo primul, dar pe urmă au venit și polițiștii și puneau întruna întrebări, Mort, mai ales despre tine... despre dușmanii pe care s-ar putea să ți-i fi făcut... *dușmani*... și eu le-am spus că nu cred ca tu să ai dușmani... am încercat să răspund la toate întrebările pe care mi le-au pus...

— Sunt sigur că ai făcut tot ce se putea face, spuse el cu blândețe.

Ea continuă ca și cum nu l-ar fi auzit, vorbind în elipse fără pauze de respirație, ca un operator de telegraf care relatează o veste îngrozitoare imediat ce e transmisă pe cablu.

— Nici măcar n-am știut cum să le spun că suntem *divorțați*... și bineînțeles că nu știau... Ted a trebuit să le spună până la urmă... Mort... Biblia maică-mii... era pe noptiera din dormitor... aveam în ea fotografii de-ale familiei mele... și... era singurul lucru... singurul lucru de la ea pe care l-l-l-am avut...

Vocea ei se diluă în suspine jalnice.

— O să ajung acolo dimineața, spuse el. Dacă plec la șapte, pot să ajung pe la nouă și jumătate. Poate chiar la nouă, acum când nu mai e traficul din timpul verii. Unde-o să dormi la noapte? La Ted?

— Da, spuse ea smiorcăindu-se. Știu că nu-ți place, Mort, dar nu știu ce m-aș fi făcut fără el în seara asta... cum m-aș fi descurcat... știi... cu toate întrebările alea...

— Atunci mă bucur că-l ai, spuse el cu fermitate. Calmul, tonul civilizat din vocea lui i se părură uluitoare. Ai grijă de tine. Ți-ai luat pastilele?

În ultimii șase ani ai căsniciei lor, avusese o rețetă de tranchilizante, dar nu le lua decât atunci când trebuia să zboare cu avionul... sau, își aminti el, când Mort trebuia să participe la o reuniune publică. Una care impunea prezența Soției Oficiale.

— Erau în dulăpiorul pentru medicamente, spuse ea apatic. Nu conteză. Nu sunt stresată. Doar că mă doare sufletul.

Era cât pe ce să-i spună că, după părerea lui, asta însemna același lucru cu a fi stresată, dar își zise că mai bine nu.

— O să fiu acolo cât de repede am să pot, spuse el. Dacă crezi că aș putea face ceva venind în noaptea asta...

— Nu, spuse ea. Unde ne-ntâlnim? La Ted?

Deodată, pe negândite, își văzu mâna ținând un șperaclu de cameristă. O văzu descuind broasca unei uși de motel. Văzu ușa deschizându-se. Văzu fețele surprinse de deasupra cearșafului, a lui Amy la stânga, a lui Ted Milner la dreapta. Înfățișarea lui atent dichisită era complet răvășită de somn, iar lui Mort i se părea că seamănă un pic cu personajul Alfalfa din vechea serie de mici comedii Little Rascal. De asemenea, văzându-i șuvițele de păr răsucite în halul ăsta, lui Mort omul i se părea pentru prima oară cu adevărat real. Le văzuse spaima din priviri și umerii goi. Și deodată, aproape întâmplător, se gândi: „Nu e mare lucru de capul unei femei care îți fură dragostea când nu ți-a mai rămas decât dragostea..."

— Nu, spuse el, nu la Ted. Ce-ai zice de cafeneaua aia mică de pe Witcham Street?

— Ai prefera să vin singură?

Nu părea supărată, dar părea gata să se supere. Cât de bine o cunoștea, se gândi el. Fiecare mișcare, fiecare ridicare sau coborâre a tonului, orice întorsătură a frazei. Și cât de bine trebuie să mă cunoască.

— Nu, spuse el. Adu-l și pe Ted. E foarte bine.

Nu era foarte bine, dar putea să se împace cu ideea. Așa credea.

— Atunci, la nouă și jumătate, spuse ea și o simți cum lasă puțin garda jos. La Marchman's.

— Așa se numește locul ăla?

— Da... Marchman's Restaurant.

— OK. Nouă jumătate sau ceva mai devreme. Dacă ajung primul, o să fac un semn cu creta pe ușă...

— ... iar dacă eu ajung prima, o să-l șterg, încheie ea vechiul lor schimb de replici și amândoi răseră puțin.

Mort constată că îl durea până și râsul. Da, se cunoșteau unul pe celălalt. Nu asta era menirea anilor petrecuți împreună? Și nu de aia sufereai atât de tare când descopereai că anii aceia nu doar *puteau* să se termine, dar chiar se terminau?

Își aminti deodată de biletul care fusese vârât sub una dintre șindrilele ghenei pentru gunoi — NU UITA, AI 3 ZILE. NU GLUMESC. Se gândi să spună, *Și eu am avut ceva necazuri aici, Amy*, dar își dădu seama că nu era în stare să mai adauge și asta la povara ei de suferință. Era problema lui.

— Dacă s-ar fi întâmplat mai târziu, măcar ți-ai fi putut salva lucrurile *tale*, spunea ea. Nu-mi place să mă gândesc la toate manuscrisele pe care le-oi fi pierdut, Mort. Dacă ți-ai fi luat dulapurile ale ignifuge acum doi ani, când ți-a zis Herb, poate...

— Nu cred că are vreo importanță, spuse Mort. Manuscrisul noului roman e aici. (Îl avea, într-adevăr. Toate cele paisprezece pagini prost scrise și inexpresive.) La naiba cu restul. Ne vedem mâine, Amy. Te...

(iubesc)

Închise gura înainte să pronunțe cuvântul. Erau divorțați. *Putea* el s-o mai iubească? Părea ceva aproape pervers. Și chiar dacă o mai iubea, avea vreun drept să i-o spună?

— Te rog să mă crezi că îmi pare nespus de rău, îi zise el în schimb.

— Și mie, Mort. Îmi pare tare, tare rău.

Începea din nou să plângă. Acum putea să audă cum cineva — o femeie, probabil Isabelle Fortin — încerca s-o liniștească.

— Du-te și te culcă, Amy.

— Și tu.

Închise telefonul. Dintr-o dată casa i se păru mult mai liniștită decât fusese în oricare dintre nopțile petrecute aici singur; nu auzea nimic în afară de vântul nopții șuierând șoptit pe la streșini și, foarte departe, țipetele unui cufundar pe lac. Scoase biletul din buzunar, îl netezi și îl citi din nou. Era genul de obiect pe care în mod normal îl pui deoparte ca să-l arăți la poliție. De fapt, era genul de obiect pe care nici n-ar trebui să-l atingi până când nu vin polițiștii să-l fotografieze și să-i facă cele trebuincioase. Era — răpăit de tobe și sunete de trâmbițe, vă rog — DOVADA.

„Ei, s-o ia dracu'", își zise Mort, mototolind-o la loc. Nici o poliție. Dave Newsome, polițistul de prin părțile locului, nu-și mai amintea probabil nici ce mâncase la micul dejun când se făcea de prânz, și nu avea nici un rost să se ducă cu problema lui la șeriful comitatului sau la poliția statului. În definitiv, nu se atentase la viața lui; e drept, motanul îi fusese omorât, dar un motan nu-i o persoană. Iar în perspectiva veștii devastatoare primite de la Amy, John Shooter pur și simplu nu mai părea important. Era unul dintre Oamenii Nebuni, avea gărgăuni la mansardă și putea să fie periculos... dar Mort se simțea tot mai înclinat să încerce să rezolve de unul singur afacerea, chiar dacă Shooter era periculos. *Cu atât mai mult*, cu cât era periculos.

Casa din Derry căpătă prioritate față de John Shooter și ideile trăsnite ale acestuia. Căpătă prioritate și față de identitatea făptașului — Shooter sau cine știe ce alt țăcănit, mânat de ranchiună, de o problemă mintală sau de amândouă. Casa și, presupunea, Amy. Fără doar și poate că era într-o stare sufletească deplorabilă și nici unul dintre ei n-ar fi avut de pierdut dacă el îi oferea acum consolare, atât cât era în stare. Poate că ea chiar va...

Dar își bloca mintea față de orice speculație privind ceea ce ar putea Amy să facă. Pe calea asta nu vedea nimic altceva decât suferință. Mai bine să creadă că acea cale era închisă pentru totdeauna.

Se duse în dormitor, se dezbrăcă și se întinse cu mâinile sub ceafă. Cufundarul țipă din nou, disperat și distant. Îi trecu prin minte din nou că Shooter ar putea fi afară, furișându-se prin preajmă, cu fața ca un cerc palid sub ciudata lui pălărie neagră. Shooter era sărit de pe fix și, cu toate că se folosise de mâini și de o șurubelniță ca să-l lichideze pe Bump, asta nu excludea posibilitatea să aibă totuși la el o armă.

Dar Mort nu credea că Shooter era afară, înarmat sau nu.

„Telefoane", își zise el. „Va trebui să dau cel puțin două în drum spre Derry. Unul lui Greg Carstairs și altul lui Herb Creekmore. Prea devreme ca să le dau de aici dacă plec la șapte, dar aș putea să folosesc unul dintre telefoanele publice din Augusta..."

Se întoarse pe o parte, gândindu-se că o să treacă mult timp înainte să adoarmă în noaptea aceea... și deodată somnul se rostogoli asupra lui într-un val lin și întunecat, iar dacă cineva a venit să-l spioneze în timp ce dormea, el n-a știut.

16

Alarma îl trezi la șase și un sfert. Avu nevoie de o jumătate de oră ca să-l îngroape pe Bump în peticul de teren nisipos dintre casă și lac și pe la șapte porni deja la drum, așa cum plănuise. Abia străbătuse vreo șaispreze-

ce kilometri și se îndrepta spre Mechanic Falls, o metropolă agitată care consta dintr-o fabrică de textile, închisă din 1970, 5 000 de suflete, și un semafor cu lumină galbenă intermitentă la intersecția Șoselelor 23 și 7, când observă că bătrânul lui Buick se căznea să meargă cu aer, în lipsă de benzină. Trase pe dreapta în benzinăria Bill's Chevron, dojenindu-se aspru pentru că nu verificase indicatorul înainte să pornească la drum — dacă ar fi ajuns în Mechanic Falls fără să bage de seamă cât de jos coborâse nivelul carburantului în rezervor, s-ar fi putut pricopsi cu o plimbare pe jos prelungită și ar fi întârziat considerabil la întâlnirea cu Amy.

Se duse la telefonul cu fise din perete, în timp ce băiatul de la pompă se căznea să umple rezervorul fără fund al Buick-ului. Își scoase agenda jerpelită din buzunarul de la spate al pantalonilor și formă numărul lui Greg Carstairs. Se gândise că l-ar putea chiar prinde acasă pe Greg sunând așa de devreme și avusese dreptate.

— Alo?

— Salut, Greg... Mort Rainey.

— Bună, Mort. Se pare că ai avut parte de un necaz în Derry, ai?

— Da, răspunse Mort. Au dat asta la știri?

— Pe Channel 5.

— Cum arăta?

— Cum arăta *ce?* replică Greg.

Mort tresări... dar dacă trebuia să audă asta de la cineva, era bucuros că fusese Greg Carstairs. Acesta era un fost hippie care se convertise la o sectă religioasă obscură — swedenborgienii, probabil — la scurtă vreme după Woodstock. Avea nevastă și doi copii, unul de șapte, celălalt de cinci ani și, din câte-și putea da seama Mort, întreaga familie era croită după chipul și asemănarea lui

Greg. Ajungeai să te obișnuiești atât de mult cu zâmbetul mic dar permanent al omului, încât, în puținele ocazii când îi lipsea de pe buze, ai fi zis că-i dezbrăcat.

— Chiar așa de rău e?

— Da, spuse Greg simplu. Cre' c-a sărit în aer ca o rachetă. Zău că-mi pare rău, omule.

— Mulțumesc. Chiar acum mă duc într-acolo, Greg. Te sun de la Mechanic Falls. Poți să-mi faci un serviciu, cât sunt plecat?

— Dacă te referi la șindrile, cred c-o să fie aici cam...

— Nu, nu la șindrile mă gândeam. La altceva. În ultimele două–trei zile, m-a cam sâcâit un tip. Un diliu. Susține că i-aș fi furat o poveste pe care ar fi scris-o el acum vreo șase–șapte ani. Când i-am spus că am scris versiunea mea înainte de data când susține că ar fi scris-o pe-a lui și i-am mai zis că pot să i-o dovedesc, i s-a pus pata. Speram să nu-l mai văd după aia, dar n-am avut norocul ăsta. Aseară, pe când dormeam pe canapea, mi-a omorât motanul.

— Pe Bump? Greg părea ușor surprins, o reacție care, la oricare altul, ar fi echivalat cu o uimire zgomotoasă. L-a omorât *pe Bump?*

— Exact.

— Ai vorbit cu Dave Newsome?

— Nu, și nici nu vreau. Vreau să mă ocup eu însumi de treaba asta, dacă pot.

— Individul ăsta nu mi se pare un pacifist, Mort.

— E o mare diferență între omorârea unei pisici și uciderea unui om, spuse Mort, și mă gândesc că poate reușesc s-o rezolv mai bine decât Dave.

— Ei da, aici s-ar putea să ai dreptate, admise Greg. De când a-mplinit șaptezeci de ani, Dave s-a cam lăsat pe tânjală. Cu ce pot să te ajut, Mort?

— Mai întâi, aș vrea să știu unde stă acest tip.

— Cum îl cheamă?

— Nu știu. Numele cu care era semnată povestea pe care mi-a arătat-o era John Shooter, dar pe urmă a început să facă fițe, zicându-mi că s-ar putea să fie un pseudonim. Și cred că este — fiindcă *sună* a pseudonim. În orice caz, mă îndoiesc că s-a înregistrat sub numele ăsta, dacă stă la vreunul dintre motelurile din zonă.

— Cum arată?

— Are cam un metru optzeci înălțime și patruzeci și ceva de ani. Are un fel de față bătută de intemperii — riduri de soare pe la ochi și niște linii adânci care coboară de la colțurile gurii, de-ai zice că are bărbia între paranteze.

În timp ce vorbea, fața lui „John Shooter" apăru plutind în conștientul său cu claritate crescândă, ca fața unui spirit care plutește spre partea curbată a bilei de cristal interogate de medium. Mort simți cum pielea de pe dosul palmelor i se face ca de găină și se înfioră. O voce din zona creierului mijlociu îl tot bombănea că ori face o greșeală, ori îl induce în eroare pe Greg în mod intenționat. Shooter era periculos, de acord. Nu avusese nevoie să vadă ce-i făcuse lui Bump ca să-și dea seama de asta. Citise acest lucru în ochii lui Shooter, ieri după-amiază. Atunci, de ce făcea pe justițiarul?

„Deoarece", răspunse o altă voce, mai profundă, cu un soi de fermitate amenințătoare. „Pur și simplu, deoarece, și-atât."

Vocea din creierul mijlociu vorbi din nou, îngrijorată: „Ai de gând să-i faci rău? Despre asta e vorba? Vrei să-l rănești?"

Dar vocea profundă nu mai răspunse. Rămăsese tăcută.

— Seamănă cu jumătate din fermierii de pe-acilea, spuse cu îndoială Greg.

— Ei bine, ar mai fi câteva chestii care te-ar ajuta să-l recunoşti, spuse Mort. Mai întâi, vine din Sud — are un accent care se simte de la o poştă. Poartă o pălărie mare neagră — cred că din fetru — cu o calotă rotundă. Arată ca pălăriile purtate de cei din comunitatea amish. Şi mai are un Ford *station-wagon* albastru, de la începutul sau de pe la jumătatea anilor '60. Cu plăcuţe de Mississippi.

— Ei da, acum e mai bine. O să întreb de el. Dacă e prin zonă, cineva o să ştie unde e. În vremea asta a anului, plăcuţele din alte state sar în ochi.

— Ştiu. Deodată, altceva îi trecu prin minte. Ai putea să începi prin a-l întreba pe Tom Greenleaf. Stăteam de vorbă ieri cu acest Shooter, pe Lake Drive, cam la vreo 800 de metri spre nord de casa mea. Tom a trecut pe-acolo cu Scout-ul lui. Ne-a făcut cu mâna când a trecut, iar noi i-am răspuns la salut. De bună seamă că Tom a putut să-l vadă foarte bine.

— În regulă. Probabil c-o să mă văd cu el la Bowie's Store, dacă mă duc acolo pe la zece, să-mi beau cafeaua.

— Şi omul meu a fost pe-acolo, spuse Mort. Ştiu pentru că a pomenit de raftul cu cărţi de duzină. E unul din alea cum se făceau pe vremuri.

— Şi, dacă dau de el, ce să fac?

— Nimic, spuse Mort. Să nu faci nimic. O să te sun în seara asta. Mâine seară ar trebui să mă întorc la casa de lângă lac. Nici nu ştiu ce naiba aş putea să fac în Derry, doar să scormonesc prin cenuşă.

— Şi Amy, care-i treaba cu ea?

— Are un tip, spuse Mort, încercând să nu pară crispat şi probabil reuşind să dea tocmai această impresie.

Cred că ce-are să facă Amy în continuare e ceva care-i privește numai pe ei doi.

— Oh. Îmi pare rău.

— N-are de ce, spuse Mort.

Se uită spre pompele de benzină și văzu că băiatul terminase de umplut rezervorul și spăla acum parbrizul mașinii, o imagine pe care nu se mai aștepta s-o vadă din nou vreodată.

— Să te ocupi singur de individul ăsta... ești absolut sigur că asta vrei să faci?

— Da, așa cred, spuse Mort.

Ezită, înțelegând dintr-o dată ceea ce era foarte probabil să-i treacă prin minte lui Greg: se gândea că dacă îl găsea pe bărbatul cu pălărie neagră, iar Mort pățea ceva ca urmare a acestui lucru, el, Greg, avea să dea socoteală pentru asta.

— Ascultă, Greg... dacă vrei, poți să vii și tu cu mine când o să discut cu tipul.

— Chiar m-am gândit să fac asta, spuse Greg, ușurat.

— El vrea dovada, spuse Mort, așa că va trebui să i-o arăt.

— Da' parcă ziceai că *ai* dovada.

— Da, dar nu prea m-a crezut pe cuvânt. Cred c-o să fie nevoie să i-o arăt, s-o vadă cu ochii lui, ca să-l conving să mă lase în pace.

— Oh. Greg reflectă la cele auzite. Nenișorul ăsta e chiar diliu, este?

— Da, este.

— Ei, să văd dacă dau de el. Sună-mă diseară.

— O să te sun. Și mulțumesc, Greg.

— Nu-i nevoie. O schimbare de program e la fel de bună ca odihna.

— Așa se spune.

Își luă la revedere de la Greg și se uită la ceas. Era aproape șapte și jumătate, adică prea devreme ca să-l sune pe Herb Creekmore, doar dacă nu voia să-l scoată pe Herb din așternuturi și nu era o treaba chiar așa presantă. O oprire la barierele de la Augusta avea să rezolve și această problemă. Se întoarse la Buick, punându-și la loc agenda și scoțând portofelul. Îl întrebă pe băiat cât îi datorează.

— Ar fi douăjdoi și cinzeci de cenți, cu rabatu' pentru plata în numerar, spuse băiatul și apoi se uită la Mort cu sfială. Mă întreb dacă mi-ați putea da un autograf, domnu' Rainey? V-am citit toate cărțile.

Asta îi aduse aminte din nou de Amy, de cum îi ura ea pe amatorii de autografe. Nici Mort nu-i înțelegea, dar nici nu-i considera dăunători. Pentru Amy, aceștia erau întruchiparea unui aspect al vieții lor care ajunsese să i se pară tot mai nesuferit. Spre final, ori de câte ori cineva punea *acea* întrebare în prezența lui Amy, el se făcea mic în sinea lui. Uneori, aproape că simțea cum gândește: „Dacă mă iubești, de ce nu-i OPREȘTI?" De parcă ar fi putut, își zise el. Menirea lui era să scrie cărți pe care oameni ca băiatul ăsta vor să le citească... sau cel puțin așa vedea el lucrurile. Dat fiind că reușea să facă treaba asta, ceilalți îi cereau autograful.

Își măzgăli numele pe spatele unei chitanțe de la cartea de credit, i-o dădu băiatului (care, la urma urmelor, chiar îi spălase parbrizul) și se gândi că dacă Amy l-ar fi învinuit pentru că făcea un lucru care le plăcea — și își zise că, la un nivel de care nici ea nu era conștientă, chiar i-a învinuit — atunci presupunea că e vinovat. Dar de vină era doar felul în care era el construit.

Ce-i corect e corect, în definitiv, exact cum spusese Shooter. Și ce e drept e drept.

Se urcă în mașină și porni spre Derry.

17

Plăti cei șaptezeci și cinci de cenți la barierele de la Augusta și trase în parcarea de lângă telefoane, din partea opusă a zonei de taxare. Ziua era însorită, răcoroasă și bătea un vânt de la sud-vest, dinspre Litchfield, străbătând drept și fără opreliști câmpia deschisă în care era situată zona de taxare, un vânt îndeajuns de puternic ca să-i umple lui Mort ochii de lacrimi. Cu toate acestea, vântul îi făcea bine. Aproape că simțea cum îi alungă praful din acele încăperi ale minții sale care fuseseră zăvorâte de prea multă vreme.

Se folosi de cartea de credit ca să-l sune pe Herb Creekmore la New York — acasă la el, nu la birou. Herb n-ar fi avut cum să ajungă până-ntr-o oră la James and Creekmore, agenția literară a lui Mort Rainey, dar îl cunoștea suficient de bine pe Herb ca să presupună că omul își făcuse deja dușul și acum bea o ceașcă de cafea, așteptând ca oglinda din baie să se dezaburească, pentru a se putea bărbieri.

Avu noroc pentru a doua oară la rând. Herb îi răspunse cu o voce din care cea mai mare parte a amorțelii date de somn dispăruse. „Da' chiar că am baftă azi!", își zise Mort și rânji în bătaia vântului rece de octombrie. Dincolo de cele patru benzi ale autostrăzii, vedea cum oamenii întindeau parazăpezile în așteptarea iernii, care se afla imediat dincolo de orizontul calendarului.

— Bună, Herb, spuse el. Te sun de la un telefon public de lângă zona de taxare din Augusta. Divorțul meu

e definitiv, casa mea din Derry a ars până la pământ azi-noapte, un nebun mi-a omorât pisica și e mai rece aici decât catarama de la curea a unui săpător de puțuri — am reușit să-ți descreștesc fruntea?

Nu-și dăduse seama cât de absurdă era înșiruirea sa de necazuri până când nu se auzi recitând-o cu glas tare și mai că-i veni să râdă. Dumnezeule, cât de frig putea să fie, dar cât de bine se simțea! Cât de *curat!*

— Mort? spuse Herb cu precauție, ca un om care bănuiește că e victima unei farse.

— La dispoziția dumneavoastră, spuse Mort.

— Care-i treaba cu casa ta?

— O să-ți spun, dar o singură dată. Ia notițe, dacă trebuie, pentru că plănuiesc să mă întorc în mașină înainte să-mi înghețe și sufletul lângă telefonul ăsta.

Începu cu John Shooter și cu acuzația formulată de acesta. Încheie cu conversația avută cu Amy noaptea trecută.

Herb, care petrecuse mult timp ca musafir al celor doi (și care fusese întru totul tulburat de despărțirea lor, presupunea Mort), își exprimă surprinderea și întristarea pentru ceea ce se întâmplase cu casa lor din Derry. Îl întrebă pe Mort dacă avea habar cine era făptașul, iar acesta îi răspunse că nu.

— Îl bănuiești pe individul ăsta, Shooter? întrebă Herb. Înțeleg semnificația uciderii motanului cu puțin timp înainte să te trezești, dar...

— Cred că, din punct de vedere tehnic, e posibil, și nu elimin complet această variantă, spuse Mort, dar mă foarte îndoiesc. Poate fiindcă nu pot accepta ideea că un om poate să incendieze o casă de douăzeci și patru de camere numai ca să se descotorosească de o revistă. Dar cred că motivul principal e faptul că l-am cunoscut.

Omul e chiar convins că i-am furat povestirea, Herb. Adică, n-are nici cea mai mică îndoială. Când i-am spus că pot să-i arăt dovada, a avut o atitudine de genul: „Hai, labă tristă, s-o vedem şi p-asta."

— Totuşi... ai sunat la poliţie, nu?

— Da, am dat un telefon azi-dimineaţă, spuse Mort şi, cu toate că era o afirmaţie cam nesinceră, nu era o minciună absolută. *Dăduse* un telefon de dimineaţă. Lui Greg Carstairs. Dar dacă i-ar fi spus lui Herb Creekmore, pe care şi-l putea închipui şezând în living-room-ul apartamentului său din New York, îmbrăcat în pantaloni eleganţi din tweed şi un maiou cu bretele subţiri, că avea de gând să se ocupe singur de afacerea asta, doar cu o mână de ajutor din partea lui Greg, se îndoia că Herb ar fi înţeles. Deşi era un bun prieten, Herb avea ceva dintr-un stereotip: Omul Civilizat, modelul de la sfârşitul secolului douăzeci, urban şi rafinat. Era genul de om care credea în consilierea psihologică. Genul de om care credea în virtuţile meditaţiei şi ale medierii. Genul de om care credea în eficienţa discuţiei, când raţiunea era prezentă şi în delegarea imediată a problemei către Autorităţi, în absenţa acesteia. Pentru Herb, ideea că uneori un bărbat trebuie să facă ceea ce e de făcut era una care-şi avea locul ei... dar acel loc era în filmele cu Sylvester Stallone.

— Ei, asta-i bine, spuse Herb, părând uşurat. Ai şi-aşa destule pe cap ca să-ţi mai faci griji şi din pricina unui psihopat din Mississippi. Dac-o să-l găsească, ce-ai să faci? O să-l acuzi de hărţuire?

— Aş prefera să-l conving să-şi retragă acuzaţia şi să-şi ia tălpăşiţa, spuse Mort.

Senzaţia sa de optimism voios, atât de nejustificată dar indubitabil de reală, persista. Bănuia că o să se pră-

bușească destul de curând, dar, deocamdată, nu se putea abține să nu rânjească. Așa că-și șterse nasul care curgea cu mâneca sacoului și continuă să facă asta. Uitase cât de bine te poți simți să ai un rânjet lipit de pupătoare.

— Și cum ai de gând să procedezi?

— Cu ajutorul tău, sper. Ai dosare cu materialele mele, da?

— Așa e, dar...

— Ei bine, vreau să-mi extragi de acolo numărul din iunie 1980 din *Ellery Queen's Mystery Magazine*. E cel cu „Vremea însămânțării". Din cauza incendiului, nu prea mai am cum să-l iau pe al meu, așa că...

— Nu-l am, spuse cu blândețe Herb.

— Nu? Mort clipi din ochi. La asta chiar că nu se așteptase. De ce?

— Pentru că 1980 e cu doi ani înainte ca eu să te preiau ca agent. Am cel puțin câte un exemplar din toate materialele pe care le-am vândut pentru tine, dar aia e una dintre povestirile pe care le-ai vândut singur.

— Of, *dar-ar dracii!*

Cu ochii minții, Mort putea să vadă notița de copyright pentru „Vremea însămânțării" din *Toată lumea părăște*. Majoritatea celorlalte notițe conțineau mențiunea: „Retipărit cu permisiunea autorului și a agenților autorului, James and Creekmore". Cea pentru „Vremea însămânțării" (și pentru două sau trei alte povestiri din culegere) preciza doar: „Retipărit cu permisiunea autorului".

— Îmi pare rău, spuse Herb.

— Bineînțeles că eu am trimis-o... îmi amintesc că am și scris scrisoarea de însoțire înainte de a o trimite. Doar că mi se pare o veșnicie de când ești agentul meu. Râse puțin apoi adăugă: Sper să nu te superi.

— Nici o problemă, zise Herb. Vrei să le dau un telefon celor de la *EQMM*? Trebuie să aibă numere mai vechi.

— Vrei? întrebă Mort recunoscător. Ar fi grozav!

— O s-o fac de îndată. Doar... Herb făcu o pauză.

— Doar ce?

— Să-mi promiți că nu ai de gând să-l confrunți pe individ de unul singur când vei avea în mână un exemplar din revista aia.

— Îți promit, acceptă Mort cu promptitudine.

Iar era nesincer, dar, la naiba, îl rugase pe Greg să vină cu el când o va face, iar Greg acceptase, așa că *nu* va fi singur. Iar Herb Creekmore era, la urma urmelor, agentul lui literar, nu tatăl lui. Cum își rezolva problemele personale nu era treaba lui.

— OK, spuse Herb. O să mă ocup de asta. Sună-mă de la Derry, Mort... poate că nu-i așa de rău precum pare.

— Mi-ar plăcea să cred asta.

— Dar nu crezi?

— Mă tem că nu.

— Bine, spuse Herb oftând. Apoi, cu sfială, adăugă: Pot să te rog să-i transmiți lui Amy toate cele bune?

— Sigur, o să-i transmit.

— Bine. Hai, du-te și te-adăpostește de vânt, Mort. Îl aud cum șuieră în receptor. Cred c-ai înghețat de tot.

— Mă duc. Mulțumesc încă o dată, Herb.

Închise și se uită gânditor la telefon preț de o clipă. Uitase că Buick-ul avea nevoie de benzină, ceea ce era o chestie minoră, dar uitase totodată că Herb Creekmore îi devenise agent abia în 1982, iar asta nu mai era ceva minor. Prea multă tensiune, își zise. Se putea întreba ce altceva mai uitase.

Vocea din mintea sa, nu cea de la nivelul mediu, ci cea din profunzime, vorbi pe neașteptate: „Mai întâi de toate, ce zici de furtul povestirii? Poate că și asta ai uitat."

Râse dispreţuitor în timp ce se grăbea să se întoarcă în mașină. Nu fusese în viața lui în Mississippi și chiar și acum, când nu știa cum să iasă din blocajul provocat de lipsa de inspirație, nici prin cap nu-i trecea să se înjosească plagiind. Se urcă la volan și porni motorul, reflectând că, din când în când, mintea omului ajunge să născocească și chestii trăsnite.

18

Mort nu credea că oamenii — chiar și aceia care încearcă să fie cât se poate de sinceri cu ei înșiși — știu când unele lucruri se termină. El credea că adesea aceștia continuă să creadă sau să încerce să creadă, chiar și atunci când lucrurile sunt atât de evidente încât pot fi văzute fără ochelari de la mare depărtare. Dacă e vorba de ceva la care ții cu adevărat și simți că ai nevoie de acel ceva, e simplu să te păcălești, să-ți zăpăcești viața cu televizorul și să te convingi că ceea ce simțeai că nu e în regulă se va remedia până la urmă... poate după următorul calup publicitar. Era de părere că, fără marea ei capacitate de autoamăgire, specia umană ar fi fost chiar mai nebună decât era deja.

Dar uneori adevărul răzbate și, dacă ai încercat în mod conștient să ocolești adevărul acela prin forța gândului sau a visării, consecințele pot fi devastatoare. E ca și cum te-ai afla pe un dig atunci când un val mareic se

prăvale nu pe deasupra, ci direct prin digul așezat în calea lui, zdrobindu-l pe el, dar și pe tine.

Mort Rainey tocmai trecea printr-una din acele iluminări cataclismice după ce reprezentanții poliției și ai pompierilor plecară, lăsându-i pe el, pe Amy și pe Ted Milner să se preumble agale în jurul ruinelor fumegânde ale casei victoriene de culoare verde, care rezistase vreme de o sută treizeci și șase de ani la numărul 92 de pe Kansas Street. Tocmai pe când făceau această inspecție sumbră a înțeles el că mariajul lui cu Amy Dowd din Portland, Maine, se încheiase. Nu era nici o „perioadă de stres conjugal" și nici o „separare de probă". Nu avea să fie unul dintre acele cazuri de care mai auzi uneori, când ambele părți își regretă decizia și se recăsătoresc. Până și din casa în care petrecuseră atâtea clipe frumoase nu mai rămăsese nimic altceva decât niște grinzi care ardeau mocnit, rostogolite în groapa pivniței ca niște dinți de uriaș.

Întâlnirea de la Marchman's, cafeneaua mică de pe Witcham Street, decursese destul de bine. Amy l-a îmbrățișat, a îmbrățișat-o și el, dar când a încercat să o sărute pe gură, ea și-a întors cu abilitate capul într-o parte, așa încât buzele lui au aterizat pe obrazul ei. Muah-muah, cum se spune la petrecerile de birou. Ce bine-mi pare să te văd, dragă.

Ted Milner, cu părul aranjat și la locul lui în dimineața asta și fără nici o asemănare cu Alfalfa, ședea la masa din colț, urmărindu-i din priviri. Ținea în mână pipa pe care Mort o văzuse prinsă între dinții acestuia la diferite petreceri din ultimii trei ani și ceva. Mort era convins că pipa era o poză, un element de recuzită folosit în scopul unic de a-l face pe proprietar să arate mai în vârstă decât era. Și cât însemna asta? Mort nu era sigur, dar Amy avea trei-

zeci şi şase de ani, iar Ted, cu blugii lui prespălaţi impecabili şi cămaşa J. Press descheiată la gât, trebuia să fie cu cel puţin patru ani mai tânăr, după părerea lui Mort, poate chiar şi mai tânăr. Se întrebă dacă Amy ştia că ar putea să aibă ceva probleme peste vreo zece ani — poate chiar peste cinci — şi apoi reflectă că ar fi fost nevoie de un bărbat mai bun decât era el ca să-i sugereze chestia asta.

A întrebat dacă aparuseră noutăţi. Amy a spus că nu. Apoi Ted a intervenit, vorbind cu un slab accent sudic, care era mult mai blând decât fonfăitul nazal al lui Shooter. El i-a spus lui Mort că şeful pompierilor şi un locotenent de la Departamentul de Poliţie din Derry urmau să-i întâlnească la „faţa locului", după cum s-a exprimat Ted. Voiau să-i pună câteva întrebări lui Mort. Acesta a spus că e foarte bine. Ted l-a întrebat dacă vrea o cafea — aveau timp destul. Mort a spus că ar fi foarte bine. Ted l-a întrebat cum o ducea. Mort a răspuns din nou cu „foarte bine". De fiecare dată când le pronunţa, cuvintele deveneau mai banale. Amy urmărea schimbul lor de replici cu oarecare nelinişte, iar Mort înţelegea de ce. În ziua în care dăduse peste cei doi în pat, îi spusese lui Ted că o să-l omoare. De fapt, se poate să fi spus ceva despre uciderea amândurora. Amintirile lui despre respectivul eveniment erau foarte înceţoşate. Bănuia că şi ale lor erau la fel de înceţoşate. Nu ştia ce simţeau celelalte două colţuri ale triunghiului, dar el găsea înceţoşarea aceea nu doar de înţeles, ci chiar liniştitoare.

Au comandat cafea. Amy l-a întrebat despre „John Shooter". Mort a spus că, după părerea lui, situaţia se afla sub control. N-a pomenit nimic de pisici, de bilete sau de reviste. Şi, după o vreme, au plecat de la Marchman's şi s-au dus pe Kansas Street, la numărul 92, unde cândva fusese o casă, nu un loc oarecare.

Şeful pompierilor şi detectivul de poliţie se aflau acolo, conform înţelegerii, şi au pus întrebări, la fel de conform înţelegerii. Cele mai multe întrebări s-au referit la existenţa unor persoane care să-l fi displăcut într-atât încât să arunce un cocteil Molotov în biroul lui. Dacă ar fi fost singur, Mort ar fi omis cu totul numele lui Shooter, dar fireşte că Amy ar fi pomenit de el dacă n-o făcea el, aşa că a relatat prima întâlnire exact aşa cum avusese loc.

Wickersham, şeful pompierilor, a spus:

— Individul era cam supărat?

— Da.

— Destul de supărat să fi venit până în Derry ca să vă dea foc la casă? întrebă Bradley, detectivul de poliţie.

Era aproape sigur că nu Shooter era făptaşul, dar nu voia să mai dea detalii despre micile lui afaceri cu Shooter. Ar fi însemnat să le povestească ce-i făcuse Shooter lui Bump, de exemplu. Asta ar fi întristat-o pe Amy; ar fi întristat-o foarte mult... şi ar fi deschis o cutie cu viermi pe care prefera s-o lase închisă. Îşi făcu socoteala că venise momentul să fie din nou nesincer.

— Se poate să fi fost, la început. Dar după ce am descoperit că cele două povestiri chiar *erau* asemănătoare, am căutat data primei apariţii pentru a mea.

— A lui n-a fost niciodată publicată? întrebă Bradley.

— Nu, sunt sigur că n-a fost. Pe urmă, ieri, individul a apărut din nou. L-am întrebat când a scris povestirea, sperând să menţioneze o dată ulterioară celei pe care o aveam în minte. Înţelegeţi?

Detectivul Bradley a încuviinţat din cap.

— Speraţi să dovediţi că i-aţi luat-o înainte.

— Întocmai. „Vremea însămânţării" a apărut într-o culegere de proză scurtă pe care am publicat-o în 1983,

dar prima oară a fost publicată în 1980. Speram ca omul să se mulțumească să aleagă o dată cu doar un an sau doi înainte de 1983. Am avut noroc. A spus că a scris-o în 1982. Așa că, înțelegeți, l-am avut la faza asta.

Spera să se încheie totul acolo, dar Wickersham, pompierul șef, a continuat:

— Dumneavoastră înțelegeți și noi înțelegem, domnule Rainey. Dar *el* a înțeles?

Mort oftă în sinea lui. Presupunea că știuse că puteai fi nesincer până la un punct — dacă lucrurile se prelungeau îndeajuns de mult, aproape întotdeauna ajungeau la un punct în care trebuia fie să spui adevărul, fie să născocești o minciună sfruntată. Și iată că ajunsese la acel punct. Dar pe cine privea toată afacerea asta? Pe ei sau pe el? Pe el. Corect. Și avea de gând să păstreze lucrurile așa cum erau.

— Da, le spuse el, a înțeles.

— Și ce-a făcut? întrebă Ted.

Mort se uită la el cu iritare moderată. Ted se uită într-o parte, arătând de parcă și-ar fi dorit să aibă la el pipa, ca să-și facă de lucru cu ea. Pipa rămăsese în mașină. Cămașa J. Press nu avea buzunare în care s-o poarte.

— A plecat, spuse Mort.

Iritarea provocată de Ted, care n-avea absolut nici un motiv să-și vâre nasul în ciorba asta, îl ajută să mintă mai ușor. Faptul că-l mințea pe Ted părea să-i și ofere o oarecare justificare: A bombănit nu știu ce chestii despre ce coincidență teribilă e toată povestea asta, apoi a sărit în mașină de parcă i-ar fi luat foc părul și flăcările urmau să-i cuprindă și dosul, și pe-aci ți-e drumul.

— Ați observat cumva, din întâmplare, modelul mașinii și numărul de înmatriculare, domnu' Rainey? întrebă Bradley.

Își scosese un bloc-notes și un pix.

— Era un Ford, spuse Mort. Îmi pare rău, dar nu pot să vă ajut cu numărul. Nu avea plăcuțe de Maine, dar mai mult de atât...

Ridică din umeri și încercă să arate ca unul căruia îi părea rău. În sinea lui, se simțea tot mai stingherit de felul cum evoluau lucrurile. Păruse în regulă când nu fusese decât isteț, ocolind orice minciună sfruntată — păruse o cale de a o scuti pe Amy de durerea pe care i-ar fi pricinuit-o vestea că individul îi rupsese gâtul lui Bump și-l întinsese cu o șurubelniță. Dar acum se pusese în situația că povestise lucruri diferite unor persoane diferite. Dacă acestea se întâlneau și făceau niște comparații, nu i-ar fi fost așa de bine. Explicarea motivelor care-l determinaseră să mintă putea fi problematică. Presupunea că astfel de comparații erau destul de improbabile, atâta timp cât Amy nu vorbea nici cu Greg Carstairs, nici cu Herb Creekmore, dar dacă ar fi avut loc o ciondăneală cu Shooter atunci când el și Greg s-ar fi întâlnit cu el și i-ar fi vârât în ochi numărul din iunie 1980, al revistei *EQMM?*

„Nu-ți face griji", își spuse el, „o să ardem podul ăla când o să ajungem la el, bătrâne". La gândul ăsta, trăi o scurtă revenire a starea de bună dispoziție pe care o simțise pe când vorbea cu Herb la telefon și nu lipsi mult să izbucnească în râs. Dar se abținu. Ceilalți s-ar fi întrebat de ce râde, dacă ar fi făcut una ca asta, și își zise că ar fi avut dreptate să se întrebe.

— Cred că în clipa asta Shooter e în drum spre *(Mississippi)*

... locul din care a venit, încheie el, cu o ezitare insesizabilă.

— Îmi închipui că aveți dreptate, spuse locotenentul Bradley, dar eu aș fi înclinat să urmăresc povestea asta,

domnule Rainey. Poate că l-ați convins pe tip că se înșală, dar asta nu înseamnă că a plecat de la dumneavoastră relaxat. E posibil să fi venit până aici furios nevoie mare și să vă fi dat foc la casă tocmai fiindcă era șucărit... mă scuzați, doamnă Rainey.

Amy îi oferi un mic zâmbet fals și respinse scuzele cu un gest al mâinii.

— Nu credeți c-ar fi posibil?

„Nu", își zise Mort, „nu cred. Dacă ar fi hotărât să dea foc la casă, cred că l-ar fi omorât pe Bump înainte să plece la Derry, pentru eventualitatea în care m-aș fi trezit înainte de întoarcerea lui. În acest caz, sângele s-ar fi uscat, iar pe Bump l-aș fi găsit țepân. Nu așa s-a întâmplat... dar nu pot să spun asta. Nici dacă aș vrea. Pentru că, de exemplu, s-ar întreba de ce am omis atâta timp să le povestesc ce pățise Bump. Probabil că s-ar gândi că am vreo doagă lipsă".

— Ba da, spuse el, dar l-am cunoscut pe tip. Nu mi-a făcut impresia că ar fi genul de incendiator de case.

— Vrei să spui că nu e un Snopes, spuse Amy pe neașteptate.

Mort se uită la ea, surprins — apoi zâmbi.

— Exact, spuse el. O fi el din Sud, dar nu e un Snopes.

— Asta însemnând ce? întrebă Bradley, cu oarecare precauție.

— O glumă mai veche, domnule locotenent, spuse Amy. Acești Snopes erau niște personaje din niște romane de William Faulkner. Și-au făcut intrarea în afaceri incendiind șoproane.

— Oh, spuse Bradley pe un ton inexpresiv.

Wickersham spuse:

— Incendiatorii nu sunt o categorie distinctă, domnule Rainey. Sunt oameni de toate formele și mărimile, credeți-mă.

— Ei bine...

— Mai ziceți-mi ceva despre mașină, dacă puteți, spuse Bradley, pregătindu-se să noteze cu pixul pe bloc-notes. Vreau să le dau de știre celor de la Poliția Statului despre acest individ.

Mort decise brusc să mai mintă puțin. De fapt, destul de mult.

— Ei bine, era un sedan. Asta pot să vă spun cu siguranță.

— Aha. Ford sedan. Anul?

— Cam de prin anii '70, cred, zise Mort. Era cât se poate de sigur că *station-wagon*-ul lui Shooter fusese de fapt construit cam prin vremea când un tip pe care-l chema Oswald a făcut ca Lyndon Johnson să fie ales președinte al Statelor Unite. Făcu o pauză și adăugă: Plăcuța de înmatriculare avea o culoare deschisă. Se poate să fi fost din Florida. Nu pot să bag mâna în foc, dar se poate să fi fost.

— Ihm. Și bărbatul cum arăta?

— Înălțime medie. Păr blond. Ochelari. Din cei cu rame rotunde din sârmă, cum purta John Lennon. Cam asta-i tot ce pot să-mi...

— Nu ziceai că purta o pălărie? întrebă pe neașteptate Amy.

Mort simți că maxilarele i se închid cu un clănțănit.

— Da, spuse el pe un ton amiabil. Așa e, uitasem. Gri închis sau neagră. Atât că era mai mult o șapcă. Știți, cu cozoroc.

— OK, spuse Bradley și închise bloc-notesul. E un început.

— N-ar putea să fie un caz simplu de vandalism, incendiu de dragul incendiului? întrebă Mort. În romane, toate au o legătură între ele, dar, din experiența mea, în viața reală lucrurile se întâmplă uneori pur și simplu.

— Se poate să fi fost, admise Wickersham, dar nu strică să verificăm legăturile evidente. Făcu cu ochiul solemn către Mort și spuse: Știți, uneori viața imită arta.

— Mai aveți nevoie de ceva? îi întrebă Ted și-și puse brațul pe după umerii lui Amy.

Wickersham și Bradley schimbară o privire, după care Bradley clătină din cap:

— Nu cred, cel puțin nu în momentul ăsta.

— Am întrebat doar pentru că Amy și Mort vor trebui să stea de vorbă și cu agentul de asigurări, spuse Ted. Probabil că și cu un anchetator de la compania-mamă.

Lui Mort, accentul sudic al individului începea să i se pară din ce în ce mai enervant. Bănuia că Ted provenea dintr-o regiune a Sudului situată cu câteva state mai la nord de ținutul lui Faulkner, dar rămânea o coincidență de care s-ar fi putut lipsi foarte bine.

Oficialii au strâns mâinile cu Amy și Mort, și-au exprimat compasiunea, le-au spus să ia legătura cu ei dacă ceva i se întâmpla oricăruia dintre ei și apoi plecară, lăsându-i pe cei trei să mai dea o tură în jurul casei.

— Îmi pare rău de toată tevatura asta, Amy, spuse pe neașteptate Mort. Ea mergea între cei doi bărbați și se uită la el, aparent surprinsă de ceva ce sesizase în vocea lui. Simplă sinceritate, poate. De tot ce s-a întâmplat. Îmi pare sincer rău.

— Ei bine, puneți-l și pe Teddy la socoteală, zise Ted cu sinceritate solemnă. Ea se întoarse către el și, în clipa aceea, Mort era în stare să-l sugrume cu voioșie pe indi-

vid, până când i-ar fi sărit ochii din cap, bălăbănindu-se la capătul nervilor optici.

Acum mergeau de-a lungul laturii vestice a casei, către stradă. Chiar aici fusese colțul îngust unde biroul lui se unea cu casa și, ceva mai încolo, fusese grădinița cu flori a lui Amy. Toate florile erau moarte acum și Mort reflectă că probabil era tot una. Focul fusese îndeajuns de intens ca să pârjolească tot ce rămăsese verde pe o rază de trei metri și jumătate în jurul ruinei. Dacă florile ar fi fost înflorite, le-ar fi pârjolit și pe ele, iar asta ar fi fost prea trist. Ar fi fost...

Mort se opri brusc. Își amintea povestirile. Povestirea. Puteai s-o intitulezi „Vremea însămânțării" sau, la fel de bine, „Fereastra secretă", dar era același lucru dacă dădeai la o parte zorzoanele și te uitai dedesubt. Se uită în sus. Nu era nimic de văzut, doar cerul albastru, cel puțin acum, dar înainte de incendiul din noaptea trecută, chiar în locul spre care se uita ar fi fost o fereastră. Era fereastra cămăruței de lângă spălătorie. Cămăruța care era biroul lui Amy. Acolo se ducea ea să completeze cecurile, să scrie în jurnalul ei intim, să dea telefoanele care trebuiau date... încăperea unde, bănuia el, Amy începuse, cu câțiva ani în urmă, să scrie un roman. Și, când romanul a murit, era camera unde ea îl înmormântase decent și în liniște într-un sertar de birou. Biroul fusese lângă fereastră. Lui Amy îi plăcea să se ducă acolo dimineața. Putea să pornească mașina de spălat în camera alăturată și apoi să se ocupe de hârtii până auzea soneria care anunța că era timpul să oprească mașina și să pună rufele în storcător. Încăperea era bine separată de clădirea principală și, spunea ea, îndrăgea liniștea. Liniștea și lumina clară și sănătoasă a dimineții. Când și când îi plăcea să se uite pe fereastră la florile ei care creșteau în colțul adânc

format de casă și prelungirea în care se afla biroul lui. Și parc-o auzi spunând: „E cea mai bună cameră din casă, cel puțin pentru mine, fiindcă acolo nu se duce aproape nimeni, în afară de mine. Are o fereastră secretă, și dă spre o grădină secretă."

— Mort? spunea Amy în acel moment și, preț de o clipă, Mort nu băgă de seamă, confundând vocea ei reală cu cea din mintea lui, care era vocea amintirii. Dar era o amintire adevărată sau una falsă? Asta era întrebarea-cheie, nu-i așa? *Părea* o amintire adevărată, dar se aflase sub un stres teribil încă înainte de Shooter, de Bump și de incendiu. N-ar fi fost măcar posibil să aibă o... mă rog, o halucinație „memorială"? Prin care încerca să-și remodeleze propriul trecut alături de Amy în așa fel încât să corespundă cu blestemata aia de povestire în care un bărbat înnebunise și-și omorâse nevasta?

„Dumnezeule, sper că nu. Sper că nu, fiindcă dacă-i așa, înseamnă că am ajuns pe un teritoriu prea apropiat de depresia nervoasă ca să mă simt liniștit."

— Mort, te simți bine? întrebă Amy, trăgându-l cu violență de mânecă, scoțându-l cel puțin temporar din starea de transă.

— Da, spuse el, apoi, abrupt: Nu. Ca să fiu sincer, mi-e un pic cam rău.

— Micul dejun, poate, spuse Ted.

Amy îi aruncă o privire care-l făcu pe Mort să se simtă ceva mai bine. Nu fusese o privire prietenoasă.

— *Nu e* micul dejun, spuse ea ușor indignată. Făcu un gest larg cu brațul spre ruinele înnegrite. De *asta* e vorba. Hai să plecăm de-aici.

— Cei de la asigurări trebuie să vină la prânz, spuse Ted.

— Păi asta înseamnă mai bine de o oră. Hai să mergem la tine acasă, Ted. Nici eu nu mă simt prea grozav. Aș vrea să stau jos.

— Bine, bine, spuse Ted pe un ton ușor iritat din categoria „nu-i nevoie să țipi", care-i merse la fel de bine la suflet lui Mort. Și cu toate că la micul dejun din dimineața aceea ar fi zis că locuința lui Ted Milner era ultimul loc de pe pământ unde ar fi vrut să meargă, îi urmă fără să protesteze.

19

Nimeni nu scoase o vorbă în timp ce străbăteau orașul spre casa în care Ted își avea reședința. Mort nu știa la ce se gândeau Amy și Ted, deși putea bănui că Amy era cu gândul la casă și că Ted se întreba dacă o să ajungă înapoi la timp ca să se întâlnească cu oamenii de la asigurări, dar știa la ce se gândea *el*. Încerca să decidă dacă era sau nu pe cale să înnebunească. E adevărat sau e Memorex[28]?

Decise în cele din urmă că Amy spusese într-adevăr acele cuvinte despre biroul ei de lângă spălătorie — nu era deci o amintire falsă. Le spusese oare înainte de 1982, când „John Shooter" susținea că ar fi scris o povestire intitulată „Fereastra secretă"? Nu știa. Oricât și-ar fi sondat creierul confuz și dureros, nu primea decât un mesaj scurt: răspuns neconcludent. Dar dacă le rostise, indiferent când, nu se

[28] Aluzie la sloganul firmei Memorex, „Is it live, or is it Memorex?", cunoscută pentru producția de benzi de magnetofon, casete audio și video, CD-uri, DVD-uri etc. (*N. t.*)

putea oare ca titlul povestirii lui Shooter să fie o simplă coincidență? Se putea, dar coincidențele se cam înmulțeau, nu? Hotărâse că incendiul fusese, obligatoriu, o coincidență. Dar amintirea pe care grădina lui Amy cu florile sale moarte o stârnise... ei bine, îi venea tot mai greu să creadă că toate acestea nu erau legate într-o manieră stranie, poate chiar supranaturală.

Și, în felul său, nu fusese și „Shooter" însuși la fel de derutat? „Cum ai pus mâna pe ea?", întrebase acesta, cu o voce pe care furia și nedumerirea o făcuseră fioroasă. „Ăsta e un lucru pe care chiar vreau să-l aflu. Cum dracu' a ajuns un căcănar scârța-scârța pe hârtie, plin de bani ca tine, într-un orășel de trei lulele din Mississippi ca să-mi fure nenorocita aia de poveste?" În acele momente, Mort se gândise că ori era încă un semn al nebuniei individului, ori tipul era un actor nemaipomenit de bun. Acum, în mașina lui Ted, îi trecu prin minte pentru prima oară că exact la fel ar fi reacționat și el, dacă circumstanțele ar fi fost inversate.

Așa cum, într-un fel, și fuseseră. Singurul loc în care cele două povestiri difereau complet era chestiunea titlurilor. Amândouă se potriveau, dar acum Mort constată că trebuia să-i pună lui Shooter o întrebare foarte asemănătoare cu cea pe care Shooter i-o pusese deja: „Cum ai ajuns la titlul ăsta, domnule Shooter? Ăsta e un lucru pe care chiar vreau să-l aflu. Cum ai ajuns să știi că, la 2 000 de kilometri de orășelul tău de trei lulele din Mississippi, soția unui scriitor despre care susții că n-ai auzit niciodată până anul ăsta avea propria ei fereastră secretă, ce dă spre propria ei grădină secretă?"

Ei bine, nu exista decât o singură cale să afle, firește. Când Greg avea să-l găsească pe Shooter, Mort va trebui să-l întrebe.

20

Mort refuză ceașca de cafea oferită de Ted și-l întrebă dacă are Coca-Cola sau Pepsi. Ted avea și, după ce bău, stomacul lui Mort se liniști. Se așteptase ca simplul fapt de a se afla aici, aici unde Ted și Amy se jucau de-a mama și de-a tata acum când nu mai erau nevoiți să se ascundă în camere ieftine din moteluri de la periferie, să-l facă să se simtă mânios și agitat. Dar nu se întâmplă așa. Era doar o casă, una în care toate camerele păreau să proclame că proprietarul era un „tânăr burlac fără griji care avea succes la femei". Mort constată că putea să se împace cu asta foarte ușor, deși îl făcea să se simtă din nou puțin neliniștit pentru Amy. Se gândi la micul ei birou cu lumina sa clară și sănătoasă și cu zumzetul adormitor al uscătorului care răzbătea prin zid, micul ei birou cu fereastra sa secretă, singura din toată casa care dădea spre micul spațiu unghiular format de casă și prelungirea acesteia, și se gândi cât de mult aparținea ea acelui loc și cât de puțin părea să aparțină acestui loc. Dar asta era o problemă pe care va trebui s-o rezolve ea cu ea însăși, și își zise, după câteva minute petrecute în această casă care nu era câtuși de puțin un bârlog al ticăloșiilor, ci doar o casă, că putea să se împace cu asta... că putea chiar să fie mulțumit de situație.

Ea îl întrebă dacă avea de gând să rămână în Derry peste noapte.

— Nu. O să mă-ntorc de îndată ce terminăm cu agenții de la asigurări. Dacă mai apare ceva, pot să ia legătura cu mine... sau poți să mă suni tu.

Îi zâmbi. Ea îi răspunse cu un zâmbet și îi atinse mâna în treacăt. Lui Ted nu-i plăcu asta. Se uită încruntat pe fereastră și își făcu de lucru cu pipa.

21

Au ajuns la timp la întâlnirea cu reprezentanții companiei de asigurări, ceea ce avu neîndoielnic darul să-l facă pe Ted să se simtă ușurat. Mort nu era grozav de încântat să-l aibă ca martor pe Ted; la urma urmelor, nu fusese niciodată casa lui Ted, nici măcar după divorț. Totuși Amy părea să se simtă mai liniștită știindu-l acolo, așa că Mort lăsă lucrurile așa.

Don Strick, agentul Companiei de Asigurări Consolidated cu care încheiaseră contractul, îi conduse la biroul său, după încă un scurt tur „la fața locului". Acolo au făcut cunoștință cu Fred Evans, un anchetator de teren al firmei Consolidated, specializat în incendii. Motivul pentru care Evans nu venise împreună cu Wickersham și Bradley în dimineața aceea sau „la fața locului" când Strick i-a întâmpinat acolo la prânz deveni evident foarte repede; își petrecuse mai toată noapte trecută scormonind printre ruine cu o lanternă puternică și un aparat foto Polaroid. Se dusese apoi la camera lui de motel, spunea el, ca să mai prindă un pui de somn înainte de întâlnirea cu soții Rainey.

Mort îl plăcu pe Evans foarte mult. Părea să fie sincer afectat de pierderea suferită de el și de Amy, în vreme ce toți ceilalți, inclusiv domnul „puneți-l și pe Teddy la socoteală", păreau să fi rostit doar tradiționalele cuvinte de consolare înainte de a trece la ceea ce fiecare considera a fi „treburile curente" (iar în cazul lui Ted Milner, se gândea Mort, treaba curentă era să-l expedieze din Derry și să-l trimită cât mai curând la Tashmore Lake). Fred Evans nu se referea la adresa Kansas Street 92 zicând „la fața locului", ci vorbea despre o „casă".

Întrebările lui, deși în esență erau aceleași ca și cele puse de Wickersham și Bradley, erau mai delicate, mai detaliate și mai scrutătoare. Deși n-apucase să doarmă decât cel mult patru ore, ochii lui erau senini și vorbea repede și clar. După ce a vorbit cu el vreo douăzeci de minute, Mort a decis că, dacă se va hotărî vreodată să dea foc la o casă pentru a încasa banii de asigurare, va negocia în prealabil cu altă companie de asigurări și nu cu Consolidated Assurance. Sau va aștepta până când omul ăsta se va pensiona.

După ce a terminat de pus întrebările, Evans le-a zâmbit.

— Mi-ați fost de mare ajutor, vreau să vă mulțumesc din nou, atât pentru răspunsurile bine cumpănite cât și pentru amabilitatea cu care m-ați tratat. Într-o mulțime de cazuri, oamenilor le sare țandăra în clipa în care aud cuvintele „anchetator de asigurări". Sunt deja supărați, și e de înțeles asta, și foarte des iau prezența unui anchetator la locul faptei ca o acuzație că și-ar fi dat singuri foc la proprietate.

— Având în vedere împrejurările, nu cred că am fi putut să cerem un tratament mai bun, spuse Amy, iar Ted Milner încuviință din cap atât de violent încât ai fi zis că are capul pe o sârmă — una controlată de un păpușar cu nervii zdruncinați rău de tot.

— Partea care urmează e dificilă, spuse Evans. Îi făcu un semn din cap lui Strick, care deschise un sertar și scoase de acolo un clipboard cu o pagină trasă la imprimantă. Când un anchetator stabilește că un incendiu a fost atât de grav precum fără doar și poate că a fost cel de față, trebuie să le arătăm clienților o listă cu bunurile asigurate conform declarațiilor anterioare. Vă uitați peste ea, apoi semnați o declarație pe proprie răspunde-

re că obiectele din listă încă vă mai aparţin şi că se aflau în casa atunci când s-a produs incendiul. Trebuie să puneţi o cruciuliţă în dreptul oricărui obiect pe care l-aţi vândut de la ultima revizie de asigurări pe care aţi făcut-o cu domnul Strick, aici de faţă, şi în dreptul oricărei proprietăţi care nu se afla în casă la data incendiului. Evans îşi duse pumnul la gură şi-şi drese glasul înainte de a continua. Am înţeles că de curând a avut loc o separare de domicilii, aşa că ultimul punct s-ar putea să fie deosebit de important.

— Suntem divorţaţi, spuse Mort fără menajamente. Eu locuiesc în reşedinţa noastră de la Tashmore Lake. O foloseam doar vara, dar are un cuptor şi e locuibilă şi în lunile reci. Din păcate, n-am reuşit să-mi iau majoritatea lucrurilor din casa de aici. Am tot amânat.

Don Strick dădu din cap cu compasiune. Ted îşi puse un picior peste celălalt, continua să se joace cu pipa şi în general dădea impresia unuia care încearcă să nu se arate atât de profund plictisit cât era de fapt.

— Completaţi cât mai exact lista, spuse Evans. Luă clipboard-ul de la Strick şi i-l întinse peste birou lui Amy. Chestia asta poate fi puţin cam neplăcută — seamănă cu o căutare a comorilor inversată.

Ted îşi lăsase pipa jos şi întinsese gâtul ca să se uite la listă, plictiseala dispărându-i cel puţin pe moment; ochii lui erau la fel de avizi ca ai oricărui trecător care se holbează la urmările unui accident grav. Amy îl văzu că trage cu ochiul şi, îndatoritoare, împinse uşor formularul înspre el. Mort, care şedea vizavi de ea, trase foaia de hârtie înapoi.

— Fii, te rog, amabil, îi zise el lui Ted. Era supărat, foarte supărat, şi toţi sesizară asta din vocea lui.

— Mort..., spuse Amy.

— Nu vreau să fac din ţânţar armăsar, îi zise Mort, dar astea au fost lucrurile noastre, Amy. Ale noastre.

— Eu nu prea cred..., începu indignat Ted.

— Nu, dânsul are perfectă dreptate, domnule Milner, spuse Fred Evans cu o blândeţe care lui Mort i se păru că putea fi înşelătoare. Legea spune că nu aveţi absolut nici un drept să vă uitaţi la acea listă. Mai închidem ochii la o treabă ca asta dacă nimeni nu are nimic de obiectat... dar mi se pare că domnul Rainey are.

— Cred şi eu că domnul Rainey are de obiectat, spuse Mort.

Avea mâinile încleştate în poală; îşi simţea săpând şanţuleţe ca nişte mici zâmbete în carnea moale a palmelor.

Amy îşi mută privirea nefericit-rugătoare de la Mort la Ted. Mort se aştepta ca Ted să se umfle în pene şi să pufnească şi apoi să încerce să dărâme casa cuiva dintr-o suflare, dar Ted nu făcu aşa ceva. Faptul că făcuse o asemenea presupunere, îşi zise Mort, era o măsură a simţămintelor sale ostile faţă de individ. Nu-l cunoştea prea bine pe Ted (chiar dacă *ştia* că seamănă puţin cu Alfalfa când îl trezeşti din somn pe neaşteptate într-un motel de mâna a şaptea), dar o cunoştea pe Amy. Dacă Ted ar fi fost un fanfaron, l-ar fi părăsit deja.

Cu un mic zâmbet şi vorbind numai cu ea, ignorându-i complet pe Mort şi pe ceilalţi, Ted spuse:

— Crezi că ar ajuta lucrurile dacă aş face o plimbare prin împrejurimi?

Mort încercă să se abţină, dar nu prea reuşi:

— Ba chiar ai putea să faci şi două plimbări, îi zise el lui Ted cu prefăcută amabilitate.

Amy îl fulgeră cu o privire îngustă şi întunecată, apoi se uită din nou la Ted.

22

Mort conducea pe drumul de întoarcere spre Tashmore Lake cu mâinile încleştate de volan, cu spinarea dreaptă ca o riglă şi ochii fixaţi ferm asupra drumului. Mărise volumul radioului şi se concentra cu încrâncenare asupra drumului ori de câte ori sesiza semnele care-i anunţau o activitate mentală în spatele mijlocului frunţii. Abia parcursese vreo 60 de kilometri când simţi o presiune în vezică. Încântat de această evoluţie, nici nu se gândi să oprească la o parcare cu servicii de la marginea şoselei. Nevoia de a se uşura era încă un excelent motiv de abatere a atenţiei.

Ajunse acasă pe la patru şi jumătate şi parcă Buick-ul la locul său obişnuit, de lângă casă. Eric Clapton tocmai se lansase cu avânt într-un solo de chitară în ritm de boogie când Mort opri motorul şi linişti se lăsă ca o încărcătură de pietre înglobate în spumă cauciucată. Pe lac nu era nici o barcă, iar în iarbă, nici un gândac.

„Pişarea şi gândirea au multe în comun", îşi zise el dându-se jos din maşină şi desfăcându-şi fermoarul de la pantaloni. „Pe-amândouă poţi să le amâni... dar nu la nesfârşit."

În timp ce urina, Mort Rainey se gândea la ferestre secrete şi la grădini secrete. Se gândea la cei care ar putea să aibă grădini secrete şi la cei care ar putea să se uite prin ferestre secrete. Se gândi la faptul că revista de care avea nevoie ca să-i dovedească unui anume tip că ori era nebun, ori escroc, tocmai se întâmplase să dispară chiar în seara în care încercase să pună mâna pe ea. Se gândea la faptul că amantul fostei sale soţii, un individ pe care-l detesta sincer, era de loc dintr-un oraş care se numea Shooter's Knob şi că Shooter se întâmpla să fie pseudo-

nimul mai sus-menţionatului nebun-sau-escroc, care apăruse în viaţa lui Mort Rainey exact în momentul în care sus-menţionatul Mort Rainey începea să-şi înţeleagă propriul divorţ nu ca pe o idee teoretică, ci ca pe un adevăr simplu şi perpetuu al vieţii sale. Se gândi chiar şi la faptul că „John Shooter" susţinea că descoperise plagiatul lui Mort Rainey cam în acelaşi timp când Mort Rainey se despărţise de soţie.

Întrebare: Sunt toate aceste lucruri coincidenţe?

Răspuns: Tehnic, e posibil.

Întrebare. *Crede* el că toate aceste lucruri sunt coincidenţe?

Răspuns: Nu.

Întrebare: Atunci, crede el că e pe cale să înnebunească?

— Răspunsul este nu, zise Mort. Nu crede. Cel puţin nu încă.

Trase fermoarul şi o luă după colţ ca să ajungă la uşă.

23

Găsi cheia de la casă, începu s-o introducă în broască şi deodată o scoase. În schimb, întinse mâna spre mânerul rotund al uşii şi, în timp ce degetele se strângeau în jurul lui, avu certitudinea limpede că aceasta se va roti uşor. Shooter fusese aici... fusese sau încă mai era. Şi nici măcar n-ar fi fost nevoie să-şi forţeze intrarea. Nu. Nu nenişorul *ăsta*. Mort ţinea o cheie de rezervă de la casa din Tashmore Lake într-o savonieră veche pe raftul de sus din şoponul cu scule, adică chiar locul din care Shooter luase grăbit şurubelniţa când venise momentul să-l

ţintuiască pe bietul Bump de scândurile gheretei de gunoi. Acum era în casă, cercetând locul... sau poate ascunzându-se. Era...

Mânerul refuza să se mişte; degetele lui Mort pur şi simplu alunecară în jurul lui. Uşa era încuiată totuşi.

— OK, spuse Mort. OK, nici o problemă.

Chiar râse puţin în timp ce vâra cheia în broască şi o răsucea. Doar pentru că uşa era încuiată nu însemna că Shooter nu era în casă. De fapt, era şi mai probabil *să fie* în casă, dacă stătea să te gândeşti mai bine. Putea foarte bine să folosească cheia de rezervă, s-o pună la loc, după care să încuie uşa pe dinăuntru ca să adoarmă suspiciunile inamicului său. În definitiv, tot ce trebuia să faci ca s-o încui era să apeşi butonul fixat în mâner. „Încearcă să mă sperie", gândi Mort în timp ce păşea înăuntru.

Casa era plină de razele prăfuite de soare ale după-amiezii târzii şi de linişte. Dar nu-ţi dădea senzaţia unei linişti *neocupate*.

— Încerci să mă sperii, nu-i aşa? strigă el.

Se aştepta ca propria voce să i se pară ca a unui nebun. Un bărbat singur, paranoic, adresându-se unui intrus care, la urma urmelor, exista doar în imaginaţia sa. Atât că *nu* i se păru deloc vocea unui nebun, ci a unui om care se împotmolise măcar la *jumătatea* trucului. Să duci un şiretlic până la jumătate nu era o chestie aşa grozavă, poate, dar jumătate era mai bine decât nimic.

Intră în living-room-ul cu tavanul său ca de catedrală, cu fereastra mare cât peretele, cu vedere la lac şi, desigur, Celebritatea Mondială, Sofaua lui Mort Rainey, cunoscută şi sub numele de Canapeaua Scriitorului Comatos. Un mic zâmbet economic îi întinse uşor obrajii. Îşi simţea oţelele sus şi presate pe încheietura picioarelor.

— O jumătate de şiretlic e mai bună decât nimic, nu-i aşa, domnule Shooter? strigă el.

Cuvintele pieriră în liniştea prăfoasă. În praful acela simţea mirosul de tutun vechi. Ochii îi căzură pe pachetul ponosit de ţigări pe care-l recuperase din sertarul biroului. I se păru că în casă plutea un miros — aproape o duhoare — care era respingător: era un miros nefemeiesc. Apoi îşi zise: „Nu. E o greşeală. Nu-i aşa. Ceea ce miroşi e Shooter. Simţi mirosul individului, şi-i miroşi ţigările. Nu pe-ale tale, pe-ale lui."

Se întoarse încet, cu capul uşor lăsat pe spate. Unul dintre dormitoarele de la etaj dădea în jos spre living-room, pe la jumătatea peretelui de culoare crem; deschiderea era protejată cu stinghii din lemn maro închis. Stinghiile aveau menirea de a-i împiedica pe cei neavizaţi să cadă laţi pe podeaua living-ului, dar mai aveau şi un rol decorativ. Chiar în clipa aceea, lui Mort nu i se păreau deloc decorative, fiindcă arătau ca zăbrelele unei celule de puşcărie. Din încăperea pe care el şi Amy o numiseră dormitorul pentru oaspeţi nu putea să vadă decât tavanul şi unul dintre cei patru stâlpi ai patului.

— Eşti acolo, sus, domnule Shooter? strigă el.

Nici un răspuns.

— Ştiu că încerci să mă sperii! Acum începea să se simtă puţin, foarte puţin ridicol. N-o să-ţi meargă, să ştii!

Cu vreo şase ani în urmă, racordaseră marele şemineu de piatră din living-room cu un cuptor Blackstone. Lângă el se afla un suport pentru unelte necesare îngrijirii focului. Mort apucă mânerul fărăşului pentru cenuşă, se gândi la el o clipă, apoi îl lăsă şi luă în schimb vătraiul. Se întoarse cu faţa spre deschiderea zăbrelită a camerei pentru oaspeţi de la etaj şi ridică vătraiul ca un ca-

valer care-şi salută regina. Porni încet spre scări şi începu să le urce. Simţea cum încordarea se furişează în muşchii săi, dar înţelese că nu de *Shooter* se temea, ci de faptul că n-o să găsească nimic.

— Ştiu că eşti aici şi ştiu că încerci să mă sperii! Singurul lucru pe care nu-l ştiu e ce-i cu toată povestea asta, Alfie, iar când o să dau de tine, ai face bine să-mi spui!

Se opri pe palierul de la etaj, cu inima bătându-i cu putere în piept. Uşa de la dormitorul pentru oaspeţi era la stânga lui. În dreapta era uşa de la baia pentru oaspeţi. Şi deodată înţelese că, într-adevăr, Shooter era aici, dar nu în dormitor. Nu; ăsta era doar un şiretlic. Era exact ceea ce Shooter *voia* ca el să creadă.

Shooter era în baie.

Şi, în timp ce stătea pe palier ţinând strâns în mâna dreaptă vătraiul şi cu sudoarea prelingându-i-se din păr pe obraji, Mort *îl auzi*. Un foşnet slab. Era acolo, fără doar şi poate. După sunet, stătea în picioare, în cadă. Se mişcase foarte puţin. Cucuuu, Johnny băiete, te aud. Eşti înarmat, bulache?

Mort îşi zicea că probabil era, dar nu credea că avea un pistol. După părerea lui, pseudonimul literar al individului[29] nu avea nici o legătură cu armele de foc. Shooter arăta ca un om care s-ar simţi mai în largul lui cu instrumente mai grosolane. Ceea ce-i făcuse lui Bump părea să confirme această supoziţie.

„Pariez că are un ciocan", îşi zise Mort şi-şi şterse sudoarea de pe ceafă cu mâna liberă. Îşi simţea ochii pulsând în găvane în ritmul bătăilor de inimă. „Pariez că şi-a luat un ciocan din şoproniul de scule."

[29] În lb. engleză, *Shooter* înseamnă „persoană care trage cu o armă de foc". (*N. t.*)

Nu s-a mai gândit la asta până când l-a văzut pe Shooter, l-a văzut limpede, stând în picioare în cadă, cu pălăria lui neagră cu calotă rotundă și bocancii galbeni de fermier, cu buzele care-i acopereau proteza comandată prin poștă despărțite într-un rânjet ce aducea mai mult a grimasă, sudoarea prelingându-i-se pe față, coborând pe ridurile săpate acolo ca apa ce se scurge pe o rețea de rigole din tablă galvanizată, cu ciocanul din șoproncul de scule ridicat la înălțimea umerilor, ca un ciocănaș de judecător. Stătea pur și simplu în cadă, așteptând să coboare ciocanul. Aprod, cazul următor, te rog.

„Te cunosc, amice. Ți-am prins mișcarea. M-am prins de prima oară când te-am văzut. Și știi ceva? Ți-ai ales greșit scriitorul cu care să-ți faci jocul. Cred că de pe la jumătatea lui mai îmi tot doresc să ucid pe cineva și nu văd de ce n-ai fi la fel de bun ca oricare altul."

Întoarse capul spre ușa dormitorului. În același timp, întinse mâna stângă (după ce și-a șters-o de pieptul cămășii, ca să nu-i alunece în momentul crucial) și o strânse în jurul mânerului.

— Știu că ești acolo! strigă el către ușa închisă a dormitorului. Dacă te-ai ascuns sub pat, ai face bine să ieși! Număr până la cinci! Dacă nu ieși până ajung la cinci, o să intru... și o să intru în forță! M-ai auzit?

Nu se auzi nici un răspuns... dar, ce-i drept, nici nu se așteptase cu adevărat să audă vreunul. Și nici nu *dorise*. Strânse mai tare mânerul ușii de la baie, dar avea să strige numerele cu capul întors spre ușa dormitorului. Nu știa dacă Shooter ar auzi sau ar simți diferența dacă și-ar întoarce capul spre baie, dar se gândi că era posibil. Omul era fără doar și poate inteligent. Diabolic de inteligent.

Cu o clipă înainte să înceapă numărătoarea, auzi o altă mișcare slabă în baie. Ar fi scăpat-o, chiar stând așa de aproape, dacă n-ar fi ascultat cu toată concentrarea de care era capabil.

— *Unu!*

Doamne, cum mai transpira! Ca un porc!

— *Doi!*

Simțea mânerul ușii de la baie ca pe o piatră rece în pumnul încleștat.

— *Tr...*

Răsuci mânerul și pătrunse repede în cameră, trântind ușa de perete atât de repede încât sfâșie tapetul și rupse balamaua de jos a ușii, și iată-l, *iată-l*, venind către el cu arma ridicată, cu dinții dezveliți într-un rânjet de ucigaș, cu ochi de nebun, de nebun de-a binelea, iar Mort coborî vătraiul cu o lovitură șuierătoare și abia avut timp să observe că Shooter mânuia și el un vătrai, să-și dea seama că Shooter nu avea pe cap pălăria lui neagră cu calotă rotundă și să realizeze că nu era deloc Shooter, să realizeze că era *el*, că nebunul era *el*, și deodată vătraiul sparse oglinda de deasupra chiuvetei, cioburile de sticlă argintată împrăștiindu-se în toate direcțiile, scânteind în întuneric, iar dulăpiorul cu medicamente căzu în chiuvetă. Ușa îndoită atârna deschisă ca o gură căscată, lăsând să se împrăștie sticluțe cu sirop de tuse, iod și Listerine.

— Am omorât oglinda, dar-ar dracii-n ea! țipă el și era pe cale să arunce vătraiul într-o parte când ceva *se mișcă* în cadă, în spatele ușii ondulate de la cabina dușului.

Se auzi un mic chițăit înspăimântat. Rânjind, Mort lovi lateral cu vătraiul, provocând o spărtură zigzagată în ușa din plastic, smulgând-o din șinele în care era prin-

să și răsturnând-o. Ridică vătraiul deasupra umărului, cu o privire fixă în ochii sticloși și buzele întinse în grimasa pe care și-o imaginase pe chipul lui Shooter.

Apoi lăsă vătraiul jos, cu o mișcare lentă. Se văzu nevoit să-și folosească degetele de la mâna stângă pentru a-și desclești degetele dreptei de pe mânerul vătraiului, care căzu pe podea.

— Micuță creatură vicleană și fricoasă, spuse el către șoricelul care alerga orbește prin cadă. Ce panică o fi în pieptușul tău.[30]

Vocea lui suna răgușită, fără intonație și stranie. Nu semăna deloc cu vocea lui. Era ca și cum s-ar fi auzit pentru prima oară înregistrat pe bandă.

Se întoarse și ieși încet din baie, trecând de ușa înclinată cu balamaua sărită, călcând pe cioburile de oglindă.

Dintr-o dată simți dorința să se ducă jos, să se întindă pe canapea și să tragă un pui de somn. Dintr-o dată dori asta mai presus decât orice altceva.

24

Telefonul a fost cel care l-a trezit. Amurgul se îngemăna cu noaptea, așa că a trecut cu încetineală pe lângă măsuța de cafea rebelă cu tăblie din sticlă, de care se tot lovea, având senzația stranie că, nu se știe cum, timpul se pliase asupra lui însuși. Brațul drept îl durea ca naiba. Nici spinarea nu se simțea mai bine. Cât de violent,

[30] Versuri dintr-o poezie a poetului scoțian Robert Burns (1759–1796), dedicată șoarecelui. (*N. t.*)

exact, mănuise vătraiul ăla oare? Cât de mare fusese panica ce pusese stăpânire pe el? Nu-i plăcea să se gândească.

Ridică telefonul, fără să încerce să ghicească cine ar putea să fie. Viața fusese atât de îngrozitor de agitată în ultima vreme, dragă, încât putea să fie chiar și președintele țării.

— Alo?

— Ce mai faci, domnu' Rainey? întrebă vocea și Mort tresări îngrozit, îndepărtând brusc telefonul de ureche pentru o clipă, de parc-ar fi fost un șarpe care încercase să-l muște. Îl aduse înapoi încet.

— Bine fac, domnule Shooter, spuse el cu o voce seacă. Dar dumneata?

— Sunt la un bâlci de țară, admise Shooter, vorbind cu acel accent țărănesc greoi, care cumva era la fel de lipsit de zorzoane și de vizibil ca un șopron din lemn nevopsit izolat în mijlocul unui câmp. Dar nu cred că tu te simți chiar așa de bine. C-ai furat de la altul, s-ar zice că nu te-a deranjat deloc. Dar când ai fost prins în fapt... ei, asta se pare că te-a făcut nefericit cu-adevărat.

— Despre ce vorbești?

Shooter păru ușor amuzat.

— Păi, am auzit la radio că cineva ți-a dat foc la casă. *Cealaltă* casă. Și pe urmă, când te-ai întors la casa asta, mi s-a părut că ai avut un acces de furie sau ceva de genul ăsta când ai intrat în ea. Ai urlat... ai făcut tărăboi... sau poate că scriitorii de succes ca tine așa se înfurie când lucrurile nu se-ntâmplă așa cum se așteaptă ei. Asta să fie, oare?

„Dumnezeule, *a fost* aici! *A fost!*"

Mort se pomeni uitându-se pe fereastră, ca și cum Shooter mai era încă afară... ascunzându-se, poate, prin tufișuri, în timp ce vorbea cu Mort de la cine știe ce telefon fără fir. Ridicol, firește.

— Revista care conține povestea mea e pe drum, spuse el. Când o s-ajungă aici, o să mă lași în pace?

Shooter părea în continuare amuzat și-i răspunse cu un glas leneș:

— Nu există nici o revistă care să conțină povestea aia, domnu' Rainey. Noi doi știm asta. Nu, o revistă din 1980 nu există. Cum ar putea să fie, când povestea mea nu a existat până în 1982, ca tu s-o poți fura.

— Dar-ar dracii, nu ți-am furat po...

— Când am auzit ce s-a-ntâmplat cu casa, spuse Shooter, m-am dus și-am cumpărat *Evening Express*. Era acolo o poză cu ce a mai rămas. Nu mai era cine știe ce. Aveau și o poză cu soția ta.

Urmă o pauză lungă, bine cumpănită. Apoi Shooter spuse:

— E drăguțică. Folosise diminutivul în mod voit, cu intenție sarcastică. Cum se face că un nemernic nașparliu ca tine a avut noroc cu o nevasta așa drăguțică, domnu' Rainey?

— Suntem divorțați, ripostă Mort. Ți-am mai spus asta. Poate c-a descoperit cât de urât sunt. Da' ce-ar fi să n-o amestecăm pe Amy în ciorba asta, care ne privește doar pe mine și pe tine.

Pentru a doua oară în două zile, își dădu seama că răspunsese la telefon pe când era doar pe jumătate treaz și aproape lipsit de apărare. Ca urmare, Shooter controla în cea mai mare parte conversația. Îl conducea pe Mort după bunu-i plac, stabilind subiectele.

„Atunci, închide telefonul."

Dar nu era în stare. Cel puțin deocamdată.

— Pe mine și pe tine, nu-i așa? întrebă Shooter. Atunci cre' că n-ai pomenit de mine nimănui.

— Ce vrei, de fapt? Spune-mi! Ce naiba vrei?

— Vrei să știi motivul pentru care am venit, asta vrei?

— *Da!*

— Vreau să-mi scrii o povestire, spuse calm Shooter. Vreau să scrii o povestire, să pui numele meu pe ea și pe urmă să mi-o dai. Îmi datorezi asta. Ce e corect e corect, ce-i drept e drept.

Mort rămase în hol cu telefonul strâns în mâna care-l durea și o venă pulsând în mijlocul frunții. Preț de câteva clipe furia lui deveni atât de totală încât se simți îngropat de viu în ea, fără să mai fie în stare să gândească decât: DECI ASTA era! DECI ASTA era! DECI ASTA era! — iarăși și iarăși.

— Mai ești acolo, domnu' Rainey? întrebă Shooter cu vocea lui calmă, tărăgănată.

— Singurul lucru pe care am să-l scriu pentru tine, replică Mort, vorbind și el agale și cu o voce vâscoasă de furie, e certificatul tău de deces, dacă nu mă lași în pace.

— Te spargi în figuri, șmechere, zise Shooter cu vocea răbdătoare a unuia care-i explică o problemă simplă unui copil cam tembel, pentru că știi că nu pot să-ți fac nici un rău. Dacă mi-ai fi furat câinele sau mașina, puteam să iau câinele sau mașina *ta*. Puteam s-o fac la fel de ușor cum i-am frânt gâtul pisicii tale. Dac-ai fi încercat să mă împiedici s-o fac, puteam să te caftesc și să-mi iau ce mi se cuvenea. Dar aici e vorba de altceva. Bunurile pe care le vreau io-s în capul tău. Le-ai încuiat acolo ca într-un seif. Numai că nu pot să pun explozibil pe ușă și nici să găuresc peretele din spate. Trebuie să găsesc combinația. Este?

— Nu știu despre ce vorbești, zise Mort, dar ziua în care o să primești o povestire de la mine o să fie ziua în care Statuia Libertății o să poarte un scutec... Șmechere!

Shooter răspunse pe un ton meditativ:

— N-aș mai amesteca-o și pe ea, dacă s-ar putea, dar încep să cred că n-ai să-mi lași opțiunea asta.

Dintr-o dată, Mort simți că-i dispare toată saliva din gură, care rămase uscată, sticloasă și fierbinte.

— Ce... ce vrei să...

— Vrei să te trezești din somn într-o după-amiază și s-o găsești pe *Amy* pironită de gheretă? întrebă Shooter. Sau să dai drumul la radio într-o dimineață și să afli că a pierdut confruntarea cu drujba pe care-o ții în garajul de-aici? Sau că și garajul ți-a fost incendiat?

— Bagă de seamă ce spui, șopti Mort.

Lacrimi de furie și de teamă începeau să i se furișeze în ochii larg deschiși.

— Încă mai ai două zile să te gândești la asta. Eu m-aș gândi cu mare atenție, în locul tău. Și nu cred c-aș discuta de asta cu nimeni. Ar fi ca și cum ai ieși afară pe o furtună și-ai ispiti trăsnetul. Divorțat sau nu, mi se pare că încă mai ții la doamna asta. A sosit timpul să te maturizezi nițel. *Nu poți să scapi basma curată.* Nu ți-ai dat seama încă? *Știu ce-ai făcut și n-am să plec până nu obțin ceea ce-mi aparține.*

— Ești nebun! țipă Mort.

— Noapte bună, domnu' Rainey, spuse Shooter și închise telefonul.

25

Mort rămase nemișcat preț de o clipă, receptorul îndepărtându-se parcă singur de ureche. Apoi luă de pe măsuță jumătatea de jos a telefonului stil Princess. Era cât pe ce să dea de perete cu întregul ansamblu înainte

să fie în stare să-şi recapete stăpânirea de sine. Lăsă aparatul jos şi respiră profund de douăsprezece ori — suficient cât să-şi simtă capul plutind şi parcă mai uşor. Apoi formă numărul de acasă al lui Herb Creekmore.

Prietena lui Herb, Delores, ridică la al doilea apel şi îl chemă pe Herb la telefon.

— Salut, Mort, zise Herb. Care-i povestea cu casa? Vocea lui se îndepărtă puţin de microfon. Delores, vrei tu să muţi tigaia aia pe ochiul din spate al aragazului?

„E ora cinei la New York", gândi Mort, „şi vrea ca eu să ştiu asta. Ei bine, ce naiba! Un descreierat tocmai m-a ameninţat că-mi transformă nevasta în cotlete, dar viaţa trebuie să meargă înainte, nu-i aşa?"

— Casa s-a dus, zise Mort. Asigurarea va acoperi pierderile. Făcu o pauză. Pierderile *financiare*, în orice caz.

— Îmi pare rău, spuse Herb. Pot să te-ajut cu ceva?

— Păi, în privinţa casei, nu, dar mulţumesc de intenţie. În privinţa povestirii, totuşi...

— Despre ce povestire e vorba, Mort?

Simţi cum mâna i se strânge din nou pe receptorul telefonului şi se forţă să slăbească strânsoarea. „Nu ştie care e situaţia aici. Trebuie să-ţi aminteşti asta."

— Aia pentru care amicul meu într-o ureche face valuri, zise el încercând să păstreze un ton care să fie lejer şi în mare parte nepăsător. „Vremea însămânţării". *Ellery Queen Magazine?*

— O, *aia!* zise Herb.

Mort simţi un junghi de teamă.

— Sper că n-ai uitat să suni, nu?

— Nu... am sunat, îl linişti Herb. Doar că uitasem complet preţ de o clipă. Faptul că ai rămas fără casă şi toate cele.

— Ei? Ce-au zis?

— Nu-ți face nici o grijă. Or să-mi trimită o copie xerox mâine, prin curier, iar eu ți-o retrimit imediat prin Federal Express. O s-o primești poimâine, pe la zece dimineața.

Pentru un moment, toate problemele lui păreau să se fi rezolvat și începu să se relaxeze. Apoi își aminti cum ardeau ochii lui Shooter. La felul cum își coborâse fața până când fruntea aproape că se lipise de fruntea lui Mort. Se gândi la mirosul uscat de scorțișoară al respirației lui Shooter în timp ce spunea: „Minți!"

Un xerox? Era absolut sigur că Shooter va accepta un exemplar *original*... dar un xerox?

— Nu, spuse el fără grabă. Nu e bine, Herb. Fără xeroxuri, fără telefoane de la editorul revistei. Trebuie să fie un exemplar original al revistei.

— Păi, asta e ceva mai greu. Au sediul redacțional în Manhattan, firește, dar exemplarele le păstrează la birourile pentru abonamente din Pennsylvania. Nu păstrează decât vreo cinci exemplare din fiecare număr — și zău că doar atât își pot *permite* să păstreze, dacă te gândești că *EQMM* se editează din 1941. Doar n-or fi nebuni să împrumute din exemplarele alea.

— Haide, Herb! Poți să găsești revistele alea la talciocuri și în jumătate din librăriile din orașele mici ale Americii.

— Dar niciodată n-ai să găsești seria completă. Herb făcu o pauză. Și zici că nici măcar un telefon de la editor n-ar fi de ajuns? Vrei să-mi spui că individul ăsta e atât de paranoic încât ar crede că vorbește cu unul dintre miile tale de ciraci?

Din fundal, se auzi:

— Vrei să torn eu vinul, Herb?

Herb vorbi din nou cu gura departe de microfon:

— Mai stai două minuțele, Dee.

— Te rețin de la masă, zise Mort. Te rog să mă scuzi.

— Riscurile meseriei. Ascultă, Mort, fii sincer cu mine — omul ăsta e așa de nebun precum pare? E periculos?

„Nu cred c-aș discuta de asta cu nimeni. Ar fi ca și cum ai ieși afară pe o furtună și-ai ispiti trăsnetul."

— Nu cred, zise el, dar vreau să scap de el, Herb. Ezită, căutându-și tonul potrivit. De vreo jumătate de an am parte numai de necazuri. De încă unul în plus chiar că n-aveam nevoie. Vreau să mă descotorosesc de cretinul ăsta.

— În regulă, spuse Herb cu o hotărâre subită. O s-o sun pe Marianne Jaffery de la *EQMM*. O cunosc de multă vreme. Dac-am s-o rog să-l roage pe curatorul arhivei — așa îi zice tipului ăla, pe bune, curatorul arhivei — să ne trimită un exemplar din iunie 1980, o s-o facă. Ce zici, pot să le spun că o să le dai o povestire s-o publice la un moment dat, în viitor?

— Sigur, spuse Mort și se gândi: „Spune-i c-o s-o semnez cu pseudonimul John Shooter" și mai-mai că izbucni în râs.

— Bun. O să-i spună curatorului să ți-o trimită prin Federal Express, direct din Pennsylvania. Doar să ai grijă să le-o înapoiezi în bună stare, altfel va trebui să găsești un alt exemplar la unul dintre talciocurile de care vorbeai.

— Există vreo șansă ca toate astea să se întâmple până poimâine? întrebă Mort.

Se simți jalnic de sigur că Herb o să creadă că era nebun că s-a gândit doar să întrebe... și cu siguranță că deja are impresia că Mort făcea un ditamai armășarul dintr-un amărât de țânțar.

— Cred că şansele sunt destul de mari, spuse Herb. Nu pot să garantez, dar *aproape c-aş garanta*.

— Mulţumesc, Herb, spuse Mort cu recunoştinţă sinceră. Eşti grozav.

— Oo, lăsaţi, domniţă, zise Herb, cu acea încercare nereuşită de a-l imita pe John Wayne, de care era atât de absurd de mândru.

— Hai, acum du-te la masă. Şi s-o pupi pe Delores din partea mea.

Herb rămase fixat pe acelaşi stil John Wayne.

— E, pe naiba. O s-o pup din partea mea, şmechere.

„Te spargi în figuri, şmechere."

Mort simţi aşa un fior de groază şi de teamă încât aproape că ţipă. Acelaşi cuvânt, aceeaşi vorbire plată, tărăgănată. Shooter făcuse cumva şi-i intercepta convorbirile telefonice în aşa fel încât, indiferent pe cine încerca Mort să sune sau ce număr forma, John Shooter era cel care-i răspundea. Herb Creekmore devenise doar încă unul dintre pseudonimele sale şi...

— Mort? Mai eşti acolo?

Închise ochii. Acum când Herb renunţase la imitaţia aia stupidă a lui John Wayne, era OK. Era din nou Herb, aşa cum fusese întotdeauna. Faptul că folosise cuvântul acela fusese doar...

Ce?

„Doar un alt car alegoric în Parada Coincidenţelor? OK. Sigur. Nici o problemă. O să stau cuminte pe trotuar şi-o să mă uit cum trece prin faţa mea. De ce nu? Am văzut deja trecând alte cinci-şase şi mai mari."

— Sunt aici, Herb, zise el deschizând ochii. Încercam să-mi dau seama cât de mult te iubesc. Ştii, număram în câte feluri.

26

Timpul mort petrecut în fața procesorului de text îl convinse că ar fi o bună idee să-și bea cina în loc s-o mănânce și trecuse la al doilea *bourbon* cu apă când telefonul sună din nou. Se apropie de aparat cu prudență, dorindu-și subit să fi avut totuși un robot telefonic. Chestiile alea aveau cel puțin o calitate veritabilă: puteai să monitorizezi apelurile primite și să-i separi pe amici de inamici.

Rămase aplecat cam nehotărât asupra telefonului, gândindu-se cât de mult îi displăcea sunetul scos de telefoanele moderne. Pe vremuri, soneriile de telefon aveau o tonalitate vioaie, chiar veselă. Acum scoteau un zgomot strident și jalnic, care suna ca o migrenă pe cale să se producă.

„Ei bine, ai de gând să răspunzi ori stai să-l asculți cum sună.

Nu vreau să mai vorbesc cu el. Mă sperie și mă înfurie și nu știu care dintre sentimente îmi displace mai mult.

Poate că nu e el.

Poate că e."

Să asculte cele două gânduri cum se învârtejesc în mintea lui era chiar mai rău decât să asculte trilul enervant al telefonului, așa că ridică receptorul și spuse un „alo" țâfnos ca să constate că, în definitiv, nu era nici unul mai periculos decât pur și simplu îngrijitorul lui, Greg Carstairs.

Greg îi puse și el de-acum familiarele întrebări despre casă, iar Mort răspunse din nou la toate, reflectând la faptul că explicarea unui asemenea eveniment era foarte asemănătoare cu explicarea unei morți neașteptate,

dacă ceva te putea ajuta să depășești starea de șoc, era repetarea constantă a faptelor cunoscute.

— Uite ce e, Mort, am reușit în sfârșit să dau de Tom Greenleaf în după-amiaza asta, spre seară, zise Greg și lui Mort i se păru că vorbea puțin cam ciudat — ușor precaut. El și Sonny Trotts vopseau sala bisericii metodiste.

— Aha. Ai vorbit cu el despre amicul meu?

— Mda, am vorbit, spuse Greg, parcă mai precaut ca oricând.

— Și?

Urmă o scurtă pauză, după care Greg zise:

— Tom crede că, probabil, ai încurcat zilele.

— Am încurcat... ce vrei să spui?

— Păi, începu Greg pe un ton de scuză, zice că a trecut pe Lake Drive ieri după-amiază și că, într-adevăr, te-a văzut; că te-a salutat cu mâna și tu i-ai răspuns. Dar, Mort...

— *Ce e?*

Însă se temu că deja știa despre ce era vorba.

— Tom zice că erai singur, termină Greg fraza.

27

Un lung moment, Mort nu spuse nimic. Nu se simțea *în stare* să spună ceva. Greg nu spuse nici el nimic, dându-i răgaz să se gândească. Tom Greenleaf, firește, nu era un tip lipsit de experiență; era mai vârstnic decât Dave Newsome cu cel puțin trei și, poate, cel mult șase ani. Ceea ce nu însemna că ar fi fost senil.

— Dumnezeule, spuse Mort în sfârșit.

Vorbea foarte încet. Adevărul e că se simțea puțin cam încordat.

— Io mă gândesc, spuse Greg cu oarecare rezervare în glas, că poate *Tom* a cam încurcat borcanele. Știi și tu că nu e tocmai...

— Un tinerel, termină Mort. Știu asta. Dar dacă în Tashmore există cineva care să aibă ochi mai buni pentru străini decât Tom, nu știu cine ar putea fi. Toată viața lui omul ăsta i-a ținut minte pe străini, Greg. Ăsta e unul dintre lucrurile pe care le fac îngrijitorii, corect?

Ezită, apoi izbucni:

— S-a uitat la noi! S-a uitat direct la *amândoi*!

Cu grijă, vorbind de parcă ar fi vrut doar să glumească, Greg spuse:

— Ești sigur că nu doar l-ai visat pe individul ăsta, Mort?

— Nici nu m-am gândit la asta, zise fără grabă Mort, până în acest moment. Dacă nimic din toate astea nu s-a întâmplat, iar eu le spun celor din jur că s-a întâmplat, cred că asta mă face nebun în ochii lor.

— O, mie nici prin cap nu-mi trece așa ceva, se grăbi să spună Greg.

— Mie, da, replică Mort.

Apoi se gândi: „Dar poate că exact asta vrea cu adevărat. Să-i facă pe oameni să creadă că ești nebun. Și poate, în final, să transforme ceea ce cred oamenii în adevăr.

Ei da. Exact. Și, ca să facă treaba asta, s-a înhăitat cu bătrânul Tom Greenleaf. De fapt, n-ar fi exclus ca Tom să se fi dus la Derry și să dea foc la casă, în vreme ce Shooter a rămas aici ca să-i facă de petrecanie motanului... corect?

Acum, gândește-te la treaba asta. GÂNDEȘTE-TE, cu adevărat. A fost el aici? A fost CU ADEVĂRAT?"

Așa că Mort se gândi. Se gândi la toată povestea mai intens decât se gândise la orice altceva de când se știa; mai intens, chiar, decât se gândise la Amy și la Ted și la ce ar trebui să le facă după ce i-a găsit în pat împreună în ziua aceea de mai. Să fi fost John Shooter o halucinație?

Se gândi din nou la iuțeala cu care Shooter îl înșfăcase și-l trântise de partea laterală a mașinii.

— Greg?

— Sunt aici, Mort.

— Tom n-a văzut nici mașina? Un *station-wagon* vechi, cu numere de Mississippi?

— Zice că n-a văzut nici o mașină ieri, pe Lake Drive. Doar pe tine, stând la capătul cărării care coboară spre lac. S-a gândit că admiri peisajul.

„E real sau e Memorex?"

Îi tot revenea în minte strânsoarea puternică a mâinilor lui Shooter, viteza cu care individul îl îmbrâncise în mașină. „Minți!", spusese Shooter. Mort îi văzuse furia încătușată în privire și simțise mirosul de scorțișoară uscată al respirației.

Mâinile lui.

Apăsarea mâinilor lui.

— Greg, așteaptă la telefon o clipă.

— Sigur.

Mort puse receptorul jos și încercă să-și suflece mânecile. Nu prea reuși fiindcă mâinile îi tremurau rău. Renunță și, în loc de asta, își descheie nasturii, trase cămașa peste cap și întinse brațele. La început, nu văzu nimic. Apoi roti brațele spre exterior cât de mult putu și iată-le, două contuzii gălbui pe partea interioară a fiecărui braț, imediat deasupra cotului. Semnele făcute de degetele mari ale lui John Shooter când îl înșfăcase și-l îmbrânci-

se în mașină. Dintr-o dată se gândi că ar putea să înțeleagă și i se făcu frică. Nu pentru el, totuși.

Pentru bătrânul Tom Greenleaf.

28

Ridică receptorul.

— Greg?

— Sunt aici.

— Când ai vorbit cu el, Tom ți s-a părut că e bine?

— Era cam sleit, răspunse cu promptitudine Greg. Amărâtul ăla de moș n-ar trebui să stea cocoțat toată ziua pe schele și să vopsească, mai ales când bate un vânt așa de rece. Nu la vârsta lui. Părea gata să se prăbușească în prima grămadă de frunze, dacă n-ajungea mai repede la un pat. Văd cam unde bați, Mort, și probabil că dacă era destul de obosit, i-o fi ieșit din minte, dar...

— Nu, nu la asta mă gândeam. Ești sigur că numai de epuizare era vorba? Nu putea să fie și speriat?

Acum urmă o pauză lungă, de gândire, la celălalt capăt al firului. Oricât era de nerăbdător, Mort nu o întrerupse. Intenționa să-i lase lui Greg tot răgazul de care avea nevoie ca să reflecteze.

— Parcă nu era în apele lui, spuse în cele din urmă Greg. Părea distras... cu gândurile aiurea, parcă. Am pus totul pe seama unei simple oboseli, dar poate că nu asta era cauza. Sau nu în întregime.

— E posibil să fi ascuns ceva față de tine?

De data asta, Greg avu nevoie de o pauză mai scurtă.

— Nu știu. Se prea poate. Asta e tot ce pot să spun sigur, Mort. Mă faci să-mi doresc să fi vorbit cu el mai mult și să-l fi strâns cu ușa niței.

— Eu cred că ar fi o bună idee dacă ne-am duce până la el acasă, spuse Mort. Acum. S-a-ntâmplat așa cum ți-am spus, Greg. Dacă Tom a spus altceva, poate să fie din cauză că amicul meu l-a speriat de moarte. Ne întâlnim acolo.

— OK. Greg părea din nou îngrijorat. Dar să știi că Tom nu e genul de om care să se sperie așa ușor.

— Sunt sigur că asta a fost adevărat cândva, dar Tom are cel puțin șaptezeci și cinci de ani. Cred că, cu cât îmbătrânești, cu atât mai ușor te sperii.

— Păi, ce-ar fi să ne întâlnim acolo?

— Asta mi se pare o idee bună.

Mort închise telefonul și vărsă restul de whiskey în chiuvetă, după care se urcă în Buick și porni spre casa lui Tom Greenleaf.

29

Greg parcase în alee când Mort ajunse acolo. Scout-ul lui Tom era lângă ușa din spate. Greg purta o jachetă din flanel cu gulerul ridicat; vântul dinspre lac bătea îndeajuns de tare ca să fie supărător.

— E OK, îl anunță el imediat pe Mort.

— De unde știi?

Amândoi vorbeau cu glas scăzut.

— I-am văzut mașina și m-am dus la ușa din spate. E un bilet acolo care zice că a avut o zi grea și s-a culcat

devreme. Greg rânji și-și dădu la o parte de pe față părul lung. Mai zice că dacă vreunul dintre clienții lui are nevoie de el, să mă sune pe mine.

— Biletul e scris de el?

— Da. E scrisul mare și dezlânat al moșului. L-aș recunoaște dintr-o mie. M-am dus mai încolo și m-am uitat pe fereastra dormitorului. E acolo. Fereastra e închisă, dar e de mirare că nu s-a spart sticla, atât de tare sforăie. Vrei să verifici cu ochii tăi?

Mort oftă și clătină din cap.

— Dar ceva e în neregulă, Greg. Tom ne-a văzut. Pe *amândoi*. Omului i-a sărit țandăra la câteva minute după ce-a trecut Tom și m-a apucat de brațe. Încă mai am vânătăile. Dacă vrei, ți le-arăt.

Greg clătină din cap.

— Te cred. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mai puțin îmi place cum vorbea când mi-a spus că erai singur când te-a văzut. Era ceva... nelalocul lui. O să vorbesc din nou cu el mâine dimineață. Sau putem să vorbim amândoi, dacă vrei.

— Asta ar fi bine. La ce oră?

— Ce-ar fi să vii la parohie pe la nouă și jumătate? Până atunci va fi băut deja două–trei cești de cafea — nu poți nici să-l atingi cu o floare până nu și-a băut cafeaua —, așa că o să putem să-l dăm jos de pe blestemata aia de schelă câteva minute. Poate așa chiar o să-i salvăm viața. Ți se pare OK?

— Da, zise Mort și întinse mâna. Îmi pare rău că te-am deranjat degeaba.

Greg îi scuturâ mâna.

— N-are de ce să-ți pară rău. Ceva nu e în regulă aici. Sunt și eu curios să aflu care-i treaba.

Mort se urcă în Buick, iar Greg se sui la volanul camionetei sale. Porniră în direcţii opuse, lăsându-l pe bătrân să-şi doarmă somnul de om sleit.

Mort nu adormi până aproape de trei dimineaţa. Se suci şi se zvârcoli în dormitor până când cearşafurile ajunseră să arate ca un câmp de bătălie şi el nu mai putu să suporte situaţia. Într-o stare de năuceală, se duse la canapeaua din living-room. Îşi lovi tibiile de măsuţa de cafea rebelă, înjură fără intonaţie, se întinse, îşi aranjă pernele sub cap şi căzu aproape imediat într-o gaură neagră.

30

Când se trezi a doua zi dimineaţă la ora opt, i se păru că se simte bine. Rămase cu aceeaşi impresie până când îşi dădu picioarele jos de pe canapea şi se ridică în capul oaselor. Apoi lăsă să-i scape un geamăt atât de puternic, încât se auzi ca un ţipăt înăbuşit şi nu putu să şadă decât preţ de o clipă, dorindu-şi să se poată ţine în acelaşi timp de spate, de genunchi şi de braţul drept. Braţul îl durea cel mai tare, aşa că se mulţumi să se ţină de acesta. Citise undeva că, atunci când sunt cuprinşi de panică, oamenii pot să înfăptuiască acte de forţă aproape supranaturală; că sunt în stare să ridice cu uşurinţă o maşină ca să-l salveze pe copilul prins dedesubt, la fel cum nu simt nimic în timp ce sugrumă un Doberman cu mâinile goale, ca să-şi dea seama cât de tare şi-au solicitat corpul abia după ce valul de emoţie a trecut. Acum credea acele lucruri. Deschisese uşa băii de la etaj cu destulă forţă ca să smulgă una dintre balamale. Cât de tare

aruncase vătraiul? Mai tare decât voia să-şi amintească, după cum îşi simţea spatele şi braţul drept în dimineaţa asta. Şi nici nu voia să se gândească cum ar putea să arate dezastrul de la etaj unui ochi mai puţin inflamat. Ştia că urma să remedieze situaţia de unul singur — sau măcar atât cât putea, în orice caz. Mort se gândea că Greg Carstairs avea deja motive serioase de îndoială în legătură cu sănătatea sa mintală, cu toate protestele sale. O privire asupra uşii rupte de la baie, a uşii zdrobite de la cabina de duş şi a dulăpiorului pentru medicamente sfărâmat ar fi contribuit prea puţin la sporirea încrederii lui Greg în judecata sa sănătoasă. Îşi aminti cum se gândise că Shooter ar putea încerca să-i facă pe oameni să creadă că el era nebun. Ideea nu i se mai părea câtuşi de puţin caraghioasă acum când o examina la lumina zilei; i se părea chiar mai logică şi mai credibilă ca oricând.

Dar promisese să se întâlnească cu Greg la sala de întruniri a parohiei metodiste în nouăzeci de minute — mai puţin de atât, acum — ca să stea de vorbă cu Tom Greenleaf. Dacă stătea pe loc şi făcea bilanţul zonelor dureroase ale corpului, n-avea să ajungă acolo la timp.

Mort se forţă să se ridice în picioare şi păşi încet prin casă până în baia principală. Dădu drumul la apă fierbinte până începură să iasă valuri de aburi, înghiţi trei aspirine şi intră sub duş.

Când ieşi, aspirina începuse să-şi facă efectul şi i se păru că va fi în stare să treacă ziua cu bine. N-avea să fie prea distractiv şi probabil că o să aibă senzaţia că durează o veşnicie, dar i se păru că va reuşi să o ducă la bun sfârşit.

„Asta e a doua zi", îşi zise el în timp ce se îmbrăca. Se simţi cuprins de o uşoară crampă de anxietate. „Mâine e termenul lui limită." Asta îl făcu să se gândească

mai întâi la Amy şi apoi la Shooter zicând: „N-aş mai amesteca-o şi pe ea, dacă s-ar putea, dar încep să cred că n-ai să-mi laşi opţiunea asta."

Crampa reveni. Mai întâi, nemernicul nebun îl omorâse pe Bump, apoi îl ameninţase pe Tom Greenleaf (de bună seamă că *trebuie* să-l fi ameninţat pe Tom Greenleaf) şi, Mort ajunse să realizeze, era cu adevărat posibil ca Shooter să fi incendiat casa din Derry. Presupunea că ştiuse asta tot timpul, dar că pur şi simplu nu dorise să recunoască faţă de el însuşi. Incendierea casei ca să scape de acea revistă fusese principala sa misiune, bineînţeles. Un om nebun ca Shooter pur şi simplu nu s-ar fi gândit la toate celelalte exemplare ale revistei care se găseau pe altundeva. Asemenea lucruri nu făceau parte din viziunea despre lume a unui descreierat.

Şi Bump? Pisica fusese probabil doar ceva secundar. Shooter s-a întors, a văzut motanul aşteptând în pridvor să fie lăsat să intre în casă şi l-a ucis dintr-o toană. Un drum până la Derry şi înapoi într-un timp atât de scurt era greu de realizat, dar putea fi făcut. Totul avea noimă.

Iar acum ameninţa s-o implice şi pe Amy.

„Va trebui s-o previn", se gândi în timp ce-şi îndesa cămaşa în pantaloni. „S-o sun în dimineaţa asta şi astfel să scap de responsabilitate. Să mă ocup singur de individ e un lucru; dar să rămân pasiv în timp ce un nebun o amestecă pe singura femeie pe care-am iubit-o cu adevărat în ceva despre care n-are habar... asta e cu totul altceva."

Da. Dar mai întâi va trebui să vorbească cu Tom Greenleaf şi să afle adevărul de la el. Fără confirmarea lui Tom a faptului că Shooter se afla cu adevărat prin preajmă şi că era realmente periculos, comportamentul lui Mort avea să pară dubios sau straniu, ori şi una şi alta. Probabil, şi una şi alta. Deci mai întâi Tom.

Dar înainte să se întâlnească cu Greg la biserica metodistă, avea de gând să se oprească la Bowie's și să se delecteze cu una dintre celebrele omlete cu șuncă și brânză preparate de Gerda. O armată mărșăluiește pe burtă, soldat Rainey. Da, să trăiți! Se duse în holul de la intrare, deschise cutiuța de lemn montată pe perete, deasupra măsuței de telefon, și căută cu degetele cheile mașinii. Cheile nu erau acolo.

Încruntându-se, se duse în bucătărie. Erau acolo, pe tejghea, lângă chiuvetă. Le luă și le săltă gânditor în palmă. Să nu le fi pus la loc în cutie când s-a întors azi-noapte de la casa lui Tom? Încercă să-și amintească, dar nu reuși — nu era sigur. Să lase cheile în cutie după ce se întorcea acasă devenise un asemenea obicei încât, de la o zi la alta, gesturile se amestecau. Dacă-l întrebi pe unul căruia-i plac ouăle prăjite ce a mâncat la micul dejun în urmă cu trei zile, n-o să-și amintească — o să *presupună* că a mâncat ouă prăjite, fiindcă se întâmplă des să mănânce așa ceva, dar nu poate fi sigur. Și acum era același lucru. Se întorsese acasă obosit, cu dureri în tot corpul și preocupat. Pur și simplu nu-și mai aducea aminte.

Dar nu-i plăcea.

Nu-i plăcea câtuși de puțin.

Se duse la ușa din spate și o deschise. Acolo, pe scândurile verandei, se afla pălăria neagră, cu calotă rotundă, a lui John Shooter.

Mort rămase în prag, uitându-se la ea, strângând în mână cheile mașinii, cu brelocul din bronz atârnând în așa fel încât reflecta o rază a soarelui dimineții. Își auzea pulsul în urechi. Inima îi bătea încet, fără grabă. O parte a minții sale se așteptase la asta.

Pălăria se afla exact în locul în care Shooter își lăsase manuscrisul. Și, mai încolo, pe alee, era Buick-ul. Parca-

se mașina după colț când se întorsese astă-noapte — asta își amintea —, dar acum era acolo.

— Ce ai făcut? strigă deodată Mort Rainey în soarele dimineții, iar păsările care până atunci ciripeau fără griji în copac rămaseră subit tăcute. Pentru numele lui Dumnezeu, ce ai făcut?

Dar dacă Shooter se afla acolo, urmărindu-i mișcările, nu îi dădu nici un răspuns. Probabil se gândea că Mort va afla în scurtă vreme ce făcuse.

31

Scrumiera Buick-ului era trasă și în ea se aflau două chiștoace de țigară. Erau fără filtru. Mort ridică una dintre ele cu unghiile, având fața strâmbată de o grimasă de dezgust. Trebuia să fie un Pall Mall, marca lui Shooter. Așa era.

Răsuci cheia și motorul porni de îndată. Mort nu-l auzise ticăind și pocnind când ieșise, dar, cu toate acestea, pornise ca și cum ar fi fost încălzit. Pălăria lui Shooter era acum în portbagaj. Mort o ridicase de jos cu același dezgust pe care-l manifestase pentru chiștocul de țigară, folosindu-și degetele doar atât cât să-i poată prinde borul. Nu se afla nimic sub ea și nici înăuntrul ei, în afară de o foarte veche panglică interioară pătată de transpirație. Mai avea totuși și un alt miros, unul mai intens și mai înțepător decât cel de sudoare. Era un miros pe care Mort îl recunoștea vag, dar nu putea să-l identifice cu precizie. Poate că avea să-și amintească. Puse pălăria pe bancheta din spate, apoi își aminti că avea să se vadă cu Greg și Tom în mai puțin de o oră.

Nu era sigur că dorea ca ei să observe pălăria. Nu știa exact de ce simțea astfel, dar în dimineața asta părea mai sigur să asculte de instinctele sale decât să le pună la îndoială, așa că băgă pălăria în portbagaj și porni spre oraș.

32

Trecu din nou pe lângă casa lui Tom în drum spre Bowie's. Scout-ul nu mai era pe alee. Pentru o clipă, asta îl făcu pe Mort să se simtă neliniștit, apoi își zise că era un semn bun, nu unul rău — Tom plecase deja la muncă, de bună seamă. Sau poate că se dusese și el la Bowie's — Tom era văduv și mânca adeseori la bufetul expres din magazinul universal.

Majoritatea angajaților Departamentului pentru Lucrări Publice din Tashmore se afla la bufet, bând cafea și discutând despre sezonul de vânătoare la căprioare, dar Tom era

(mort este mort Shooter l-a ucis și ghici de a cui mașină s-a folosit)

lipsă la apel.

— Mort Rainey!

Gerda Bowie îl întâmpină cu obișnuitul ei strigăt răgușit, de suporter al echipei de base-ball New York Yankees[32]. Era o femeie înaltă, cu un păr castaniu creț și bogat și un piept rotund și generos.

[32] În original, *Bleacher Creatures* (Creaturile, vietățile de la peluză) — denumirea pe care și-au atribuit-o în timp suporterii susnumitei echipe de base-ball. (*N. t.*)

— Nu te-am mai văzut de-o veşnicie! Scrii la vreo carte fainâ în ultima vreme?

— Mă străduiesc, spuse Mort. N-ai vrea să-mi faci una din omletele tale speciale, nu-i aşa?

— Ei, drace, nu! spuse Gerda şi râse ca să arate că glumea.

Lucrătorii îmbrăcaţi în salopete kaki râseră împreună cu ea. Mort îşi dori preţ de o clipă să fi avut un pistol baban din acelea pe care Dirty Harry le purta sub sacourile lui sport din tweed. Bum-bam-bang şi poate că aşa s-ar fi făcut puţină ordine în jur.

— Imediat, Mort.

— Mulţumesc.

Când îi aduse omleta, însoţită de pâine prăjită, cafea şi suc de portocale, spuse cu voce scăzută:

— Am auzit de divorţul tău. Îmi pare rău.

Mort duse cana de cafea la buze cu o mână care aproape că nu tremura.

— Mulţumesc, Gerda.

— Ai grijă de tine?

— Păi..., încerc.

— Fiindcă văd că eşti cam palid la faţă.

— Se mai întâmplă în câte o noapte să muncesc din greu până mă ia somnul. Cred că încă nu m-am obişnuit cu liniştea.

— Prostii... cu dormitul de unul singur nu te-ai obişnuit încă. Dar un bărbat nu trebuie să doarmă singur pe vecie, Mort, doar pentru că o femeie nu ştie să aprecieze un lucru bun atunci când îl are. Sper că nu te deranjează că-ţi vorbesc astfel...

— Câtuşi de puţin, spuse Mort.

Dar îl deranja. Era de părere că Gerdei Bowie nu-i şedea bine deloc în rolul de Ann Landers[33].

— ... dar tu eşti singurul scriitor celebru de care a avut parte oraşul ăsta.

— Şi probabil că n-a avut nimic de pierdut.

Ea râse şi-l ciupi de ureche. Mort se întrebă în treacăt ce-ar fi zis cucoana, ce-ar fi zis bărbaţii solizi în salopetele lor kaki, dacă ar fi muşcat mâna care-l ciupise de ureche. Constată cu oarecare uimire cât de atrăgătoare putea să fie ideea. Oare cu toţii discutau despre el şi Amy? Unii zicând că ea nu ştia să aprecieze un lucru bun când îl avea, alţii spunând că biata femeie se săturase, în sfârşit, să trăiască alături de un nebun şi se hotărâse să scape, dar nici unul neavând habar despre ce dracu' vorbeau şi nici ce însemnase relaţia dintre el şi Amy în vremurile lor bune? Bineînţeles că discutau, se gândi el plictisit. La asta se pricepeau cel mai bine oamenii. Să debiteze prostii despre oamenii ale căror nume le întâlneau prin ziare.

Se uită în jos la omletă şi n-o mai vru.

Înfipse totuşi furculiţa în ea şi reuşi să înfulece o bună parte. Până la urmă, îl aştepta o zi lungă. Părerile Gerdei Bowie despre cum arăta şi despre viaţa sa sentimentală n-aveau să schimbe acest lucru.

Când termină, plăti micul dejun şi un ziar şi plecă din magazin (muncitorii de la Lucrări Publice părăsiseră în masă localul cu cinci minute înaintea lui, unul oprindu-se cât să obţină un autograf pentru nepoţica lui, care tocmai îşi sărbătorea ziua de naştere). Se făcuse nouă şi cinci. Se aşeză la volan şi rămase acolo cât să

[33] Pseudonimul jurnalistic cu care era semnată o celebră rubrică de sfaturi generale pentru cititori, publicată de mai multe ziare din nordul S.U.A., în a doua jumătate a secolului XX. (*N. t.*)

caute în ziar o relatare despre casa din Derry. Pe pagina a treia găsi un reportaj intitulat: NICI UN FEL DE INDICII ÎN INCENDIUL RAINEY — DECLARĂ ANCHETATORII. Articolul propriu-zis nu se întindea decât pe mai puțin de o jumătate de coloană. Ultima frază suna așa: „Morton Rainey, cunoscut autor al unor best-seller-uri precum *Băiatul flașnetarului* și *Familia Delacourt*, nu a putut fi găsit pentru o declarație." Ceea ce însemna că Amy nu le dăduse numărul de telefon din Tashmore. Bună treabă. Avea de gând să-i mulțumească cu prima ocazie.

Mai întâi însă, Tom Greenleaf. Până o să ajungă la sala de întruniri a bisericii metodiste o să se facă nouă și douăzeci. Destul de aproape de nouă și jumătate. Acționă schimbătorul de viteze și porni la drum.

33

Când ajunse la sala parohiei, un singur vehicul se afla în parcare — un Ford Bronco străvechi, cu o rulotă în spate și, pe fiecare ușă, o reclamă care anunța: SONNY TROTTS — ZUGRAV ÎNGRIJITOR DULGHER. Mort îl văzu pe schelă chiar pe Sonny, un bărbat scund de vreo patruzeci de ani, fără păr și cu niște ochi vioi. Zugrăvea cu mișcări ample ale bidinelei, iar din radiocasetofonul de lângă el răzbătea o melodie în stil Las Vegas, interpretată de Ed Ames sau Tom Jones — în orice caz, unul dintre tipii ăia care cântau cu primii trei nasturi de la cămașă desfăcuți.

— Salut, Sonny! strigă Mort.

Sonny își văzu în continuare de zugrăvit, mișcând bidineaua într-un ritm aproape perfect în timp ce Ed Ames

sau cine-o fi fost formula întrebările muzicale ce e omul, ce are el deosebit. Erau întrebări pe care și Mort și le pusese de vreo câteva ori, chiar dacă fără secțiunea de alămuri.

— *Sonny!*

Sonny tresări. Vopseaua albă se împrăștie din bidinea și, o clipă, alarmat, Mort se temu ca Sonny să nu cadă de pe schelă. Acesta se prinse însă de una dintre funii, se întoarse și se uită în jos.

— Aa, domnu' Rainey! spuse el. Mi-ai tras o speriețură zdravănă!

Din nu se știe care motiv, Mort se gândi la clanța din filmul lui Disney, *Alice în Țara Minunilor*, și se văzu nevoit să-și înăbușe un hohot violent de râs.

— Domnu' Rainey? Vă e bine?

— Da.

Mort înghiți strâmb. Era un truc pe care-l învățase în școala parohială cam cu o mie de ani în urmă și era singura metodă sigură de a se abține să rădă pe care o descoperise vreodată. Ca majoritatea trucurilor bune, care aveau efect, și acesta era dureros.

— M-am temut c-o să cazi de-acolo.

— N-am cum, spuse Sonny râzând. Omorî vocea din casetofon care tocmai se lansase într-o nouă călătorie emoțională. Tom poate să cadă, dar eu nu.

— Unde e Tom? întrebă Mort. Voiam să vorbesc cu el.

— A sunat mai devreme și mi-a zis că nu poa' să vină azi. I-am spus că nu-i nimic, și-așa nu-i destul de lucru pentru amândoi.

Sonny se uită în jos la Mort cu o privire de om care vrea să-i împărtășească un secret.

— E treabă destulă, firește, dar de data asta Tom s-a întins mai mult decât i-e plapuma. Asta nu-i o treabă

pentru un moș. A zis că-l ține spatele de nu poa' să se miște. Și-l cred. Parcă nu-i erau toți boii acasă.

— Pe la ce oră era asta? întrebă Mort, străduindu-se din greu să pară nepăsător.

— Devreme, zise Sonny. Pe la șase și ceva. Tocmai mă pregăteam să intru la căcăstoare pentru ceremonia de dimineață. Că tare regulat mai sunt! Sonny părea cât se poate de mândru de chestia asta. Acu' sigur că Tom știe la ce oră mă trezesc și-mi încep treburile.

— Dar nu părea în apele lui, zici?

— Nu. Cum zisei, nu-i erau toți boii acasă. Sonny făcu o pauză, încruntându-se. Părea că se chinuiește să-și aducă aminte de ceva. Apoi săltă ușor din umeri și continuă: Vântul dinspre lac a bătut aprig ieri. Cred c-a răcit. Dar Tommy are-o sănătate de fier. Nu-i treb'e mai mult de-o zi, două ca să se pună pe picioare. Mai bine așa decât să fie cu gândurile aiurea și să vină aici pe scândurile astea.

Sonny arătă spre scândurile schelei cu bidineaua, aruncând o rafală de picături albe care se împrăștiară până dincolo de pantofii lui.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnu' Rainey?

— Nu, zise Mort. Undeva, sub inimă, simțea un ghem de groază surdă, ca un petic de pânză mototolită. Apropo, l-ai văzut cumva pe Greg?

— Greg Carstairs?

— Da.

— În dimineața asta, nu. Sigur, el se ocupă de oamenii cu stare, zise Sonny râzând. Se trezește mai târziu ca noi, aștilalți.

— Păi, credeam că o să vină și el să-l vadă pe Tom, spuse Mort. Te deranjează dacă aștept puțin aici? Poate-apare.

— Chiar vă rog, spuse Sonny. Vă supără muzica?

— Deloc.

— Zilele astea poți să obții niște casete faine de la TV. Nu tre' decât să le dai numărul de la MasterCard. Nici nu treb'e să plătești telefonu'. I-un număr din alea cu opt sute în față. Se aplecă spre radiocasetofon după care se uită cu seriozitate la Mort. Ăsta e Roger Whittaker, spuse el cu o voce joasă, reverențioasă.

— Aha.

Sonny apăsă butonul PLAY. Roger Whittaker le povesti că au fost vremuri (era sigur că ei știau) când nu era cumpătat deloc. Și Mort fusese așa, fără secțiunea de alămuri. Se duse agale spre marginea aleii și-și pipăi cu un gest absent buzunarul cămășii. Constată cu ușoară surprindere că vechiul pachet de L&M, redus între timp la un singur supraviețuitor îndărătnic, era acolo. Aprinse ultima țigară, strâmbându-se cu anticipație în așteptarea gustului aspru. Dar gustul nu era rău. De fapt, țigara aproape că nu avea gust deloc... ca și cum trecerea anilor i l-ar fi furat cu totul.

„Și nu e singurul lucru pe care trecerea anilor l-a furat."

Cât de adevărat. Irelevant, dar adevărat. Fuma și se uita la drum. Acum Roger Whittaker le spunea că o corabie încărcată aștepta în port și că în curând spre Anglia vor naviga. Sonny Trotts cânta ultimul cuvânt al fiecărui vers. Nu mai mult — doar ultimul cuvânt. Mașinile și camioanele treceau încolo și-ncoace pe Route 23. Numai Ford Ranger-ul lui Greg nu se vedea. Mort aruncă țigara, se uită la ceas și văzu că se făcuse zece fără un sfert. Înțelese că Greg, a cărui punctualitate era aproape religioasă, n-avea să vină nici el.

„Shooter le-a venit de hac la amândoi.

Ei, pe naiba! N-ai de unde să știi asta!

Ba da. Pălăria. Maşina. Cheile.

Nu doar te pripeşti să tragi concluzii, chiar te zoreşti. Pălăria. Maşina. Cheile."

Se întoarse şi porni înapoi spre schelă.

— Cred c-o fi uitat, spuse el, dar Sonny nu-l auzi.

Se legăna înainte şi-napoi, cufundat în arta zugrăvelii şi în muzica lui Roger Whittaker.

Mort se întoarse la maşină şi porni la drum. Pierdut în propriile gânduri, nu-l auzi pe Sonny strigându-l.

Probabil că oricum n-ar fi auzit din pricina muzicii.

34

Ajunse din nou acasă la zece şi un sfert, coborî din maşină şi porni spre casă. Pe la jumătatea drumului, se întoarse şi deschise portbagajul. Pălăria se afla acolo, neagră şi hotărâtă, ca o adevărată broască râioasă într-o grădină imaginară. O luă de acolo, de data asta fără să mai aibă reţineri în privinţa modului cum o mânuia, trânti capota portbagajului şi se duse în casă.

Rămase în holul de la intrare, neştiind prea sigur ce vrea să facă în continuare... şi deodată, fără absolut nici un motiv, puse pălăria pe cap. Se cutremură când o făcu, aşa cum te cutremuri când tragi o duşcă zdravănă de băutură de proastă calitate. Dar senzaţia trecu.

Iar pălăria, până la urmă, i se potrivea de minune.

Se duse agale în dormitor, aprinse lumina şi se postă în faţa oglinzii. Aproape că izbucni în râs — arăta ca omul cu furca din pictura lui Grant Wood, „American Gothic". Arăta astfel cu toate că individul din pictură

avea capul descoperit. Pălăria îi acoperea în întregime părul, așa cum i-l acoperise și lui Shooter (dacă Shooter avea păr — amănunt care încă nu fusese lămurit, deși Mort presupunea că va ști cu siguranță cu prima ocazie când îl va vedea, căci acum avea pălăria lui), și ajungea exact la vârfurile urechilor. Era destul de amuzant. Ba chiar caraghios, de-a dreptul.

Apoi, vocea neobosită din capul lui întrebă: „De ce ți-ai pus-o? Cu cine-ai crezut c-o să semeni? Cu el?" — și râsul muri. Chiar așa, de ce își pusese pălăria pe cap?

„El a vrut asta", răspunse liniștit vocea neobosită.

Da? Dar de ce? De ce să vrea Shooter ca Mort să pună pe cap pălăria lui?

„Poate că vrea ca tu să..."

— Da? provocă el din nou vocea neobosită. Vrea ca eu să ce?

Crezu că vocea dispăruse și tocmai întindea mâna spre întrerupător când aceasta vorbi din nou.

„... fii derutat", spuse vocea.

În acel moment sună telefonul, făcându-l să tresară. Smulse pălăria de pe cap cu un sentiment de vinovăție (ceva asemănător cu teama bărbatului că ar putea fi prins pe când probează lenjeria intimă a soției) și se duse să răspundă, gândindu-se că poate era Greg, care avea să-l anunțe că Tom era acasă la Greg. Da, bineînțeles, chiar așa se întâmplase; Tom îl sunase pe Greg, îi povestise despre Shooter și amenințările acestuia, iar Greg îl adusese pe bătrân acasă la el. Ca să-l protejeze. Era atât de logic încât lui Mort nu-i venea să creadă că nu se gândise până atunci la varianta asta.

Numai că nu era Greg. Era Herb Creekmore.

— Totul s-a aranjat, spuse cu voioşie Herb. Marianne mi-a fost de mare folos. E o dulceaţă.

— Marianne? întrebă Mort prosteşte.

— Marianne Jaferry, de la *EQMM*! spuse Herb. *EQMM*? „Vremea însămânţării"? Iunie 1980? Pricepi mata chestiile astea, stăpâne?

— Oh, făcu Mort. O, ce bine! Mulţumesc, Herb! Eşti sigur?

— Da. O vei avea mâine — chiar un exemplar original, nu o copie xerox. O să-ţi parvină prin poşta rapidă Federal Express. Ai ceva noutăţi despre domnul Shooter?

— Încă nu, spuse Mort, uitându-se în jos la pălăria neagră pe care-o ţinea în mână.

Încă mai simţea aroma ciudată, evocatoare a obiectului.

— Păi, lipsa de veşti e semn bun, parcă aşa se spune. Ai vorbit cu autorităţile locale?

Îi promisese oare lui Herb că va face asta? Mort nu-şi mai amintea sigur, dar se poate să-i fi promis. În tot cazul, cel mai bine era să nu rişte.

— Da. N-aş zice că bătrânul Dave Newsome a dat pe dinafară de agitaţie. După părerea lui, individului îi arde de joacă.

Era de-a dreptul o ticăloşie faptul că-l mintea pe Herb, mai ales după ce Herb îi făcuse un asemenea serviciu, dar ce sens ar fi avut să-i spună adevărul? Prea era complicată toată nebunia asta.

— E bine că ai transmis informaţia. Asta mi se pare important, Mort, serios.

— Da.

— Alte noutăţi?

— Nu, dar îți mulțumesc din suflet pentru asta. Mi-ai salvat viața.

Și poate, își zise el, nici nu era doar o figură de stil.

— Plăcerea a fost de partea mea. Să ții cont că în orașele mici cei de la FedEx livrează pachetele direct la oficiul poștal. OK?

— Da.

— Cum merge lucrul la noua carte? Chiar voiam să te întreb.

— Grozav! strigă Mort din toată inima.

— Păi, atunci e bine. Scapă de individul ăla și pune-te pe treabă. Să știi, Mort, că munca i-a salvat pe mulți oameni mai buni decât mine sau decât tine.

— Știu. Cele bune doamnei tale.

— Mulțumesc. Cele bune și...

Herb se opri brusc, iar Mort aproape că-l văzu mușcându-și buza. E greu să te obișnuiești cu despărțirile. Se spune că amputații simt în continuare piciorul care nu mai e acolo.

— ... și ție, încheie Herb.

— S-a făcut, zise Mort. Ai grijă de tine, Herb.

Se duse pe terasă și privi înspre lac. Nici o ambarcațiune nu plutea pe suprafața lui azi. „Orice s-ar întâmpla, sunt cu o treaptă mai sus. Pot să-i arăt individului blestemata de revista. Poate că n-o să-l îmblânzească... dar, cine știe? La urma urmelor, e nebun și nu poți să știi niciodată ce-o să facă sau ce n-o să facă unul dintre membrii legendarului trib al Oamenilor Nebuni. În asta constă și farmecul lor îndoielnic. Orice e posibil."

În fond, era chiar posibil ca Greg să fie acasă, își zise el — poate că uitase de întâlnirea de la parohie sau poate că intervenise ceva fără nici o legătură cu

afacerea asta. Cuprins subit de speranță, Mort se duse la telefon și formă numărul lui Greg. La al treilea apel își aminti că Greg îi spusese cu o săptămână în urmă că soția și copiii lui urmau să plece pentru o vreme la socrii lui. Megan, spusese Greg, urma să înceapă școala la anul, și o să le fie mai greu să plece după aia.

Așadar, Greg fusese singur.

(pălăria)

Ca și Tom Greenleaf.

(mașina)

Tânărul soț și bătrânul văduv.

(cheile)

Și cum funcționează? Păi, la fel de simplu cum e să comanzi de la televizor o casetă cu Roger Whittaker. Shooter se duce acasă la Tom Greenleaf, dar nu cu mașina lui — o, nu, era ca și cum și-ar fi făcut reclamă. Își lasă mașina parcată pe aleea lui Mort Rainey sau poate după casă. Se duce la Tom cu Buick-ul. Îl forțează pe Tom să-l sune pe Greg. Probabil că-l trezește din somn, dar Greg e cu gândul la Tom și vine în grabă. Apoi Shooter îl forțează pe Tom să-l sune pe Sonny Trotts și să-i spună că nu se simte bine și nu poate să vină la muncă. Shooter îi ține bătrânului Tom șurubelnița la jugulară și-i spune că, dacă nu vorbește cum trebuie, o să-i facă de petrecanie. Tom vorbește cum trebuie... deși până și Sonny, care nu e grozav de isteț și abia sculat din somn, își dă seama că lui Tom parcă nu-i sunt toți boii acasă. Shooter se folosește de șurubelniță ca să-l mătrășească pe Tom. Iar când Greg Carstairs ajunge acolo, folosește șurubelnița — sau ceva asemănător — asupra *lui*. Și...

„Ai înnebunit dracului de-a binelea! Pur și simplu te-au apucat isteric alele și atâta tot. Repet: atâta... tot."

Era o afirmație rezonabilă, care nu-l convinse însă. Nu era un Chesterfield. Nu oferea satisfacție.

Mort începu să umble cu repeziciune prin casă, trăgând și răsucind șuvițe din păr.

„Cum rămâne cu camioanele. Scout-ul lui Tom, Ranger-ul lui Greg? Mai pune și Buick-ul și ajungem să vorbim de trei vehicule — patru, dacă socotești și Ford-ul lui Shooter, iar Shooter e doar unul singur."

Nu știa... ce știa însă era că se întrecuse orice măsură.

Când ajunse din nou la telefon, scoase din sertar cartea de telefon și începu să caute numărul poliției locale. Se opri brusc.

„Unul dintre vehiculele alea era un Buick, Buick-ul meu."

Cu o mișcare înceată, puse receptorul în furcă. Încercă să se gândească la o modalitate prin care Shooter ar fi putut să manevreze toate vehiculele, dar nu-i veni nimic în minte. Era ca și cum ai sta în fața procesorului de text când nu-ți vine nici o idee — nu ai nimic în afară de un ecran gol. Dar *știa* că nu voia să-l sune pe Dave Newsome. Nu încă. Tocmai plecase de lângă telefon, fără vreo țintă precisă, când sună din nou.

Era Shooter.

— Să te duci unde ne-am întâlnit deunăzi, spuse acesta. Mergi puțin pe cărare. Îmi faci impresia că gândești cu iuțeala cu care un moș își molfăie mâncarea, domnu' Rainey, dar sunt dispus să-ți las la dispoziție tot timpul de care ai nevoie. O să te sun mai după-amiază. Dacă suni pe cineva până atunci, numai tu porți responsabilitatea.

— Ce ai făcut? întrebă el din nou. De data asta vocea nu mai avea nici pic de forță, auzindu-se ceva mai tare ca o șoaptă. Ce mama naibii ai făcut?

Dar nu mai era nimeni pe fir.

35

Merse pe jos până la locul unde poteca se intersecta cu șoseaua, locul unde stătuse de vorbă cu Shooter când Tom Greenleaf avusese neșansa să-i vadă. Dintr-un motiv neprecizat, nu-i plăcuse ideea de a merge acolo cu Buick-ul. Tufișurile de pe ambele părți ale potecii erau culcate la pământ și jupuite de frunze, îngreunând înaintarea. Se deplasă cu pași șovăielnici pe această cărare, știind ce avea să găsească în primul crâng la care va ajunge... și, într-adevăr, găsi. Era Scout-ul lui Tom Greenleaf. Amândoi bărbații erau în mașină.

Greg Carstairs ședea la volan, cu capul dat pe spate și o șurubelniță — de data asta, cu cap „în cruce" — înfiptă până la mâner în frunte, deasupra ochiului drept. Șurubelnița fusese luată dintr-un dulap din cămara de la locuința lui Mort. Mânerul roșu din plastic era ciobit rău și era imposibil să nu-l recunoști.

Tom Greenleaf era pe bancheta din spate cu o toporișcă înfiptă în creștetul capului. Avea ochii deschiși. Bucăți de creier uscat se prelingeau pe lângă urechi. Pe mânerul cenușiu stătea scris cu litere roșii, șterse dar lizibile, un singur cuvânt: RAINEY. Fusese luată din șopronul de scule.

Mort rămase pe loc, fără să scoată un cuvânt. Un pițigoi negru ciripi. O ciocănitoare se folosea de trun-

chiul găunos al unui copac ca să transmită un mesaj în alfabetul Morse. O adiere înviorătoare unduia creste albe pe suprafața lacului; apa avea o culoare albastru-cobalt închis, iar crestele albe alcătuiau un contrast plăcut.

Din spatele lui se auzi un foșnet. Mort se răsuci atât de repede încât nu lipsi mult să cadă — ar fi căzut, dacă nu s-ar fi sprijinit de Scout. Nu era Shooter. Era o veveriță. Îl privea cu o ură intensă din locul unde încremenise la jumătatea trunchiului unui arțar care parcă ardea în vâlvătaia focului roșu de toamnă. Mort așteptă ca inima, care o luase la galop, să se domolească. Așteptă ca veverița să o zbughească în susul copacului. Inima se domoli; veverița rămase pe loc.

— El i-a omorât pe amândoi, spuse, în sfârșit, vorbindu-i veveriței. S-a dus la Tom cu Buick-ul meu. Apoi s-a dus la Greg cu Scout-ul lui Tom, condus chiar de Tom. L-a omorât pe Greg. Apoi l-a pus pe Tom să conducă până aici și l-a omorât și pe el. S-a folosit de sculele mele ca să le facă felul. Apoi a mers pe jos până acasă la Tom... sau poate chiar a alergat. Pare destul de viguros ca să fi alergat. Sonny zicea că Tom nu era în apele lui și știu de ce. Când Sonny a primit acel apel, soarele se pregătea să răsară, iar Tom era deja mort. Shooter a vorbit la telefon, *imitându-l* pe Tom. Și probabil că i-a fost ușor. După cât de tare asculta muzica azi de dimineață, Sonny e cam surd, în orice caz. După ce a terminat cu Sonny Trotts, s-a urcat din nou în Buick-ul meu și a mers până la mine acasă. Ranger-ul lui Greg e și acum parcat pe aleea lui, unde a și fost tot timpul. Și așa s-a...

Veverița o zbughi în susul trunchiului și dispăru în frunzișul roșcat.

— ... așa s-a întâmplat, încheie posac Mort.

Deodată simți că i se înmoaie picioarele. Făcu doi pași înapoi pe cărare, se gândi la creierii lui Tom Greenleaf uscându-i-se pe obraz și picioarele îi cedară pur și simplu. Se prăbuși și, pentru o vreme, lumea se îndepărtă de el plutind.

36

Când își veni în simțiri, Mort se rostogoli, se ridică în capul oaselor ametit și își răsuci încheietura ca să se uite la ceas. Arăta două și un sfert, dar de bună seamă că se oprise la acea oră, astă-noapte; găsise Scout-ul lui Tom pe la jumătatea dimineții, iar acum *nu putea* să fie după-amiază. Leșinase și, ținând cont de împrejurări, asta nu era surprinzător. Dar nimeni nu rămâne leșinat vreme de trei *ore* și jumătate.

Cu toate acestea, secundarul ceasului continua să se rotească în același ritm constant.

„Cred că l-am zdruncinat când m-am ridicat, asta e tot."

Dar asta *nu era* tot. Soarele își schimbase poziția și curând avea să dispară în spatele norilor care umpleau cerul. Culoarea lacului se preschimbase într-un verde-crom șters.

Deci începuse prin a leșina sau a-și pierde cunoștința și pe urmă, ce? Ei bine, părea de necrezut, dar presupunea că îl luase somnul. Ultimele trei zile îi solicitaseră din greu nervii, iar astă-noapte rămăsese treaz până pe la trei. Așa încât se putea vorbi de o oboseală mentală combinată cu o epuizare fizică. Pur și simplu, mintea lui trăsese ștecherul din priză. Și...

„Shooter! Dumnezeule. Shooter a zis c-o să sune!"

Încercă să se ridice în picioare, dar căzu la loc scoţând un mic „uff!" de durere şi surprindere când piciorul stâng se îndoi sub el. Îl simţea parcă plin de ace şi bolduri, care toate ţopăiau nebuneşte. De bună seamă că şezuse culcat pe blestematul ăla de picior. De ce naiba nu venise cu Buick-ul? Dacă Shooter suna şi Mort nu era acolo să-i răspundă, individul era în stare de orice.

Se opinti din nou şi de data asta reuşi să se ridice în picioare. Dar când încercă să păşească pe piciorul stâng, acesta refuză să-i suporte greutatea şi-l făcu să cadă iar în faţă. În cădere, aproape că se lovi cu capul de un trunchi şi deodată se pomeni privindu-şi imaginea reflectată de unul din capacele de roată ale Scout-ului. Suprafaţa convexă îi deformase faţa, făcând-o să arate ca o mască grotescă dintr-un parc de distracţii. Bine că măcar lăsase acasă blestemăţia de pălărie neagră; dacă ar mai fi văzut şi chestia aia pe capul său, Mort era convins că ar fi ţipat. N-ar fi fost în stare să se abţină.

Deodată îşi aduse aminte că în maşină erau doi oameni morţi. Corpurile acestora se aflau deasupra lui, devenind din ce în ce mai rigide, iar din capetele lor se iţeau nişte unelte.

Ieşi din umbra maşinii târându-se, îşi trase cu mâinile piciorul stâng peste cel drept şi începu să-l bătucească cu pumnii, ca atunci când încerci să frăgezeşti o halcă de carne de proastă calitate.

„Opreşte-te!", strigă o voce firavă — era ultimul sâmbure de raţionalitate rămas la dispoziţia sa, o luminiţă sănătoasă în ceea ce percepea ca un imens zid de nori de furtună aflat între urechile sale. „Opreşte-te! A zis c-o să sune după-amiază târziu şi e abia două şi un sfert! Timp berechet! Timp berechet!"

Şi dacă suna mai devreme? Sau dacă „după-amiază târziu" începea după orele două în Sudul rural şi conservator?

„Continuă tu să-ţi bătucești piciorul în halul ăsta şi-o să te-alegi cu niște crampe. Şi pe urmă să te văd cum o să *te târăşti* ca să ajungi la timp pentru telefonul ăla."

Replica asta avu efect. Reuşi să-şi impună să înceteze. De data asta se ridică mai precaut şi rămase nemişcat preţ de o clipă (având grijă să stea cu spatele la Scout-ul lui Tom — nu voia să vadă iar ce era în maşină) înainte de a încerca să păşească. Şi constată că înţepăturile acelor şi boldurilor slăbeau în intensitate. La început, şchiopăta pronunţat, dar după prima duzină de paşi avea un mers cât de cât normal.

Aproape că ieşise din tufişurile culcate la pământ de Shooter cu maşina lui Tom când auzi o maşină apropiindu-se. Instinctiv, Mort se lăsă repede în genunchi şi văzu trecând prin faţa lui un Cadillac vechi şi ruginit. Maşina era a lui Don Bassinger, care avea o casă în cealaltă parte a lacului. Bassinger, un alcoolic veteran care-şi petrecea mai tot timpul bând ceea ce mai rămăsese din moştenirea cândva substanţială, folosea adesea Lake Drive ca scurtătură ca să ajungă la drumul cunoscut sub numele de Bassinger Road. Mort se gândi că Bassinger era cam singurul rezident permanent de pe aici.

După ce Cadillac-ul dispăru din vedere, Mort se ridică în picioare şi parcurse grăbit restul urcuşului până la şosea. Acum se bucura că nu adusese Buick-ul. Aşa cum el cunoştea Cadillac-ul lui Bassinger şi Bassinger cunoştea Buick-ul lui Mort. Era probabil prea devreme ca Don să fie mort de beat, aşa că se prea putea să-şi aducă aminte că a văzut maşina lui Mort, dacă ar fi fost acolo,

parcată nu departe de locul unde, peste nu multă vreme, cineva avea să facă o descoperire extrem de oribilă.

„Se străduiește din greu să te lege de această poveste", își zise Mort în timp ce șchiopăta pe Lake Drive în drum spre casă. „A făcut-o tot timpul. Dacă cineva a văzut astă-noapte o mașină aproape de casa lui Tom Greenleaf, aproape sigur o să reiasă că a fost Buick-ul tău. I-a omorât cu uneltele tale..."

„Dar aș putea să mă descotorosesc de unelte", se gândi el deodată. „Aș putea să le arunc în lac. S-ar putea să mă cam opintesc până să le scot, dar cred că m-aș putea descurca."

„Crezi că ai putea? Mă întreb. Și chiar dacă ai reuși... ei bine, Shooter se va fi gândit aproape sigur la această posibilitate. Se pare că s-a gândit la toate celelalte. Și știe că dacă ai încerca să te descotorosești de toporișcă și de șurubelniță, iar poliția ar draga fundul lacului după ele și le-ar găsi, lucrurile ar arăta chiar mai rău pentru tine. Pricepi ce-a făcut? Pricepi?"

Da. Pricepea. John Shooter îi făcuse un cadou. Un bebeluș din catran[34]. Un bebeluș din catran mare și sclipitor. Mort plesnise bebelușul în cap cu mâna stângă, dar aceasta se lipise repede. Așa că lovise apoi bebelușul cu dreapta în stomac, ca să scape de el, numai că și mâna dreaptă rămăsese lipită. Fusese... care era cuvântul pe care-l tot folosise cu atâta satisfacție plină de îngâmfare? „Nesincer", nu-i așa? Da, ăsta era cuvântul. Și în tot acest timp se încurcase tot mai mult cu bebelușul din catran al lui John Shooter. Iar acum? Ei bine, mințise o grămadă de oameni și, dacă se afla, ar fi arătat rău, iar la vreo

[34] În original, *tar baby* — expresie englezească argotică însemnând o situație încâlcită din care e aproape imposibil de ieșit. (*N. t.*)

400 de metri în spatele său un om purta în loc de pălărie o toporişcă pe mânerul căreia stătea scris numele lui Mort, ceea ce ar fi arătat şi mai rău.

Mort îşi închipui telefonul sunând în casa pustie şi se forţă să alerge.

37

Shooter nu a sunat.

Minutele se întindeau ca o caramelă topită, dar Shooter nu a sunat. Mort umbla şi se învârtea agitat prin casă, smulgându-şi părul din cap. Îşi imagină că aşa trebuie să se simtă un narcoman în aşteptarea furnizorului.

De două ori dădu să se răzgândească în privinţa aşteptatului şi se duse la telefon să sune autorităţile — nu pe bătrânul Dave Newsome, nici măcar pe şeriful comitatului, ci chiar Poliţia Statului. Avea să adere la vechea axiomă a Vietnamului: omoară-i pe toţi şi lasă-l pe Dumnezeu să-i sorteze. De ce nu? În definitiv, avea o reputaţie bună; era un membru respectabil a două comunităţi din Maine, pe câtă vreme John Shooter era...

Şi, mă rog, ce *era* Shooter?

Cuvântul „fantomă" îi veni în minte.

Cuvântul „himeră" îi veni şi el în minte.

Dar nu asta l-a împiedicat să sune. Ceea ce l-a oprit a fost certitudinea oribilă că Shooter va încerca să-l sune exact când Mort folosea linia telefonică... şi că Shooter va auzi tonul de ocupat, va închide, iar Mort nu va mai auzi niciodată de el.

La patru fără un sfert, începu să plouă — o ploaie de toamnă liniștită, rece și blândă, căzând ca un suspin dintr-un cer alb, răpăind pe acoperiș și frunzele țepene din jurul casei.

La patru fără zece, telefonul sună. Mort se repezi să răspundă.

Era Amy.

Amy voia să vorbească despre incendiu. Amy voia să vorbească despre cât de nefericită era, nu doar pentru ea, ci pentru amândoi. Amy voia să-i spună că Fred Evans, detectivul de la asigurări, era și acum în Derry, continuând să cerceteze locul incendiului, continuând să pună întrebări despre orice, de la cel mai recent control al instalației electrice la cine avea cheile de la pivniță, iar Ted cam bănuia care-i erau motivele. Amy voia ca Mort să se întrebe împreună cu ea dacă lucrurile ar fi stat altfel în cazul în care ei doi ar fi avut copii.

Mort răspunse la toate acestea cât mai bine cu putință și tot timpul cât vorbi cu ea simțea cum timpul — timpul acela prețios, de la sfârșitul după-amiezii — se scurge. Era pe jumătate înnebunit de îngrijorarea că Shooter ar putea să sune, să găsească linia ocupată și să comită cine știe ce nouă atrocitate. În cele din urmă, spuse singurul lucru care ar fi putut s-o facă să întrerupă convorbirea: că dacă nu se ducea imediat la baie, urma să i se întâmple un accident.

— Din pricina băuturii? întrebă ea îngrijorată. Ai băut?

— Cred că de la micul dejun, spuse el. Ascultă, Amy, eu...

— La Bowie's?

— Da, spuse el încercând să pară sugrumat de durere și de efort. Adevărul e că *se simțea* sugrumat. Totul era

o adevărată comedie, dacă te gândeai serios la asta. Amy, zău așa, eu...

— Fir-ar să fie, Mort, acolo e cel mai murdar grătar din oraș, spuse Amy. Hai, du-te, te sun eu mai târziu.

Telefonul amuți dintr-o dată la urechea lui. Lăsă receptorul în furcă, rămase pe loc o clipă și constată uimit, chiar consternat, că boala lui fictivă devenise deodată reală: mărunțaiele i se strânseseră într-un ghem palpitând de durere.

Dădu buzna în baie, desfăcându-și din mers cureaua. Nu lipsi mult să se scape pe el, dar ajunse la timp. Ședea pe colac învăluit de miasmele propriilor excremente, cu pantalonii lăsați în jurul gleznelor, abia trăgându-și sufletul... când telefonul începu să sune din nou.

Sări în picioare ca o jucărie cu elastic, lovindu-și zdravăn genunchiul de marginea lavoarului, și alergă spre telefon, ținându-și pantalonii cu o mână și făcând pași mărunți ca o fată îmbrăcată într-o fustă strâmtă. Era stăpânit de senzația aceea nenorocită, stânjenitoare de „n-am avut timp să mă șterg", pe care își imagina că oricine o poate încerca la un moment dat, dar deodată își dădu seama că niciodată nu citise despre ea în vreo carte — niciodată, nici măcar într-o singură carte.

Of, viața e o adevărată comedie.

De data asta *era* Shooter.

— Te-am văzut acolo jos, spuse Shooter. Avea vocea calmă și senină ca întotdeauna. Acolo unde i-am lăsat, vreau să spun. Se pare că te-a lovit insolația, numai că nu e vară.

— Ce vrei? zise Mort și duse telefonul la cealaltă ureche.

Pantalonii îi alunecară din nou la glezne. Îi lăsă să cadă și rămase așa, cu betelia șortului suspendată între

genunchi și șolduri. „Ce mai fotografie artistică s-ar putea obține din imaginea asta", își zise el.

— Aproape că ți-am lipit un bilet pe spate, spuse Shooter. Dar m-am răzgândit. Făcu o pauză, apoi adăugă cu un soi de dispreț absent: Te sperii prea ușor.

— Spune-mi, ce vrei?

— Păi, ți-am spus asta deja, domnu' Rainey. Vreau o poveste în schimbul celei pe care ai furat-o. Încă nu ești pregătit să recunoști?

„Da... spune-i că da! Spune-i orice, că pământul e plat, că John Kennedy și Elvis Presley sunt vii și sănătoși și cântă în duet la banjo în Cuba, că Meryl Streep e un travestit, spune-i ORICE..."

Dar nu o făcu.

Toată furia, frustrarea, groaza și confuzia îi scăpară brusc pe gură într-un urlet.

— N-AM FĂCUT-O! N-AM FĂCUT-O! EȘTI NEBUN ȘI POT S-O DOVEDESC! AM REVISTA, DEMENTULE! MĂ AUZI? AM BLESTEMATA DE REVISTĂ!

Răspunsul la izbucnirea lui fu absența oricărui răspuns. Circuitul telefonic rămăsese tăcut și mort, fără să se audă măcar bolboroseala îndepărtată a unei voci fantomatice care să destrame întunericul uniform, ca acela care se furișa prin fereastra-perete în fiecare noapte pe care o petrecuse acolo.

— Shooter?

Liniște.

— Shooter, mai ești acolo?

Din nou liniște. Individul dispăruse.

Mort lăsă telefonul să se îndepărteze de ureche. Tocmai îl ducea la loc, în furcă, când vocea lui Shooter, firavă, depărtată și aproape neauzită spuse:

— ... acum?

Mort duse din nou telefonul la ureche. I se părea că ar cântări vreo 400 de kilograme.

— Ce? întrebă el. Credeam că ai plecat.

— O ai? Zici că ai această așa-zisă revistă? Acum?

Se gândi că era pentru prima oară când Shooter părea supărat. Supărat și nesigur pe el.

— Nu, spuse Mort.

— Ei, *păi vezi!* spuse Shooter, părând ușurat. Cred că, în sfârșit, s-ar putea să fii gata să discuți seri...

— Vine cu Federal Express, îl întrerupse Mort. O să ajungă la oficiul poștal mâine, pe la zece.

— Și ce-o să ajungă? întrebă Shooter. Vreo terfeloagă amărâtă care se zice c-ar fi o copie?

— Nu, spuse Mort. Sentimentul că îl zdruncinase pe individ, că reușise chiar să-i străpungă sistemul defensiv și să-l lovească îndeajuns de tare ca să-l doară, era puternic și de netăgăduit. Preț de o clipă sau două, Shooter păruse chiar temător, iar Mort se simți cuprins de o bucurie mânioasă. Revista. Revista adevărată!

Urmă o nouă pauză prelungită, dar de data asta Mort ținu telefonul strâns lipit de ureche. Shooter era acolo. Și deodată *povestirea* redeveni chestiunea centrală, povestirea și acuzația de plagiat. Faptul că Shooter îl trata ca pe un amărât de puști de liceu era problema de fapt și poate că, în sfârșit, îl pusese pe individ pe fugă.

Cândva, la aceeași școală parohială în care învățase trucul cu înghițitul strâmb, Mort văzuse cum un băiat a înfipt un bold într-un gândac care se plimba pe banca lui. Gândacul fusese prins, apoi, cu acul înfipt în spinare, s-a zvârcolit până a murit. Atunci, Mort fusese trist și îngrozit. Abia acum a înțeles. Acum nu voia decât să-i facă același lucru acestui om. Acestui nebun.

— Nu se poate să existe vreo revistă, spuse în sfârșit Shooter. Nu una care să conțină povestea. Povestea aia *e a mea!*

Mort sezișă suferința din vocea omului. O suferință adevărată. Ceea ce îl bucură. Acul era înfipt în Shooter, care se zvârcolea neputincios.

— O să ajungă aici mâine, pe la zece, spuse Mort, sau imediat după ce FedEx aduce corespondența pentru Tashmore. Voi fi bucuros să ne întâlnim acolo. Poți să te uiți la revistă. Poți să te uiți cât vrei la ea, nebun blestemat ce ești.

— Nu acolo, spuse Shooter după o nouă pauză. La tine acasă.

— Nici vorbă. Când o să-ți arăt exemplarul ăla din *Ellery Queen*, vreau să fiu într-un loc în care să pot să strig după ajutor dacă te lovește damblaua.

— O să faci cum zic eu, spuse Shooter. Părea că-și recăpătase cumpătul, măcar în parte... dar Mort nu credea că Shooter își recăpătase nici măcar pe jumătate din stăpânirea de sine de dinainte. Dacă nu, o să te bag la Închisoarea statului Maine pentru crimă.

— Hai că mă faci să râd.

Dar Mort simți cum i se strâng din nou măruntaiele.

— Te-am legat de oamenii ăia doi în mai multe feluri decât alea pe care le știi, spuse Shooter, și ai spus o grămadă de minciuni. Dacă pur și simplu am să dispar, domnu' Rainey, o să te pomenești cu capul în laț și cu picioarele în grăsime.

— Nu mă sperii.

— Ba da, te sperii, zise Shooter, vorbind aproape cu blândețe. Singura chestie e că și tu începi să mă sperii puțin. Nu prea pot să-mi dau seama care-i treaba cu tine.

Mort nu dădu nici un răspuns.

— Ar fi chiar nostim, spuse Shooter pe un ton straniu, meditativ, dacă am fi ajuns la aceeași poveste în două locuri diferite, în două perioade de timp diferite.

— Gândul ăsta mi-a trecut și mie prin minte.

— Ți-a trecut?

— L-am respins, spuse Mort. Prea mare e coincidența. Dacă ar fi fost vorba doar de același subiect, mai trecă-meargă. Dar același limbaj? Aceeași selecție a vocabularului?

— Îhm, făcu Shooter. Și eu m-am gândit la același lucru, șmechere. E prea mult. Coincidența iese din calcul. Ai furat-o de la mine, e clar, dar să fiu al naibii dacă pot să-mi dau seama cum sau când.

— Of, las-o baltă! izbucni Mort. Am revista! Am dovada! Chiar nu pricepi? S-a terminat. Că a fost o glumă proastă din partea ta sau a fost doar o iluzie, s-a terminat! *Am revista!*

După o tăcere prelungă, Shooter spuse:

— Încă n-o ai.

— Foarte adevărat, spuse Mort. Avu dintr-o dată un sentiment totalmente nedorit de înrudire cu omul acela. Deci ce facem în noaptea asta?

— Păi, nimic, spuse Shooter. Oamenii ăia pot să rămână așa. Unul are soția și copiii în vizită la rude. Celălalt trăiește singur. Du-te și ia-ți revista mâine dimineață. O să vin la tine acasă pe la prânz.

— O să mă omori, spuse Mort. Constată că ideea nu îl teroriza așa de tare — nu în seara asta, în orice caz. Dac-o să-ți arăt revista, iluzia ta se va destrăma și o să mă omori.

— Nu! replică Shooter, iar de data asta păru clar surprins. Pe tine? Nu, domnule! Dar ceilalți erau pe punctul să se pună în calea afacerii noastre. Nu puteam să ac-

cept asta... şi mi-am dat seama că îi pot folosi ca să te determin să negociezi cu mine. Să-ţi accepţi responsabilităţile.

— Eşti abil, spuse Mort. Trebuie să-ţi recunosc această calitate. Cred că eşti nebun, dar cred totodată că eşti cam cel mai abil pui de lele pe care l-am întâlnit în viaţa mea.

— Păi, n-ai decât să crezi asta, spuse Shooter. Dacă vin mâine şi te găsesc plecat, domnu' Rainey, o să am grijă să distrug toate fiinţele de pe lumea asta pe care le iubeşti şi la care ţii. O să-ţi ard viaţa ca pe un lan de trestie când bate vântul. O să faci puşcărie pentru uciderea celor doi, dar puşcăria o să fie cea mai măruntă dintre durerile tale. Ai înţeles?

— Da, spuse Mort. Am înţeles. Şmechere.

— Atunci o să fii acolo.

— Şi să presupunem — să presupunem doar — c-o să-ţi arăt revista, cu numele meu pe pagina de cuprins şi cu povestea mea în ea. Ce-o să faci atunci?

Urmă o scurtă pauză. Apoi Shooter spuse:

— O să mă duc la autorităţi şi-o să mărturisesc toată tărăşenia. Dar o să-mi fac felul cu mult înainte de proces, domnu' Rainey. Pentru că dacă aşa stau lucrurile, atunci reiese că sunt nebun. Iar un nebun de felul ăsta... Se auzi un oftat. Un nebun de felul ăsta n-are nici o justificare şi nici un motiv ca să trăiască.

Cuvintele îl izbiră pe Mort cu o forţă bizară. „E nesigur", îşi zise el. „Pentru prima oară, e cu adevărat nesigur... ceea ce e mai mult decât am fost eu vreodată."

Dar respinse acest gând, cu tărie. Nu avusese niciând vreun *motiv* să fie nesigur. Asta era greşeala lui Shooter. Numai şi numai greşeala lui Shooter. Spuse:

— De unde știu că n-o să susții că revista e un fals?

Nu se aștepta să primească vreun răspuns, în afară poate de faptul că Mort va trebui să-l creadă pe cuvânt, dar Shooter îl luă prin surprindere:

— Dacă e adevărată, o să știu, spuse el, iar dacă e un fals, o s-o știm amândoi. Nu cred c-ai fi putut să măsluiești o revistă întreagă în trei zile, oricâți oameni ar lucra pentru tine la New York.

Acum veni rândul lui Mort să se gândească și se gândi vreme îndelungată. Shooter îl aștepta.

— O să am încredere în tine, spuse Mort în sfârșit. Nu prea știu sigur de ce. Poate pentru că zilele astea mi se pare că viața nu merită trăită. Dar n-o să am încredere chiar până la capăt. Vii aici. Rămâi pe alee într-un loc în care să te văd și să-mi dau seama că nu ești înarmat. Pe urmă o să ies afară. E bine așa?

— E foarte bine.

— Dumnezeu să ne ajute pe amândoi.

— Da, dom'le. Să fiu al naibii dacă mai sunt sigur în ce m-am băgat... și nu e deloc o senzație liniștitoare.

— Shooter?

— Aici sunt.

— Vreau să-mi răspunzi la o întrebare.

Liniște... dar o liniște îmbietoare, își zise Mort.

— Tu mi-ai dat foc la casa din Derry?

— Nu, răspunse de îndată Shooter. Stăteam cu ochii pe tine.

— Și pe Bump, spuse cu amărăciune Mort.

— Ascultă, spuse Shooter. Ai la tine pălăria mea?

— Da.

— O s-o vreau, zise Shooter, într-un fel sau altul.

După care convorbirea se întrerupse.

Pur și simplu.

Mort puse receptorul jos încet şi cu băgare de seamă, apoi se întoarse în baie — ţinându-şi din nou pantalonii cu mâna — ca să-şi termine treaba.

38

Amy sună într-adevăr din nou, în jur de şapte, iar de data asta Mort reuşi să-i vorbească normal — ca şi cum baia de la etaj n-ar fi fost distrusă, iar pe cărarea dinspre lac, îndărătul unui pâlc de tufişuri, nu s-ar fi aflat două cadavre care deveneau tot mai ţepene pe măsură ce amurgul făcea loc întunericului în jurul lor.

De la ultima lor convorbire, discutase chiar ea cu Fred Evans, şi acum era convinsă că omul ori ştia, ori bănuia ceva în legătură cu incendiul şi nu voia să le spună. Mort încercă să o liniştească şi crezu chiar că reuşeşte într-o oarecare măsură, dar el însuşi era îngrijorat. Dacă nu Shooter declanşase incendiul — şi Mort se simţea înclinat să creadă că omul spusese adevărul în privinţa asta — atunci trebuie să fi fost o pură coincidenţă... adevărat?

Nu ştia dacă era adevărat sau nu.

— Mort, mi-am făcut griji în privinţa ta, spuse ea pe neaşteptate.

Asta îl făcu să iasă brusc din plasa propriilor gânduri.

— În privinţa mea? N-ai nici un motiv.

— Eşti sigur? Când te-am văzut ieri, mi s-a părut că arăţi... încordat. Făcu o pauză. De fapt, mi s-a părut că arăţi aşa cum arătai înainte să ai... ştii tu.

— Amy, nu am avut o depresie nervoasă.

— Păi, nu, spuse ea repede. Dar știi la ce mă refer. Când oamenii de la studiourile de film s-au purtat atât de urât când cu *Familia Delacourt*.

Fusese una dintre experiențele cele mai amare din viața lui Mort. Paramount cumpărase opțiunea pentru ecranizarea cărții contra sumei de 75 000 de dolari, pentru un preț final de 750 000 de dolari — o sumă a naibii de mare. Și tocmai erau pe cale să-și exercite opțiunea când cineva descoperise prin dosare un scenariu mai vechi, ceva care se chema *Echipa gazdă* și semăna îndeajuns de mult cu *Familia Delacourt* ca să declanșeze probleme juridice. A fost singura dată în cariera sa — înainte de *acest* coșmar, în orice caz — când a fost expus posibilității să fie acuzat de plagiat. Șefii studiourilor de film au sfârșit prin a lăsa să treacă termenul de concretizare a opțiunii. Nici acum Mort nu știa dacă într-adevăr se temuseră de plagiat sau se răzgândiseră în privința potențialului cinematografic al romanului. Dacă într-adevăr se temuseră de plagiat, atunci nu înțelegea cum putea adunătura aia de fătălăi să mai facă vreun film. Herb Creekmore făcuse rost de o copie a scenariului *Echipa gazdă* și Mort nu găsise decât niște similitudini neglijabile. Amy fusese de acord.

Toată această agitație avusese loc tocmai când ajungea la un drum înfundat cu romanul pe care dorea cu disperare să-l scrie. În aceeași perioadă, plecase într-un scurt turneu publicitar pentru ediția în tiraj de masă a romanului *Familia Delacourt*. Toate acestea dintr-o dată îl supuseseră la o mare tensiune.

Dar *nu* avusese o depresie nervoasă.

— Mă simt bine, insistă el, vorbind cu blândețe.

Cu câțiva ani în urmă, descoperise la Amy o calitate uluitoare și emoționantă: dacă îi vorbeai îndeajuns de blând, era dispusă să te creadă în aproape orice privință.

Adeseori se gândise că, dacă ar fi o trăsătură generală a speciei, similară cu dezvelirea dinților ca să-ți arăți furia sau amuzamentul, războaiele ar fi încetat cu mii de ani în urmă.

— Ești sigur, Mort?

— Da. Sună-mă dacă mai ai vești de la amicul nostru de la asigurări.

— O să te sun.

După o pauză, Mort întrebă:

— Ești la Ted acasă?

— Da.

— Ce simți pentru el, în zilele astea?

Ea șovăi, apoi spuse cu simplitate:

— Îl iubesc.

— Oh.

— Nu m-am culcat cu alți bărbați, spuse ea pe neașteptate. Am vrut mereu să-ți spun asta. Nu m-am culcat cu alți bărbați. Dar Ted... el a privit dincolo de numele tău și m-a văzut pe mine, Mort. M-a văzut *pe mine*.

— Vrei să spui că eu nu te-am văzut.

— M-ai văzut, când erai aici, spuse ea. Vocea ei părea firavă și îndepărtată. Dar erai plecat atât de des.

Ochii lui se măriră și dintr-o dată se simți pregătit să se lupte. Să ducă o luptă *justificată*.

— *Ce?* N-am mai fost plecat în turneu de la *Familia Delacourt*! Iar āla a fost unul *scurt*!

— Nu vreau să mă cert cu tine, Mort, spuse ea încetișor. Partea aia ar trebui să fie încheiată. Nu vreau să spun decât că, până și atunci când erai aici, erai plecat adeseori. Știi, ai avut propria ta iubită. Munca ți-a fost amantă. Avea vocea liniștită, dar el simți lacrimile îngropate adânc în ea. Cât am urât-o pe târfa aia, Mort. Era mai frumoasă, mai deșteaptă, mai distractivă decât mine. Cum puteam să concurez cu așa ceva?

— În fond, de ce să nu arunci întreaga vină pe mine? o întrebă el, uluit să constate că era cât pe ce să plângă. Ce-ai fi vrut să fac? Să mă apuc să fac pe instalatorul? Am fi fost săraci, iar eu aș fi fost șomer. Nu puteam să fac nimic altceva, nu pricepi? Nu puteam să fac nimic altceva!

Spera să se fi terminat cu lacrimile, cel puțin pentru o vreme, dar iată-le apărând din nou. Cine frecase iarăși acea oribilă lampă fermecată? Să fi fost el sau ea, de data asta?

— Nu dau vina numai pe tine. Și eu port o parte din vină. Nu ne-ai fi găsit niciodată... așa cum ne-ai găsit... dacă n-aș fi fost slabă și lașă. Nu din vina lui Ted; Ted a vrut să venim împreună la tine și să-ți spunem. Mi-a tot cerut asta. Iar eu l-am tot amânat. I-am spus că nu sunt sigură. Îmi spuneam mie că încă te iubesc, că lucrurile s-ar putea întoarce la starea de dinainte... dar cred că lucrurile nu se întorc niciodată. N-o să... Ea își ține respirația și Mort își dădu seama că și ea plângea. N-o să uit niciodată expresia de pe fața ta când ai deschis ușa acelei camere de motel. O s-o port în minte până-n mormânt.

„Excelent!" ar fi vrut el să-i strige. „Excelent! Pentru că tu a trebuit doar s-o vezi! Eu a trebuit s-o suport!"

— Îmi cunoșteai dragostea, spuse el cu glas nesigur. N-am ascuns-o niciodată față de tine. Ai știut de la bun început.

— Dar n-am știut niciodată, spuse ea, cât de profundă poate fi îmbrățișarea ei.

— Ei bine, poți să te-nveselești acum, zise Mort. Se pare că acum m-a părăsit.

Amy plângea.

— Mort, Mort... vreau doar ca tu să trăiești și să fii fericit. Nu poți să vezi asta? Nu poți să *faci* asta?

Ce văzuse el era unul din umerii ei goi atingând unul din umerii goi ai lui Ted Milner. Le văzuse ochii, mari și înspăimântați, și părul lui Ted Milner încălcit într-un „tirbușon" gen Alfalfa. Se gândi să-i spună asta — să încerce, măcar —, dar renunță. Era destul. Se răniseră destul unul pe celălalt. Își dori totuși ca ea să nu fi pomenit despre acea depresie nervoasă. El *nu* avusese o depresie nervoasă.

— Amy, cred că trebuie să închid.

— Da... amândoi trebuie. Ted a ieșit la o prezentare de casă, dar o să se întoarcă în curând. Trebuie să pregătesc ceva pentru cină.

— Îmi pare rău că ne-am certat.

— O să mă suni dac-o să ai nevoie de mine? Nu mi-a trecut îngrijorarea.

— Da, spuse el și își luă la revedere, după care închise.

Rămase lângă telefon preț de o clipă, crezând că aproape sigur o să izbucnească în lacrimi. Dar îi trecu. Și probabil că în asta consta adevărata oroare.

Îi trecuse.

39

Ploaia care cădea regulat îl făcu să se simtă apatic și stupid. Aprinse un mic foc în șemineu, trase un scaun aproape și încercă să citească ultimul număr al revistei *Harper's*, dar mișcarea întruna, tresărind când îi cădea bărbia, ținându-se de trahee și sforăind ușor. „Trebuia să-mi cumpăr niște țigări azi", își zise el. „Câteva fumuri m-ar fi ținut treaz." Dar nu-și luase țigări și nici nu era sigur că l-ar fi ținut treaz. Era pur și simplu obosit; suferea din cauza șocului.

În cele din urmă, se duse la canapea, își aranjă pernele și se culcă. Aproape de obrazul său, stropii reci de ploaie plescăiau când se izbeau de geamul întunecat.

„O singură dată", își zise el. „Am făcut-o o singură dată."

Apoi căzu într-un somn profund.

40

În visul său, se afla în cea mai mare sală de clasă din lume.

Pereții se întindeau cale de kilometri. Fiecare bancă era o stâncă, iar plăcile de gresie alcătuiau o câmpie nesfârșită care șerpuia printre ele. Ceasul de pe perete era un imens soare rece. Ușa către hol era închisă, dar Morton Rainey putea citi cuvintele de pe sticla mată:

SALA DE SCRIERE — ECHIPA GAZDĂ
PROF. DELLACOURT

„Au scris greșit", își zise Mort. „E un L în plus."

Dar o altă voce îi spuse că nu era adevărat.

Mort stătea în picioare pe largul jgheab pentru cretă al imensei table și se întindea în sus. Ținea în mână o bucată de cretă de mărimea unei bâte de base-ball. Ar fi vrut să lase în jos brațul, care-l durea cumplit, dar nu putea. Mai întâi trebuia să scrie de cinci sute de ori pe tablă aceeași propoziție: *Nu voi copia de la John Kintner.* Își zise că scrisese deja de vreo patru sute de ori, dar patru sute nu era de ajuns. Să furi munca unui om când munca e tot ce i-a mai rămas acelui om era de neiertat. Așa

că va trebui să scrie, să scrie și iar să scrie, și să nu ia în seamă vocea din minte care încerca să-i spună că era doar un vis și că brațul drept îl durea din alte motive.

Scârțâitul cretei pe tablă era înfiorător. Praful, înțepător și cumva familiar — foarte familiar — se cernea în jos pe fața lui. În cele din urmă, nu mai fu în stare să continue. Se întoarse pe jgheabul pentru cretă și observă că doar una dintre băncile din uriașa clasă era ocupată. Cel care o ocupa era un tânăr cu față de om de la țară; o față pe care te aștepți s-o vezi într-un ținut uitat de lume la coada unui catâr. Părul castaniu deschis stătea ridicat sub forma unor țepi. Își ținea mâinile muncite, pline de bătături, împreunate pe bancă, în fața lui. Se uita la Mort cu ochi palizi, absorbiți.

„Te cunosc", spuse Mort în vis.

„*Așa e, șmechere*", spuse John Kintner cu accentul lui sudic sec și tărăgănat. „Doar că m-ai asamblat greșit. Acum dă-i înainte cu scrisul. Nu de cinci sute, de *cinci mii* de ori."

Mort dădu să se întoarcă, dar piciorul îi alunecă pe marginea jgheabului și deodată se prăbuși țipând în aerul uscat, plin de praf de cretă, în vreme ce John Kintner râdea, iar el...

41

... se trezi pe podea, cu capul aproape vârât sub măsuța rebelă de cafea, cu degetele înfipte în covor și scoțând țipete ascuțite, ca niște nechezaturi.

Se afla la Tashmore Lake. Nu în nu știu ce clasă străvie, de dimensiuni ciclopice, ci pe malul lacului... iar zorile își făceau apariția cețoasă înspre răsărit.

„Sunt bine. A fost doar un vis, iar eu sunt bine."

Dar nu era. Pentru că *nu fusese* doar un vis. John Kintner fusese real. Cum Dumnezeu putuse uita de John Kintner?

Mort studiase la Colegiul Bates și absolvise cu specializarea scriere creativă. Mai târziu, când vorbea în fața claselor de scriitori aspiranți (o sarcină pe care o evita ori de câte ori putea), le spunea că o asemenea specializare era probabil cea mai gravă greșeală pe care o putea face o persoană, dacă voia să-și câștige existența din scrierea unor opere de ficțiune.

— Găsiți-vă o slujbă la un oficiu poștal, le spunea el. La Faulkner, a dat rezultate.

Iar studenții râdeau. Le plăcea să-l asculte, ceea ce-l făcea să creadă că se pricepea foarte bine să-i bine dispună. Asta părea foarte important, întrucât se îndoia că el sau oricine altcineva ar putea să-i învețe să scrie creativ. Cu toate acestea, se bucura întotdeauna când ieșea din clasă la sfârșitul cursurilor sau seminarelor. Elevii îl făceau să se simtă agitat. Presupunea că se întâmpla așa din pricina lui John Kintner.

Oare Kintner fusese din Mississippi? Mort nu-și mai aducea aminte, dar nu credea că de-acolo era. Dar provenea totuși dintr-una din enclavele sudice — Alabama, Louisiana, poate din pustietățile din nordul Floridei. Nu știa sigur. Trecuse multă vreme de când absolvise Colegiul Bates și nu se mai gândise de ani de zile la John Kintner, care într-o bună zi abandonase cursurile ca din senin, din motive numai de el știute.

„Asta nu-i adevărat. Te-ai gândit la el astă-noapte."

— Vrei să spui că l-am visat, se corectă repede Mort, dar acea mică voce diavolească din capul lui nu-i dădea pace.

„Nu, mai devreme. Te-ai gândit la el în timp ce vorbeai cu Shooter la telefon."

Nu voia să se gândească la asta. Nu era dispus să se gândească la asta. John Kintner ținea de trecut; John Kintner nu avea nimic de-a face cu ceea ce se întâmpla acum. Se ridică și merse cu pași nesiguri spre bucătărie, în lumina lăptoasă a dimineții timpurii, ca să-și facă niște cafea tare. Multă, cât mai multă cafea tare. Atât doar că mica voce diavolească nu-l lăsa în pace. Mort se uită la setul de cuțite al lui Amy, atârnate de mânerele din oțel magnetizat, și se gândi că dacă ar putea să reteze vocea aia firavă, ar încerca imediat să facă operația.

„Te gândeai că l-ai zdruncinat pe omul ăla — că în sfârșit l-ai zdruncinat. Te gândeai că povestirea a devenit din nou chestiunea centrală, povestirea și acuzația de plagiat. Shooter care te trata ca pe un amărât de elev de colegiu, asta era problema. Ca pe un amărât de elev de colegiu. Ca pe..."

— Gura, spuse Mort cu glas răgușit. Taci dracului din gură.

Vocea tăcu, dar se pomeni incapabil să înceteze a se gândi la John Kintner.

Pe când măsura cafeaua cu mâna care-i tremura, se gândi la felul cum protestase constant și vehement cum că nu plagiase povestirea lui Shooter, că niciodată nu plagiase *nimic*.

Dar bineînțeles că plagiase.

O dată.

O singură dată.

— Dar asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, șopti el. Și nu are nici o legătură cu asta.

Poate că era adevărat, dar asta nu-i alungă gândurile.

42

Era în penultimul an de studii, în semestrul de primăvară. Grupa de scriere creativă din care făcea parte se concentra asupra prozei scurte în acel semestru. Profesor era un tip pe care-l chema Richard Perkins, Jr., autorul a două romane care fuseseră foarte bine primite de critică, dar nu avuseseră deloc succes de piață. Mort încercase să citească unul din ele și ajunsese la concluzia că recenziile favorabile și vânzările proaste aveau aceeași cauză: cărțile erau de neînțeles. Dar omul nu fusese un profesor prost — cel puțin reușise să-i bine dispună.

În clasă erau cam o duzină de studenți. Unul dintre ei era John Kintner. Kintner era abia în anul întâi, dar obținuse permisiunea specială de a lua parte la curs. Și o meritase, presupunea Mort. C-o fi fost sau nu un amărât de sărăntoc din Sud, fraierul ăla era *bun*.

Cursul cerea fiecăruia dintre ei să scrie ori șase proze scurte, ori trei ceva mai lungi. În fiecare săptămână, Perkins le cita pe cele despre care credea că vor genera discuțiile cele mai vii și le dădea câte un exemplar la finalul orei. Săptămâna următoare, studenții trebuiau să vină pregătiți să discute și să critice. Era modul obișnuit în care se desfășurau astfel de cursuri. Iar la una dintre ore, Perkins le dăduse o povestire primită de la John Kintner. Se numea... Cum se numea oare?

Mort dăduse drumul la apă ca să umple filtrul de cafea, dar acum stătea și se uita absent la ceața de dincolo de peretele-fereastră și asculta apa care curgea.

„Știi al naibii de bine cum se numea. «Fereastra secretă».“

— Ba nu se numea așa! zbieră el, aruncându-se către casa pustie.

Gândi cu furie, hotărât să anihileze vocea diavolească o dată pentru totdeauna... și deodată își aminti.

— „Crowfoot Mile"! strigă el. Povestirea se numea „Crowfoot Mile" și nu are *nimic* de-a face cu *nimic!*

Atât doar că nici asta nu era întru totul adevărat, și nu era nevoie de acea mică voce ciucită undeva, în mijlocul capului care-l durea, ca să sublinieze acest lucru.

Kintner prezentase trei sau patru povestiri înainte să dispară acolo unde dispăruse (dacă i s-ar fi cerut să ghicească, Mort ar fi indicat Vietnamul — ăsta fiind locul unde cei mai mulți dintre ei dispăreau pe la sfârșitul anilor '60 — bărbații tineri, în orice caz). „Crowfoot Mile" nu fusese cea mai bună dintre povestirile lui Kintner... dar fusese bună. Fără doar și poate, Kintner era cel mai bun scriitor din clasa lui Richard Perkins, Jr. Acesta îl trata pe băiat aproape ca pe un egal, iar în estimarea nu tocmai modestă a lui Mort Rainey, Perkins era îndreptățit să procedeze astfel fiindcă el îl considera pe Kintner chiar ceva *mai bun* decât Richard Perkins Jr. Din aceeași perspectivă, Mort considera că și *el* era mai bun.

Dar fusese el mai bun decât *Kintner?*

— Mhm, mormăi el cu voce scăzută în timp ce pornea filtrul de cafea. Eram al doilea.

Da. Fusese al doilea și îi displăcuse profund acest lucru. Știa că majoritatea studenților care veneau la cursurile de scriere nu făceau decât să-și omoare timpul, lăsându-se în voia unui capriciu înainte de a renunța la chestiile puerile ca să se dedice studiului pentru profesia care-i va ajuta să-și câștige existența. Scrierea creativă pe care aveau s-o aplice în viața de după colegiu urma să se rezume la încropirea unor articole pentru Ca-

lendarul Comunității din ziarele locale sau la conceperea unor texte de reclamă pentru cine știe ce detergent de vase. Mort se înscrisese la clasa lui Perkins încrezător, așteptându-se să fie cel mai bun, pentru că niciodată nu avusese în vedere altă cale. Din acest motiv, John Kintner apăruse ca un șoc neplăcut.

Își aminti că încercase să stea de vorbă cu băiatul acela o dată... dar Kintner, care vorbea la ore doar când era întrebat, se dovedise a fi aproape incoerent. Când vorbea cu glas tare, mormăia și se poticnea ca un copil de fermier sărman, a cărui educație se oprise la nivelul clasei a patra. După toate aparențele, scrisul era singura voce pe care-o avea.

„Iar tu ai furat-o."

— Gura! bodogăni el. Taci din gură!

„Erai al doilea și nu-ți plăcea deloc asta. Te-ai bucurat când a plecat, pentru că atunci puteai să fii din nou primul. Așa cum fuseseși întotdeauna."

Da. Adevărat. Iar după un an, când se pregătea pentru examenul de absolvire, făcea curat în dulapul din apartamentul soios din Lewiston pe care-l împărțea cu alți doi studenți, și a dat peste un teanc de foi imprimate de la cursul lui Perkins. Doar una dintre povestirile lui Kintner se afla în acel teanc. Se întâmplase să fie „Crowfoot Mile".

Își amintea cum șezuse pe covorul jerpelit și mirosind a bere din dormitorul său, citind povestirea, și cum se simțise cuprins din nou de vechea invidie.

Celelalte printuri le aruncase, dar pe aceea o luase cu el... din motive de care nu era sigur, voia s-o cerceteze mai îndeaproape.

Ca student în anul al doilea, Mort trimisese o povestire la o revistă literară care se chema *Aspen Quarterly*.

I-a fost returnată cu o notă în care se spunea că lectorii o găsiseră foarte bună „deși finalul părea oarecum neinteresant". Nota, care lui Mort i se păruse în același timp condescendentă și teribil de entuziasmantă, îl invita să mai trimită și alte materiale.

În următorii doi ani, trimisese alte patru povestiri. Nici una dintre ele n-a fost acceptată, dar fiecare respingere era însoțită de câte un mesaj personal. Mort trecu prin suferințele scriitorului nepublicat, în care optimismul alternează cu cel mai adânc pesimism. Avea zile în care era sigur că nu va trece mult timp până când va răzbate în paginile revistei. Dar avea și zile când ar fi putut să bage mâna-n foc că întreaga echipă editorială — niște birocrați invidioși față de oricine — nu făcea decât să se joace cu el, necăjindu-l așa cum ar face cineva cu un câine înfometat, ținând o bucată de carne deasupra capului și ridicând-o și mai sus în momentul când animalul sare s-o înhațe. Uneori și-l imagina pe unul dintre ei ridicând un manuscris de-al său, abia scos din plic, și strigând: „Am mai primit una de la fraieru' ăla din Maine! Cine vrea să scrie scrisoarea de data asta?" La care toți se prăpădeau de râs, poate chiar tăvălindu-se pe podea sub posterele cu Joan Baez și Moby Grape în concert la Fillmore.

Dar în cea mai mare parte a zilelor, Mort nu se lăsa cuprins de această paranoia jalnică. Înțelesese că e bun și că era doar o chestiune de timp. Iar în vara aceea, pe când lucra ca picolo la un restaurant din Rockland, s-a gândit la povestirea scrisă de John Kintner. Și-a zis că probabil încă mai era prin portbagajul mașinii, undeva la fund. Și brusc i-a venit ideea să-i schimbe titlul și s-o trimită la *Aspen Quarterly* semnată de el! Își amintea că i se păruse că le va face o farsă excelentă celor de la revis-

tă, deși, privind acum înapoi, nu-și putea imagina ce fel de farsă ar fi putut să fie.

Își aminti totuși că nu avusese nici o intenție *să publice* povestirea sub propriul său nume... sau, dacă nutrise o asemenea intenție la un nivel mai profund, nu fusese conștient de ea. În cazul improbabil că ar fi fost acceptată, ar fi retras povestirea, spunând că dorea să mai lucreze asupra ei. Iar dacă o respingeau, măcar s-ar fi putut bucura de faptul că nici John Kintner nu era îndeajuns de bun pentru *Aspen Quarterly*.

Așa că trimisese povestirea.

Iar ei o acceptaseră.

Iar el *îi lăsase* să o accepte.

După care i-au trimis un cec de 25 de dolari. „Un onorariu", cum îl numise scrisoarea însoțitoare.

Iar apoi o publicaseră.

Iar Morton Rainey, copleșit de un sentiment întârziat de vină provocat de ceea ce făcuse, încasase cecul și depusese bancnotele în cutia milei de la biserica St Catherine din Augusta.

Dar vina nu fusese singurul sentiment pe care-l avusese. Oh, nu.

Mort ședea la masa din bucătărie cu capul sprijinit într-o mână, așteptând să fiarbă cafeaua. Capul îl durea. Nu voia să se gândească la John Kintner și la povestirea lui. Ceea ce făcuse cu „Crowfoot Mile" fusese unul dintre cele mai rușinoase incidente din viața lui; era oare cu adevărat surprinzător că îl tăinuise atâția ani? Acum ar fi vrut să-l poată tăinui din nou. La urma urmelor, asta avea să fie o zi mare — poate cea mai mare din viața lui. Ba poate chiar *ultima* din viața lui. Trebuia să se concentreze asupra faptului că urma să se ducă la oficiul poștal. Trebuia să se gândească la confruntarea cu

Shooter, dar mintea lui nu voia să renunțe la acea perioadă tristă din trecut.

Când a văzut revista, chiar *revista* adevărată cu numele lui deasupra povestirii lui John Kintner, s-a simțit ca un om care se trezește dintr-un oribil episod de somnambulism, o manifestare inconștientă în care făptuise ceva irevocabil. Cum de lăsase lucrurile să meargă atât de *departe?* Trebuia să fie o *farsă*, pentru numele lui Dumnezeu, doar o mică glumă...

Dar el *lăsase* lucrurile să ajungă până acolo. Povestirea fusese publicată și mai erau cel puțin doisprezece oameni care știau că nu era a lui — incluzându-l și pe Kintner însuși. Iar dacă vreunul dintre ei se întâmpla să pună mâna pe *Aspen Quarterly*...

El însuși n-a spus nimănui, firește. N-a făcut decât să aștepte, bolnav de groază. A dormit și a mâncat foarte puțin în acel sfârșit de vară și început de toamnă; a pierdut în greutate și umbre întunecate i-au apărut sub ochi. Inima începea să-i bată puternic ori de câte ori suna telefonul. Dacă apelul era pentru el, se apropia de aparat târându-și picioarele și cu o sudoare rece pe frunte, sigur că va fi Kintner și că primele cuvinte auzite din gura lui Kintner vor fi: „Mi-ai furat povestirea și ceva trebuie făcut în privința asta. Cred c-o să încep prin a le spune tuturor ce fel de hoț ești."

Lucrul cel mai incredibil era ăsta: că o făcuse cu bună știință. *Știuse* care sunt consecințele posibile ale unei asemenea fapte pentru un tânăr care aspiră la o carieră de scriitor. Era ca și cum ai fi jucat ruleta rusească cu o bazooka. Și cu toate acestea...

Dar după ce acea toamnă a trecut fără evenimente, a început să se relaxeze puțin. *Acel* număr din *Aspen Quarterly* a fost înlocuit de un nou număr. Acel număr nu mai

era expus pe mesele din sălile pentru periodice ale bibliotecilor din toată țara; fusese trimis la rafturi sau transferat pe microfilme. Exista în continuare riscul să-i pricinuiască necazuri — presupunea posomorât că va trebui să se împace cu acest risc pentru tot restul vieții — , dar în majoritatea cazurilor, ochii care nu se văd se uită.

Apoi, în luna noiembrie a aceluiași ani, a primit o scrisoare de la *Aspen Quarterly.*

Mort ținea plicul în mâini, uitându-se la numele său scris pe el, și a început să tremure din creștet până-n tălpi. Ochii i s-au umplut cu nu știu ce lichid, prea fierbinte și prea usturător ca să fie lacrimi, iar plicul mai întâi a părut să se dubleze, apoi s-a triplat.

„E clar. M-au prins. Or să-mi ceară să răspund la scrisoarea primită de la Kintner... sau de la Perkins... sau de la unul dintre colegii de grupă... M-au prins."

În acel moment se gândise la sinucidere — foarte calm și cât se poate de rațional. Mama lui avea niște somnifere. Avea să le folosească pe acelea. Cumva ușurat de această perspectivă, a rupt plicul și a scos dinăuntru o singură foaie de hârtie. A ținut-o împăturită într-o mână vreme îndelungată, gândindu-se s-o ardă fără măcar s-o citească. Nu era sigur că va putea suporta să vadă acuzația formulată sec, în fața ochilor. I se părea că asta l-ar face să înnebunească.

„Ei haide, fir-ar să fie — uită-te. Măcar atâta să faci, să privești în față consecințele. Poate că n-o să fii în stare să le înfrunți cu curaj, dar măcar să le privești în față."

Despături scrisoarea.

Dragă Mort Rainey,

Povestirea dumitale, „Eye of the Crow", a fost extrem de bine primită aici, în redacție. Îmi pare

rău că această scrisoare vine atât de târziu, dar, sincer vorbind, *noi* ne aşteptam să primim veşti de la dumneata. Ai fost atât de perseverent în trimiterea materialelor de-a lungul anilor încât acum, când în sfârşit „ai dat lovitura", tăcerea dumitale ni se pare puţin cam greu de înţeles. Dacă ai motive de nemulţumire legat de felul cum ţi-a fost publicată povestirea — corpul de literă, aranjarea în pagină, locul unde a fost plasată — sperăm că ni le vei aduce la cunoştinţă. Până atunci, ce-ai zice să ne mai trimiţi o povestire?

Cu respect,
Charlie
Charles Palmer
Redactor-adjunct

Mort a citit scrisoarea de două ori, după care a izbucnit în hohote răguşite de râs prin casă, care din fericire era pustie. Auzise că era posibil să mori de râs şi chiar de asta era vorba în acele momente — simţea că dacă nu se opreşte de îndată, o să-i plesnească burta şi maţele or să i se reverse pe podea. Fusese cât pe ce să se sinucidă cu somniferele mamei sale, iar ei voiau să ştie dacă el era nemulţumit de felul cum fusese aranjată în pagină povestirea? Se aşteptase să constate că avea cariera distrusă chiar înainte de a o începe şi, când colo, ei voiau alte materiale! *Altele!*

A râs — a urlat, de fapt — până când râsul ce ameninţa să-l ucidă s-a transformat în lacrimi isterice. Apoi s-a aşezat pe canapea, a recitit scrisoarea de la Charles Palmer şi a plâns până când a dat din nou în râs. În cele din urmă, s-a dus în camera lui şi s-a cul-

cat cu pernele aranjate exact așa cum îi plăcea, după care a adormit.

Scăpase basma curată. Asta era consecința. Scăpase basma curată și niciodată nu mai făcuse nici măcar ceva pe departe asemănător, iar totul se întâmplase cu o mie de ani în urmă, așa că de ce acum revenea ca să-l tortureze?

Nu știa de ce, dar avea de gând să înceteze să se mai gândească la asta.

— Și asta tocmai acum, grăi el către încăperea pustie, apoi se duse cu vioiciune spre filtrul de cafea, încercând să ignore durerea de cap.

„Știi de ce te gândești la asta acum."

— Gura!

Vorbea pe un ton de conversație, care era chiar voios... dar mâinile îi tremurau când ridică filtrul.

„Unele lucruri nu pot fi ascunse pentru totdeauna. S-ar putea să fii bolnav, Mort."

— Gura, să nu zici că nu te-am prevenit, spuse el cu aceeași voce voioasă, cu același ton de conversație.

„S-ar putea să fii *foarte bolnav*. De fapt, s-ar putea să suferi o depresiue ner..."

— *Gura!* țipă el și aruncă filtrul cât de tare putu.

Acesta pluti peste tejghea, străbătu spațiul încăperii, răsucindu-se de mai multe ori în zbor, se izbi de peretele-fereastră, se sparse și căzu pe podea. Se uită la peretele-fereastră și văzu cum o crăpătură lungă, argintie se întindea în zigzag până la tavan. Începea în locul în care se produsese impactul cu filtrul de cafea. Avea senzația acută a unui om care avea o crăpătură similară prin mijlocul creierului.

Dar vocea tăcuse.

Se duse apatic în dormitor, luă ceasul deșteptător și se întoarse în living-room. Fixă soneria la zece și jumă-

tate din mers. La zece și jumătate avea să se ducă la oficiul poștal, să-și ridice pachetul de la Federal Express, după care urma să se ocupe cu indiferență de sarcina îngropării în trecut a acestui coșmar.

Între timp totuși, avea să doarmă.

Avea să doarmă pe canapea, unde întotdeauna dormise cel mai bine.

— Nu sufăr o depresie nervoasă, șopti el către vocea firavă, dar vocea cu pricina nu mai voia să știe de controversa lor.

Mort se gândi că poate o speriase. Așa spera, căci vocea aceea firavă cu siguranță că reușise să-l sperie.

Ochii lui găsiră crăpătura argintie din peretele-fereastră și o urmăriră fără prea mare interes. Se gândi la cum a luat cheia de la cameristă. Apoi la faptul că, fiind întuneric în cameră, avusese nevoie de un moment ca să-și obișnuiască ochii. Umerii lor goi. Ochii înspăimântați. Strigase ceva. Nu-și mai amintea ce — și nici nu îndrăznise vreodată s-o întrebe pe Amy —, dar trebuie să fi fost ceva înfricoșător, judecând după expresia din ochii lor.

„Dacă vreodată am riscat să sufăr o depresie nervoasă", își zise el privind la traiectoria ilogică, asemenea unui trăsnet, a crăpăturii, „atunci trebuia să se întâmple. La naiba, scrisoarea de la *Aspen Quarterly* a fost nimic prin comparație cu momentul când am deschis ușa camerei de motel și mi-am văzut nevasta în pat cu un alt bărbat, un șmecher de agent imobiliar dintr-un orășel de trei lulele din Tennessee..."

Mort închise ochii și, când îi deschise din nou, o făcu pentru că o altă voce făcea gălăgie. Asta aparținea ceasului deșteptător. Ceața se risipise, soarele răsărise și sosise vremea să meargă la oficiul poștal.

43

Pe drum, deveni dintr-o dată sigur că Federal Express venise şi plecase deja... iar el avea s-o găsească pe Juliet stând la fereastra ghişeului cu faţa ieşită afară, clătinând din cap şi spunându-i că n-are nimic pentru el, îmi pare rău. Şi dovada lui? Va fi dispărut ca fumul. Acest simţământ era iraţional — Herb era un om precaut, unul care nu făcea promisiuni pe care să nu le poată respecta —, dar era aproape prea puternic ca să fie negat.

Trebui să-şi impună să coboare din maşină, iar drumul de la uşa oficiului poştal până la fereastra unde Juliet Stoker sorta corespondenţa i se păru lung de cel puţin 1 000 de kilometri.

Când ajunse acolo, încercă să vorbească, dar nici un cuvânt nu-i ieşi pe gură. Buzele i se mişcau, dar avea gâtul prea uscat ca să producă sunetele. Juliet se uită la el şi făcu un pas înapoi. Părea alarmată. Oricum, nu la fel de alarmată cum arătaseră Amy şi Ted când deschisese uşa camerei de motel cu pistolul îndreptat spre ei.

— Domnu' Rainey? Vă simţiţi bine?

El îşi drese glasul.

— Scuze, Juliet. Mi s-a pus parcă o gheară în gât preţ de o secundă.

— Sunteţi foarte palid, spuse ea şi el sesiză în vocea ei tonul acela pe care foarte mulţi dintre rezidenţii din Tashmore îl foloseau când îi vorbeau — era un soi de mândrie, dar conţinea şi o nuanţă de iritare şi condescendenţă, ca şi cum ar fi avut de-a face cu un copil minune care avea nevoie de o îngrijire şi hrănire speciale.

— Cred că mi se trage de la ce-am mâncat aseară, spuse el. Au lăsat cei de la Federal Express vreun pachet pentru mine?

— Nu, nici un pachet.

Strânse cu disperare partea de dedesubt a tejghelei şi preţ de o clipă crezu că are să leşine, deşi înţelese aproape imediat că nu asta spusese femeia.

— Poftim?

Ea se întorsese deja cu spatele şi-i prezenta imaginea unui poponeţ zdravăn, de femeie crescută la ţară, în timp ce căuta printre pachetele de pe podea.

— Doar acest lucru, am spus, replică ea întorcându-se spre el şi întinzându-i pachetul peste tejghea.

Văzu că adresa expeditorului era *EQMM* din Pennsylvania şi se simţi inundat de uşurare. Era ca şi cum ai fi turnat apă rece pe un gât uscat.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere. Ştiţi, cei de la poştă ar face ca trenul dac-ar şti că ne ocupăm de corespondenţa primită prin Federal Express.

— Îţi sunt foarte recunoscător, spuse Mort.

Acum că intrase în posesia revistei, simţea nevoia să plece, să se întoarcă acasă. Nevoia era atât de puternică, încât o resimţea ca pe o necesitate aproape esenţială. Nu ştia de ce — mai avea o oră şi un sfert până la prânz — , dar o simţea. În starea de epuizare şi confuzie în care se afla, chiar se gândi să-i dea femeii un bacşiş ca să-i închidă gura... iar *asta* ar fi făcut ca sufletul ei, yankeu get-beget, să protesteze vehement.

— N-o să mă părâţi, nu-i aşa? întrebă ea în joacă.

— În nici un caz, spuse el izbutind să zâmbească.

— Bun, spuse Juliet Stoker şi zâmbi la rândul ei. Pentru c-am văzut ce-aţi făcut.

El se opri lângă uşă.

— Poftim?

— Am spus că mă-mpuşcă dacă mă pârâţi, zise ea şi se uită cu atenţie la faţa lui. Trebuie să vă duceţi acasă şi să vă culcaţi, domnu' Rainey. Zău că nu arătaţi bine deloc.

„Mă simt de parc-aş fi petrecut ultimele trei zile dormind, Juliet — atunci când n-am fost ocupat cu distrugerea lucrurilor din jur, mai exact."

— Păi, zise el, poate că nu-i o idee aşa de rea. Încă mă simt slăbit.

— Bântuie un virus prin zonă. Probabil că v-aţi molipsit.

În acel moment, cele două femei de la Camp Wigmore — cele pe care toată lumea din oraş le bănuia că ar fi lesbiene, chiar dacă erau nişte persoane la locul lor — intrară în oficiu, iar Mort reuşi să evadeze. Şezu în Buick cu pachetul albastru în poală, neplăcându-i felul cum toţi îi spuneau întruna că arăta rău, plăcându-i şi mai puţin felul cum îi funcţiona mintea.

„Nu contează. Aproape că s-a terminat."

Abia începuse să desfacă plicul când doamnele din Camp Wigmore ieşiră din oficiu şi acum se uitau la el. Îşi lipiră capetele unul de celălalt. Una dintre ele zâmbi. Cealaltă râse zgomotos. Iar Mort decise subit să aibă răbdare până la întoarcerea acasă.

44

Parcă Buick-ul lângă casă, la locul lui obişnuit, opri motorul... şi deodată o umbră cenuşie blândă îi întunecă vederea. Când umbra se retrase, se simţea ciudat şi

înfricoşat. Atunci să fie ceva în neregulă cu el? Ceva de natură fizică?

Nu... era doar într-o stare de tensiune, conchise el.

Auzi ceva — sau i se păru că aude — şi se uită repede în jur.

Nu era nimic acolo. „Stăpâneşte-ţi nervii", îşi spuse el cu o voce tremurată. „Asta e tot ce ai de făcut — să-ţi stăpâneşti dracului nervii ăia."

După care se gândi: „Chiar am avut un pistol. În ziua aia. Dar era neîncărcat. Le-am spus asta, mai târziu. Amy m-a crezut. Nu ştiu ce-a fost în mintea lui Milner, dar Amy m-a crezut şi..."

„Chiar aşa a fost, Mort? Era *într-adevăr* descărcat?"

Se gândi din nou la crăpătura din peretele-fereastră, o linie argintie fără noimă, zigzagând ca un trăsnet chiar prin miezul lucrurilor. „Uite-aşa se-ntâmplă", îşi zise. „Uite-aşa se întâmplă în viaţa unui om."

Apoi se uită din nou la pachetul primit prin Federal Express. La asta trebuia să se gândească, nu la Amy şi la domnul Ted Pupa-mi-ar curul din Shooter's Knob, Tennessee, ci la asta.

Clapa era deja pe jumătate deschisă — toată lumea e indolentă în vremurile astea. Trase afară şi lăsă să-i cadă în poală revista. *Ellery Queen's Mystery Magazine*, scria pe frontispiciu cu litere mari, roşu-aprins. Dedesubt, cu litere mult mai mici: iunie 1980. Şi mai jos, numele scriitorilor publicaţi în acel număr: Edward D. Hoch, Ruth Rendell, Ed McBain, Patricia Highsmith, Lawrence Block.

Numele lui nu era pe copertă.

Păi, firește că nu. Pe atunci, abia dacă era cunoscut ca scriitor, şi mai ales ca scriitor de povestiri polițiste; „Vremea însămânțării" fusese o excepție. Numele său

nu ar fi însemnat nimic pentru cititorii obișnuiți ai revistei, așa că editorii n-aveau de ce să-l menționeze. Întoarse coperta.

Dedesubt, pagina de cuprins lipsea.

Pagina de cuprins fusese tăiată.

Frunzări cu frenezie revista, scăpând-o la un moment dat din mâini și ridicând-o de jos cu un mic țipăt. Nu găsi tăietura de prima oară, dar la a doua trecere, își dădu seama că paginile 83 până la 97 lipseau.

— Ai tăiat-o! țipă el. Atât de tare țipase încât ochii i se bulbucaseră. Începu să lovească volanul mașinii cu pumnii, iarăși și iarăși. Claxonul râgâi și mugi. Ai tăiat-o, nenorocitule! Cum ai făcut-o? Ai tăiat-o! Ai tăiat-o! Ai tăiat-o!

45

Era la jumătatea drumului spre casă când mica voce implacabilă se întrebă din nou cum ar fi putut Shooter să facă una ca asta. Plicul venise prin Federal Express din Pennsylvania, iar Juliet îl luase în primire personal, așa încât, pentru numele lui Dumnezeu, cum...

Se opri.

„Bun", spusese Juliet. „Bun, pentru c-am văzut ce-ați făcut."

Asta era; asta explica totul. Juliet era amestecată. Atât doar...

Atât doar că Juliet locuia în Tashmore de o veșnicie.

Și, în plus, nu asta spusese. Asta fusese doar o născocire a minții lui. O mică scăpare paranoică.

— El e făptașul totuși, spuse Mort.

Intră în casă și, de îndată ce trecu de ușă, aruncă revista cât de tare putu. Aceasta zbură ca o pasăre speriată, cu paginile răsfirate, și ateriză pe podea cu un plesnet.

— Oh, da, pot să bag mâna-n foc că el e făptașul, dar-ar dracii! Dar nu trebuie să stau cu mâinile-n sân și să-l aștept. Am...

Văzu pălăria lui Shooter. Pălăria lui Shooter stătea pe podea, în fața ușii de la biroul lui de lucru.

Mort rămase pe loc un moment, cu inima bubuindu-i în urechi, apoi se duse spre șemineu cu pași mari, în vârful degetelor, ca în filmele de desene animate. Trase vătraiul din micul mănunchi de unelte, tresărind când vârful vătraiului se lovi cu un clinchet ușor de fărașul pentru cenușă. Luă vătraiul și merse cu băgare de seamă la ușa închisă, ținându-l ridicat așa cum îl ținuse înainte să se năpustească în baie. În drum, se văzu nevoit să ocolească revista pe care o aruncase mai devreme.

Ajunse la ușă și se postă în fața ei.

— Shooter?

Nici un răspuns.

— Shooter, ai face bine să ieși de bunăvoie! Dacă va trebui să vin eu după tine, n-o să mai poți ieși niciodată de niciunde de bunăvoie!

Nici de data asta nu primi nici un răspuns.

Rămase acolo încă un moment, făcându-și curaj (fără să fie sigur cu adevărat că avea curajul necesar), după care răsuci mânerul. Izbi ușa cu umărul și dădu buzna înăuntru, țipând și agitând vătraiul deasupra capului.

Iar încăperea era goală.

Dar Shooter fusese acolo, fără doar și poate. Da. Monitorul procesorului de text al lui Mort zăcea pe podea, cu ecranul zdrobit ca un ochi holbat. Shooter îl distrusese. Pe

biroul unde fusese așezat monitorul, se afla acum o veche mașină de scris Royal. Suprafețele de oțel ale acestui dinozaur erau mate și pline de praf. Proptit pe tastatură era un manuscris. Manuscrisul lui Shooter, cel pe care-l lăsase sub o piatră pe verandă, cu un milion de ani în urmă.

Era „Fereastra secretă".

Mort lăsă să-i scape vătraiul pe podea. Se apropie de mașina de scris parcă hipnotizat și luă manuscrisul. Frunzări încet paginile și ajunse să înțeleagă de ce doamna Gavin fusese atât de sigură că era al lui... îndeajuns de sigură încât să-l recupereze de la coșul de gunoi. Poate că nu știuse acest lucru în mod *conștient*, dar ochii ei recunoscuseră literele neregulate. Și de ce nu? De ani de zile văzuse manuscrise care semănau cu „Fereastra secretă". Procesorul de text Wang și imprimanta laser System Five apăruseră relativ de curând. În cea mai mare parte a carierei sale de scriitor, se folosise de această bătrână mașină de scris.

Anii trecuți aproape că o deterioraseră și acum era într-o stare jalnică — când dactilografiai ceva, literele tipărite erau străbătute cu dinții prăpădiți ai unui bătrân.

Dar fusese acolo tot timpul, firește — pitită în fundul dulapului din birou în spatele teancurilor de manuscrise și șpalturi vechi... ceea ce redactorii numeau „deșeuri". De bună seamă că Shooter o furase, o folosise ca să-și dactilografieze manuscrisul, apoi o adusese înapoi pe furiș, când Mort era plecat la oficiul poștal. Sigur. Era logic, nu-i așa?

„Nu, Mort. Nu e logic deloc. Ai vrea să faci ceva care să fie logic? Atunci sună la poliție. Asta ar avea logică. Sună la poliție și spune-le să vină aici ca să te aresteze. Spune-le să se grăbească, înainte să mai distrugi cine știe ce altceva. Spune-le s-o facă până să apuci să omori pe altcineva."

Mort lăsă paginile să-i scape din mâini cu un țipăt puternic și violent, iar acestea plutiră leneș în jurul lui, mișcându-se în zigzag, o dată cu întregul adevăr care se năpusti asupra lui dintr-o dată, asemenea săgeții frânte a unui trăsnet argintiu.

46

Nu exista nici un John Shooter.

Niciodată nu existase.

— Nu, spuse Mort. Se plimba din nou înainte și înapoi prin living-room-ul spațios. Durerea de cap creștea și scădea în intensitate, în valuri. Nu, nu accept așa ceva. În nici un caz nu pot să accept așa ceva.

Dar faptul că accepta sau respingea ideea nu avea prea mare importanță. Toate piesele acelui puzzle erau acolo, iar în momentul în care văzu vechea mașină de scris Royal, începură să zboare unele către celelalte. Acum, după cincisprezece minute, ele continuau să zboare unele către altele, iar el părea incapabil să le impună să se despartă.

Imaginea care-i tot venea în minte era aceea a băiatului de la benzinăria din Mechanic Falls, care se folosise de un burete din cauciuc ca să-i spele parbrizul. O imagine pe care nu se așteptase s-o mai vadă vreodată. Ulterior, a presupus că băiatul îi oferise acest serviciu suplimentar pentru că-l recunoscuse pe Mort și îi plăceau cărțile sale. Poate că așa era, dar parbrizul chiar *avea nevoie* să fie spălat. Vara trecuse, dar o mulțime de chestii ți se lipeau de parbriz dacă ajungeai îndeajuns de departe și te deplasai îndeajuns de repede

și pe drumuri lăturalnice. Și de bună seamă că o luase pe drumuri lăturalnice. Pesemne că se deplasase în mare viteză până la Derry și înapoi, într-un timp record, oprindu-se doar atât cât trebuia ca să-și incendieze casa. Nu se oprise nici măcar ca să-și pună benzină în rezervor la întoarcere. În definitiv, avea locuri în care trebuia să ajungă și pisici pe care să le omoare, nu-i așa? Foarte, foarte ocupat.

Se opri în mijlocul încăperii și se întoarse ca să se uite la peretele-fereastră.

— Dacă am făcut toate aceste lucruri, de ce nu-mi amintesc nimic? întrebă el crăpătura argintie din sticlă. De ce nu-mi amintesc nici acum?

Nu știa... dar știa de unde provenea numele acela, nu-i așa? O jumătate de la omul acela din Sud, căruia-i furase povestirea în colegiu, iar cealaltă jumătate de la bărbatul care-i furase soția. Era ca o aluzie literară bizară.

„Ea spune că-l iubește, Mort. Spune că-l iubește acum."

— La naiba cu asta. Un bărbat care se culcă cu nevasta altuia e un hoț. Iar femeia e complicele lui.

Se uită sfidător la crăpătură.

Crăpătura nu spuse nimic.

Cu trei ani în urmă, Mort publicase un roman intitulat *Familia Delacourt*. Adresa expeditorului de pe povestea lui Shooter fusese Dellacourt, Mississippi. Era...

Din senin dădu fuga la enciclopediile din birou, în graba lui alunecând și nelipsind mult să cadă în vălmășagul de pagini împrăștiate pe podea. Scoase din raftul volumul cu litera M și, în sfârșit, găsi intrarea pentru Mississippi. Cu degetul tremurător parcurse întreaga lis-

tă de oraşe — ocupa o pagină întreagă — nutrind speranţe absurde.

Nu găsi nimic.

În Mississippi nu exista nici o localitate Dellacourt sau Delacourt.

Se gândi să caute Perkinsburg, oraşul în care Shooter îi spusese că găsise un exemplar din ediţia de buzunar a cărţii *Toată lumea pârăşte* înainte să se urce în autobuzul Greyhound, dar închise pur şi simplu enciclopedia. De ce să-şi mai bată capul. Poate că exista un Perkinsburg în Mississippi, dar n-ar însemna nimic nici dacă aşa ar sta lucrurile.

Numele romancierului care predase la cursurile unde Mort îl cunoscuse pe John Kintner fusese Richard Perkins, Jr. *De acolo* provenea numele oraşului.

„Da, dar nu-mi amintesc nimic din toate astea, deci cum...?"

„Oh, Mort", se jelui mica voce. „Eşti foarte bolnav. Eşti un om foarte bolnav."

— Nu accept asta, spuse el din nou, îngrozit de slăbiciunea şovăielnică a glasului său, dar ce alternativă mai avea? Nu se gândise chiar el la un moment dat că era aproape ca şi cum ar fi făptuit lucruri, făcând paşi irevocabili, în somn?

„Ai omorât doi oameni", şopti vocea firavă. „L-ai omorât pe Tom fiindcă ştia că ai fost singur în ziua aceea, iar pe Greg l-ai omorât ca să nu afle acest lucru. Dacă l-ai fi ucis numai pe Tom, Greg ar fi sunat la poliţie. Iar tu nu voiai asta, NU PUTEAI să accepţi asta. Cel puţin până când această poveste oribilă pe care o relatezi se încheie cu totul. Ieri când te-ai trezit din somn te durea tot corpul. Te durea şi te simţeai ţeapăn. Dar nu era numai de la spargerea uşii din

baie și distrugerea cabinei de duș, nu? Ai avut multe alte lucruri de dus la capăt. A trebuit să te ocupi de Tom și de Greg. Și ai avut dreptate în privința felului cum au fost mutate vehiculele dintr-un loc în altul... dar TU ai fost cel care a alergat tot drumul până acasă la Tom ca să aduci Buick-ul și TU ai fost cel care l-a sunat pe Sonny Trotts, prefăcându-te că ai fi Tom. Un om care abia a venit în oraș din Mississippi n-ar fi avut cum să știe că Sonny era puțin cam surd, dar TU știai. Tu i-ai omorât, Mort, tu i-ai OMORÂT pe oamenii ăia!"

— Nu accept că am făcut așa ceva! țipă el strident. Toate astea fac parte din planul lui! Fac parte din micul lui joc! Din micul lui joc psihologic! Și nu... nu accept!

„Încetează", șopti vocea firavă dinăuntrul capului său și Mort se opri.

Pentru o clipă se lăsă o liniște deplină în ambele lumi: cea din capul său și cea din afara lui.

Apoi, după un interval, vocea firavă întrebă încetișor: „De ce ai făcut-o, Mort? Pentru ce tot acest episod criminal complicat? Shooter spunea întruna că voia o povestire, dar nu există nici un Shooter. Ce vrei TU, Mort? PENTRU CE l-ai creat pe John Shooter?"

Deodată, de afară, se auzi o mașină care rula pe alee. Mort se uită la ceas și văzu că limbile se suprapuneau chiar la ora douăsprezece. O vâlvătaie de triumf și de ușurare îl străbătu din creștet până-n tălpi, ca niște limbi de foc năvălind pe un coș de fum. Nu mai conta faptul că avea revista, dar nu avea dovada. Nu mai conta nici dacă Shooter l-ar fi ucis. Putea să moară fericit, doar cu gândul că *exista* un John Shooter și că el însuși nu era răspunzător pentru ororile la care se gândise.

— *E aici!* țipă el plin de bucurie și ieși alergând din birou.

Flutură mâinile cu vigoare deasupra capului și chiar țopăi niței în timp ce dădea colțul și ajungea în hol.

Se opri, privind afară spre aleea de dincolo de acoperișul înclinat al gheretei pentru gunoi în care fusese țintuit corpul lui Bump. Mâinile îi căzură încet pe lângă trup. O teroare sumbră se furișă peste creierul său. Nu, nu *peste*, ci se duse în jos, ca și cum o mână nemiloasă ar fi tras o jaluzea. Ultima piesă a jocului de puzzle cădea la locul ei. Îi trecuse prin minte cu câteva clipe mai devreme, în birou, că era posibil să fi creat un asasin imaginar pentru că-i lipsea curajul să se sinucidă. Acum își dădea seama că Shooter nu mințise atunci când zisese că n-o să-l omoare niciodată pe Mort.

Nu era mașina de teren imaginară a lui John Shooter, ci micul și sobrul Subaru al lui Amy, care tocmai se oprea din mers. La volan era Amy. Ea îi furase dragostea, și nu era mare lucru de capul unei femei în stare să-ți fure dragostea atunci când n-ai altceva de dăruit decât dragostea ta.

Cu toate acestea, o iubea.

Shooter era cel care o ura. *Shooter* avea de gând s-o ucidă și apoi s-o îngroape pe malul lacului, aproape de Bump, acolo unde ea va fi, nu peste mult timp, un mister pentru amândoi.

— Pleacă de-aci, Amy, șopti el cu vocea paralizată a unui om foarte vârstnic. Pleacă de-aci înainte să fie prea târziu.

Dar Amy tocmai cobora din mașină și, în timp ce închidea portiera, mâna trase până jos jaluzeaua din capul lui Mort, iar întunericul puse stăpânire pe el.

47

Amy încercă ușa și o găsi descuiată. Păși înăuntru, dădu să-l cheme pe Mort, dar se răzgândi. Se uită în jur, cu ochi măriți și surprinși.

Casa era într-o dezordine cumplită. Coșul de gunoi era plin și resturile se revărsau pe podea. Câteva muște leneșe, de toamnă, se târau în și dintr-o cratiță din aluminiu cu mâncare, trântită într-un colț. Se simțea miros de mâncare stătută și mucegai. Lui Amy i se păru chiar că miroase a mâncare stricată.

— Mort?

Nu primi nici un răspuns. Înaintă în casă, cu pași mici, fără să fie întru totul sigură că voia să vadă cum arată și restul casei. Doamna Gavin trecuse pe aici cu doar trei zile în urmă — cum de scăpaseră lucrurile de sub control de atunci? Ce se întâmplase?

Fusese îngrijorată din pricina lui Mort pe parcursul ultimului an al căsniciei lor, dar, de la divorț, îngrijorarea ei sporise. Îngrijorarea și, firește, sentimentul de vinovăție. Își atribuia o parte de vină și presupunea că așa va face mereu. Dar Mort nu fusese niciodată un om puternic... iar cea mai mare slăbiciune a sa era refuzul său încăpățânat (și uneori aproape isteric) de a recunoaște adevărul. În dimineața asta, vocea lui păruse cea a unui om aflat în pragul sinuciderii. Și singurul motiv pentru care ținuse cont de avertismentul său de a nu-l aduce pe Ted era faptul că se temuse ca nu cumva vederea lui să-l scoată din pepeni pe Mort, dacă într-adevăr se afla pe cale să comită un asemenea gest.

Ideea de crimă nu-i trecuse nici o clipă prin minte, așa cum nu-i trecea nici acum. Chiar și atunci când îi amenințase cu pistolul în acea îngrozitoare după-amiază la

motel, ea nu se temuse. Nu de așa ceva. Mort nu era un ucigaș.

— Mort? M...

Ocolise tejgheaua din bucătărie și cuvântul îi muri pe buze. Se holba la marele living-room cu ochi mari și uluiți. Foi de hârtie erau împrăștiate peste tot. Aveai impresia că, la un moment dat, Mort exhumase toate copiile manuscriselor pe care le avea prin sertarele biroului și prin fișete și le împrăștiase acolo ca pe niște confeti în timpul unui revelion sinistru. Masa era plină până la refuz cu vase murdare. Filtrul de cafea zăcea sfărâmat pe podea, lângă peretele-fereastră, care și el era crăpat.

Și peste tot, absolut peste tot, apărea un cuvânt. Acel cuvânt era SHOOTER.

SHOOTER fusese scris pe pereți cu cretă colorată pe care o luase de bună seamă din sertarul cu materiale de pictură. Pe fereastră, SHOOTER fusese scris cu un spray ce părea a fi fost de frișcă — și da, sub mașina de gătit zăcea o doză de frișcă Redi-Whip. SHOOTER era scris de nenumărate ori pe tejghelele din bucătărie cu cerneală, iar pe stâlpii din lemn care sprijineau terasa din partea îndepărtată a locuinței, cu creionul — o coloană ordonată, ca la o adunare, cobora în linie dreaptă și era alcătuită din SHOOTER SHOOTER SHOOTER SHOOTER.

Mai grav decât toate, numele fusese cioplit în suprafața din lemn de cireș lustruit a mesei cu litere neregulate, înalte de aproape un metru, ca o grotescă declarație de dragoste: SHOOTER.

Șurubelnița folosită pentru această ultimă inscripție se afla pe un scaun din apropiere. Pe tija de oțel se vedea ceva roșu — vreo pată de la lemnul de cireș, presupuse ea.

— Mort? șopti ea, uitându-se în jur.

Acum o cuprinsese teama că-l va găsi omorât de propria-i mână. Şi unde? Păi, în biroul ăsta, firește. Unde altundeva? Îşi trăise majoritatea momentelor importante ale vieţii aici; de bună seamă că alesese să moară aici.

Cu toate că nu avea nici un chef să intre, nici o dorinţă ca ea să fie cea care să-l găsească, picioarele o purtară în acea direcţie. În drum, lovi cu piciorul exemplarul din *EQMM* trimis de Herb Creekmore. Nu se uită în jos. Ajunse la uşa biroului şi o deschise încet.

48

Mort şedea în faţa vechii sale maşini de scris Royal; monitorul şi tastatura procesorului său de text zăceau răsturnate pe podea, într-un buchet de sticlă. Semăna în mod straniu cu un preot de ţară. Impresia se datora în parte posturii adoptate, presupuse ea; stătea în picioare, într-o poziţie aproape rigidă şi afectată, cu mâinile la spate. Dar cel mai mult se datora pălăriei. Pălăria neagră, trasă pe cap până ce aproape că atingea vârfurile urechilor. Se gândi că semăna un pic cu bătrânul din pictura aceea, „American Gothic", cu toate că bărbatul din acea imagine nu purta pălărie.

— Mort? întrebă ea, cu o voce lipsită de vlagă şi nesigură.

El nu-i dădu nici un răspuns, mulţumindu-se să se uite lung la ea. Avea ochii sumbri şi scânteietori. Niciodată nu văzuse o asemenea expresie în ochii lui Mort, nici măcar în acea îngrozitoare după-amiază de la motel. Era aproape ca şi cum nu l-ar fi avut în faţa ei pe Mort, ci vreun străin care semăna cu Mort.

Pălăria o recunoscu totuși.

— Unde-ai găsit vechitania aia? În mansardă?

Bătăile inimii i se reflectau în voce, făcând-o să pară ezitantă.

De bună seamă că o găsise în mansardă. Mirosul de molii era puternic, îl simțea chiar din locul în care se afla. Mort o cumpărase cu ani în urmă, de la o prăvălie de suveniruri din Pennsylvania. Făceau o excursie prin ținutul locuit de *amish*. Ea îngrijea o mică grădină la casa din Derry, în unghiul format de clădirea principală și corpul atașat în care se afla biroul de lucru. Era grădina ei, dar Mort ieșea adesea să pliverească buruienile când era în pană de idei. De regulă, când făcea asta, purta acea pălărie. O numea „pălăria de gândit". Își aminti că-l văzuse o dată stând cu pălăria în cap în fața oglinzii și spunând în glumă că ar trebui să-și facă o poză pentru o copertă de carte.

— Când îmi pun chestia asta-n cap, spusese el, arăt ca un individ dintr-un ținut uitat de lume, pășind prin brazdele de plug, în spatele unui catâr.

Apoi pălăria dispăruse. Fără doar și poate că migrase la locuința de vară și fusese depozitată undeva. Dar...

— E pălăria *mea*, spuse el, în sfârșit, cu o voce ursuză și oarecum năucă. N-a fost a nimănui altcuiva.

— Mort? Ce s-a-ntâmplat? Ce-i cu...

— Ai greșit numărul, femeie. Aici nu-i nimeni pe care să-l cheme Mort. Mort a murit. Ochii sfredelitori nu șovăiră nici o clipă. S-a tot vânzolit el pe-aci, dar până la urmă n-a mai putut să se mintă nici pe el, darămite pe mine. Nici n-am pus mâna pe el, doamnă Rainey. A ales calea de scăpare a lașilor.

— De ce vorbești în felul ăsta? întrebă Amy.

— Fiindc-așa vorbesc eu, spuse el cu ușoară surprindere. Toată lumea din Miss'ippi vorbește așa.

— Mort, *încetează!*

— N-ai înțeles ce ți-am *spus*? întrebă el. Doar nu ești surdă, nu? E *mort*. S-a sinucis.

— Încetează, Mort, spuse ea, începând să plângă. Mă sperii și nu-mi place asta.

— N-are-a face, zise el.

Își luă mâinile de la spate. Într-una ținea foarfeca din sertarul de sus al biroului. Ridică mâna deasupra capului. Soarele ieșise dintre nori și făcu lamele foarfecii să scânteieze în timp ce el le desfăcea și le închidea la loc.

— N-o să mai fii speriată pentru mult timp.

Începu să se apropie de ea.

49

O clipă, Amy rămase pe loc. Mort nu putea s-o omoare. Dacă în el ar fi zăcut instincte criminale, atunci cu siguranță că le-ar fi dat curs în ziua aceea, la motel.

Deodată îi văzu privirea din ochi și înțelese că și Mort știa acest lucru.

Dar omul ăsta nu era el.

Țipă, se întoarse și se repezi la ușă.

Shooter veni după ea, lăsând foarfeca în jos într-un arc argintiu. I-ar fi înfipt-o până la mânere între omoplați, dacă picioarele nu i-ar fi alunecat pe hârtiile împrăștiate pe podeaua din lemn de esență tare. Căzu cât era de lung cu un țipăt de perplexitate amestecat cu mânie. Lamele foarfecii se înfipseră în pagina a noua din „Fereastra secretă", iar vârfurile se rupseră. Se lovi cu gura de podea și sângele țâșni. Pachetul de Pall Mall — țigările pe care John Kintner le fuma în tăcere în timpul

pauzelor de la mijlocul cursurilor de literatură pe care el și Mort Rainey le urmau — ieși din buzunar și alunecă pe lemnul lucios ca un disc de la un joc de *shuffleboard*, într-o cârciumă. Se ridică în genunchi, cu gura strâmbată într-un rânjet mânjit de sângele care-i curgea peste buze și peste dinți.

— N-o să-ți servească la nimic, doamnă Rainey! țipă el, ridicându-se în picioare. Se uită la foarfecă, o desfăcu ca să cerceteze mai bine vârfurile boante, apoi o aruncă nerăbdător într-o parte. Am un locșor în grădină pentru tine! L-am ales cu mare grijă. Acum trebuie să mi te supui mie!

Ieși grăbit pe ușă, pe urmele ei.

50

Când ajunse la mijlocul living-ului, Amy avu parte și ea de o căzătură. Călcă pe exemplarul din *EQMM* aruncat pe jos și căzu lată pe o parte, lovindu-se la șold și la sânul drept. Scoase un țipăt.

În spatele ei, Shooter se duse până la masă și înșfăcă șurubelnița cu care omorâse motanul.

— Stai pe loc și nu te mișca, spuse el în timp ce Amy se întorcea pe spate și se uita la el cu niște ochi mari, care păreau aproape drogați. Dacă te mai miști, o să te rănesc înainte ca treaba asta să se termine. Nu vreau să te rănesc, doamnă dragă, dar am s-o fac dac-o să fie nevoie. Pentru că, înțelegi, trebuie să mă aleg cu ceva. Am bătut atâta drum pân-aci și trebuie să mă aleg cu ceva pentru deranjul meu.

În timp ce el se apropia, Amy se sprijini în coate și se împinse înapoi cu picioarele. Părul îi atârna peste față.

Pielea i se acoperise de sudoare; o simțea cum îi țâșnește prin pori, fierbinte și urât mirositoare. Chipul de deasupra ei era solemn, umbrit de severitatea nebuniei.

— Nu, Mort! Te rog! Te rog, Mort...

El se aruncă asupra ei, ridicând șurubelnița deasupra capului și apoi coborând-o cu putere. Amy zbieră și se rostogoli spre stânga. O durere arzătoare îi străbătu șoldul când tija șurubelniței îi sfâșie rochia, crestându-i pielea. Apoi se ridică iute în genunchi, auzind și simțind cum din rochie se desprinde o fâșie lungă și dreaptă.

— Nu, doamnă, spuse gâfâind Shooter, care o apucase cu mâna de gleznă. Nu, doamnă.

Ea se uită peste umăr și, printre șuvițele de păr încâlcit, văzu că el încerca cu cealaltă mână să tragă de șurubelnița înfiptă în podea. Pălăria neagră, cu calotă rotundă îi stătea strâmb pe cap.

Smulse șurubelnița din podea și i-o înfipse în gamba dreaptă.

Ea simți o durere înfiorătoare. Durerea era întreaga lume. Țipă și lovi cu piciorul în spate, nimerindu-l pe agresor în nas, rupându-i-l. Shooter gemu și căzu pe o parte, ținându-se cu mâinile de față, iar Amy se ridică în picioare. Auzea țipătul unei femei. Semăna cu un câine care urlă la lună. Dar socotea că nu era un câine. Socotea că ea era.

Shooter se ridica în picioare. Partea de jos a feței era o mască însângerată. Masca avea o despicătură prin care se vedeau dinții strâmbi din față ai lui Mort Rainey. Își amintea cum linsese cu limba dinții aceia.

— Ești bătăioasă, ai? spuse el rânjind. Nu-i nimic, doamnă dragă. N-ai decât să te zbați cât vrei.

Se repezi spre ea.

Amy se dădu înapoi, clătinându-se. Șurubelnița îi căzu din gambă și se rostogoli pe podea. Shooter aruncă o privire spre obiectul căzut, apoi se repezi din nou la ea, aproape în joacă. Amy înșfăcă unul dintre scaunele din living și-l aruncă în fața lui. Preț de o clipă, nu făcură decât să se uite unul la celălalt pe deasupra scaunului, apoi el dădu s-o apuce de partea din față a rochiei. Amy se trase înapoi.

— Cred că am cam terminat joaca cu tine, spuse el printre gâfâituri.

Amy se întoarse și o luă la fugă spre ușă.

El porni de îndată pe urmele ei, lovind-o cu mâinile pe spate, degetele alunecându-i pe ceafă, în încercarea de a apuca de marginea de sus a rochiei, prinzând-o în sfârșit și apoi scăpându-i din nou, ratând prilejul de a pune mâna pe ea definitiv.

Amy fugi pe lângă tejgheaua din bucătărie și se îndreptă spre ușa din spate. Pantoful din piciorul drept lipăia și devenise lipicios. Era plin de sânge. Shooter venea după ea, pufăind și sufland bulbuci de sânge pe nări, încercând s-o prindă din urmă.

Ea lovi ușa din plasă cu mâinile, apoi se împiedică și căzu cât era de lungă pe verandă, impactul tăindu-i respirația. Căzuse exact în locul în care Shooter își lăsase manuscrisul. Se rostogoli și-l văzu venind. Acum avea mâinile goale, dar dădeau impresia că-i vor fi mai mult decât suficiente. Ochii lui erau severi, neclintiți și înfiorător de blânzi sub borul pălăriei negre.

— Îmi pare tare rău, doamnă dragă, spuse el.

— *Rainey!* strigă o voce. Oprește-te!

Ea încercă să-și întoarcă privirea, dar nu reuși. Își scrântise ceva la gât. Shooter nici măcar nu încercă. Continuă să se apropie de ea.

— *Rainey!* Oprește-te!

— Nu e nici un Rainey a..., începu Shooter, apoi o împușcătură sfâșie brusc aerul toamnei.

Shooter se opri în loc și privi curios, aproape nepăsător, la pieptul său. Acolo apăruse o mică gaură. Nu curgea sânge din ea — cel puțin, în primele momente —, dar gaura era acolo. Își duse mâna la ea, apoi o îndepărtă. Degetul arătător era însemnat cu un mic punct de sânge. Arăta ca un semn de punctuație — din acela care încheie o propoziție. Se uită la el gânditor. Apoi lăsă mâinile în jos și se uită la Amy.

— Iubito? întrebă el, după care căzu cât era de lung alături de ea, pe scândurile verandei.

Ea se rostogoli, reuși să se ridice în coate și să se târască lângă el, începând să plângă cu suspine.

— Mort? țipă ea. Mort? Te rog, Mort, încearcă să spui ceva!

Dar el nu avea să mai spună niciodată nimic, și după o clipă ea se lăsă pătrunsă de înțelegerea acestui adevăr. În următoarele săptămâni și luni avea să respingă adevărul simplu al morții sale iarăși și iarăși, după care rezistența îi slăbea și se lăsa din nou pătrunsă de înțelegerea adevărului. Era mort. Era mort. Înnebunise în pustietatea asta de-aci și murise.

El și cel care sălășluia în el în ultima vreme.

Își lăsă capul pe pieptul lui și plânse, iar când cineva apăru în spatele ei și-i puse o mână liniștitoare pe umăr, Amy nu se uită să vadă cine era.

EPILOG

Ted și Amy Milner veniră să-l vadă pe omul care-l împușcase și-l ucisese pe primul soț al lui Amy, bine cunoscutul scriitor Morton Rainey, cam la trei luni după evenimentele de la Tashmore Lake.

Îl mai văzuseră pe acel om într-un alt moment, în timpul perioadei de trei luni, la anchetă, dar aceea fusese o împrejurare oficială, iar Amy nu dorise să vorbească personal cu el. Nu acolo. Îi era recunoscătoare că îi salvase viața... dar Mort fusese soțul ei, iar ea îl iubise mulți ani și, în adâncul inimii, simțea că degetul lui Fred Evans nu fusese singurul care apăsase pe trăgaci.

Cu timpul, ea ar fi venit oricum, băhuia, în scopul de a-și limpezi cât mai mult posibil gândurile. Se gândea să vină după un an, doi, poate chiar trei. Dar între timp se întâmplaseră anumite lucruri care o determinaseră să se miște mai repede. Sperase ca Ted să o lase să vină la New York singură, dar el fusese categoric în privința asta. Mai ales că ultima oară când o lăsase să se ducă singură într-un loc nu lipsise mult să fie ucisă.

Amy remarcase cu oarecare asprime că lui Ted i-ar fi fost greu „să o lase să plece" întrucât ea nici măcar nu-i spusese că pleacă, dar Ted se mulțumi să ridice din umeri. Așa că s-au dus la New York împreună, au urcat până la etajul al cincizeci și treilea al unui imens zgârie-nori împreună și tot împreună au fost conduși într-un mic compartiment din birourile Companiei Consolidated Assurance, locul pe care Fred Evans îl numea „casă" în timpul zilelor de lucru. Asta dacă nu se afla pe teren, firește.

Amy s-a așezat într-un colț cât mai depărtat cu putință și, cu toate că birourile erau bine încălzite, și-a păstrat șalul înfășurat pe după umeri.

Felul de a fi al lui Evans era molcom și blând — i se părea că seamănă cu doctorul de țară care o îngrijea în copilărie — și îi plăcea. „Dar ăsta e un lucru pe care n-o să-l știe niciodată", își zise ea. „Poate că aș fi în stare să-mi iau inima-n dinți ca să-i spun, iar el va înțelege din cap, dar gestul lui n-ar arăta că mă și crede. El știe doar că pentru mine va fi mereu omul care l-a împușcat pe Mort și că a trebuit să mă urmărească plângând pe pieptul lui Mort până când a venit ambulanța, iar unul dintre infirmieri a trebuit să-mi facă o injecție ca să-i las să-l ia de acolo. Dar ceea ce n-o să știe e că, cu toate astea, el îmi place."

Evans sună o femeie dintr-unul din birourile exterioare și o rugă să le aducă trei căni cu cafea aburindă. Era ianuarie și afară vântul bătea cu putere, iar temperatura era scăzută. Se gândi, cuprinsă de un alean de scurtă durată, la cum ar fi acum în Tashmore, când lacul a înghețat în sfârșit, iar vântul năprasnic împrăștia pe gheață lungi și fantomatici șerpi de zăpadă. Apoi mintea ei făcu o asociere nedeslușită dar urâtă și-l văzu pe Mort căzând pe podea, văzu pachetul de Pall Mall alunecând pe lemn ca un disc de *shuffleboard*. Se înfioră și starea de alean trecător se destrămă cu totul.

— Vă simțiți bine, doamnă Milner? întrebă Evans.

Ea încuviință din cap.

Încruntându-se cu stângăcie și jucându-se cu pipa, Ted spuse:

— Soția mea ar dori să audă tot ce știți despre ceea ce s-a întâmplat, domnule Evans. La început, am încercat s-o conving să se răzgândească, dar am ajuns să cred că ar putea fi o idee bună. A avut numai coșmaruri de când s-a-ntâmplat...

— Desigur, zise Evans, fără să-l ignore de-a binelea pe Ted, dar vorbindu-i direct lui Amy. Și cred c-o să mai

aveți multă vreme. La drept vorbind, și eu am avut câteva. N-am mai împușcat niciodată pe cineva. Făcu o pauză, apoi adăugă. Am ratat Vietnamul cu un an sau doi.

Amy îi adresă un zâmbet. Era șters, dar era un zâmbet.

— A auzit totul la anchetă, continuă Ted, dar vrea să audă din nou, de la dumneavoastră, trecând peste aspectele juridice.

— Înțeleg, spuse Evans. Arătă spre pipă. Puteți să aprindeți chestia aia, dacă doriți.

Ted se uită la pipă, apoi o ascunse grăbit în buzunarul sacoului, de parcă i-ar fi fost puțin rușine din pricina ei.

— De fapt, încerc să mă las.

Evans se uită la Amy.

— Și cărui scop credeți că ar sluji asta? o întrebă el cu aceeași voce blândă, aproape suavă. Sau, poate, o întrebare mai bună ar fi, cărui scop *simțiți nevoia* să slujească?

— Nu știu. Avea o voce joasă și calmă. Dar în urmă cu trei săptămâni ne aflam la Tashmore, Ted și cu mine, ca să facem curat acolo — am scos casa la vânzare — și ceva s-a întâmplat. De fapt, două lucruri. Se uită la soțul ei și-i oferi și lui același zâmbet șters. Ted știe că s-a întâmplat *ceva*, pentru că atunci am luat legătura cu dumneavoastră ca să stabilim această întrevedere. Dar nu știe ce și mă tem că e supărat pe mine. Poate că are dreptate să fie.

Ted Milner nu negă că ar fi supărat pe Amy. Își vârî mâna în buzunar, dădu să scoată pipa, apoi o lăsă să cadă la loc.

— Dar lucrurile astea două... au vreo legătură cu ceea ce s-a întâmplat acolo în octombrie?

— Nu știu. Domnule Evans... ce s-a întâmplat cu adevărat? Cât de multe știți?

— Ei bine, spuse el rezemându-se de spătarul scaunului și sorbind din cafea, dacă ați venit aici așteptându-vă să aflați toate răspunsurile, o să fiți teribil de dezamăgită. Pot să vă vorbesc despre incendiu, dar în privința motivelor pentru care soțul dumneavoastră a făcut ceea ce a făcut... probabil că *dumneavoastră* ați putea să lămuriți mai multe lucruri neclare decât mine. Ceea ce ne-a nedumerit în privința incendiului a fost locul în care a fost declanșat — nu în clădirea principală, ci în biroul domnului Rainey, care era o dependință. Asta făcea ca actul să pară îndreptat împotriva lui, dar el nici măcar nu se afla acolo. Pe urmă am găsit un ciob mare dintr-o sticlă printre rămășițele biroului. Fusese o sticlă de vin — de șampanie, mai exact —, dar nu încăpea nici o îndoială că ultimul lucru pe care-l conținuse fusese benzină. O parte din etichetă rămăsese intactă și am trimis o copie prin fax la New York. A fost identificată ca Moët et Chandon, o mie nouă sute optzeci și ceva. Nu era o dovadă indubitabilă că sticla folosită pentru cocteilul Molotov provenea din propria dumneavoastră pivniță, doamnă Milner, dar era foarte convingătoare, ținând cont de faptul că ați menționat pe listă mai bine de o duzină de sticle de Moët et Chandon, unele din 1983, altele din 1984. Asta ne-a dus la o supoziție ce părea clară, dar nu foarte logică: că dumneavoastră sau fostul dumneavoastră soț v-ați incendiat propria casă. Doamnă Milner, ați declarat că ați lăsat casa descuiată când ați plecat...

— Multe ore de nesomn am avut din pricina asta, spuse Amy. Uitam adesea să încui când ieșeam din casă pentru scurt timp. Am crescut într-un orășel de la nord

de Bangor şi e greu să te dezbari de obiceiurile vieţii de la ţară. Mort mă... Buzele îi tremurară şi încetă să vorbească pentru moment, lipindu-şi buzele atât de strâns încât i se albiră. Când îşi recăpătă stăpânirea de sine, îşi termină gândul cu voce scăzută: Mă dojenea din pricina asta.

Ted o luă de mână.

— Asta n-a contat, firește, spuse Evans. Dacă aţi fi încuiat casa, domnul Rainey tot ar fi putut să intre fiindcă încă mai avea cheile. Corect?

— Da, spuse Ted.

— Poate că ancheta s-ar fi terminat ceva mai repede, dacă aţi fi încuiat uşa, dar e imposibil de spus asta cu siguranţă. Şi, în tot cazul, încercăm să ne dezbărăm de obiceiul de a critica *post-factum* faptele celorlalţi. Există o teorie care spune că asta provoacă ulcer şi subscriu la ea. Treaba stă cam aşa: având în vedere mărturia doamnei Rainey — scuze, a doamnei Milner — conform căreia casa a fost lăsată descuiată, la început am crezut că incendiatorul ar putea fi practic oricine. Dar din momentul în care am început să luăm în calcul supoziţia că sticla folosită provenea din pivniţă, cercul suspecţilor s-a micşorat.

— Pentru că *acea* încăpere era încuiată, spuse Ted.

Evans încuviinţă din cap.

— Vă amintiţi că v-am întrebat cine ţinea cheile de la camera aceea, doamnă Milner?

— N-aţi vrea să-mi spuneţi Amy?

El acceptă printr-o mişcare scurtă a capului.

— Îţi aminteşti, Amy?

— Da. Am început să încuiem pivniţa pentru vinuri cu vreo trei–patru ani în urmă, după ce au dispărut câteva sticle de vin roşu. Mort a crezut că menajera le-a fu-

rat. Mie nu mi-a picat prea bine, fiindcă ea îmi plăcea, dar știam că ar putea să aibă dreptate și probabil că avea. Am început să o încuiem ca nimeni să nu mai fie ispitit.

Evans se uită la Ted Milner.

— Amy avea o cheie de la pivniță și credea că domnul Rainey încă o mai avea pe a lui. Așa că asta limita posibilitățile. Desigur, dacă ar fi fost Amy, dumneata, domnule Milner, ar fi trebuit să fii în cârdășie cu ea, întrucât pentru acea seară v-ați servit unul altuia drept alibi. Domnul Rainey nu avea un alibi, dar el se afla la o distanță considerabilă. Și chestia principală era asta: nu vedeam nici un mobil pentru această fărădelege. Succesul lui literar le-a asigurat ambilor soți un confort financiar. Cu toate acestea, am luat amprentele și am găsit două bune. Asta s-a întâmplat a doua zi după ce ne-am întâlnit la Derry. Ambele amprente îi aparțineau domnului Rainey. Încă nu constituiau o dovadă...

— Nu? întrebă Ted, părând surprins.

Evans clătină din cap.

— Testele de laborator au fost în măsură să confirme că amprentele au fost făcute înainte ca ceea ce a rămas din sticlă să ardă în incendiu, dar nu și cu cât timp anume. Vedeți, căldura a copt uleiurile din ele. Iar dacă supoziția noastră că sticla provenea din pivniță era corectă, păi atunci cineva ar fi trebuit s-o scoată din sacoșa sau din cutia în care fusese adusă și s-o așeze în rastel. Acel cineva ar fi fost ori domnul ori doamna Rainey, iar el ar fi putut să argumenteze că de atunci îi rămăseseră amprentele pe sticlă.

— Nu mai era în stare să argumenteze nimic, spuse Amy începătișor. Cel puțin spre final.

— Cred că e adevărat, dar noi nu știam asta. Tot ce știam era că atunci când ții o sticlă, în general o apuci de

gât sau de partea de sus a corpului cilindric. Iar aceste două amprente erau foarte aproape de fund și aveau o înclinare foarte ciudată.

— Ca și cum ar fi ținut-o în poziție orizontală sau chiar cu susul în jos, interveni Ted. Nu asta ați spus la audieri?

— Ba da... iar oamenii care se pricep cât de cât la vinuri nu procedează astfel. La majoritatea vinurilor, se tulbură sedimentele. Iar la șampanie...

— Se zgâlțâie lichidul, spuse Ted.

Evans încuviință din cap.

— Dacă zgâlțâi zdravăn o sticlă de șampanie, poate să se și spargă din pricina presiunii.

— Dar, oricum, în sticlă nu era șampanie, spuse Amy pe un ton liniștit.

— Nu. Totuși nu era o dovadă. Am cercetat stațiile de benzină din zonă ca să văd dacă nu cumva cineva care semăna cu domnul Rainey a cumpărat în noaptea aceea o cantitate mică de benzină, dar n-am avut noroc; ar fi putut să cumpere benzina din Tashmore sau de la una dintre cele cincizeci de stații aflate între cele două localități. Pe urmă m-am dus s-o văd pe Patricia Champion, martorul nostru. Am luat o fotografie a unui Buick cu anul de fabricație 1986 — marca și modelul mașinii pe care presupuneam că o folosise domnul Rainey. Ea a spus că se poate să fi fost acea mașină, dar nu era sigură. Așa că problema rămânea în picioare. M-am întors la casă pentru a mai arunca o privire și atunci ai venit tu, Amy. Era de dimineață devreme. Am vrut să-ți pun niște întrebări, dar se vedea clar că erai supărată. Te-am întrebat totuși de ce veniseși acolo și mi-ai dat un răspuns ciudat. Ai spus că urma să te duci la Tashmore Lake ca să-ți vezi soțul, dar că ai trecut pe-acolo ca să te uiți la grădină.

— Îmi tot pomenea la telefon despre ceea ce numea fereastra mea secretă... cea care dădea în jos, spre grădină. Zicea că lăsase ceva acolo. Dar nu era nimic. Nimic pe care să-l văd, în orice caz.

— Am simțit eu ceva la omul ăsta când ne-am întâlnit, spuse încet Evans. Am simțit că nu era... tocmai în apele lui. Și nu era vorba de faptul că mințea în anumite privințe, deși eram destul de sigur că mințea. Era vorba de altceva. Un fel de distanțare.

— Da... o simțeam și eu din ce în ce mai mult. Distanțarea aceea.

— Părea aproape bolnavă de grijă. Am decis că n-ar strica să vin pe urmele tale la cealaltă casă, Amy, mai ales când mi-ai zis să nu-i spun domnului Milner unde te-ai dus, dacă ar fi venit să te caute. Nu am crezut că ideea asta îți aparține. Mi s-a părut că aș putea afla ceva. Și, de asemenea, m-am gândit...

Lăsă fraza neterminată, părând preocupat de ceva.

— Te-ai gândit că s-ar putea să pățesc ceva, spuse ea. Îți mulțumesc, domnule Evans. M-ar fi ucis, să știi. Dacă nu ai fi venit după mine, m-ar fi omorât.

— Am parcat la capătul aleii și m-am apropiat pe jos. Am auzit un tărăboi teribil venind din casă și am pornit-o în fugă. Ăsta a fost momentul în care te-ai prăbușit prin ușa din plasă, iar el a ieșit după tine.

Evans se uită la amândoi cu seriozitate.

— I-am cerut să se oprească, spuse el. De două ori i-am cerut asta.

Amy se întinse și-l strânse ușor de mână preț de o clipă, după care îi dădu drumul.

— Și cam asta a fost tot, spuse Evans. Mai știu câteva lucruri, majoritatea din presă și din cele două discuții pe care le-am avut cu domnul Milner...

— Spune-mi Ted.

— Ted, atunci. Evans părea să nu accepte numele mic al bărbatului la fel de uşor pe cât îl adoptase pe al lui Amy. Ştiu că domnul Rainey a trecut probabil printr-un episod schizofrenic în care era în acelaşi timp doi oameni, nici unul dintre ei neavând habar că, de fapt, conviețuiau în acelaşi trup. Ştiu că unul dintre ei se numea John Shooter. Ştiu din depoziția lui Herbert Creekmore că domnul Rainey îşi închipuia că acest Shooter îl persecuta din pricina unei povestiri intitulate „Vremea însămânțării" şi că domnul Creekmore îi trimisese un exemplar al revistei în care fusese publicată povestirea astfel ca domnul Rainey să poată dovedi că el o publicase primul. Revista a ajuns cu puţin înainte de sosirea ta, Amy — a fost găsită în casă. Plicul de la Federal Express în care a venit era pe banchetă în Buick-ul fostului tău soţ.

— Dar a tăiat paginile cu povestirea, nu-i aşa? întrebă Ted.

— Nu numai pe alea, ci şi pagina de cuprins. A avut grijă să îndepărteze orice urmă care-ar fi amintit de el. Avea asupra sa un briceag şi probabil că pe ăla l-a folosit. Paginile lipsă se aflau în torpedoul Buick-ului.

— Până la urmă, existența acelei povestiri a devenit chiar şi pentru el un mister, spuse Amy încetişor.

Evans se uită la ea, ridicând din sprâncene:

— Poftim?

Ea clătină din cap.

— Nimic.

— Cred că v-am spus tot ce ştiu, zise Evans. Orice altceva ar fi pură speculație. La urma urmelor, sunt detectiv de asigurări, nu psihiatru.

— El era doi oameni, spuse Amy. Era el însuşi... şi a devenit un personaj pe care tot el l-a creat. Ted crede că

numele de familie, Shooter, Mort îl culesese şi-l păstrase în minte când a aflat că Ted e de loc dintr-un orăşel care se cheamă Shooter's Knob, Tennessee. Sunt sigură că are dreptate. Mort îşi alegea întotdeauna numele personajelor în felul ăsta... aproape ca nişte anagrame. Despre restul, nu ştiu... pot doar să ghicesc. Ştiu totuşi că atunci când un studio de film a renunţat la opţiunea de ecranizare a romanului său, *Familia Delacourt*, Mort a fost în pragul unei depresii nervoase. Ei i-au lăsat de înţeles clar — şi Herb Creekmore la fel — că erau preocupaţi de o similitudine întâmplătoare şi au înţeles că el n-ar fi avut cum să citească acel scenariu, care se chema *Echipa gazdă*. Nu se punea problema plagiatului... decât în mintea lui Mort. Reacţia sa a fost exagerată, anormală. Era ca şi cum ai scormoni cu un băţ printr-un foc de tabără stins şi ai descoperi un tăciune aprins.

— Nu crezi că l-a creat pe John Shooter doar ca să te pedepsească pe tine, nu? întrebă Evans.

— Nu. Shooter era acolo ca să-l pedepsească pe Mort. Cred că... Se opri ca să-şi aranjeze şalul, strângându-l şi mai tare pe după umeri. Apoi luă ceaşca de ceai cu o mână care nu era tocmai sigură. Cred că Mort a furat opera altcuiva cândva, în trecut, spuse ea. Probabil că într-un trecut foarte îndepărtat, fiindcă tot ce a scris începând cu *Băiatul flaşnetarului* s-a bucurat de succes. Ar fi ieşit la iveală, cred. Mă îndoiesc chiar că a publicat ceea ce a furat. Dar cred că asta s-a întâmplat şi cred că de acolo a apărut *cu adevărat* John Shooter. Nu de la renunţarea la ecranizarea romanului, nu de la... aventura mea cu Ted şi nici de la divorţ. Poate că toate aceste lucruri au avut o contribuţie, dar cred că rădăcinile se pierd într-o perioadă de dinainte ca eu să-l fi cunoscut. Pe urmă, când a rămas singur în casa de pe malul lacului...

— A apărut Shooter, spuse Evans cu glas liniștit. A venit și l-a acuzat de plagiat. Cel de la care domnul Rainey o fi furat n-a făcut-o niciodată, așa că în final a trebuit să se pedepsească singur. Dar mă îndoiesc că asta a fost totul, Amy. Totuși chiar a încercat să te ucidă.

— Nu, spuse ea. Ăla a fost Shooter.

El ridică din sprâncene. Ted se uită la ea cu atenție, apoi își scoase din nou pipa din buzunar.

— *Adevăratul* Shooter.

— Nu te înțeleg.

Ea îi adresă zâmbetul acela șters.

— Nici eu nu mă înțeleg. De-aia mă aflu aici. Nu cred că spunând acest lucru slujește vreunui scop practic — Mort a murit și totul s-a terminat —, dar s-ar putea să mă ajute. S-ar putea să mă ajute să dorm mai bine.

— Atunci spune-ne, neapărat, zise Evans.

— Vedeți, când ne-am dus să facem curat în casă, ne-am oprit la micul magazin din oraș — Bowie's. Ted a pus benzină în rezervor — la Bowie's întotdeauna a fost cu autoservire —, iar eu m-am dus înăuntru să cumpăr câte ceva. Acolo era un nene, Sonny Trotts, care lucra împreună cu Tom Greenleaf. Tom era cel mai vârstnic dintre cei doi îngrijitori care au fost uciși. Sonny a ținut să-mi spună cât de rău îi părea pentru Mort, și mai voia să-mi zică și altceva, pentru că-l văzuse pe Mort cu o zi înaintea morții sale și a vrut să-i spună chiar lui. Așa zicea. Era vorba de Tom Greenleaf — ceva ce Tom îi spusese lui Sonny pe când vopseau împreună sala de întruniri a bisericii metodiste. Sonny l-a văzut pe Mort după această discuție, dar nu s-a gândit să-i spună chiar atunci, zicea el. Pe urmă și-a amintit că avea legătură cu Greg Carstairs...

— Celălalt tip omorât?

— Da. Așa că s-a întors și a strigat, dar Mort nu l-a auzit. Iar a doua zi, Mort a murit.

— Ce i-a spus domnul Greenleaf tipului ăstuia?

— Că i s-a părut că văzuse o fantomă, spuse calm Amy.

Cei doi bărbați se uitară la ea, fără să spună nimic.

— Sonny mi-a spus că, în ultima vreme, Tom începuse să uite și că Tom era îngrijorat din pricina asta. Sonny era de părere că nu era nimic mai grav decât acea uitucenie normală care apare atunci când îmbătrânești, dar Tom trebuise să-și îngrijească nevasta bolnavă de Alzheimer cu cinci-șase ani în urmă, și era îngrozit că s-ar putea îmbolnăvi și el de aceeași boală. După spusele lui Sonny, dacă Tom uita o pensulă, o jumătate de zi își făcea probleme din pricina asta. Tom i-a spus că ăsta fusese motivul pentru care, atunci când Greg Carstairs îl întrebase dacă îl recunoscuse pe omul pe care-l văzuse vorbind cu Mort Rainey cu o zi înainte, sau dacă l-ar recunoaște în cazul în care l-ar vedea din nou, a spus că nu văzuse *pe nimeni* împreună cu Mort — că Mort fusese singur.

Se auzi un scâpărat de chibrit. Până la urmă, Ted Milner se hotărâse să-și aprindă pipa. Evans îl ignoră. Stătea pe scaun aplecat în față, privind-o cu mare atenție pe Amy Milner.

— Să lămurim chestia asta. După spusele lui Sonny Troots...

— Trotts.

— OK, Trotts. După spusele lui, Tom Greenleaf *a văzut* totuși pe cineva lângă Mort?

— Nu tocmai, spuse Amy. Sonny era de părere că dacă Tom ar fi crezut asta, dacă ar fi fost convins, nu l-ar fi mințit pe Greg. Dar Tom i-a spus că nu știa *ce anume*

văzuse. Că era derutat. Că i se părea mai sigur să nu spună nimic despre asta. Nu voia ca cineva — mai ales Greg Carstairs, care se ocupa și el de îngrijirea caselor — să știe cât de derutat era, și mai ales nu voia ca cineva să creadă că s-ar putea îmbolnăvi de aceeași boală de care suferise și răposata lui soție.

— Nu sunt sigur că înțeleg asta... îmi pare rău.

— După cum zicea Sonny, spuse ea, Tom mergea pe Lake Drive cu Scout-ul său și l-a văzut pe Mort, stând singur în locul în care iese la iveală poteca de pe malul lacului.

— Aproape de locul unde-au fost găsite cadavrele?

— Da. Foarte aproape. Mort i-a făcut cu mâna. Tom i-a răspuns și a mers mai departe. Pe urmă, așa cum zice Sonny, Tom s-a uitat în oglinda retrovizoare și a mai văzut un tip împreună cu Mort, și o mașină de teren veche, deși nici bărbatul, nici mașina nu se aflaseră acolo cu zece secunde mai devreme. Bărbatul purta o pălărie neagră, spunea el... *dar puteai să vezi prin el, ca și prin mașină.*

— Of, Amy, spuse Ted cu blândețe. Omul ăla ți-a turnat numai gogoși. Și încă din alea mari de tot.

Ea clătină din cap.

— Nu cred că Sonny e îndeajuns de deștept ca să născocească o poveste ca asta. Mi-a spus că Tom credea că trebuie să ia legătura cu Greg și să-i spună că, până la urmă, îl văzuse pe acel om; că n-ar fi fost nici o problemă dacă ar fi omis partea cu văzutul prin om și prin mașină. Dar Sonny zicea că bătrânul era îngrozit. Era convins că fie pusese boala Alzheimer stăpânire pe el, fie văzuse o fantomă.

— Ei bine, fără doar și poate că e înfiorător, spuse Evans și chiar era... pielea de pe brațe și de pe spate i se

făcu ca de gãină, preţ de câteva clipe. Dar e doar ceva preluat din auzite... de fapt, din auzite de la o persoană decedată.

— Da... dar mai e şi celălalt lucru.

Amy lăsă ceaşca pe birou, îşi luă poşeta şi începu să scotocească prin ea.

— Pe când făceam curat în biroul lui Mort, am găsit pălăria aia — acea oribilă pălărie neagră — în spatele mesei sale de lucru. A fost un şoc pentru mine, fiindcă nu mă aşteptam. Credeam că fusese luată de poliţie ca probă materială sau ceva de genul ăsta. Am scos-o de acolo cu un băţ. A ieşit de acolo cu susul în jos, cu băţul vârât în ea. M-am folosit de băţ ca s-o trag afară şi s-o arunc la gunoi. Înţelegeţi ce spun?

Era clar că Ted nu înţelesese. La fel de clar era că Evans înţelesese.

— N-ai vrut să pui mâna pe ea.

— Întocmai. N-am vrut să pun mâna pe ea. A aterizat chiar aşa, cu susul în jos, pe unul dintre tomberoanele verzi — pot să bag mâna-n foc pentru asta. Apoi, după vreo oră, am ieşit afară cu un sac plin cu medicamente, şampoane şi alte chestii din baie. Când am ridicat capacul gheretei de gunoi ca să pun sacul înăuntru, pălăria era din nou întoarsă în poziţie normală. Iar în banda de piele din interiorul pălăriei am găsit asta.

Scoase din poşetă o foaie de hârtie împăturită şi i-o întinse lui Evans cu mâna care tremura imperceptibil.

— Nu era acolo când am scos pălăria din spatele biroului. *Ştiu* asta.

Evans luă foaia împăturită şi o ţinu aşa preţ de o clipă. Nu-i plăcea. O simţea prea grea, iar textura părea cumva nepotrivită.

— Eu cred că *a existat* un John Shooter, spuse ea. Cred că a fost cea mai măreață creație a lui Mort — un personaj atât de viu încât chiar a devenit real.

— Iar eu cred că ăsta e un mesaj de la o fantomă.

Evans luă foaia de hârtie și o despături. La mijlocul foii era scris acest mesaj.

Dragă doamnă — îmi pare rău pentru toate necazurile. Lucrurile au scăpat de sub control. Eu mă întorc acasă acum. Am obținut povestea, singurul motiv pentru care am și venit la început. Se numește „Crowfoot Mile" și e o povestire beton.

Al dumitale,

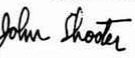

Semnătura era o mâzgălitură simplă dedesubtul rândurilor ordonat scrise.

— E cumva semnătura răposatului tău soț, Amy? întrebă Evans.

— Nu, spuse ea. Nici pomeneală.

Cei trei stăteau în birou, uitându-se unul la celălalt. Fred Evans încercă să spună ceva, dar nu-i veni în minte nimic. După o vreme, tăcerea (și mirosul pipei lui Ted Milner) deveni mai mult decât putea suporta oricare dintre ei. Așa că domnul și doamna Milner își exprimară recunoștința, își luară rămas-bun și plecară din biroul lui ca să-și continue existența cum puteau ei mai bine, iar Fred Evans își continuă existența așa cum putu *el* mai bine, iar uneori, noaptea târziu, atât el, cât și femeia care fusese măritată cu Morton Rainey se trezeau dintr-un vis în care un bărbat cu o pălărie neagră, cu

calota rotundă, se uita la ei cu niște ochi spălăciți de soare, încadrați de o plasă de riduri. Se uita la ei nu cu dragoste... ci, simțeau amândoi, cu un fel neobișnuit de milă severă.

Nu era o expresie blândă și nu lăsa în urmă vreun sentiment de alinare, dar în același timp ei simțeau, fiecare acolo unde se afla, că-și puteau găsi un locșor în care să se împace cu acea privire. Și să-și îngrijească grădinile.